

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A FATE
SO DARK
AND
DELICATE

COMPELLING FATES SAGA

SOPHIA ST. GERMAIN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

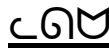
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

Karanlık ve Hassas Bir Kader

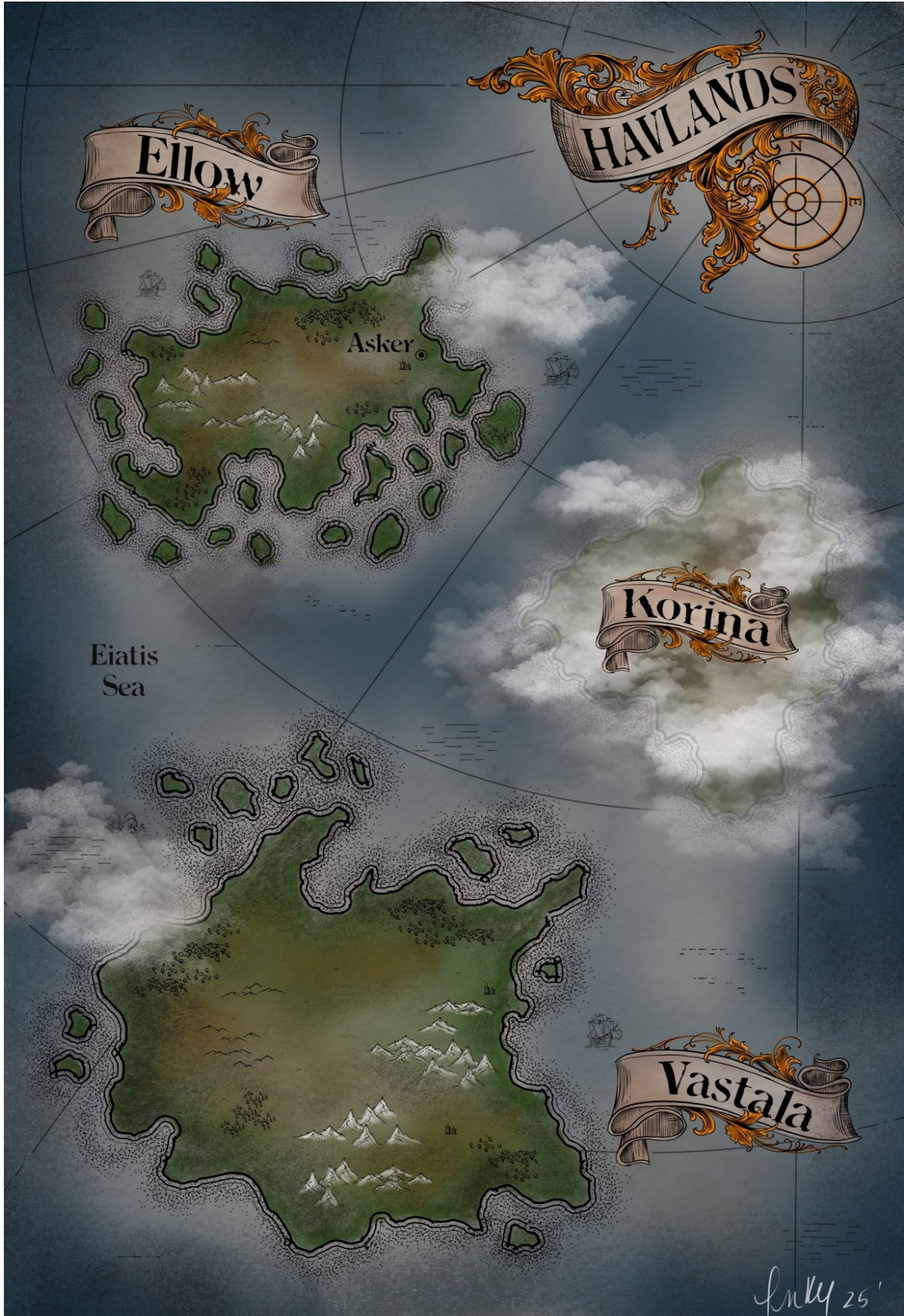
BAĞLAYICI KADER SAGA

DÖRDÜNCÜ KİTAP

SOPHIA ST. GERMAIN

Aynaya bakıp gördüğü görüntüden nefret eden herkese. Onu tüm kusurlarıyla sevmenizi rica ediyorum.

Belki de tam da bu kusurları yüzünden.

İçindekiler

1. [Lessia](#)
2. [Raine](#)
3. [Merrick](#)
4. [Loche](#)
5. [Freline](#)
6. [Lessia](#)
7. [Kerym](#)
8. [Merrick](#)
9. [Loche](#)
10. [Raine](#)
11. [Lessia](#)
12. [Freline](#)
13. [Kerym](#)
14. [Merrick](#)
15. [Loche](#)
16. [Raine](#)
17. [Lessia](#)
18. [Kerym](#)
19. [Freline](#)
20. [Raine](#)
21. [Merrick](#)
22. [Loche](#)
23. [Lessia](#)
24. [Merrick](#)
25. [Freline](#)
26. [Kerym](#)
27. [Raine](#)
28. [Lessia](#)
29. [Merrick](#)

30. [Loche](#)
31. [Frelina](#)
32. [Lessia](#)
33. [Kerym](#)
34. [Loche](#)
35. [Merrick](#)
36. [Raine](#)
37. [Lessia](#)
38. [Kerym](#)
39. [Lessia](#)
40. [Loche](#)
41. [Merrick](#)
42. [Kerym](#)
43. [Frelina](#)
44. [Loche](#)
45. [Lessia](#)
46. [Merrick](#)
47. [Lessia](#)

[Epilog - Lessia](#)

[Teşekkürler!](#)

[Sophia St. Germain'in diğer
eserleri Teşekkür](#)

Bölüm 1

Lessia

Fırtına pencereye o kadar şiddetli vuruyordu ki, Lessia bir an için birinin pencereye vurup vurmadığını merak etti. Ancak, çoğunu kaplayan ince is tabakasının arkasından bir şeyler görebilmek için gözlerini kısarak lekeli cama baktığında, sadece şiddetli yağmur ve bulanık, boş bir yol karşısına çıktı.

Kafasını salladı.

Dün Korina'ya geldiklerinden beri, kendisiyle birlikte bu yarısı yanmış küçük kulübede kalan Merrick, Raine ve Frelina'dan başka kimseyi görmemişti. Ama ondan önceki günlerde bile, Ellow askerleri ve tereddütlü de olsa Vastala Fae, isyancıları ve Oakgards'ın Fae'lerini yakalamak için güçlerini birleştirmiş ve onlara ne yapacaklarına karar verene kadar onları Korina'ya, tarafsız bölgeye getirmeye karar vermişlerdi, insanlar ondan uzak durmuştu.

Arkadaşları Ardow, Amalise, Kerym, Soria ve Pellie ile bile neredeyse hiç konuşmamıştı ve konuştuğunda, savaşın sonunda olanlardan sonra hepsi ona farklı bir şekilde bakmıştı.

Sözlerinde, onun tanımadığı, sessiz ve telaşlı bir ton vardı; bu ton, esirleri ve diğer herkesi güvenli bir şekilde Korina'ya götürme telaşıyla açıklanamazdı.

Gülümsemeleri samimi ve onun hayatta olduğuna dair rahatlama duygusu açık olsa da, her seferinde onun bakmadığını düşündüklerinde yüzlerinde bir tür tedirginlik belirliyordu.

Loche'nin de, karşılaştıklarında ona bakışlar attığını görmüştü ve konuşacak zamanları olmamasına rağmen - sonuçta o hala Ellow'un naibi ve dünyaları kargaşa içindeydi - gözlerinde kendisi için değil, onun için endişe gördü.

Tanımadığı insanlar ve Fae'ler ona neredeyse hiç bakmaz, gemilerde bile geniş daireler çizerek onun yolundan kaçınırlardı.

burada orada birkaç hızlı, mırıldanarak söylenen teşekkür olsa da, bunlar genellikle endişeli bir bakışla eşlik ediyor ve sonra başka biriyle onun hakkında konuşmak için aceleyle uzaklaşıyorlardı.

Başını geriye atıp tavanı kaplayan kararmış kirişlere bakarak - Korina'nın son savaşta maruz kaldığı yangınlar onları karanlık ve bulanık hale getirmişti - Lessia iç geçirdi.

Neyin daha kötü olduğunu bilmiyordu: yarı Fae olduğu için dışlanmak, görmezden gelinmek ve bir kenara atılmak mı, yoksa insanlar ondan korktuğu için kaçınılmak mı?

Lessia ne olduğunu bile bilmiyordu. Gemide ayağa kalkar kalkmaz, ona boyun eğen binlerce ruh ortadan kaybolmuştu. Sanki hiç orada olmamışlar gibi buharlaşmışlardı.

Ama oradaydılar. Şimdi bile, bu kabinde bile, onların varlığını *hissedebiliyordu*.

onları hissedebiliyordu.

Nasıl olduğunu bilmiyordu, ama içinde uyanmış ve nabzını biraz daha hızlı attırmış, kalbini biraz daha hızlı çarptırmış olan farklı, eski bir şey vardı. Tamamen dürüst olmak gerekirse, bu, wyvernlerin ruhlarını elinde tuttuğunda damarlarında dolaşan güce biraz fazla benzeyen bir şeydi.

Bundan kurtulamıyordu. Gece gündüz, o his oradaydı - bazen onu tüketen yabancı bir his, özellikle de diğerleri ondan kaçındığında ve kendini oyalayacak hiçbir şeyi olmadığında. Rüyalarında bile o his onu rahatsız ediyordu - "Kraliçe" diye fısıldayan sesler ve onu ter içinde uyandıran bir aciliyet hissi.

Yorgun uykusundan birkaç kez uyanmış ve onu kollarında uyumaktan başka bir yerde uyumasına izin vermeyen Merrick'e bunun bir rüya mı, yoksa kabus mu olduğunu sormuştu. Her seferinde Merrick ona bir an bakmış ve o, Merrick'in bir şekilde evet demek istediğini anlamıştı, ama sonra Merrick başını sallamış ve onu kendine daha da yaklaştırmıştı.

En azından insanlar da ondan kaçınıyordu. Merrick'e yöneltilecek bakışları görmüştü — sadece Fae'ler, insanlar ve tanımadıkları şekil değiştirenler değil, arkadaşları da ona öyle bakıyordu.

Merrick onun için herkesi riske atmıştı ve ona kızgın olması gerektiğini biliyordu. Aslında çok kızgın olmalıydı. Ama o karanlık gözler her bulduğunda

Onunki - ki çoğu zaman öyleydi, çünkü insanlar onları rahat bırakıyordu - yapamadı. Çünkü o da onun için aynısını yaptı, değil mi?

Amcasını güç düşkünü birine dönüştüren o karanlık, onda yoktu. Tam olarak yoktu. Ama geceleri sadece fısıldayan, bencil bir yanı vardı ve o, Merrick'in yerinde olsaydı, lanetli tanrıları onu geri getirmeleri için zorlayacağını biliyordu. Onsuz bir dünyanın tadını aldıktan sonra, onun için kurtarmaya çalıştığı diyarı seve seve paramparça edeceğini artık biliyordu.

Lessia tekrar pencereden dışarı baktı, karanlık bulutların aynı derecede karanlık adanın etrafında dönüp, her taşı, her ölü ağacı ve dışarıda kıvrılan her dar yolu kaplayan kirli isin üzerine gölgeler düşürdüğünü izledi.

Merrick her an geri dönebilirdi. Thissian'ın ölümünden bu yana kimseyle neredeyse hiç konuşmayan Kerym'i kontrol etmek için daha önce ayrılmıştı, bir saat kadar sonra başlayacak toplantıya katılacağından emin olmak için.

İçinde bir tedirginlik hissettiğinde içini çekti.

Bugün, Fae ve insanlar bir araya gelip bundan sonra ne yapacaklarına karar verecekleri gündü.

Havlands'ın ne olacağına. Her ulusu kimin yöneteceğine.

İsyancılara, hala Rioner'in tarafında olan Fae'lere, Oakgard'ların Fae'lerine, Korina'da hala ayakta duran hapishaneye kilitledikleri yüz kadar insana ne yapacaklarına karar vereceklerdi.

Lessia bunu pek de dört gözle beklemiyordu. Sadece her ulusun tartışmalarına katılmak ve Loche'nin kurmayı hedeflediği Elbow ve Vastala konseyinde liderlik rolü üstlenmek istendiği için değil, sanki bir halkı yönetmek için gereken deneyime sahipmiş gibi ama aynı zamanda mahkumlara uygulanan muameleye de karşı çıkıyordu.

Elbette, hepsi Havlands'ın yıkımını göze almış olabilirlerdi...

Ama bunu çaresizlikten yapmışlardı — tıpkı o ve arkadaşları gibi, kendi halkları için savaştıklarına inanarak.

Onları önceki tüm liderlerin yaptığı gibi mahzenlere atmak mı?

Hayır. Lessia'nın umduğu bu değildi.

Loche'un adamlarından biri, bu konseye katılmasını isteyen bir not getirdiğinde bunu söylemişti ve asker sadece bir saat sonra geri dönerek, Loche'un düzenlediği toplantıda insanların onun görüşlerini dinlemesini sağlayacağını bildirmişti.

Bugün bu konuyu dile getirmek zorunda kalacaktı ve Merrick ile prova yapmış olsa da...

Lessia çok korkmuştu. Elow'daki tartışmaları hatırladı, özellikle de soylularla olan korkunç tartışmayı. Peki bugün? Bugün, hem insan hem de Fae soylularla dolu olacaktı. Ve sadece onlar da değil... Onun bakmadığını sandıklarında ona bakan, yanlarındaki kişilere endişelerini ve korkularını fısıldayan herkes.

O tuhaf his yine içini kapladı — cildinde fısıldayan soğuk ve sıcaklığın karışımı, kollarındaki tüyleri diken diken etti ve içindeki bir şey, sanki ruhunu çekiyormuş gibi, onu içinden çektiğinde yutkundu.

Artık istediğin her şeyi yapabilirsin. Buradaki herkesten daha güçlüsün.

Bu bir ses değildi. Aslında değil. Ama bir duyguydu — Ydren ve Auphore'u hissettiği gibi. Onların ne düşündüğünü bildiği gibi.

Wyvernler...

Lessia, Ydren'e hızlıca bir düşünce gönderdi — gemideyken yapabildiğini öğrendiği bir şeydi bu ve Ydren, Lessia çok endişelendiğinde her zaman ortaya çıkıyordu — toplantılardan sonra kayalıklardan aşağı ineceğini ona bildirdi.

Nedense, wyvernler savaştan sonra, Lessia'ya olanlardan sonra kalmışlardı. Onların gitmelerini suçlamazdı ve öldüğü ve geri döndüğü akşam Auphore ile konuştuğunda onda bir endişe olduğunu hissetmişti. Ama Auphore sadece ondan ne yapmalarını istediğini sormuştu ve Lessia onların Havlands'da kalmalarını istemişti.

Oakgardların o hücrelerde tutsak ettikleri Fae'lerin sayısı yüzü geçmiyordu ve anladığı kadarıyla, bütün bir ordu, bütün bir halk, kendilerine ait topraklar talep etmek için buraya geliyordu.

Ve daha fazla çatışma olmamış olsa da... en azından fiziksel çatışmalar, Fae ve insanlar arasında büyük bir güvensizlik vardı. Şu anda Lessia, ortak bir düşmana karşı bile olsa, işbirliği yapabilecekleri bir dünya hayal etmekte zorlanıyordu.

Gemiler gelmeden önce bu noktaya ulaşamazlarsa... Lessia'nın sevdiklerini bir sonraki savaşta güvende tutmak için wyvernler'e ihtiyaç duyulacaktı.

Bir farkındalık, ama son zamanlarda o ruhlardan duyduğu rahatsız edici farkındalık değil, cildini gıdıkladı ve olan biten her şeye rağmen Lessia gülümsedi.

Merrick.

Pencereden dışarı bakmaya tenezzül etmeden, oturduğu tozlu sandalyeden kalkıp kapıya koştu ve ıslak Merrick kapı koluna uzanırken kapıyı açtı.

Dudakları yana doğru kıvrıldı, ama bu, kızın kendini kollarına atıp yüzünü nemli boynuna gömerek "Seni özledim" diye fısıldarken, zorla bastırmaya çalıştığı gülümsemeyi engelleyemedi.

Onu yerden kaldırarak bacaklarını beline dolamasına neden olan Merrick, dudaklarını ele geçirdi, sonra çenesini ve boynunu öpmeye başladı. Kulak memesini çekiştirdikten sonra, "Ben de seni özledim" dedi.

Aptalca bir şeydi, ama onu gerçekten özlemişti. Sadece bir saat olmuştu belki, ama onsuz bir dünyanın nasıl olduğunu gördükten sonra...

Merrick, onun düşüncelerini sezmiş olmalıydı, çünkü onu içeri taşıırken öpücükleri daha acil, daha tutkulu, daha ateşli hale geldi. O da ateşli bir tutkuyla karşılık verdiğinde, Merrick inledi. Dudakları boynundan ayrılmadan, "Toplantıyı atlayalım. Onları zaten bir kez kurtardın. Bu sefer kendilerini kurtarsınlar" dedi.

Boğazında bir kıkırdama takıldı, ama Merrick onu kapının yanındaki duvara bastırırken vücudunu keşfeden elleriyle onu susturdu. Yine de cevap vermek için kendini zorladı. "Yapamayız."

"Neden?" Merrick dudaklarını tekrar buldu, devam etmeden önce alt dudağını ısırdı. "Raine Kerym'le birlikte ve kız kardeşin de o cadılarla vakit geçiriyor. Sonunda yalnız kaldık."

"Çünkü" — Merrick gömleğinin altına elini soktuğunda Lessia nefesini tuttu, başparmağı meme ucunu sertleşene kadar okşadı. —"Loche'ye ya da Iviry'ye bunu yapamayız. Onların bize ihtiyacı var."

Iviry, Rioner'in öldüğü akşam Vastala'nın geçici hükümdarı olarak atanmıştı. Rioner'e eşlik eden Vastala askerlerinden saklandığı yıllar boyunca, saygın bir komutan olarak ünü lekelenmemişti.

Yine de, Elbow halkı Loche hakkında öğrendikleri haberler yüzünden çelişkili duygular içindeyse de — Loche'nin isyancı liderin oğlu, bir yarı cüce olduğu ve Lessia ile arasında olanlar hakkında haberler — Vastala Fae'leri kargaşa içindeydi.

Kralı öldürülmüştü, hem de sıradan biri tarafından değil, yarı insan yarı elf yeğeni tarafından. Aynı yarı insan yarı elf yeğeni, Death Whisperer tarafından ölümün pençelerinden kurtarılmış ve ardından binlerce ölü ruhu çağırılmıştı.

Ya da öyle bir şey...

Lessia tam olarak ne olduğunu bilmiyordu ve Merrick'in, onun hazır olmadığını hissettiği için bu konuyu açmadığını biliyordu.

Onun idamını isteyenleri suçlamıyordu, ama Iviry'ye hakkını vermek zorundaydı — bu kadın saygı kazanmayı biliyordu. Iviry, bir gün gemilerde Lessia'nın peşine düşen bir erkeği dövmüş, Merrick ile aynı anda tepki göstermiş, ama ona bunun onun kavgası olduğunu söyleyerek tıslamıştı.

Sonra ateşli kadın, saldırganı Rioner'e çok sadık görünen diğer Fae'lerle birlikte hemen mahzenlere attı. Ardından, Rioner'in konseyine ve diğer yüksek rütbeli Fae'lere olanları, Iviry'nin geçici liderliğini ve Vastala'nın saldırıya uğramasını önleme planlarını, Lessia'nın sınır dışı olduğunu da dahil olmak üzere, bildirmek için birkaç erkeği Vastala'ya notlarla gönderdi.

Lessia'nın lehine olan tek şey, o dalganın arkasında mahsur kalan Reinsdorlar ve müttefiklerini kurtarmış olmasıydı. Reinsdorların Vastala'daki gücü göz önüne alındığında,

tüm suçlamalardan aklanmasını talep ettiler ve pek çok kişinin buna karşı olduğunu biliyordu, ancak ailelerinin reisi Dedrick Reinsdor'u dinlediler.

Ondan sonra kimse onun peşine düşmedi.

Merrick'in dişleri köprücük kemiğine sürtündü ve o, gözlerini açarak başını salladı, vücudu yine onun büyüüne kapıldı. Ona ölümcül gülümsemelerinden birini sunan Merrick, o sertliğine inleyene kadar kendini ona bastırdı.

"Ben sana bunu yaparken Loche'yi düşünmen beni biraz kıskandırıyor." Dişleri bu sözleri vurguladı, boynunun dibindeki hassas deriyi emip ısırarak, elleri daha sahiplenici hale geldi, bir eli kıvranana kadar göğsünü sıkarken, diğeri kıcını sıkıca kavradı.

"Ben..." Vücudunun merkezinde bir sıcaklık patlaması yaşayıp her uzvuna yayıldığında derin bir nefes aldı. "Ben düşünmüyorum..."

Merrick'in eli göğsünden ayrılıp karnına kaydı ve onun asla taklit edemeyeceği bir zarafetle pantolonunun içine girip zaten ıslak olan amını avuçladığında, konuşmaya devam etmek, hatta düşüncelerini sürdürmek imkansız hale geldi.

"Güzel," diye kulağına fısıldadı. "Ellerim üzerindeyken düşünmeni istemiyorum. Seni o kadar zevke getirmek istiyorum ki, düşüncelerin bile eriyip gitsin."

"Mm." Lessia, iki parmağı ıslak kıvrımlarının arasına kayarken ellerini onun saçlarına doladı, sonra o kadar derine girdi ki, zevkten çığlık attı. "Ben..."

Merrick dudaklarını onun dudaklarına çarptı. "Konuşma, benim küçük savaşıçım. Sana daha önce de söyledim. Benimle birlikteyken savaşmana gerek yok. Ne dünya için, ne orgazmların için, ne de başka bir şey için."

Lessia, parmaklarını neredeyse tamamen dışarı çıkardığında başını sallayamadı bile, sonra parmaklarını yavaşça tekrar içine soktu, onu o kadar mükemmel bir şekilde gerdi ki çığlıkları inlemelerle karışmıştı.

"Siktir," diye mırıldandı. "Zaten çok ıslaksın."

"Sana ihtiyacım var," diye inledi, amcığı onun yetenekli parmaklarını sıkıca kavradı. Sesinde bir çaresizlik vardı, hem o hem de Merrick bunun dikkatinin dağılmasına olan ihtiyacından kaynaklandığını biliyordu ve o, "Lütfen," diye eklediğinde onu hayal kırıklığına uğratmadı.

"Sana söyledim, yalvarma," diye homurdandı Merrick. "Seni bu kadar uzun süre yalnız bıraktığım için üzgünüm. Bu kadar muhtaç olduğumu bilseydim, hepsine siktirip gitmelerini söylerdim."

Merrick, parmaklarını acımasızca içeri ve dışarı sokarak sözlerini vurguladı. Amcığı onu içine çekip bıraktıkça çıkan ıslak şapırtı sesleri ıslı kabinde yankılandı ve başparmağı şişmiş klitorisini okşadığında başını duvara yasladı.

Lessia dişlerinin arasından hava emdi ve Merrick karanlık bir kahkaha attıktan sonra hassas bölgesine daha sert bastırdı, bu da kadının sırtını kavisleterek onun daha derine girmesine, hassas noktasını daha sert ovmasına, ona istediğı her şeyi yapmasına izin verdi.

Bir parmak daha ekleyince tekrar güldü ve lezzetli gerginlikle kadının dudaklarından onun adı döküldü, amındaki ısınma ona yaklaştığını söylüyordu.

Lessia'nın içinden yükselen sıcaklık daha da şiddetlendi ve Merrick'in eline karşılık vermek için kalçalarını sallamaya başladı, onun daha derine girmesine, parmaklarını kıvrmasına ve onu çıldırtan noktaya ulaşmasına izin verdi.

Parmakları saçlarını sıkıca kavrayıp yüzünü kendine doğru çektiğinde inledi ve içindeki ateş onu sararken, bağırsağının derinliklerinden her uzvuna yayılırken dudaklarını onun dudaklarına çarptı. İlk dalga vücudunu sararken vücudunu sarstığında, Merrick klitorisini okşadı ve parmaklarını o kadar derine soktu ki, kadının ağzından çıkan çığlıklar, orgazm olurken sadece onun adının karışık versiyonlarıydı.

"Bana bak," diye emretti ve orgazmın zirvesine ulaştığında gözleri açıldı, onun derinliklerine düşme hissi, duvarları parmaklarının etrafında kapanıp yıldızlar görene kadar onları boğarken, bir şekilde bunu daha güçlü hale getirdi.

Onu çok seviyordu.

Böyle bir aşkın mümkün olduğunu söyleyen kimseye inanmazdı.

Sonsuzdu.

Tamamen ve tamamen sınırsızdı.

"Ben de seni seviyorum, Elessia." Merrick, Elessia aşağı inerken alnını onun alnına yasladı, kalın penisi Elessia'nın uyluğuna bastırıyordu. "Seni çok seviyorum ve şu anda kıyafetlerini parçalamayıp seni bu duvara dayayıp sikmememin tek nedeni bu."

O isteksizce onu yere indirirken, ona gülümsedi. Bir parçası da aynı şeyi istiyordu: burada kalmak ve diğerlerinin bir hafta önce olanların sonuçlarıyla uğraşmasına izin vermek.

Ama bunu son birkaç gündür yapmışlardı ve şimdi kulübenin dışında gürültülü ayak sesleri duyuluyordu. Lessia omuzlarını dikleştirdi ve kıyafetlerini düzeltti. Önce Raine ve Kerym, ardından kız kardeşi ve cadı kız kardeşler kapıya yaklaşarak onları toplantıya çağırmaya geldiler.

Havlands'ı hayal ettiği şeye dönüştürme zamanı gelmişti.

Bölüm 2

Raine

Lanet olası yağmur durmak bilmiyordu.

Raine elinin tersiyle alnını sildi, ancak bu, saçlarını ağırlaştıran ve giysilerine sızan yoğun nemi azaltmaya pek yardımcı olmadı. Deri giysileri cildine yapışmış, tepeye çıkarken attığı her adımda gıcırdayan sesler çıkarıyordu.

Bir kez daha, muhtemelen bugün bininci kez, bir içki içmeyi diledi... ve saat daha öğleden sonraydı. Ama Aynalar Gölü'ndeki o günden beri bir yudum bile içmemişti.

Tanrılar ona Solana'nın bunu ne kadar onaylamadığını, her içtiğinde onu kaybettiğini *hissettiğini* gösterdiklerinde, içmemişti.

Raine, yolun üzerine dağılmış isli taşlara bakarak, gözlerinin önüne gelen güzel yüzüyle, taşların onu tökezletmemesine dikkat etti.

Geçtiğimiz yıllarda onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Elbette bunun farkındaydı. Solana ara sıra içki içmeyi reddetmezdi ama onun yaptıklarını sürdürmesine asla izin vermezdi. Frelina gibi, onunla yüzleşir, kendine gelmesi için ona bağıırdı.

Suçluluk duygusu derisinin üzerinde yayıldı, bu his derisine sürtünen deri kadar yapışkandı.

Frelina'ya uzaklaşmayacağına söz vermişti, ama o günden sonra... savaştan sonra...

Onu kaybettiğini düşünmüştü ve bu onu neredeyse öldürmüştü. Raine, zihninde onun çaresiz vedasını duymuştu, ona bir keresinde kız kardeşine tokat attığı için özür dilemesini istediği vedayı

ve birlikte geçirdikleri zaman ve ona yaşattığı deneyimler için minnettar olduğunu söylediği vedayı duymuştu.

Sanki ona bir şey vermiş gibi.

Lanet olsun, o tam bir pislikti ve kız kardeşi gibi çok iyi kalpli olduğu için bunu fark etmemişti bile. Merrick'in Elessia için "karanlıkta parlayan bir ışık" dediğini duymuştu ve Frelina da tam olarak öyleydi. Karanlığın hüküm sürdüğü bir dünyada parlayan lanet bir güneş.

Peki ya Raine? Raine, ondan o ışığı almıştı, asla kaybolmayacağını bildiği acısını dindirmek için onu kullanmıştı. Ona daha fazlasını veremeyeceğini, ona aşk ya da sıcaklık ve nezaket bile sunamayacağını söyledikten sonra, onu becermişti, hem de ilk seferinde!

Frelina bunu sadece kabul etmekle kalmamış, ona hoş karşıladığını da göstermişti. Onun onarılamayacak kadar kırık olmasını umursamadığını ve onunla aynı şeyi istediğini göstermişti.

Arkadaşlık. Dikkatini başka yöne çekecek bir şey. Yalnız gecelerde ona sarılacak biri.

Birkaç gün boyunca, durumun sadece bu olduğunu iddia edebildi. Bazen sevişen arkadaşlar.

Ama savaş sırasında? Onun korkusu zihninde kükrerken, diğer tüm düşünceleri silip süpürürken? Hayır, o lanet olasıca kendini kaybetmişti, ve bunun nedeni onun *arkadaşı* olması değildi. Çünkü o küçük, öfkeli Rantzier olmadan yaşamak istemiyordu. Çünkü kendine ne söylemeye çalışırsa çalışsın... ona olan duyguları beklediğinden daha derindi.

Sadece korkmamış, paniklemişti. Kızın nefes almadığını düşündüğünde gerçekten paniklemişti. Ve... kahretsin, sevdiği birini daha kaybedemezdi. Bunun için yeterince güçlü değildi.

Raine, cadı kız kardeşlerin yanında yürürken gözlerinin sırtında olduğunu hissetti ve geçen hafta ondan kaçındığı için ondan tek bir suçlama ya da kızgınlık hissetmediğinde, neredeyse büyük bir kayanın üzerine tökezleyecekti. Sadece yirmi dört yaşındaki bir Faeling'in sahip olmaması gereken türden bir anlayış vardı.

Tanrılar, o dört yüz yaşındaydı ve hala onunla nasıl konuşacağını bilemiyordu. Onunla birlikte olmak istediğini, ama... yapamadığını nasıl söyleyecekti?

Raine, Merrick ve Elessia'nın önündeki birbirine kenetlenmiş ellerine bakarak yumruklarını sıktı.

Frelina, savaşın son anlarında ona daha çok değer verdiğini, ikisi için daha fazlasını istediğini söylemişti. Ona zihnindeki her şeyi gösterdiğinde, onda en ufak bir korku ya da endişe yoktu ve o, Frelina'nın bunun onun istediği bir şey olmayabileceğini kabul ettiğini hissedebiliyordu.

Yine içki içme isteği boğazını kuruttu, boğazını temizlemek zorunda kaldı. En kötü yanı neydi? Bu his karşılıklıydı.

Artık kendine yalan söyleyemezdi. O, ayağına basmaya, yoluna çıkmaya, ona pislik gibi davrandığında bağırmaya ve delirmekten alıkoymaya başladığında ona aşık olmuştu, çünkü o sadece... nazikti.

Ama o, onu hak etmiyordu. Ruh eşini bulmuş bir erkek, başka birine nasıl aşık olabilir ki? Onu kaybetmişken? Kendisinden çok daha değerli bir ruhun bu dünyada artık var olmaması onun suçu iken?

Bir taşla tekme atarken dudaklarından bir homurtu kaçtı ve Kerym'in eli omzuna kondu.

"İyi misin?" Arkadaşının mavi gözleri, Thissian'dan beri onları gölgeleyen o karanlığı barındırıyordu...

Kahretsin. Raine, yüzyıllarını birlikte geçirdiği arkadaşını, kardeşini düşündüğünde boğazı düğümlendi. O da Raine'den daha layık olan kişiydi. Yıllarca kardeşinin acısını taşıyan kişi...

Kerym'in yüzü gerildi ve Raine, onun zihin okuyucu olmasa da, ifadesinden çok şey anladığını anlayabilirdi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Raine, ama Kerym başını salladı.

"Sakin... Sakin öyle olma." Gözleri bir anlığına omzunun arkasına kayd ve Raine, kendi gözleri de onu takip ederse, o tuhaf kadına, sırtına dökülen bakır rengi saçları ve Kerym'den hiç ayrılmayan gözleri olan kadına takılacağını biliyordu. "Onun hakkında konuşmak istiyorum. Dünyanın onu hatırlamasını istiyorum. Ben... Onu hatırlamam gerek."

Boğazı hala tıkanmış halde, Raine başını salladı. "Her zaman hatırlayacağız."

Bir çift kehribar rengi göz onlara doğru fırladı - neyse ki Raine'in dizlerini titreten gözler değildi - ve Elessia adımlarını yavaşlattı,

Merrick ise gölgesi gibi onu takip etti.

"O iyi bir erkekti," dedi yumuşak bir sesle. "Bu borcumu asla ödeyemeyeceğim, ama... senin için yapabileceğim bir şey olursa, Kerym... yapacağım. Yemin ederim."

Merrick, ona öpüşmek mi yoksa böyle bir söz verdiği için azarlamak mı gerektiğini tartışıyor gibiydi - bu söz arkadaşı için olsa bile - ama Raine, onu kendine çekip başını salladığında minnettar oldu. "O harika insanlardan biriydi, Kerym."

Koyu saçlı Siphon İkizi başını eğdi. "Benden daha iyiydi, orası kesin."

Raine, içinden gelen gülme isteğini bastırmak zorunda kaldı.

Suçluluk. Bu üzgün insan grubunda çok fazla suçluluk vardı.

Baktığı her yerde, suçluluk kaşların arasında kırıksıklıklar yaratıyor, dudakları aşağı çekiyor ve omuzları kulaklara doğru yükseltiyordu.

"Tanrılar, biz sefil bir grubuz, değil mi?" diye patladı.

Bir saniye sessizlik oldu ve Raine, küçük Rantzler'den bir tokat daha yemeye hazır olarak, kendine kızarak başka bir sessiz azarlama başlatmaya hazırdı ki, Elessia kıkırdadı.

Ardından Frelina'nın güzel kahkahası geldi.

Elessia gülümsediğinde kendini tutamayan Merrick, yüzünü çevirip kıkırdadı. Sonra cadılar yumuşak bir kahkaha attılar ve bu Kerym'i gülümsetmeyi başardı.

Hafif bir gülümsemedeydi, ama oradaydı. Gerçekti.

Islak çevrelerine, karşılaştıkları ve karşılaşacakları her şeye rağmen, Raine'in göğsünde küçük, neredeyse bir kıvılcım gibi bir şey parladı ve bir an için aklını mı kaçırdığını

—belki de tamamen delirdiğini düşündü.

Raine, küçük bir el sol koluna dokunduğunda gülmek mi ağlamak mı gerektiğini bilemedi ve aşağıya bakmaktan kendini alamadı. Frelina'nın gözleri onun gözleriyle buluştuğunda bir sarsıntı onu sarstı.

Neden ikisi de olmasın? Biz gerçekten sefil bir grubuz. Neden deli de olmayalım?

Bu kadarı yeterdi.

Raine başını geriye attı ve o kadar çok güldü ki, boğazına su damlaları kaçtı ve

ağzını kapatmak zorunda kaldı.

Görünüşe göre, diğerleri bunu çok komik bulmuştu çünkü yüksek kayalığın tepesinde denize bakan büyük eve çıkan dik ve kaygan merdivenleri tırmanırken kahkahalar hiç kesilmedi.

Taş duvarları da isle kararmış, çatısı yer yer yanmış ve yanmış, büyük pencerelerin birçoğunda, bir zamanlar Korina'yı saran sert rüzgardan orada yaşayanları koruyan camlar yoktu.

Kahkahalar, iki sıra muhafız onları büyük çift kapıya giden son basamakları tek tek yürümek zorunda bıraktığında ancak kesildi. Bir sıra, hala maskelerini takan Loche'nin adamlarından oluşuyordu, diğeri ise her zamanki koyu yeşil üniformalarını giymiş Vastala Fae'lerden oluşuyordu ve önlerindeki insanlara öfkeyle bakıyorlardı.

Merrick, Fae'ye dişlerini göstererek ikisini geriye sendelettiğinde, Raine de Merrick'in duygularını paylaştı, ancak Elessia onu durdurmak için itti. Nedense Raine, Frelina'yı iki basamak yukarı çekerek onun önünde yürümesini sağladı ve elini, Frelina'nın yanlarında sallanan ellerini tutmak için seğirdi.

Ondan hoşlanıyorsun. Kerym'in düşüncesi, Raine'in ördüğü duvarları aşarak içeri sızdı.

Zihnini çevreleyen koruma zayıftı — genellikle arkadaşlarının istedikleri zaman içeri girmesine izin verirdi, çünkü sessiz sohbetler genellikle eğlenceliydi — ama yine de cildinde rahatsızlık hissi bırakıyordu.

Evet, aptal olduğumu biliyorum. Kerym'e yalan söylemenin anlamı yoktu, Raine'in düşüncelerinde bunu hissedecekti.

Hayır. Acı, suçluluk, koruma içgüdüğü ve eşiği geçen küçük yarı-Fae için hissettiği her neyse, bir enerji dalgası onu terk etti ve Kerym'in onu emdiğini biliyordu.

Vay canına, duyuların çok net. Kerym'in şaşkınlığı Raine'in zihninde yankılandı. *Ve sen aptal değilsin. En azından düşündüğün nedenlerden dolayı değil.*

Raine cevap verecek zamanı olmadı, çünkü o da kapıdan içeri girdi ve savaşın tahrip ettiği balo salonunun iki yanında duran yüzlerce Fae ve insanla karşılaştı — en azından arka taraftaki sahneye, dairesel zeminin üzerinde yer yer çıkıntı yapan küçük balkonlara ve kırık pencerelerden içeri giren rüzgarda hala dalgalanan yanmış halılara bakılırsa, buranın bir balo salonu olduğunu düşündü.

ve kırık pencerelerden içeri giren rüzgarda hala dalgalanan kömürleşmiş duvar halıları.

Halklarının birkaç adım önünde, Iviry ve Loche yüz yüze durmuş, gruplarının yerlerini almasını bekliyorlardı, onlara attıkları bakışlardan anlaşıldığı kadarıyla.

Ancak iki lider, kendileri hakkında öğrendiklerine göre, Raine'in beklediği şekilde birbirlerine bakmıyorlardı. Hayır, Iviry, Loche'nin yanında olmak istemiyormuş gibi görünüyordu ve naip... gri gözleri, önündeki kızıl saçlı kadından başka her yere bakıyordu.

Aptallar böyle görünür.

Kerym'in sesinde, Raine'in günlerdir duymadığı bir eğlence kıvılcımı vardı ve arkadaşına hızlıca bir gülümseme attıktan sonra Elessia ve Merrick'i takip ederek Fae ve insana yaklaştı.

Herkesin görebileceği bir şey olmayabilir, ama Raine, Elessia'nın tereddüt ettiğini fark etti. Gözleri, insanların olduğu taraf ile Fae'lerin olduğu taraf arasında gidip geliyordu. Sonra Merrick parmaklarını Elessia'nın avucuna dokundurdu ve Elessia neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını eğdi.

Elessia odanın ortasına yürüdü ve liderlerin arasında durdu. Liderler bir an sessiz kaldılar, sanki onun bir taraf seçmesini bekliyorlardı.

Onun onuruna, altın kahverengi saçlı yarı Fae sadece çenesini kaldırdı, Merrick'i yanına çekip Loche'nin yanına yerleştirdi ve Frelina'ya diğer tarafına, Iviry'ye en yakın yere geçmesi için eliyle işaret etti.

Raine onun hemen arkasına geçtiğinde, Elessia bir saniye zihnini açarak *teşekkür etti*, ardından Merrick'in arkasında duran Kerym'e ve Frelina'nın arkasında duran cadı kız kardeşlere başını salladı.

"Başlayalım mı?" diye sordu.

Raine, odada yankılanan sesin Elessia'nın sesi olmasına şaşırdığını gizledi. Görünüşe göre kontrolü ele almıştı ve Iviry ile Loche'nin de aynı şekilde başlarını sallamalarından anlaşıldığı kadarıyla... onlar da bununla bir sorunları yoktu.

Belki de bunu bekliyorlardı.

Bölüm 3

Merrick

SO inanılmazdı.

Onun içindeki kararlılıkla mücadele eden sinirleri hissedebiliyordu, ama dışarıdan bakıldığında Lessia sakin görünüyordu, her zaman tanıdığı lider gibi görünüyordu.

Merrick, Loche'nin yanında hareketsizce dururken, Lessia ciğerlerini hava ile doldurduktan sonra yavaşça nefesini vererek şöyle dedi: "Bugün karar vermemiz gereken birçok konu olduğunu biliyorum, ama en acil olanı tutuklularla ne yapacağımız. Bu fırtına onları boğarken, o korkunç mahzenlerde duvarlara zincirlenmiş halde kalamazlar. Kulübelerimiz ıslak ve soğuk, ama en azından çatısı var. O hücreler ise... Hayır."

Lessia başını salladı ve her iki taraftaki kalabalığa birkaç kez bakarak, odanın her yerinde fısıltılar yükseldi. Fae ve insanlar birbirlerine mırıldanarak güvensiz bakışlar attılar ve Merrick, aptalca konuşmalar olacağını bildiği için dinlemeye tenezzül etmedi.

Öğleden sonra erken saatler olmasına rağmen, balo salonu loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve odanın karşı taraflarındaki şöminelerden gelen ışıklar odaya biraz parlaklık katıyordu. Bu ışık, onların iki yanındaki birçok yüzü çarpıtarak, gruba bakan insanları neredeyse ürkütücü bir hale getiriyordu. Loche, Lessia'nın sözlerine başını salladıktan sonra odadaki gerginlik arttı ve Iviry, bu sözleri düşünür gibi göründü, gözleri, en yakın çevresinde yer almayı seçtiği erkeklerin bazılarına kaydı. en yakın çevresinde yer almasını istediği erkeklerden bazılarına kaydı.

Bu, her iki tarafın da onun eşini dikkatle dinlemesi gereken bir oyun olduğunu biliyordu, çünkü her iki halk da ona güvenmiyordu, her ne kadar o hepsini kurtarmış olsa da.

İnsanlar ve Fae'lerin bağlı olduğu kırılgan bir ateşkes vardı ve Lessia'ya yaslanarak, bugün hepsinin burada olmasını sağlayan tek kişi

, hükümdarların tarafını seçmek olarak görülebilirdi. Merrick hangisi olduğunu bilmiyordu, ama bu onu son derece öfkeliyordu.

İnsanlar ve Fae eşit derecede aptaldı.

Bugün, Raine'in neden kaçıp, istemediği takdirde ikisiyle de etkileşime girmek zorunda kalmayacağı bir yere saklandığını gerçekten anladı.

Merrick, Fae öne çıkmadan önce Iviry'nin arkasındaki havanın değiştiğini hissetti ve Dedrick Reinsdor'un yanında duran uzun boylu bir erkek olan Fae soylularından birinin bakışlarıyla göz göze geldiğinde kaskatı kesildi.

"Neden bu tartışmayı sen yönetiyorsun?" diye sordu Fae, ses tonu o kadar üstündü ki Merrick içinden tısladı. "Sen... sen Fae değilsin, en azından tamamen değil, ve anladığım kadarıyla Elbow'dan kovuldun? Ve bizi bu duruma sokan... senin amcan oldu."

O lanet olası...

Merrick ona doğru bir adım attı, ama Lessia "Hayır" diye bağırıp tek başına yanına yaklaşınca donakaldı. Lessia omuzlarını geriye attığında, gözleri korku değil kararlılıkla parıldarken, Merrick gülümsemek için kendini zor tuttu.

Adamın göğsüne parmağını batıran Lessia, sesini yükseltip, kalan fısıltıları susturdu. "Benim adım Elessia ve ben *hem* Fae hem de insanım. Bu tartışmayı yöneten kişilerden biriyim çünkü sizler yüzyıllardır, hatta binlerce yıldır bu konuyu mahvettiniz."

Lessia kolunu önce erkeğin arkasındaki Fae'lere, sonra da insanlara doğru uzattı. "Sizin için göğsüme bir hançer saplandı. Sizin için öldüm. Hepiniz için. Fae, insan, şekil değiştiren... fark etmez! Ne zaman bunu anlayacaksınız? Aynı hataları tekrar tekrar yapıp duruyorsunuz! Bugün burada iki halkın lideri olarak bulunmuyorum. Havlands'ta sesi duyulmayanları temsil etmek için buradayım: yarı insanlar, dışlananlar ve evet, şekil değiştirenler, çünkü onları bu duruma biz sürükledik!"

Lessia'nın gözleri bir anlığına Merrick'in gözlerine takıldığında, Merrick'in kalbi göğsünde kabardı. Lessia'nın gergin omuzları bir santim düştü, sonra tekrar konuşmaya başladı, sesi alçaldı. "Gördüğünüz gibi, ben güç peşinde değilim. Şu anda Vastala'yı yönetme sorumluluğunu Iviry'nin üstlendiğine *seviniyorum* ve hepiniz şunu bilmelisiniz ki, ben olsaydım...

O gün oylama yapılsaydı, ona oy verirdim. Rantzierler çok uzun süre demir yumrukla hüküm sürdüler ve bu hükümdarlık amcamla sona erdi. Kız kardeşim ve ben soyumuzdan geriye kalan tek kişileriz ve ne biz ne de çocuklarımız bir daha taht peşinde koşmayacağız. Size söz veriyorum.

Lessia çocuklardan bahsettiğinde, gözleri yine onun gözlerine takıldı ve o, koşarak yanına gidip onu kollarına alıp bir daha bırakmamak için kendini zor tuttu.

Artık bunlara sahip
olabilirdiler. Bir aile.
Çocuklar. Bir gelecek.

Son birkaç gündür onu kollarında uyandığında buna inanmaya cesaret edememişti... ama her sabah orada, uzun saçları karışmış ve uykulu gözleri kısılmış halde ona bakıyordu.

Merrick'in boğazına bir yumru oturdu ve onu temizlemeye çalışırken, Loche sırtına vurarak fısıldadı, "O gerçekten harika bir kadın."

Merrick, naibin gri gözlerine bakarak başını salladı ve Loche ona alıştığı sırtıştan farklı, hızlı bir gülümseme attığında, fark etti ki... bu insan bir şekilde arkadaşı olmuştu.

Loche öne çıkarak, "O doğru söylüyor. Elessia, hem bana hem de Vastala'nın liderine, kendisi ve kız kardeşinin Rantzier soyadını bırakmaya karar verdiklerini, bu soyadının unutulup gitmesine izin vereceklerini doğruladı. Ancak, ben ve..."

Merrick, Loche'un Iviry'nin gözlerine bakmak için çok çaba sarf ettiğini fark etti ve bir an için savaştan bu yana aralarında ne olduğunu merak etti, ama Loche konuşmaya devam edince bu düşünce aklından uçup gitti.

"Iviry ve ben, Elessia'dan, en azından krallığımıza yönelik tehditler ortadan kaldırılana kadar, Vastala ve Elbow'u kapsayan bir konsey kurmak için bize katılmasını rica ettik. O da tek bir şartla kabul etti: Tutuklularla ne yapacağımız konusunda sert ve dürüst bir konuşma yapmamız. Bu yüzden bugün buradaki konuşmayı o yönetiyor. Bu yüzden de bu konuyla başlamamız gerekiyor."

Odadaki fısıltılar ve sessiz konuşmalar arttı, insanlar birbirlerine bakıyorlardı, Merrick'in anladığı kadarıyla, ortak konseyin ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken odada gerginlik artıyordu.

Fısıltılar yükseldiğinde Raine'in Lessia'nın kız kardeşine yaklaştığını fark etti, insanlar onlara yaklaşıyor gibiydi ve öfkeli sesler siyah duvarlardan yankılanmaya başlamıştı.

"Ortak konsey mi? Ama bizi öldürmeye çalışan Fae'lerdi!"

"Neden tutukluları serbest bırakalım? Onlar bir tehdit!"

"Onların bize yapmaya çalıştığı gibi hepsini öldürmeliyiz!"

"Kendi türümüzden başka kimseye güvenemeyiz!"

Birkaç insan kalabalığın içinden sıyrılıp Loche'ye yumruklarını sallarken, ateş ışığı öfkeli yüzlerinde parılıyordu.

Ardow ve Amalise, naip'e yaklaşan adamları takip ettiler, ama yüzlerini buruşturan ve yanına yaklaşıp kadar neredeyse koşmaya başlayan şey öfke değildi.

Endişeydi... Yanındaki inanılmaz kadın için duydukları endişeydi. Fısıltılar arasında Lessia'nın adı geçtikçe Merrick'in içinde yankılanan bir endişeydi ve daha fazla bakışın onlara yöneldiğini fark edince ona daha da yaklaştı.

Yaklaşan adamlar çok fazla yaklaşıncaya, naip homurdandı. Maskeli askerleri etraflarını sarıp geriye doğru itti. "Ben hala sizin liderinizim ve ne yapacağımıza ben karar veririm!"

Ancak daha fazla insan Loche'nin maskeli adamlarına doğru ilerlemeye başladı ve kısa sürede etrafları sarıldı, bu da koyu saçlı lideri, onu korumak için sıralanan adamların duvarından sıyrılanlar tarafından ezilmekten kaçınmak için geriye doğru çekilmeye zorladı.

"Yeter!" Dedrick Reinsdor — adadaki dalga ve koyu arasında sıkışıp kalan Fae asili — Fae'lerin gürültüsünün üstüne seslendi. Fae'ler de, başta Merrick ve diğerleri olmak üzere, ileri doğru ilerliyorlardı. "Reinsdorlar Lessia'nın yanındadır. Biz sadece tanık olarak geldik ve o bizi kurtardı! Onun için savaşmadığımızda, bizim için öldü! Ve gördük ki... ölüm bizi insanlara

ve şekil değiştirenler ve yarı Fae'lere doğru kovalandığımızda, bizim bir olduğumuzu gördük! Bir olarak ölürüz, acı çekeriz ve korkarız."

"Kendi türünüze ihanet ettiniz, Reinsdor," dedi Dedrick'in yanında biri hırlayarak ve Merrick, odayı bir rüzgar seli kaplayıp şöminelerden çıkan kıvılcımları daha yükseğe uçurduğunda Lessia'yı arkasına çekti. "Kralımıza yemin ettiniz ve sonra ihanet ettiniz! Aynı şeyi tekrar yapmayacağınızı nereden bileceğiz? Yarımkanlılar için kendi halkınıza sırtınızı dönmeyeceğinizi nereden bileceğiz?"

Başka bir Fae de söze karıştı. "Onun zihin oyunlarını duyduk, sadece gözlerine bakmak bile onun etkisi altına girmen anlamına geliyor... Seni de büyüsüne mi kapattı, Dedrick? Bu yüzden mi onun tarafını seçtin?"

Fae'ler arasında aynı sesler yankılandı ve Merrick'in başı, havayı daha fazla büyü kaplarken, ateş kıvılcımları, su damlaları ve diğer daha garip türler rüzgara yapışırken, Fae'ler tek vücut olarak odaya girerken ileri geri sallandı.

"Dikkat edin!"

"Bu sihir! Anlaşmayı bozuyorlar!" "Bizi öldürecekler!"

Birkaç insan silahlarını çekmeye başladı, metal sesleri arasında birbirlerine hazır olmaları için bağıryorlardı, Iviry ve Loche halklarını sakinleştirmeye çalışsa da, her iki taraf da odanın ortasına doğru ilerlerken kaosun içinde emirler yağıdırıyorlardı.

Merrick'in kasları gerildi ve gevşedi, bakışları kimse onları şaşırtmasın diye her yere kaydı ve parmakları sırtındaki kılıca doğru seğirdi, Lessia'ya çok yakın nefes alan herkesi kesmeye hazırды.

Durum kötüye gidiyor. Onu buradan çıkaracağım.

Merrick, öfkeli Frelina'yı omzuna atarken Raine'e başını salladı, sonra Lessia'ya dönerek aynı şeyi yapmak üzereyken, ondan garip bir his aldı, ruhundan kendi ruhuna akan bir akım.

Bu güzel yaratıktan daha önce hissetmediği bir şeydi.

Bu...

Gözleri, onun parlayan gözleriyle karşılaştığında genişledi ve derinlerinde başlayan o statik elektrik, derisinin üzerinden uçarak geçti

dişlerinin arasından tıslayarak nefes almasına neden oldu ve büyüü uyandı, ama her zamanki gibi sert fısıltılar ve etrafını saran baskı ile değil.

Hayır, bu sefer kaçınılmazdı, sanki sihir *kendisiydi* ve kız onu içinden çekip çıkarmıştı.

Merrick'in yapabileceği hiçbir şey yoktu, yapmak istediği hiçbir şey yoktu, ona bakmaktan başka.

Lessia'nın tüm varlığı parıldıyor gibiydi, saçları yüzünün etrafında dans ediyordu ve gözleri o kadar altın rengiydi ki, parlaklıkları yüzünden ona bakmaya devam etmek zordu.

Ama o baktı.

Merrick gözlerini ayıramıyordu.

Etraflarındaki oda karardığında bile. Bu dünyaya ait olmayan bir soğukluk odayı kaplayıp ateşleri söndürdüğünde bile. İnsanların çığlıkları ve öfkeli sesleri fısıltılarla yer değiştirdiğinde bile.

Lessia ona gülümsedi. Tereddütlü bir gülümseme değildi. Korkulu bir gülümseme de değildi. Ama inanç dolu bir gülümsemeydi.

Onu öylesine sevgi ve gururla dolduran bir gülümsemeydi ki, yutkunmakta zorlandı.

Sonra odaya döndü ve Ölüm Fısıldayan, kalabalığın ortasında duran yüzlerce ruhla karşılaştığında yaptığı gibi sarsılmamalıydı. Ruhların şekilleri kalın, parıldayan hava gibiydi ve çoğunluğu...

Merrick'in kaşları çatıldı.

Loche ve Iviry'yi onlara yaklaşan insanlardan koruyorlar mıydı?

Evet.

Evet, bu ruhlar bunu yapıyordu.

Parıldayan bir ordu gibi hareket ederek, hayalet elleriyle kalabalığı geri püskürttüler, ta ki Fae ve insanlar odanın karşı taraflarındaki duvarlara düzgün sıralar halinde dizilene kadar.

Ruhlar iki lideri ortada bir araya getirdiğinde, geri çekilirken fısıltıları neredeyse... davetkar geliyordu.

Sanki Iviry ve Loche'nin konumlarından memnunmuşlar gibi.

Merrick dönerek Kerym'in yuvarlak gözlerini yakaladı ve kız kardeşlerin her iki kolunu tuttuğunu fark etti, iki ruh ise

Raine ve Frelina'yı durdurmuş ve kızıl saçlı arkadaşını azarlamaya başlamışlardı.

Merrick, iki solgun varlığın Raine'in göğsüne ellerini nazikçe bastırarak Lessia'nın kız kardeşini yere indirip Merrick ve onun korkutucu derecede güzel eşinin arkasına dönmesini inanamadan izledi.

Gözleri bir kez daha Lessia'ya takıldığında gözlerini kırpma zorunda kaldı. O kadar mükemmeldi ki.

Bu eski güç ondan ona sızarken - ya da ondan ona, tam emin değildi - cildinden ve gözlerinden yayılan yumuşak parıltı, etraflarındaki yarı saydam insanlara yansıyor ve bu odadaki insanlarda uyandırdığı dehşetle, kendini müthiş *hissediyordu*.

Dudaklarından şaşkın bir kahkaha kaçtı.

Kimse onu sevdiği kadar kimseyi sevmemişti. Kimse ona yaklaşmamıştı bile.

"Yardımanız için teşekkür ederim." Lessia, etrafındaki ruhlara bir saniye başını eğdi, sonra kalabalığa baktı ve sesi aynı anda ürkütücü, güçlü ve yumuşak geliyordu.

"Yeter artık," diye devam etti, daha önce hiç duymadığı ama artık asla doyamayacağını bildiği keskin bir ses tonuyla. "Birlikte durursak bizi hiçbir şeyin durduramayacağını ne zaman anlayacaksınız? Gerçek bir tehdit yaklaşıyor. Gemiler ve Fae'lerin bulunduğu gemiler... Bu uçurumun aşağısındaki hücrelerdeki birkaç düzine Fae'ye bakılırsa, güçlü Fae'ler. Ama en kötüsü bu değil, değil mi? En kötüsü sizlersiniz! Siz sadece farklılıklarımızı görüyorsunuz. Suçu başkasına atmak istiyorsunuz, ama içe bakmak, kendi nedenlerinizi görmek istemiyorsunuz. Bizim dünyamız için asıl tehdit sizlersiniz."

Oda o kadar sessizdi ki, sanki içindeki herkes nefesini tutmuş gibiydi ve Merrick, bu dünyada sevdiği tek kişiye gözlerini dikmiş olanların korkusunu tadabiliyor, havadaki yapışkanlığını hissedebiliyordu.

Ne yaptığını fark etmeden, elini onun eline kaydırıp ve omurgasından bir başka sarsıntı geçti. Etrafındaki fısıltılar daha net düşünce ve duygulara dönüştü, Lessia'ya tutunduğu her an yüzleri daha da keskinleşti.

Ve fark etti ki...

Onlar... onu seviyorlardı. Bu ruhlar... onun eşini seviyorlardı.

Bu odayı dolduran senin sevgin, evlat.

Merrick başını yana çevirdi. Genelde soğukkanlılığıyla gurur duyardı, yıllar boyunca takması gereken her maskeyi mükemmelleştirmişti.

Ama o karanlık gözler...

Sıcak bir gülümsemeyi ancak bir anlık görebildi, sonra ruhlar geldikleri gibi hızla kayboldular. Yine de, o kıvılcımlar kolunda yukarı aşağı dolaşıyordu ve Lessia'nın ona yaklaşıp, dengede kalmak için ona tutunmasından, onun da aynı duyguyu hissettiğini anlayabilirdi.

"Ben güç peşinde değilim." Lessia daha önce söylediği sözleri vurguladı. "Ama buna daha fazla tahammül edemem. İster istemez, dünya değişiyor ve hepiniz bu değişime ayak uydursanız iyi olur, çünkü uymazsanız, hepimiz mahvoluruz." Iviry ve Loche'nin gözlerine baktı, iki lider de -onların şerefine- ağzı açık kalmış halde ona bakarken. "Size, halkınızla hangi yolu izleyeceğinizi tartışmak için zaman vereceğim. Daha sonra geri dönüp tutuklularla ne yapacağımızı tartışacağız."

Bunun üzerine Merrick'in elini çekti ve ikisi birlikte kapıya döndüler. Raine, Frelina, Soria, Pellie, Kerym, Ardow ve Amalise de hemen arkalarından takip ettiler.

Belki uygun değildi, ama Merrick, Lessia'nın yorgunluk dalgasının onu sardığını hissettiğinde, onu kollarının arasına aldı. Bu yorgunluk, Merrick'in içinde de hissediliyordu. Lessia bacaklarını Merrick'in beline doladığında, Merrick onu öptü ve onun ne kadar hayran olduğunu, onun yanında olmaktan ne kadar gurur duyduğunu hissedebileceğini biliyordu.

Bölüm 4

Loche

Kalbi hala kulaklarında güm güm atarken, Loche Fae ve insanlardan oluşan kalabalığa baktı.

Hepsi, ruhların onları ittiği düzgün sıralarda duruyorlardı, çoğunun yüzü hala korkudan solmuştu, Lessia ve arkadaşlarının arkasındaki kapı çarparak kapansa da. Amalise'in diğerleriyle birlikte içeri girmesini izleyen Zaddock'un gözlerini kapıdan birkaç metre uzakta buldu, Loche başını karanlık şöminelere doğru çevirdi ve neyse ki arkadaşı onu anladı.

Zaddock, odaya geri getirebilecekleri az miktardaki ışığı sağlamaya çalışırken, Loche'nin gözleri Iviry'nin mavi gözlerine kayd ve onların yoğunluğu, Loche başka yere bakana kadar cildini kapladı.

O çok sakın görünüyordu. En azından Loche'ye öyle görünüyordu, dik duruyor, omuzları düşmüş, keskin bakışları odayı tarıyordu. Yüz hatları gevşekti, ama zayıf değildi, adamlarından birine fısıldayarak emir veriyordu.

Loche, gözleri üzerinde dolaşırken, kalbinin göğüs kafesinde hala attığını duyabileceğinden şüphe duymuyordu ve adrenalin gerekli diye bir espri yapmak üzereydi, ama kendini tuttu ve onun yanlış anlayabileceği sözleri yuttu.

Savaşın sonraki gece onunla yeterince sorun yaşamıştı zaten...

Loche, Zaddock'un ikinci ateşi söndürmesini izlemek için yerinden kalktı, ancak düşünceleri, tüm esirleri yakalayıp yaralı ve korkmuş askerlerin yaralarını sardıktan sonra gemide kendisine yaklaşan Iviry'nin anısını kafasından silmesine izin vermiyordu.

Havada hala kan kokusu ağır basıyordu ve Loche, bugün kaç adamını kaybettiğini düşündüğünde, yüzüne bir damla gözyaşı düştüğünde öfkeyle yüzünü sildi. Asker'e döndüklerinde, çoğunun ailelerinin yaşadığı yere döndüklerinde, yapması gereken ev ziyaretlerini, kırması gereken kalpleri düşündü.

Siktir. Sadece bir günlük savaş olmuştu, ama o şimdiden bundan bıkmıştı.

bı

k Bunu istemiyordu.

m Ellow'u daha iyi bir yer haline getirmek için

ış

tı.

bir yer haline getirmek için savaşmıştı. Bunun için değil... Kan dökülmesi, acı ve ölüm için değil.

Birisi yanına yaklaştı ve o yüzünü çevirdi, yanaklarından akan gözyaşlarının zayıflığını ele vereceğini ve gözlerinin kim olursa olsun ona çok şey anlatacağını biliyordu — buna hazır olmadığını anlamalarını sağladı.

Çünkü gerçek buydu, değil mi?

Halkının bedelini ödemesine izin verecekse, hükümdar olmaya hazır değildi.

Çok fazla insanın ölmesine izin vermişti, çok fazla insanın arkadaşlarını ve ailelerini kaybetmesine izin vermişti.

"Empati bir zayıflık değildir, naip."

Loche, Iviry'nin sesini nasıl bu kadar çabuk tanıdığını, ok atıldıktan sonra yayda titreyen bir yay gibi içinde nasıl yankılandığını bilmiyordu. Ama tanıdı. Sanki bunu hep biliyormuş gibiydi ve bu konuda ne hissedeceğini bilemiyordu.

"Empati zayıflık olmayabilir, ama halkımı koruyamamak zayıflıktır," diye yanıtladı Loche, gözlerini birkaç Faeling'in bacaklarını sallayarak oturduğu uçuruma dikerek.

Görünüşe göre, yaşlılardan biri uçurumun içine giden dar bir yol bulmayı başarmış ve savaş sırasında, o lanet olası şekil değiştiren kuşlarla savaşmaya hazırlıklı olmayan birkaç insanıyla birlikte, hepsinin güvende olmasını sağlamıştı.

"Elinden geleni yaptın," diye cevapladı Iviry yumuşak bir sesle ve onun gözlerinin, kendi gözlerinin maviliğine bakmasını istediğini anlayabilirdi.

Neden ona bakma isteğine direndiğini bilmiyordu, ama sadece... gözlerinde beklediği şefkati görmek ona çok ağır gelirdi, bu yüzden dünya bulanıklaşana kadar önüne bakmaya devam etti.

"Hepimiz elimizden geleni yaptık," diye devam etti Iviry. "Ve sen halkını korudun. Kimse Ellow'un sularına girmede, gerçekten girmede, ve bugün erkekler ve kadınlar öldü, ama inandıkları şey için öldüler, yani senin için."

Bunu bastıramadan ağzından bir alaycı söz çıktı.

"Bana inandıklarını sanmıyorum. Asi liderin oğlu. Bir yarı insan. Konseyin istifamı istemesi sadece an meselesi." O piçleri düşünürken, karanlık adanın arkasındaki loş ışığa karşı gözlerini kuvvetlice kırptı.

Onlar, tıpkı onun onlara yaptığı gibi, yıllarca onun hakkında bir şeyler bulmak için savaşımlardı.

Şimdi? Şimdi ihtiyaçları olan her şeye sahiptiler.

Iviry, onun korkuluğa dayadığı eline elini koyduğunda irkildi ve kendini durduramadan ona döndü, gözlerinin maviliğinin şoku göğsüne çakıldı.

Ağzının bir köşesi kıvrıldı ve o, onun kendisinden ne kadar çok şey hissettiğini bir kez daha merak etti, ama onun ne düşündüğünü biliyorsa da, bunu söylemedi. Bunun yerine, elini sıktı ve gözleri bir anlığına etraflarında hala çalışan insanlara kaydı, sonra tekrar ona döndü.

"Oraya gittim. Onlar sana inanıyorlar, Loche." Iviry'nin gülümsemesi daha da genişledi. "Yeni bir dönemden bahsediyorlar ve belki de Havlands'ın ihtiyacı olan şey budur."

Loche ona kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha önce savaş gördüm. Savaşın hemen sonrası çok önemlidir, insanların hafızalarında hala tazeyken. Belki de yeni bir konsey kurulmasının zamanı gelmiştir, seçilmiş kişiler tarafından yönetilen, hatta Ellow ve Vastala'yı kapsayan bir konsey, böylece bunun tekrar yaşanmaması için."

İki ulusu da kapsayan bir konsey mi?

Loche'un gözleri o okyanus mavisini gözlere takıldı. Yıllardır bundan bahsediyordu. Ellow'a bunu getirmek istiyordu, her iki ülkeyi de yeniden refaha kavuşturmak istiyordu.

"Belki de zamanı gelmiştir," dedi Loche yavaşça. "Düşündüm ki... Lessia ve ben bunu başarabiliriz diye ummuştum... Bu yüzden ona benimle birlikte hüküm sürmesini teklif ettim... Ama belki de bunu tek başıma yapabilirim."

Iviry'nin gözlerindeki ışık bir an için titredi ve eli onunkinden ayrıldığında, daha önce hiç hissetmediği bir boşluk

Fae iki kez nefes aldıktan sonra başını salladı ve sesi daha resmi bir tona büründü. "Fae, Vastala'nın geçici liderliğini üstlenmemi istedi ve ben de gelecekte bunun tekrarlanmaması için daha fazla işbirliğine ihtiyacımız olduğuna inanıyorum. Bunu ayarlamana yardım edeceğim, naip."

"Iviry," diye başladı Loche, ama zihninde bir tür acı hissettiğinde sesi kesildi.

Siktir. Bu... bu onun acısı mıydı?

"Iviry," diye tekrar denedi. "Ben... Eş bağı hakkında konuşmadığımızı biliyorum, ama..."

O anda Lessia güverteye çıktı. İnsanlar ona ve Merrick'e yol açtığı anda gözleri ona kaydı, bakışlarında korku ve hayranlık karışımı vardı ve onun adını fısıldıyorlardı.

Gözlerini tekrar Iviry'ye çevirdiğinde, o dik duruyordu, gülümsemesi o kadar çekiciydi ki nefesini kesti, gerçek olmadığını bildiği halde.

Fae bir maske takmıştı, onun çok iyi tanıdığı bir maske.

"Onu seviyorsun," dedi monoton bir sesle.

Loche yüzünü buruşturdu ve bu Iviry için yeterliydi.

"Ne şansım var ama." Iviry saçlarını geri attı, diliyle dudaklarını ıslattı. "Nedense, hep ulaşamayanlara rastlıyorum."

"Ben çok..." diye başladı, ama Iviry sözünü kesti.

"Sorun değil." Fae ona göz kırptı. "En iyilerimizin başına gelir. Beni oyalayacak başka birini bulurum, merak etme."

Bunun üzerine, dönüp Loche'un daha önce konuştuğunu gördüğü iki devasa Fae erkeğine yaklaştı ve sözünü tuttu: Iviry, ona en yakın olanın parmaklarını parmaklarıyla birbirine geçirdi ve diğerlerinin yemek ve şarap almak için toplandığı geminin kış tarafına doğru sürükledi.

Loche, Zaddock'un sonunda yakmayı başardığı alevleri izlerken başını salladı ve zihnini şimdiki ana, çatlak duvarları ve pencereleri eksik odaya, Iviry ve adamlarının sessizce beklediği odaya geri döndürdü.

O günün hatırası, hızla çarpan kalbini sakinleştirmekte pek işe yaramadı... özellikle de kendi halkı onun peşine düştükten sonra. Loche

onların kendisine gerçekten zarar vereceklerine inanmıyordu, ama onlar Fae'lerden korkuyorlardı — odada uçuşan sihir kıvılcımlarından, uzun boylarından ve farklılıklarından korkuyorlardı.

Bunu gözlerinde görebiliyordu.

"Naip." Iviry'nin sesi, son birkaç gündür onunla konuştuğu zamanki kadar soğuktu. "Muhtemelen, şu anda neden neredeyse altlarına işemek üzere olduklarını unutmadan başlamalıyız."

Doğru.

Lessia'nın, mahkumların kaderini ele almadan önce halkını bir araya getirmeleri gerektiğini bu kadar çabuk fark etmesini, onlara bunu çözmeleri için zaman tanımasını takdir ediyordu.

Belki de o karanlık mahzenlerdeki insanlar için onun kadar endişelenmesi gerekirdi, özellikle de annesi oradayken ama şu anda ilgilenmesi gereken insanlar vardı ve onların Fae ile rahatça işbirliği yapmalarını sağlamak için elinden geleni yapması gerekiyordu.

Kendine güç verecekmiş gibi başını sallayan Loche, ayaklarını Iviry'nin yanına götürdü ve Lessia çok korkutucu olsa da, herkesi sakinleştirebildiği için mutluydu.

Savaşta beri gerginlik yüksekti ve o, iradelerin ya da korkuların çatışmasını bekliyordu.

Hava hala duygularla dolu olsa da, "Burada olanlar bir daha tekrarlanmamalı" dediğinde sessizlik devam etti. Gözleri insanları ve Fae'leri taradı, devam ederken mümkün olduğunca çok bakışla buluştu. "Buraya bir Fae ordusu geliyor ve onlar sadece biz insanlar için bir tehdit değil."

Loche, kimsenin onun sadece insan olmadığını -gerçekten değil- söyleyeceğini görmek için bir an bekledi, ama oda sessiz kaldı, o da devam etti. "Elessia'nın dediği gibi, şimdi bir arada durmamız gerekiyor. Havlands'daki herkes, türlerine göre omuz omuza durmalı. İnsan, Fae veya hatta şekil değiştiren olsak da fark etmez, çünkü eğer bunu yapmazsak... hepimiz öleceğiz."

"O haklı," diye bağırdı Iviry, sesi duvarlardan yankılandı. "Vastala'nın Fae'leri! Kralınız tahta kalabilmek için sizi kandırdı

tahtta kalabilmek için sizi kandırdı. Bu insanları öldürmek için pek çoğunuzu feda etmeyi planlıyordu... ve bunu *açgözlülük* yüzünden yaptı! Rioner, kardeşlerimiz olan başka bir Fae ırkını ihtiyaçları olduğunda geri çevirdiği için ordunun bize doğru gelmesinin sebebidir!"

Bir adım öne çıktı, kolları havada sallanıyordu. "Gemileri kendi gözlerimle gördüm. Binlerce gemileri var ve davulları Eiatis Denizi'nde yankılanıyor. Peki ya bu Fae'ler? Onlar sadece acımasız değiller! Bizim sahip olmadığımız bir sihre sahipler. Eğer toprakla bağlantıları varsa: Onlar. Yorulmazlar. Beni duyuyor musun? Ateşle veya zihinle savaşılabilmek önemli değil, onlar yorulmaz! Ve sonunda... seni öldürecekler."

Iviry'nin sözleri Loche'nin omurgasında dönüp durdu, onu ürpertti, ta ki omuzlarını silkene kadar.

Etrafındaki birkaç insan ve Fae'nin kıpırdanmaya başladığını, duvarlar ve insanlar arasında endişeli mırıldanmaların yankılandığını fark etti.

"Bu yüzden birlikte çalışmalıyız!" Loche, içinden bir tedirginlik yükselmesine rağmen, sesinin kalabalığın üzerinde güçlü bir şekilde yankılanmasından memnundu. "Elessia ve wyvernleri bizimle birlikte savaşacak, ama önce bir '*biz*' olması gerekiyor!"

"Ama Fae'lere nasıl güvenebiliriz?" kalabalığın içinden bir adam bağırdı. "Az önce bizi öldürmeye çalıştılar! O dalganın arkasında geliyorlardı ve eğer o yarısı... Elessia onların kralını öldürmemiş olsaydı, onu körü körüne takip ederlerdi! Durmazlardı!"

"O haklı!" diye bağırdı bir başkası. "Onlara daha uygun olursa bize saldırmayacaklarını nereden bileceğiz?"

İnsanlardan onaylayan mırıldanmalar yükseldi, sesler o kadar yükseldi ki, en yakın Fae'lerden birkaçı tısladı, keskin dişleri ışıktaki tehditkar bir şekilde parladı.

"Sizin için yaptığımız silahları alıp bizi sırtımızdan bıçaklamayacağınızı nereden bileceğiz?" diye bir Fae karşılık verdi, arkasında birkaç kişi onaylayarak başını salladı.

Havada yine sihir parladı ve Loche dişlerini gıcırdatarak, Fae saldırırsa öncü olmak istermiş gibi kalabalığın içinden ayrılan bir insana uyarıcı bir bakış attı.

"Kararları almak için Fae ve insanlardan oluşan bir konsey kuruyoruz!" Iviry, her köşeden yükselen seslerin üstüne çıkmak için bağırarak zorunda kaldı. "Yaptığımız her şey için oylama yapacağız! Bizi yönetecek olan tek bir halk ya da tek bir kişi değil, ortak kararlar olacak!"

"Zihin güçlerinizi biliyoruz!" diye bir kadın araya girdi, sesi sonunda yükseldi. "O konseydeki herhangi bir insanı kandırıp sizinle aynı fikirde olmasını sağlamaktan sizi alıkoyan ne? Bizi emirlerinizi yerine getiren kuklalar haline getirebilirsiniz!"

Loche, odada endişe artarken, kalabalığın arasından yükselen gerginlik hissine rağmen dudaklarını bükmek için kendini zor tuttu.

Kadının haklı olduğu bir nokta vardı. Lessia, insanlar ve Fae arasındaki antlaşmayı, onun görmezden gelemeyeceği kadar çok kez ihlal etmişti.

"Peki ya gerçek bir birleşme?" Uzun boylu sarışın bir Fae, Iviry'nin yanına yaklaştı — Merrick'in gemide Dedrick Reinsdor olarak tanıttığı adam — ve Iviry şiddetle başını sallamasına rağmen, arkasında duran Fae'ler sessizleşene kadar elini kaldırarak konuşmaya devam etti. "Siz eşsiniz, değil mi?"

Dedrick'in sözleri en gürültücü insanları bile susturdu ve Loche, sessizlikte bu kadar yüksek sesle yutkunduğu için kendine lanet etti, alnında ter damlacıkları oluşmaya başladı.

Ne Loche ne de Iviry cevap verince Dedrick kaşlarını çatı, ama sesi aynı tonda devam etti. "Rioner bunu hiç onurlandırmamış olsa da, Vastala Fae'lerin birinin eşine ve sevdiği kişilere zarar vermesi yasaktır." Loche ve Iviry'ye bakarak devam etti. "Resmi çiftleşmenizle - ya da isterseniz evliliğinizle, çünkü sanırım insanlar böyle yapar - Vastala Fae'nin oluşturabileceği her türlü tehditten insanları koruyacaksınız. Herkes sizin halkınıza olan sevginizi görebilir ve bu sayede hepsi korunmuş olacak."

Loche, kalbinin daha önce olduğundan daha hızlı atabileceğini düşünmüyordu, ama etrafındaki insanlar başlarını sallamaya başladığında, sanki göğsünden fırlayacakmış gibi hissetti.

Çiftleşme

mi?

Evlilik mi?

Onunla neredeyse hiç konuşmamıştı!

Ama halkının gözlerine baktıkça ve gözlerindeki korku kaybolup yerini umuda bırakınca, buna karşı olan tüm itirazlarını yuttu.

Elbow'u güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapacağına söz vermişti ve şu ana kadar... bu yemini pek de iyi tutamamıştı.

Bu mu? Eğer bu... evlilik halkını güvende tutacaksa, dünyalarını kurtarmak için Fae ile birleşmelerini sağlayacaksa... başka seçeneği var mıydı? Bu, naip olarak göreviydi ve ayrıca... bir zamanlar evlenmeyi umduğu kişi artık müsait değildi.

Halkının bakışlarını yakaladıkça, bu öneriye nasıl tepki vereceğini değerlendirdiklerini izlerken, Loche, Lessia ile bu olayı asla unutamayacaklarını, mutlu sonu asla bulamayacaklarını düşündü.

O kadar safmış ki, onu yanında hüküm sürmesi için teklif edebileceğini düşünmüştü.

Havlands ve Elbow, onun naifliği yüzünden, onunla birlikte hüküm sürmeyi kabul edecek kadar olgunlaşmamışlardı. , henüz o noktaya gelmemişlerdi. Bugün bunu çok net bir şekilde ortaya koymuştu.

Ve ilk kez... bunu düşündüğünde, onu sarsan bir acı hissetmedi.

Onu hala seviyordu. Her zaman sevecekti. Ama... onu bırakmıştı. Gerçekten bırakmıştı.

O gün Merrick'in onu kurtardığını gördükten sonra... Fae savaşçısının feda etmeye hazır olduğunu gördükten sonra... Loche'da onunla birlikte olmaması gerektiğine inanan hiçbir şey kalmamıştı.

Zaddock'un mavi bakışları, Loche'un bakışlarıyla buluştuğunda, halkı arasında umut yerine endişeyle dolu tek bakıştı, ama orada Loche için endişelenen bir şey de vardı. O şey... lanet olsun, o şey rahatlamaydı — sadece peşinden koştuğu inatçı sarışını güvende tutabildiğinden kaynaklanan bir rahatlama.

Arkadaşının gözlerindeki o huzur kıvılcımını kararını verdi.

Iviry'ye dönerek dudaklarını büzdü, yüzünde bir şey, herhangi bir şey okumaya çalıştı. Ama güzel yüz hatları, ona bakarken duygudan yoksundu ve o kaşlarını kaldırdığında, kadın sadece başını eğdi.

Loche, bunun onay mı yoksa üzüntü mü olduğunu bilmiyordu. Ondan her ikisini de hissedebiliyordu.

Sessizlik çok uzadığında, kadın, "O zaman evlenelim," dedi. "Gerçek bir bağ, eşleşmiş liderler ve ortak bir konsey Vastala ve Ellow'u birleştirecek. Birbirimize edeceğimiz yeminle tüm halkımız korunacak ve güvende olacak."

Kadının sesi bir an için titrediğinde Loche ona doğru bir adım attı, ama kadın elini onun koluna koydu. Çoğu kişinin gözünde bu sevgi dolu bir dokunuş gibi göründü, ama bu hiç de aşk değildi.

Iviry onu nazikçe kapıya en yakın olacak şekilde kaydırды ve kapıya doğru yürümeye başlamışken, "Şimdi bir ara verip her şeyi nasıl ayarlayacağımızı ve bunun Havlands'ın geleceği için ne anlama geleceğini tartışacağız. Bu gece tekrar bir araya gelip tutukluları tartışacağız" dedi.

Parlak saçları arkasında dalgalanırken yağmurun içine fırladı ve Loche anladı...

Arkasında gürültüyle kapanan kapı, sadece bu eski evin kapısı değildi.

Bölüm 5

Frelina

Sanki arkadaş grubu tek bir akıl gibi hareket ediyordu, çünkü kimse konuşmuyordu, ama yine de hepsi Frelina, Raine, Merrick ve Elessia'nın önceki gece kaldıkları eve geri döndüler.

Nedenini bilmiyordu — evleri özel bir şey değildi, sadece küçük, yıkık dökük taş evlerden biriydi — ama belki de orada olanlardan sonra hepsi Elessia'yı takip ettikleri içindi.

Frelina, ıslak yolda birkaç adım önde Merrick'in omzuna yanağını dayayan kız kardeşini izlerken gözleri hâlâ fal taşı gibi açılmıştı.

Sanki Elessia, o büyüü ya da o ruhları çağırmasına neden olan her neyse onu yaptığında başka bir şekle bürünmüştü. Merrick'inkine benziyordu, ama aynı zamanda benzemiyordu da. Neredeyse parlıyordu, sesi açıkça ona ait olan ama aynı zamanda başka bir dünyadan gelen bir şeye dönüşmüştü.

Elessia'nın gözleri, Frelina'nın gözlerine değdiğinde titredi ve Frelina, kız kardeşinin gözleri kapandığında ve vücudu gevşediğinde kaşlarını çattı. Sonra Merrick sendeledi ve Elessia'nın öldüğü o korkunç gün yaşanmamış olsaydı, Ölüm Fısıldayan'ın yola dağılmış keskin kayaların arasında dizlerinin üzerine çökmesini görmek, Frelina'nın hayatında gördüğü en korkunç şey olurdu.

"Merrick!" Kerym arkadaşına ulaşmak için koşmaya başladı, Raine de onun yanındaydı.

Frelina, iki Fae savaşçısının Merrick'i ayağa kaldırırken yüzlerinin bembeyaz olduğunu ve Elessia'yı Kerym'in kollarına verdiklerini izleyebildi.

"Merrick!" Raine, gümüş saçlı Fae'nin tekrar sendelediğinde sırtına bir tokat attı ve Merrick cevap vermediğinde Frelina'nın ruhu buz gibi dondu. Başı yana düştüğünde ve Raine kollarını omuzlarının altına kaydırduğunda...

Bir şeylerin gerçekten yanlış olduğunu anladı.

Özellikle de Frelina, Merrick'in Elessia'nın başka birinin kollarında olduğunu asla kabul etmeyeceğinden emindi. Arkadaş olsun ya da olmasın, Merrick ölümün eşiğinde olmasaydı Kerym orada duruyor olmazdı.

"Merrick! Ne oluyor lan?" diye sordu Kerym.

Gümüş saçlı Fae sonunda başını salladı, ancak omuzları arasında sarkmış olan yüzünü kaldırırken koyu renkli gözleri endişe verici bir şekilde parlıyordu.

"Siktir," diye homurdandı Merrick, Raine'in güçlü kolları sayesinde ayakta dururken, ayaklarının sürtünmesiyle yolun kenarındaki su birikintilerinden su sıçradı. "O da neydi?"

Elessia, Kerym'in kollarında inledi. "Günlerce uyumam gerekmiş gibi hissediyorum."

Titrek sesinin sesi, Ölüm Fısıldayan'a biraz enerji aşılamış gibi görünüyordu, ama Raine'in elini itip, Kerym'e ulaşmak için sendeleyince ona bağırıp Raine onu tekrar yakalamaya çalışırken, Merrick Elessia'yı tekrar kollarına almaya çalışmadı.

Frelina, Merrick'in elini yüzüne götürdüğünü izlerken cildi karıncalandı.

Burnunu sildiğinde eli kırmızıya boyandı. Ve aynı şeyi Elessia'ya da yapmak için dikkatlice elini uzattığında, yağmur onu silmeden önce Elessia'nın kanı kendi kanıyla karışmıştı. Frelina'nın tüm vücudunu kaplayan buz gibi soğukluk, cildinin her santimetresini diken diken etti.

Bu iyiye işaret değil, değil mi?

Geçen hafta Raine ile pek konuşmamıştı; onun ne kadar çelişkili olduğunu görmüştü ve bu onu rahatsız etse de, özellikle de o aptalın ona değer verdiğini görebildiği halde, onu rahat bırakmıştı çünkü Raine'in kafasında çözmesi gereken ne varsa, Frelina'nın ona yardım edebileceği bir şey değildi.

Ama şimdi? Etrafındaki herkesin yüzü endişeyle karardığında?

Amalise yanına geldiğinde, keskin nefes alışsı korkusunu ele verdiğinde?

Frelina'nın geçen hafta çoğu zamanını birlikte geçirdiği cadı kız kardeşler birbirlerine acil bir şekilde fısıldayıp, Frelina'yı çok tedirgin eden bakışlar attıklarında?

Arkadaşına ihtiyaçı vardı. Raine'in, bu duygular, hisler, suçluluk ve endişelerle dolu karmaşık duruma dūřmeden önce ona karşı olduğu gibi davranmasına ihtiyaçı vardı.

Frelina dūřüncelerini saklamaya çalışmadı ve Raine'in yüzündeki acı ifadenin utançtan kaynaklandığını biliyordu, ama gözleri onun gözlerine değdiğinde yumuşadı.

Hayır. Hayır, bunun pek iyi olduğunu sanmıyorum.

Kız başını salladı, ama kız kardeşine doğru bir adım atmak üzereyken Merrick yine neredeyse yere yığılacaktı ve Frelina, Merrick'in sonunda Raine'in onu tutmasına izin vermesiyle donakaldı. Raine, Merrick'i kulübeye doğru sürüklemeye başladı, Death Whisperer ise onun yanında sendeleyerek yürüyordu.

Onları içeri sokmalıyız. Hemen. Bir şeyler gerçekten ters gidiyor.

Raine'in zihninde yankılanan korku, onu takip eden Kerym'in gözlerinde de yansımıştı ve Frelina, kuzgun saçlı Fae'nin yanına yetişmek için adımlarını hızlandırdı, evlerine giden son yolu yavaşça ilerlerken eli Elessia'nın alnını okşadı.

Kız kardeşinin cildini ıslatan sadece yağmur damlaları değildi ve Elessia'nın gözleri açılmayınca Frelina yutkunmak zorunda kaldı, vücudu sanki... sanki sıcaklığa ihtiyaçı varmış gibi Kerym'e sarıldı.

"Her şey yoluna girecek, Altın Gözlü." Kerym, Elessia inlerken bu sözleri tekrarladı ve bir rüzgâr esintisi onları yakaladı, tüm grubu salladı. "Yakında ısınacaksın."

"Merrick," diye fısıldadı kız kardeşi, ağzı esneme ve yüz buruşturma karışımı bir şekle büründü.

"O burada," diye cevapladı Kerym ve Frelina'ya bir bakış attı, Frelina da ekledi: "Evet. Az önce sıcaklığa girmek üzereydi. O iyi, Elessia. İkiniz de iyi olacaksınız."

Elessia başka bir şey söylemedi ve Frelina, fırtınayı geride bırakarak nihayet kulübenin eşiğinden geçene kadar nefesini tuttu. Ancak fırtınanın uğultusu hâlâ etraflarında yankılanıyor, camları hâlâ yerinde olan pencerelere çarpıyor ve diğer pencerelerin tahtaları arasında ısıık çalıyordu.

Merrick çoktan kanepeye oturmuştu, yüzü Elessia öldükten sonra olduğundan bile daha solgundu, ama gözleri hala kız kardeşini takip ediyordu, sanki dünyada önemli olan tek şey oymuş gibi. Kerym, Elessia'yı nazikçe Merrick'in yanına bıraktığında ve Merrick ona kolunu doladığında, sanki Merrick'in ciğerlerindeki tüm hava boşalmış gibiydi — yumuşak bir dalga içinden geçiyordu, yorgun gözleri hala sevgiyle parlıyordu.

Frelina zayıf bir gülümsemeyle gülümsedi.

Elessia, Merrick için dünyada önemli olan tek şeydi. O gün, sanki tüm krallık üzerlerine çöküyormuş gibi hissettiren büyüsunü serbest bıraktığında, herkes bunu anlamıştı.

Birçok kişinin ona fısıldayarak suçladığını biliyordu, bu odadaki bazıları bile... Birkaç gün önce Kerym ve Ardow'un bunu konuştuğunu duymuştu, ama o bunu yapamadı. Merrick Elessia'ya öyle bakarken yapamadı.

Şu anda bile, yarı ölü gibi görünse de, sanki nefes almasının tek nedeni Elessia'ymış gibi ona bakıyordu.

Frelina bir an bunun normal olup olmadığını, bir eşe sahip olmadığı için kaçırdığı şeyin bu olup olmadığını merak etti, ama Kerym bileğini tutup onu kanepenin karşısındaki, Raine'in yanındaki büyük koltuğa oturması için çekti.

"Onlarda farklı bir şey var. Benim için öyle değildi," diye fısıldadı Kerym, onu oraya götürürken. Frelina ona kaşlarını çattığında, Kerym ona çarpık bir gülümseme attı. "Üzgünüm, bazen insanların duyguları çok güçlü olduğunda onlardan bir şeyler çalarım. Senin karışıklığını ve özlemini hissettim."

Frelina başını salladı ve yüzünde bir sıcaklık hissetti, Raine'in zihni onun zihnini araştırıyordu, ama kendi zihnini kapalı tuttuğunda, onun yumuşak pençeleri onu rahat bıraktı.

O gün savaş alanında ona her şeyi göstermiş olabilir, onun karşılık vermeyeceğini bilerek, kendisinin sadece anne babasının birbirlerine olan sevgisini ve kitaplarda okuduğu aşkı görmüş, naif, korunaklı bir genç kız olduğunu bilerek, ama son birkaç gün içinde kendini de koruması gerektiğini fark etmişti.

Sadece arkadaş olmakla yetinmişti ve o, o zamanlar tam da ihtiyacı olan şeydi... ama şimdi?

Elessia ve Merrick'i izlemek?

Onu bulmak için dünyayı adeta paramparça ettiğini görmek? Frelina da bunu istiyordu — ya da en azından buna yakın bir şeyi — bu yüzden

Raine hazır değildiye... ya da asla hazır olmayacaksa... sadece arkadaş olarak kalmaları gerekecekti.

Kırmızı saçlı Fae'ye bakmadan sandalyeyi reddetti — Kerym onun neredeyse iki katı büyüklüğündeydi, bu yüzden onu sandalyeye oturttu — ve yerine kol dayama yerine rahatça oturdu. Gözleri, odanın içinde titreyen ateşin yanında yere oturan kız kardeşler Soria ve Pellie'yi takip etti, sonra kapının yanındaki sallanan masanın yanına oturan Amalise ve Ardow'a geçti.

Elessia ve Merrick'in aşkı farklı bir şey olsa bile, o da kendi istediği türden aşklar görmüştü. Amalise... eğer Zaddock'a teslim olsaydı. Venko ve Ardow, birbirlerinden nadiren bir adım uzaklaşır, sürekli birbirlerine dokunur, birbirlerine özlem dolu bakışlar atarlardı. Kerym ve Pellie'nin bile aralarında filizlenen bir şey vardı; aynı odada bulunduklarında kimsenin inkar edemeyeceği elektriksel bir şey.

Frelina, her şeyden çok bu tür bir aşkı istiyordu. Raine'i istediğinden bile daha çok...

Sandalyelerin sürtünme sesi kesildiğinde, odayı kalın bir sessizlik kapladı, sadece ateşin çıtırtısı ve duvarlara ve pencerelere çarpan yağmurun sesi bu sessizliği bozuyordu.

Sanki hepsi sadece... bekliyorlardı.

Sessizlik uzadıkça ve Merrick ile Elessia, kanepede yastıklarla desteklenmiş oturdukları yerden, burunları hala kırmızı halde birbirlerine bakmaya devam ettikçe, Frelina daha fazla dayanamadı.

"Peki, kimse az önce ne olduğunu tahmin edecek mi?"

Elessia'nın gözleri Frelina'nınkine kaydı ve Frelina, onda gördüğü şeyden hoşlandığından emin değildi. Gözlerinde bir şey vardı... ters değil, ama garip bir şey.

"Ben..." Elessia boğazını temizledi, gözleri bir anlığına Merrick'e döndü ve yüzünde acı bir ifade belirdi, sonra devam etti. "Sanırım bunun, benim orada yaptığım şeyle bir ilgisi olabilir."

"Hayır." Merrick'in sesi Elessia'nınkinden daha güçlüydü, ama çok da değil, ve Frelina onun sesinin bu kadar

sert sesini duyuyordu. Kerym ve Raine'in birbirlerine attıkları bakışlara bakılırsa, bu durum onlar için de yeni bir şeydi.

"Hayır," Elessia ona kaşlarını çatarken Merrick de aynı şeyi tekrarlardı. "Bu benim hatam. Bunu sana ben yaptım."

"Merrick," diye başladı, ama o başını salladı, çenesini sıkarak.

"Hayır. Bilmeleri gerek."

Bu hiç de kötü bir şey gibi gelmedi.

Raine bir şekilde zihnindeki duvarların arkasından sızmıştı, ama Frelina onun kalmasına izin verdi ve sessizce ona hak verdi.

Merrick'in bakışları odanın içinden hızlı ve keskin bir şekilde geçti, ama içinde bir şey vardı, Frelina'nın sadece onun bir sonraki sözlerinin Elessia'yı nasıl hissettireceğine dair korkusuna atfedebileceği bir endişe izi.

İçgüdülerin harika, küçük Rantzier. O, Elessia güvende değilse, geri kalanımızı umursamıyor.

Onu suçlayabilir misin? Frelina karşılık verdi. Onu geri aldı. Onu geri aldık. Ayrıca, bana küçük Rantzier demeyi bırakmalısın. Duymadıysan, bu ismi bıraktım. Rantzier ismi unutulup gidecek.

Raine'in zihninden garip bir düşünce geçti, acı değil ama ona benzer bir şey, içini düğümleyen bir şey.

O zaman sana ne diye hitap etmeliyim? diye sordu yumuşak bir sesle.

Adımla mı? Frelina, kızıl saçlı, iri yarısı Fae'nin içinde neyin çalkalandığını anlamadı, ama sonunda ona bakmak üzereyken, Merrick tekrar konuşmaya başladı.

"Tanrılara gittiğimizde... onu kurtarmaya çalışırsam bir şey olacağı konusunda beni uyardılar. Pişman olacağımı söylediler ve... lanet olsun, belki de cezamın sonunda beni seçmemen olacağını düşündüm... bana gösterdikleri buydu, ama..." Merrick'in sesi kırıldı.

Frelina, Elessia'nın Death Whisperer'in uzun bacaklarının üzerine beceriksizce bacaklarını geçirip, o onu kucağına çekene kadar yaklaşıp boynuna sarılana kadar gözlerini ondan ayıramadı.

Elessia alnını onun alnına yasladığında, odanın insanlarla dolu olması umurlarında değilmiş gibi görünüyordu. "Başka seçeneğim yok, Merrick. Gözlerine baktığım andan itibaren, sadece sen vardın. Geleceğimde de sadece sen olacaksın."

Ne kadar duygusal. Raine'in zihnindeki sözler yarı yürekliydi ve ona sert bir bakış attığında, neyse ki o da nezaketen rengini biraz koyulaştırdı, cildi neredeyse saçlarının rengini yansıtıyordu.

"Aptal," diye mırıldandı Kerym ve Frelina onun gözlerine baktığında, onun Raine ile sessiz etkileşimini takip ettiğini fark etti, muhtemelen arkadaşını çok iyi okuyabiliyordu.

Ama haklıydı. Raine aptaldı. Frelina naif olabilir , çok çabuk aşık olmuş ve vazgeçmemeye karar vermiş olabilir, ama onun için bir şeyler *hissediyordu*. Frelina bunu biliyordu. Sadece mutlu olmaya izin veremeyecek kadar inatçıydı.

"Tanrılar sana tam olarak ne söylediler, Merrick?"

Frelina başını kaldırıp cadı kardeşlere, fırtınanın karanlığında bile parlayan uzun, güzel bakır rengi saçları olan Pellie'ye baktı.

Merrick, kız kardeşinin gözlerinden bakışlarını ayırmadan cevap verdi. "Bunun sonuçları olacağını söylediler. Hem bana hem de ona zarar verecek sonuçlar." Çenesindeki kaslar gerildi. "Onlara siktirip gitmelerini söyledim."

"Çok üzgünüm." Ölüm Fısıldayan'ın sesi alçaldı, ama sesindeki aciliyet belliydi. "Sana hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Seni korumak için her şeyi yapacağım."

Elessia elini onun yanağına koydu.

"Biliyorum," diye fısıldadı ve sonra kız kardeşlere döndü. "Biz... o günden beri konuşacak pek vaktimiz olmadı, ama siz... bu konuda bir şey biliyor musunuz? Neler olduğu hakkında? Neden... neden onları görebiliyorum?"

"Hepimiz o lanet ruhları görebiliyoruz," diye mırıldandı Kerym. "Ve onlar korkunç."

Ben de öyle, dedi Raine, Frelina'nın Siphon İkizleri ile aynı fikirde olduğunu düşündüğünü söyleyerek. *Merrick'in fısıltıları kötüydü ama onları gerçekten görmek mi? Hayır, teşekkürler.*

Frelina, birbirlerine bir şeyler fısıldayan ve sonra tekrar odaya odaklanan iki kız kardeşe bakarken içini çekti ve o gün de diz çökmüşken söylediklerini hatırladı.

Ve böylece bir ruh bağlayıcı, onun tahtına çıkmasına yardım edecek — örtülü kraliçe olarak hakkı olan tahtına.

"Örtülü kraliçe nedir?" diye patladı. *Ruh bağlayıcı* yeterince açık görünüyordu. Ölüm Fısıldayan. Ruh bağlayıcı.

Merrick'in yaptığı da bu değil miydi? O ruhları kendisine ya da onları sakladığı yere bağlamak?

Oda tekrar sessizleşti ve Frelina, Pellie sonunda cevap verene kadar kızarmamak için uğraştı.

"Lütfen unutma ki biz çok küçükken kendi dünyamızdan çıkarıldık. Soria ve ben..." Kız kardeşi ona devam etmesi için başını salladı. "Çok fazla şey hatırlamıyoruz, ama annemiz, gerçek annemiz, bize yatmadan önce örtülü kraliçelerle ilgili hikâyeler anlatırdı."

Pellie tereddüt ederken, havadaki gerginlik o kadar belirgindi ki, Frelina bunun pencerelerinin dışında dans eden ve Korina'nın ıslak siyah kayalıkları üzerinde dolanan kalın, kara bulutlar oluşturmaya şaşırmazdı.

Cadının sesi... *korkmuş* demek doğru olmazdı, ama endişeli bir tondaydı.

Kız kardeşi sessiz kalınca, Soria araya girdi ve gözleri Frelina'ya, sonra da Elessia'ya takıldı. "Pellie'nin söylemek istediği şey," dedi, "peçeli kraliçeler konusunda uyarıldığımız... Bu, kendi güçlerimizin büyüme kapılmamız için anne babamızın bize anlattığı bir ibret hikayesiydi. Muhafızlar hakkında ne kadar bilginiz var, bilmiyorum... ya da bizim gibi cadılar hakkında?"

Elessia bir şey söylemek istedi, ama bakışları insan olan -ya da çoğunlukla insan olan- arkadaşlarına kaydıktan sonra kendini tuttu ve bunun yerine, "Bazılarımız biraz biliyor, ama hepimizin bu konuda yeni olduğunu varsayalım," dedi.

Amalise gülümserken, Ardow teşekkür etmek için başını eğdi. Frelina öyle olmamasını diledi, ama arkadaşların birbirlerine attıkları bakışlar göğsünü sızlattı.

Ben senin arkadaşınım. Senin için buradayım. Raine, hissettiği kadar kederli bir sesle konuştu.

Başı kendiliğinden hareket etti ve Raine'e, sandalyesinden yarı kalkmış gibi görüldüğü yerden bakarken kaşları kalktı.

Öyle mi? diye meydan okudu. *Öyle hissetmedim.*

Raine ona yaklaşmak için harekete geçtiğinde, kol dayama yerine daha da yerleşerek Kerym'e yaklaştı.

Kerym'in ağzından hâlâ kederle dolu alçak bir kahkaha çıktı, ama elini kızın dizine koydu ve başını ona yaklaştırarak fısıldadı: "Aferin, küçüğüm. Bu sefer onu kaçırma."

Ona küçük bir gülümseme gönderirken, Pellie'nin gözlerine tekrar baktı.

Frelina, Kerym ile olan yakınlığından dolayı omuzlarını gerginleştiren suçluluk duygusuyla yüzünü buruşturmak üzereydi ki, cadının nazik gözleri ondan kuzgun saçlı Fae'ye kaydı ve Pellie'nin dudakları, Kerym'in yüzünü daha da aydınlatan mutluluk gölgesiyle kıvrıldı.

Kız kardeşi konuşmaya başladığında Pellie'nin gülümsemesi devam etti, ancak Soria'nın sesi alçaktı, sanki anlattığı hikaye yüksek sesle söylenemeyecek kadar hassasmış gibi.

"Bu alemin ve diğerlerini yaratanlar koruyuculardı — onların büyüsü, toprak, hava, su ve içinde yürüyen, yüzen veya uçan her yaratığın yaratılmasını sağladı. Bu başlangıç o kadar uzun zaman önceydi ki çoğu kişi unutmuştu ve daha sonra gelen tanrılardan farklı olarak, biz asla tapınılmayı istemedik. Bizler dengeyi korumak için yaratıldık; büyü'nün çok güçlü hale gelmesini, onu geliştiren her şeyin çok güçlü hale gelmesini önlemek için. Her zaman, her zaman bir denge olması gerekir... yoksa doğa bunu zorla sağlar."

Pellie başını salladı. "Bu yüzden, ay, deniz veya güneş gibi belirli unsurlar doğru yerde olduğunda büyü yapabiliriz. Bu yüzden, Fae veya şekil değiştirenlerin aksine, büyümüze sadece belirli yerlerde erişebiliriz. Gücümüz, kutsal topraklara erişimle dengelenir - Havlands'da böyle bir yerin varlığından emin değiliz."

Elini Fae savaşılarına doğru salladı. "Sizin dengeniz, büyü'nüzün sınırsız olmamasıdır ve bu, şekil değiştirenler için de geçerlidir. Hapishanelerdeki Fae'ler mi? Onlar, güçlerini kullanmak için toprağın yarattığı her şeye erişime ihtiyaç duyarlar. Örtülü kraliçeler... Onlar, başka bir gücü dengelemek gerektiğinde ortaya çıkmaları gerekir; çok güçlü, çok baskın hale gelmiş bir gücü."

Pellie bir an sessiz kaldı, gözleri Elessia ve Merrick arasında gidip geldi. "Lessia, diğer yeteneğin... hala çalışıyor mu?"

Elessia'nın kaşları çatıldı, ama gözleri Merrick'in gözlerine bakarken yumuşak altın rengi bir parıltı yaydı ve o, "Öp beni" diye tiz bir sesle dedi.

Merrick zaten bunu yapacaktı, ama odadaki herkesin gözünde, Merrick'in gözlerinin bir saniye boyunca boş boş baktığı, parlaklaştığı ve sonra kız kardeşinin dudaklarına yapıştığı açıktı.

Öpücük devam etti, derinleşti, Elessia ve Merrick arasında Frelina'nın tam olarak anlayamadığı bir şey geçti, ta ki Raine, *"O gün onu zorladığı için kendini suçlu hissediyor. Ona bırakmasını söylediği için."* dedi.

İkisi dünyanın geri kalanını unutmuş gibiydi ve Kerym sonunda onları ayırmak için yüksek sesle boğazını temizledi.

"Gördün mü?" Pellie gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Bu mümkün olmamalı. İki yeteneğe sahip olman mümkün olmamalı. Bu... bu çok fazla. Çok fazla güç."

Elessia, Merrick ile bakışma yarışını bıraktı, yüzü hala normal rengine dönmemişti ve Frelina ile göz göze geldi. "Demek olan bu? Bu... bu yeni gücü kullandığım için mi oldu? Ama o zaman neden Merrick'i etkiledi? Onun iki gücü yok ki." "Bilmiyoruz," diye cevapladı Soria,

ellerini kucağında ovuşturarak

"Belki de başınız yüzündendir? Eş bağı... aşk... bu tanrıların yarattığı bir şey değil, doğanın bir başka dengeleme eylemi. Ya da belki... yaptığı şey yüzünden etkilendi..."

Elessia sakın bir yüzle başını salladı.

Yine de, kız kardeşi tekrar konuşmaya başladığında Frelina'nın göğsünde soğuk bir his yayılmaya başladı. "Demek bu yüzden bu kadar yorgunuz? Benim güçlerim... ya da... bizim güçlerimiz, ne kadar güçlü olduğumuzu dengelemek için bizi daha hızlı tüketiyor mu?"

"Hayır," Pellie uzun bir sessizlikten sonra fısıldadı. "Biz... biz onu kullanmanın seni öldürdüğünü düşünüyoruz."

Bölüm 6

Lessia

Gözlerini devirmekten başka bir şey yapamadı, içinden çıkan mizahsız bir kahkaha Merrick'i sertleştirdi ve altlarındaki yıpranmış kanepeyi salladı.

Elbette bu onları öldürüyordu. Orada hissetmişti — bu normal bir yorgunluk değildi ve normal bir burun kanaması da değildi. Sanki ruhu, bedeninin sınırlı alanından çıkmak için mücadele ederek, ayrılmaya çalışıyordu.

Lessia'nın kahkahaları devam etti ve odadaki herkesin gözleri ona çevrildiğinde, pencerelere çarpan sert damlalar kadar açık olan endişelerini gördü ve onların onun aklını kaçırdığını düşündüklerini anladı.

Sadece Merrick başını salladı ve güzel yüzünde sertleşen suçluluk duygusunu fark ettiğinde, onu elleriyle yakaladı, onun karanlığı ona tutundukça kahkahalar her an uzaklaşıyordu.

"Bu senin hatan değildi." Lessia, yüz hatları yumuşayana kadar gözlerini onun gözlerine dikti. "Sen yaptığını yapmasaydın, ben ölmüş olurum." O başını sallamaya devam edince, bakışları keskinleşti. "Ölmüş olurum, Merrick, ve... ben ölmek istemedim."

Sonunda, yüzü hareket etmeyi bıraktı ve ona olan tutumu sıkılaştırırken, onun söylediklerinin samimi olduğunu hissettikçe suçluluk duygusu her saniye azaldı.

Solana ile birlikte o adada huzur hissetmişti, ama içinde bir şey vardı... bırakmaya hazır olmadığı bir şey.

Kaybetmeye hazır olmadığı bir mücadele.

Henüz değil. Belki de çok uzun bir süre boyunca. Belki de hiç.

Gözleri Merrick'inkilerden ayrıldı ve Raine'in ela gözlerini aradı.

Onların gözlerinde de suçluluk kaynıyordu ve gözleri kız kardeşine, sonra tekrar Lessia'ya kayarken göğsünde keskin bir acı hissetti.

Öldüğünde olanlar hakkında henüz onunla konuşmamıştı. Fırsatlar olmuştu, ama... birine, eşinin öbür dünyaya geçeceğini bildiğini ve bunu desteklediğini nasıl söyledin? Onlara, henüz zamanlarının gelmediğini nasıl söyledin? Özellikle de öbür dünyaya geçecek olan kişi kendi kız kardeşi olduğunda?

Uzun bir nefes veren Lessia kararını verdi. Son birkaç gündür, Solana'nın söylediği bir şey, uyanık ya da uykudayken düşüncelerinde yankılanarak, bilincine dokunmuştu.

Lessia odadaki herkese bakışlarını gezdirdi, ona bakan her yüzünde endişe ve korku gördü, sonra tekrar Raine'in gözlerine baktı.

"Ben de şu anda ölmek istemiyorum," diye itiraf etti sessizce, ama sessiz odada bu ses hala çok yüksek gelmişti. "Ama öldüğümde... biriyle tanıştım. Ben... biriyle konuştum." Lessia yutkundu ve Raine'in kaşları çatıldı, Lessia ona konuşmaya devam edince yüzünde utançla karışık bir şaşkınlık belirdi. "Bir şekilde ailemin adasına geri döndüm, ama orada beni karşılayan ailem değildi. Ben... onun yerine Solana'yı buldum."

Merrick'in hareketsiz göğsü, şokunu ele veren tek şeydi ve Lessia, onun bunu istediği gibi bir özür olarak görmesini umarak göğsüne yaslandı.

Olanları kimseye anlatamamıştı. Nedense, o an çok kısa sürmüş olsa da çok önemliydi ve bunu kendi başına sindirmek için zamana ihtiyacı vardı.

Raine devam ederken gözleri onun gözlerine kilitlenmişti. "Ben... Neden annemle babam değil de o oradaydı, anlamadım. Ama merak ediyorum... Bana aklımda kalan bir şey söyledi. Bazılarımız için daha büyük bir plan olduğunu söyledi. Nedense... Bence bu, bu odadaki hepimiz için geçerli. Ve..."

Lessia'nın gözleri tekrar Merrick'e döndü. "Bana, tanrıların koyduğu tüm kuralları çiğneyeceğini söyledi. Ve

Onun söylediği şekilde... sanki... " O yutkundu. "Sanki bunu yapmak senin kaderindeymiş gibi. O zamanlar pek üzerinde durmamıştım, ama o ruhları gördükten, damarlarımda o gücü hissettikten sonra..."

O kadar sessizdi ki, fırtına bile kesmeye cesaret edemiyor gibiydi ve Lessia, Pellie'nin yeşil ve Soria'nın mavi gözlerinde bir parça anlayışın parladığını görebiliyordu.

"Ya kralı öldürmek hayatımın amacı değilse? Ya... ya benim, bizim yapmamız gereken başka bir şey varsa?" Lessia, söylediklerinin mantıklı olup olmadığından emin değildi, ama Korina'ya giderken yol boyunca bu düşünce aklından çıkmamıştı.

Eğer doğmasının tek nedeni kralı öldürmekse... neden geri dönmüş olmuştun? Hem de yeni güçlerle? Bu mantıklı gelmiyordu.

"Bir denge," diye düşündü Soria. "Ya kraldan başka bir şeyi dengelemek için geri döndüysen? Perdelerin ardındaki kraliçelerin varlık nedenleri bize hiç söylenmedi."

"Halkımızın bildiğini sanmıyorum," diye ekledi Pellie. "Bence... bu sihrin doğası. Bir yerlerde bir şey çok güçlü ve onu dengelemek için sana ihtiyaç var."

"Oakgardların Fae'leri olabilir mi?" diye araya girdi Kerym. "Onların büyüü bizimkinden farklı çalışıyor."

"Ama onlar sadece Fae," dedi Merrick sessizce, elleriyle Lessia'nın sırtını okşayarak. "Evet, daha güçlü bir kaynağa erişebilirler. Ama yine de öldürülebilirler ve halkımızı işbirliği yapmaya ikna edebilirsek... kazanabiliriz. Lessia neden buna karşı koymak için tüm bu ruhlara ihtiyaç duysun ki?"

Lessia'nın kalbi sonraki birkaç saniye boyunca hızla attı, herkes derin düşüncelere dalmış gibiydi ve tozlu oturma odasında kalın bir sessizlik hakimdi, sadece şömineden çıkan alevlerin çıtırtıları duyuluyordu.

Geçen hafta bu garip düşünceler aklına gelmişti, ama bugün... içindeki o eski, garip güç kaynağını kullandıktan sonra? Anlaması gereken bir şey olduğunu daha güçlü hissetmişti. Kaçırdığı bir şey.

Kimse konuşmayınca, "Bence onlara sormalıyız" dedi.

Gözleri Frelina'nın kilerle buluştu ve kız kardeşi omuzlarını dikleştirdi, Ardow ve Kerym tehlike hakkında bir şeyler mırıldanırken ve Merrick bile sırtında kaslarını gerginleştirirken Lessia'ya hızlıca onaylayarak başını salladı.

"Şu anda değil," diye devam etti Lessia. "Ben... dinlenmemiz lazım ve Ydren'i ziyaret edeceğime söz verdim, ama elimden geldiğince çok şey öğrenmem lazım. Mümkün olduğunca çok bilgi toplamamız lazım. Solana sadece benim olduğumu söylemedi. Sanırım bir şekilde... bu odadaki herkes şu anda doğru yerde. Ben... bunu hissedebiliyorum."

Merrick'in yavaşça verdiği nefes saçlarını okşadı ve onun onunla konuşmak istediğini, onunla konuşmaya ihtiyacı olduğunu, ya da belki de sadece ona ihtiyacı olduğunu anlayabildi, bu yüzden kimse başka bir şey söylemeyince ayağa kalktı.

Ama Merrick ile konuşmadan önce... önce konuşması gereken başka biri vardı.

"Raine?" diye sordu Lessia, sesini alçaltarak. Fae şokta gibiydi. "Dışarıda konuşabilir miyiz?"

Fırtına hala şiddetli olabilir, ama bu konuşma o kadar rahatsız edici olacaktı ki, yağmur ve rüzgar bir lütuf gibi gelebilir.

Raine ayağa kalktığı anda gözleri hala odaklanmamıştı ve Raine bir an için onu yönlendirmesi gerekip gerekmediğini düşündü, ama neyse ki Fae kapıya kadar birkaç adım atabildi ve Raine kapıyı açtığı anda, tek kelime etmeden içeri girdi.

Omzunun üzerinden hızlıca bir bakış atarak Merrick'in koyu renkli gözleriyle karşılaştığında, onun birkaç dakika bekleyip sonra onu takip edeceğini anladığını biliyordu ve zayıf bir gülümsemeyle Raine'in arkasına geçerek sert rüzgârın, burnunu delen tuz ve dumanın içine doğru yürüdü.

Raine sırtını ona dönmüş duruyordu, kırmızı saçları sudan dolayı daha koyu renkteydi ve bakışları denizi delen siyah kayalıklara sabitlenmişti. Kayalıklar o kadar dikti ki, dikey düşüşü o kadar pürüzsüzdü ki, sanki cilalanmış gibi görünüyorlardı.

Tereddütle yanına yaklaşan Lessia, elini onun omzuna koydu. "Daha önce söylemediğim için özür dilerim," dedi Lessia, yüzüne çarpan su damlalarına karşı gözlerini kırptırarak. "Ben... nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Nasıl biriydi?" Raine, keskin kayalardan aşağı akan sudan gözlerini ayırmadı ve sesi neredeyse duyumsuzdu.

"İyiydi." Lessia, Solana'nın ne istediğini ona nasıl söyleyeceğini bilemiyordu.

Raine onun arkadaşıydı, ama... Frelina gibi onu anlamıyordu.

Raine genellikle keyfi yerindeyken onunla dalga geçerdi, keyfi yerinde olmadığına ise... Lessia ondan uzak durmaya çalışırdı, çünkü Merrick düşüncelere dalmışsa, Raine de... şey, tanıdığı en huysuz insandı.

Lessia'nın gözleri, üzerlerinde dönen kara bulutları takip etti ve hayata döndüğü gecedan beri şiddetli bir şekilde devam eden fırtınanın kötü bir işaret olmadığını umdu. "Seni özölüyor, Raine. Ve yıllardır içki içmeni görmekten nefret ediyordu. Bence... Bence Aynalar Gölü'nden beri yaptıklarından dolayı seninle gurur duyuyor."

İri yarı Fae'den bir homurtu çıktı ve Lessia ona döndüğünde, yüzünü ıslatanın sadece yağmur damlaları olmadığını anladı ve onu desteklemek için elini daha sıkı tuttu.

"Senin mutlu olmanı istiyor," diye zorla konuştu. "Sana söylememi istedi... tekrar aşık olmanı istediğini. Bunu hak ettiğini. Ve... o da öyle."

Raine'in kafasını kulübeye doğru çevirmesi, Lessia'ya onun kim olduğunu açıklamasına gerek olmadığını gösterdi.

"O... bunu mu söyledi?" Raine, gözleri sonunda Lessia'nıninkilerle buluştuğunda sordu. "O biliyor mu?"

Lessia başını salladı. "Solana seni seviyor. Çok seviyor. Ama... artık senin zamanının gelmediğini söyledi. Şimdi değil. Henüz değil. Ve... Raine, o üzgün değildi. O... hayatına devam ediyor."

Lessia'nın geri kalan sözleri, Raine'in kaşlarını çatdığı, dudaklarını bükdüğü, güçlü yüzünün buruştuğu duygular karşısında boğazında düğümlendi ve sanki kalbi ikiye bölünmüş gibi hissetti.

Biri ona Merrick hakkında bunu söyleseydi...

Hayır.

Gözleri omzunun üzerinden dönmeden önce bile, onun orada olacağını biliyordu.

Her zamanki gibi. Her zaman ona ihtiyaç duyduğu gibi.

Merrick'in büyük eli onun elini kavradı ve o, Raine'in omzundan elini indirirken vücudunu onun yanına yasladı, eşinin eli onun yerini aldı.

"Kardeşim," dedi Merrick. "Solana gibi geliyor."

Raine'in göğsünde sadece düşük bir uğultu titreşti ve Lessia, Fae'nin zar zor kendini tutabildiğini anlayabildi.

"Seni suçlamıyor," diye devam etti Merrick. "Kimse seni suçlamıyor. Hepimiz senin ve..."

Raine'in burun delikleri genişledi, elleri sıkıştı ve Lessia Merrick'ten uzaklaşmak istemese de, hava yanıcı bir öfkeye dönüştüğünde kendini durduramadı, keskin sarsıntılar zaten elektrikli havaya katılarak sadece kollarındaki tüyleri değil, kafa derisindeki tüyleri de diken diken etti.

"Sana zarar vermek istemiyorum Merrick, o yüzden... beni rahat bırak," diye hırladı Raine.

Lanet olası gümüş saçlı Fae geri çekilmeyip, "Emin misin? Birkaç yumruk attıktan sonra kendini daha iyi hissedebilirsin. O gün yaptığım şey için bana kızgın olduğunu biliyorum... küçük olanı riske attığım için..." diye mırıldandığında, Lessia'nın kalbi bir an durdu.

Raine'in yumruğu Merrick'in yüzüne çarptığında, Merrick'in yüzü yana doğru uçtu ve Lessia, biri onu başka bir sert göğse geri çekerken, Raine Merrick'in göğsüne bir yumruk daha attı, ardından bacaklarına bir tekme attı ve onu ıslak taşın üzerine diz çöktürmek üzereydi.

Lessia dişlerini sıkarak tısladı. Merrick kendini savunmuyordu bile!

"Bırak kavga etsinler," diye fısıldadı Kerym, Lessia onun tutuşuna karşı direnirken kulağına. "Merrick, seni kurtarmak için herkesi tehlikeye attığı o gün için suçluluk duyuyor ve Raine kafası karışık ve muhtemelen aklını kaçırmış durumda. Buna ihtiyaçları var."

"Kerym..." diye başladı, ama Kerym onu yine kesintiye uğrattı. "Onlara bak," diye devam etti. "Buna ihtiyaçları var."

"Onların kurtulması gereken karamsar, aptalca enerjiyi emip alamaz mısın?" Lessia, kuzgun saçlı Fae savaşçısını itmeye çalışırken tısladı.

Ama hiçbir işe yaramadı.

Kerym, onun göğsüne yaslanmasından hiç etkilenmemiş gibi, yumuşak bir kahkaha attı. "Yapabilirdim. Ama bu çok daha eğlenceli." Bir kez daha güldü. "Ayrıca, hiçbirimiz Merrick'i yeneli uzun zaman oldu ve bugün açıkça Raine'in bunu yapmasına izin veriyor. Onun bu zevkini elinden alma."

Kafasını salladı, ama Raine Merrick'in yüzüne bir darbe daha indirdiğinde ve sonra karnına bir tekme attığında, Kerym'in haklı olduğunu anladı.

Merrick, günlerdir gördüğünden daha rahat görünüyordu ve Raine'in gözleri de, vuruşları gittikçe yumuşasa da, hiç aynı yere gelmese de, vuruşlarına odaklanmıştı.

Kerym onu tutmaya devam etti, ikisi neredeyse sıırsıklam olmuştu, ta ki Raine'in kolları sonunda yanlarına düşene kadar. Göğsü hızla inip kalkarken başını salladı ve ıslak saçları uçuşmaya başladı. Merrick ise sırtıyordu, gümüş rengi saçları bir şekilde hala parıldıyordu, aptal piç kurusu gibi.

Onlara doğru fırlayarak, ıslak ve nefes nefese kalan Fae savaşçıları arasında başını ileri geri salladı. "Siz aptallar, işiniz bitti mi?"

Her ikisi de başlarını eğene kadar onlara sertçe baktı, sonra Merrick'in elini tutup onu wyvernlere giden yola sürükledi, dik ve kaygan merdivenlerden inerken "Aptal piçler" diye mırıldanmaktan kendini alamadı.

Ama gerçekten kızgın olamazdı. Merrick'in gülümsediğini hissedebildiği halde, dudaklarının kıvrımı ve yarı dönük yüzü bunu gizlemeye çalışsa da.

Bölüm 7

Kerym

Raine tekrar kabine girdiğinde onu takip etti ve Kerym, Thissian'ın genellikle uçuğu sol tarafına dönüp esprili bir söz söylemek üzereyken, Raine sanki göğsüne ezici bir darbe indirmiş gibiydi.

Kerym'in eli kalbine bastırmak için uçu.

Kahretsin, bu acıttı.

Şu anda her şey acıyordu. Uyandığında kalbi acıyordu ve her gün geçtikçe başı zonklamaya başlıyordu, Thissian'ın düşünceleri onu terk etmiyordu.

Nedense, bu Mishah'tan çok daha kötüydü ve bunun kendisi hakkında ne anlama geldiğini bilmiyordu. Mishah'ın yasını tutmuştu - kahretsin, hala tutuyordu - ama... sanki onun yoluna devam ettiğini hissedebiliyordu. Artık burada değildi ve etrafındaki insanlar ona "onu izlediğini" ikna etmeye çalışsalar da, öyle olmadığını biliyordu.

Ama Thissian? Kerym onu her düşündüğünde kemiklerine işleyen huzursuz bir kederdi. Kardeşi... buradaydı, ama aynı zamanda yoktu.

Kerym bundan hoşlanmıyordu. Hiç hoşlanmıyordu.

Onu beklediğini umduğu yeşil gözleri ararken titredi ve tam kabinden çıkmak üzereyken -çünkü kapalı alanı, özellikle de tüm arkadaşlarının üzerinde hissedilen gerginliği tahammül edemiyordu- Pellie'nin adımları uzayarak mutfaktan ona doğru yaklaştığını gördü.

Ona ulaştığında gözleri onun gözlerine kaydı ve o hiçbir şey söylemesine gerek kalmadan kollarını beline doladı.

Kerym eğilerek yüzünü kızın bakır rengi saçlarına gömdü ve Mishah ile Thissian'ın eşinin öldüğü ilk yıl ziyaret ettikleri diyarı hatırlatan çiçeksi kokuyu içine çekti.

Hayatının o dönemi tamamen bulanıktı. Kerym, karla kaplı yüksek dağlar, krallığı geçilmez bir sis gibi saran gölgeli karanlık ve Pellie'ye her zaman yapışmış gibi görünen garip, çekici kokudan başka bir şey hatırlayamıyordu.

Bu küçük cadının neyi bu kadar çekici bulduğunu bilmiyordu, ama o, sallanan kalçalarıyla içeri girip ona yakışıklı dediği andan itibaren, sanki ona doğru çekiliyormuş gibi hissetti.

Ondan uzak duramıyordu, çünkü Pellie'nin onda uyandırdığı duygu... uzun zamandır hissetmediği bir duyguydu. Her zaman aradığı bir şeydi bu; Pellie yakınındayken, derisinin altında büyüsünü titreten bir şey.

Huzur. Etraflarında olup biten tüm çılgınlığın ortasında, sanki dünyalarında kopan fırtınada bir çapa gibi, sanki sadece Kerym için, sadece onun için yaratılmış bir çapa gibi, ona huzur veriyordu.

Pellie geri çekilirken, küçük elini onun yanağına koydu ve o sadece ona bakarken, başını salladı. "Hadi, bir şeyler içelim. Sanırım hepimizin ihtiyacı var."

Gözleri odanın içini taradı ve Kerym bunun aptalca olduğunu biliyordu, ama o yeşil gözlerin kendi üzerinde olmaması onda bir boşluk hissi uyandırdı. Onun yalvaran bakışını takip ederek, Raine'in sandalyeye geri oturduğunu ve genç Rantzier'in başını mutfağa çevirmiş olmasına rağmen onu göz ucuyla izlediğini fark etti.

Kerym başını salladı ve Pellie'nin kendisini tezgaha sürüklemesine izin verdi. Tezgahın üzerinde, güçlü kokan ve uzuvlarını yumuşak ve sıcak hale getirecek gibi görünen tozlu bir şişe duruyordu.

Raine tam bir aptaldı. Kerym, Raine'in Frelina'ya olan aşkını *hissedemese* de, arkadaşının ona aşık olduğu çok açıktı ve Kerym bile Solana'nın onu destekleyeceğini biliyordu.

Raine'in eşi, o vahşi küçük yarı Fae kadını çok sevecekti.

Tanrılar, belki onu kendine alır, en iyi arkadaşı yapar ve öfkeli küçük Rantzier'in endişelenmekten çok gülümsemesini sağlardı. Sanki Raine eşini hiç tanımıyor gibiydi. Ya da belki de kaybettiği kendisinin farkındalığıydı...

Kerym, Pellie'nin uzattığı bardağı alıp bir dikişte içti ve kendi kendine mırıldandı, ama Pellie ona yaklaşıp, bir şekilde ne düşündüğünü, neye ihtiyacı olduğunu hissedince, göğsündeki ses sustu.

Damarlarında sıcaklık dolaşırken, Kerym kolunu Pellie'nin beline doladı ve onu vücuduna yaslarken, yeşil gözleri her saniye onun gözlerine daldıkça sinirlenmesi azaldı.

"Çok güzelsin," dedi Kerym, Pellie ona gülümsediğinde, ve son birkaç gün içinde olan tüm kötü şeylere rağmen, Pellie ona vurunca gülümsedi.

"Bir bardak içtin ve sarhoş oldun," diye alay etti Pellie uzaklaşırken.

Ama Kerym onunla birlikte adım attı, Pellie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı ve Kerym'in dudakları daha da yukarı kalktı.

Bu ne olursa olsun, yeterince uzun süre dans etmişlerdi.

Rioner onları esir aldıktan sonra Loche'nin gemisine adım attığından beri Pellie onunla flört ediyordu ve ilk başta Kerym bunun nedenini anlamamıştı, ama kısa sürede Pellie'nin başkalarının duygularına, davranışlarına duyarlı olduğunu ve bunları yansıtan birisi olduğunu fark etti.

O gibi değildi... ve Thissian gibi de değildi. O sarışın Fae kadın empati yeteneğine sahip olan gibi bile değildi.

Ama bu cadı, bir şekilde başkalarının nasıl çalıştığını *anlıyordu* ve sonra onların ihtiyacı olan şey haline geliyordu.

Mishah her zaman Kerym'in tam zıttı olmuştu — onun çılgınlığına karşı sakinliği, huzursuzluğuna karşı istikrarı — ve Kerym bunu çok sevmişti. Mishah ayrıca Kerym'in içindeki huzur duygusunu ortaya çıkarmıştı — Kerym dünyayı dolaşıp bir amaç bulmaya çalışırken Mishah hep yanındaydı.

Ama Pellie? O, Kerym'e geri verebileceğinden fazlasını verdi.

Onu kızdırdı, ona meydan okudu ve Kerym onu incittiğinde bile pes etmedi.

Nedenini bilmiyordu, ama onda bir şey vardı... Mishah'ın bile onda ortaya çıkaramadığı bir ev hissi. Sanki bu dünyaya neden uyandığını anlamaya çalışmak için alem alem dolaşmasına, soru soru sormasına gerek yokmuş gibi.

"Kerym," dedi Pellie, etraflarındaki sesler yükselirken sesi alçaldı. Ardow, Amalise'in hala oturduğu masaya şişeyi getirdi, ikisi sessizce konuşmaya başladılar, Raine ise Frelina ile konuşmak için cesaretini toplamaya çalışıyor gibiydi.

Pellie'yi sırtı tezgaha bakacak şekilde çevirip kendisi oturma odasına dönük duran Kerym, Pellie'nin bacaklarının arasına girdi ve Pellie'nin bakır rengi saçlarını geriye atarken, görüldüğü kadar etkilenmemiş olmadığını ele veren keskin nefesini tadını çıkardı.

"Evet, Pellie?" diye cevapladı, gözleri onun dudaklarına kayarken. Onu öpebilir miydi?

Şu anda istediği tek şey buydu.

Vücudu onun vücuduna eridi, yumuşak kıvrımları onun kaslarına uyum sağladı ve zaten insanların bakması hiç umurunda değildi.

Raine gerçekten bir iki şey öğrenebilirdi.

Göğsü bandajlı, gözleri bir anlığına onun gözlerine değen, sonra elindeki bardağa geri dönen sarışın insan da öyle. Kerym, Loche'nin sağ kolu olan hayran gardiyanın etrafında parmak uçlarında dolaştığını fark etmişti.

Kaslarının gerilmesine karşı koydu.

Hayatın çok kısa olduğunu öğrenmemişler miydi?

Şimdi bile? Oakgardların Fae'leri, gemilerinden oluşan donanmalarıyla enselerindeyken bile? Elessia ve Merrick'e olanlara rağmen bile? Tanrılar... Hepsi aptal.

Pellie kıkırdadı ve bu ses onun göğsüne tam isabet etti.

Ona tekrar baktı ve Pellie gülmeye devam edince kaşlarını kaldırdı.

"Sen... çok kızgın ama aynı zamanda çok heyecanlı görünüyordun. Çok kafa karıştırıcıydı." Pellie elini göğsüne koydu ve onu hafifçe itti.

Sanki o tüy kadar hafif dokunuş onu uzaklaştırabilirmiş gibi.

"Oh, çok heyecanlıyım," dedi Kerym, istemeden daha sert çıkan bir sesle, bakışları kızın yanakları kızarana kadar üzerinde dolaştı.

Yüzü onun yüzüyle aynı hizaya gelene kadar eğildi ve "Seni  pebilir miyim?" diye sordu.

Oda sessizliğe büründü; sonuçta sesini alçaltma zahmetine girmedi. Ama Kerym umursamadı, sadece gözlerini kaldırıp eliyle gülümsemesini saklayan Pellie'nin kız kardeşine bir bakış attı, sonra Raine'e yöneldi ve kaşlarını kaldırarak meydan okudu, ta ki iri yarı kızıl saçlı arkadaşı gözlerini ka ırana kadar.

"Kerym," dedi Pellie, sevimli küçük kaşlarını çatarak başını salladı.

"Neden olmasın?" diye sordu, sesinde suçluluk yoktu, sadece merak vardı.

Onun kokusunu alabiliyordu... vücudunun kendisinininkine nasıl tepki verdiğini hissedebiliyordu,  yleyse neden hayır diyordu?

"Bilmiyorum... Ben..." Pellie alt duda ını ısır ı ve Pellie'nin yüzüne tekrar bir gülümseme yayıldı.

"Bu sadece seni daha çok öpmek istememe neden oluyor," diye mırıldandı, Pellie başını sallarken ona doğru eğildi inde parmakları se irdi.

Tanrılar, ellerini onun saçlarına dolamak, onu öpmek, ona kapılmak ve bir daha asla kalkmamak istiyordu. Sanki onun tüm varlığı onu dolduruyordu — uzun bir barda a dökülen köpüklü bir içki gibi — ve o daha fazlasını istiyordu. Çok daha fazlasını.

"Ben..."

Kerym, devam etmesi için başını salladı ve burnunu onun çiçeksi kokusuyla doldurdu — bu koku, onun da bunu istediğini söylüyordu. O da en az onun kadar bunu istiyordu. Ama bir şey onu engelliyordu. "Sanırım kardeşinle ilgili tüm duygularını ve olan biten her şeyi bana aktarıyorsun," diye fısıldadı Pellie, arkasında yine sessiz konuşmalar ve bardak sesleri yükselmeye başlad ında. "Ben... Bunun gerçekten istediğin şey olup olmad ını ya da sadece  zg n olduğun ve tüm bunları bu şeye dökerek biraz rahatlayaca ını umdu unu bilmiyorum. Ve... Sanırım sen de bilmiyorsun."

Kerym gözlerini devirmekten kendini alıkoydu.

Evet, Thissian'ı düşünmek onu gerçekten çok üzüyordu. Özellikle de son yüzyıllarda Kerym için yaptıklarını, o aptalın onun acısını nasıl üstlendiğini bildiği için.

Evet, artık her şeyi daha fazla hissediyordu. Ama buna iyi duygular da dahildi.

Thissian bunu bilemezdi, yoksa yapmazdı, ama son yıllarda her şey sessizleşmişti... sanki Kerym sisle kaplı, her şeyin yavaş ve ıslak olduğu bir dünyada yaşıyormuş gibi.

Ama şimdi? Şimdi her şeyi hissediyordu.

Ve Frelina gibi, her şeyi hissetmek *istiyordu*. Buna ihtiyacı vardı. Ne olduğunu bilmiyordu, ama bunu yapmasının önemli olduğunu biliyordu.

Şu anda. Bu yerde. Tam olması gereken yerdeydi.

"Seni istiyorum. Bundan eminim," diye yanıtladı Kerym, kızın yüzünde çelişen duyguların izlerini izleyerek. "Gerçekten istiyorum. Ama görünüşe göre, seni ilk kez öpmeden önce bunu sana göstermem gerekiyor." Eğilip yanağına yanağını sürttü, nefesini üflediği kulağına dudaklarının değmemesine dikkat ederek. "Ve ben zorlukları severim."

Başını kaldırıp onun gözlerinin ateşle parladığını gördüğünde kalbi hızla attı, ama kendini bir adım geri çekmeye zorladı ve kapının sert bir şekilde açılıp, önce Venko, sonra Loche ve Zaddock'un içeri girmesiyle birlikte sert rüzgârla birlikte yağmur damlalarının içeri girmesine şükretti.

Kerym, Zaddock kapıyı kapatınca çığlıkların ve hışırtıların dinmesini bekledi. Sonra tezgahın etrafından dolaşarak Pellie'yi kendisiyle gelmesi için çekti.

Ciddi adamları gözleriyle tararken gözleri kısıldı: naibin yüzünü sertleştiren keder, Zaddock'un bakışlarını karartan endişe - onu dikkatle izleyen sarışına saldırmasını engelleyen endişe - ve Venko'nun Ardow'un kucağına yerleşirken yüzündeki sıkıntılı ifade, Ardow ise kollarını ona dolayarak çenesini omzuna yasladı.

"Ne oldu?" diye sordu Kerym, derisi ürperdi, kulakları dikildi ve vücudu gerildi.

Birisi ölmüş olmalıydı. Başka bir açıklaması yoktu — naibin omuzlarını düşürmesine ve masadan şişeyi alıp derin yudumlar almasına neden olabilecek başka bir şey yoktu.

Kalp atışları odada gürültüyle yankılanıyordu. Kerym, Frelina'nın sıçrayışını fark edince Raine'e keskin bir bakış attı, arkadaşı sonunda kendini toparlayıp onun sandalyesinin arkasına geçip ellerini omuzlarına koyarak onu sakinleştirdiğinde minnettar oldu.

"Ee?" dedi Kerym, Pellie'yi yarım adım geride bırakarak Loche'ye yaklaşıırken, içgüdüleri ona onu koruması gerektiğini haykırıyordu.

"Evleniyorum," dedi Loche. Oda bir an sessiz kaldı.

Sonra Kerym başını geriye attı ve güldü.

"Sen... sen sanki... kendi cenazene gidiyormuşsun gibi görünüyordun," dedi Kerym, nefes alabildiği her an. "Ve... sen... evleniyor musun?"

"Öyle hissediyorum," diye mırıldandı Loche ve bir yudum daha aldı.

Bugüne kadar Kerym, eş bağlarının sorumluluğunun tanrılara ait olduğuna inanmıştı, ama Soria'nın söylediklerinden sonra artık o kadar emin değildi. Öyle olsa bile, tanrılar sorumlu olsalar ve yaptıkları her şey için onları hor görmesi gerekse bile... bu çok komikti.

"Iviry?" diye sordu, nefes almaya çalışırken, Pellie'nin eğik sırtının arkasında kıkırdadığını duyduğuna sevindi.

Regentin cevap vermesine gerek yoktu, bunun doğru olduğunu biliyordu. Elbette, sorumlu olan her ne ya da her kim olursa olsun, onunla onun bir araya gelmesi için bir yol bulacaktı. Eşler arasında işler böyleydi. Ve genel olarak aşkta da böyleydi.

Aşk her zaman bir yol bulurdu.

Acı, ıstırap, korku ve ölümden geçse de aşk her zaman kalırdı.

Thissian ve Merrick'in savaşın getirdiği her şeyi nefret ettiğini biliyordu, ama Kerym için... insanları birbirlerini korumaya, inandıkları şey için savaşmaya, defalarca yere serildikten sonra tekrar ayağa kalkmaya iten sevgiyi, lanet olası hayranlığı da görüyordu.

Dizlerine son bir kez vuran Kerym, doğruldu ve Pellie'yi nazikçe yanına çekti.

Ona bir bakış atarak, "Her zaman evlenmek istemişimdir," dedi.

Pellie başını sallayıp yanakları kızarmasına rağmen, Kerym o anda bu güzel küçük cadıyı karısı yapmaya karar verdi.

O, diz çöktüğü gün, onun gözlerinde tereddüt olmadan evet dediğinden emin olmak için hayatı pahasına savaşıacaktı.

Bölüm 8

Merrick

Merrick'in çenesi Raine'in darbeleriyle ağrıyordu, ama arkadaşı hiçbir yerini kırmamıştı, bu da onun çok öfkeli olmadığına işaret ediyordu.

Lessia'nın onu kaygan merdivenlerden aşağı çekmesine izin verirken, altında kükreyen karanlık denize düşmemeleri için ona göz kulak oluyordu, ama gözleri yüzeyde yükselmeye başlayan renkli lekeleri takip ediyordu.

Wyvernler buraya gelirken gemilerinin etrafında yüzmüşlerdi ve Merrick onların varlığına alışmış olsa da, birkaç basamak aşağıda çıkıntı yapan büyük taşın yanında altın rengi bir kafa belirdiğinde ve hemen ardından Ydren'in mor kafası tüm adayı saran dönen sisi yarıp çıktığında, yine de sinirlenmekten kendini alamadı.

Merrick, Lessia'nın sadakatlerine layık olduğunu her zaman biliyordu. Kahretsin, bu lanet olası diyarda var olan her türlü sadakati hak ediyordu. Ama Auphore ve diğerlerinin bunu görmesi için onun ölmesi, ruhunun soğuk bedenini terk etmesi gerekti.

Ve Ydren... Genç wyvern'e kızmaması gerektiğini biliyordu - o da Lessia kadar cesurdu - ama yine de Lessia'nın ölümünün kalbinde bıraktığı o korkunç buz gibi izi silmek için mücadele ediyordu ve Ydren onu bu duruma getiren kişiydi. Wyvern'in sırtında duran Lessia'nın görüntüsünü, Rioner'e bağırırken saçları rüzgarda uçuşan ve elinde o lanet hançeri sımsıkı tutan görüntüsünü asla unutamayacağını düşünüyordu.

Raine'in onun hayal kırıklıklarını gidermesine izin verdikten sonra dudaklarında beliren gülümseme — ve doğrusu, Merrick'in göğsüne bir şekilde yerleşmiş olan suçluluk duygusunu hafifletmesine izin verdikten sonra — Auphore'un bal rengi gözleri onunkini talep ettiğinde yüzünden kayboldu

wyvern, Merrick'in ne düşündüğünü biliyormuş gibi görünüyordu ve canavar Ydren'e yaklaşıyordu.

Yaşlı wyvern'in gözlerine bakarak Merrick alaycı bir şekilde güldü. O da Auphore kadar Ydren için bir tehlike oluşturunuyordu. Merrick, Lessia'ya yapılanlar yüzünden tüm dünyaya kızgın olabilirdi, ama kız mor yarattığı seviyorsa, o da onu sevmeyi başaracaktı.

En azından onu tolere etmesini sağlayacaktı.

"Buradaki sular sana iyi geliyor mu?" Lessia, dalgaların sıçradığı ve kaygan hale getirdiği kenardan birkaç adım uzaklıkta, karanlık kayaya son adımlarını atarken parmaklarını Merrick'inkilerle birleştirdi.

"Hâlâ savaşın demir ve toz tadı var," diye mırıldandı Auphore, ama Merrick gözlerini kısınca wyvern devam etti. "Ama şimdilik sorun yok. Ne zaman ayrılacağımızı bilmiyorsun herhalde?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Lessia, Merrick özür dilercesine elini sıkıtiğında ona bir bakış attı. "Ama... sana bir şey sormak istiyorum."

Merrick'e, Lessia'nın merak, kafa karışıklığı ve umut dalgası ulaştı ve Merrick, bugün yüzüncü kez Lessia'nın ondan kaç tane sır sakladığını merak etti.

Yeni yeteneğini kullandığında içinden geçen güç dalgası onu şaşırtmamış gibiydi. Merrick'in onu hayata döndürmesine izin verilmesinin nedeni hakkındaki tartışma da öyle. Ve sonra Solana...

Merrick dişlerini sıkı ve hazır olduğunda aklındakileri ona anlatacağını söyledi kendine. Onu ikna etmeye çalışmasına gerek yoktu.

Gerçekten gerek yoktu, diye içinden tekrarlardı. Lessia'nın dudakları seğirdi, gözleri onun gözlerine öyle bir şefkatle baktı ki, sanki hala duygularını kontrol edemeyen bir Faelingmiş gibi, onun hayal kırıklığını açıkça görebildiğini anladı.

Ona yaklaşıp elini bırakarak kolunu beline doladığında, hayal kırıklığını o kadar çabuk eritti ki, Merrick buna da sinirlenmek üzereydi, ama Lessia yumuşak bir kahkaha atıp tekrar Auphore'a dönünce, Merrick bu duyguyu bir kenara itti.

"Aramızdaki bağı ve senin diğer wyvernlerle olan bağı zihnimde gördüğümde... Ben... hepsi birbirine bağlı. Ve şimdi" —Lessia, Merrick'e o kadar yoğun bir bakış attı ki, nemli ceketinin altındaki kasları gerildi—"Merrick'inki de bağlı. Nedenini... biliyor musun?"

Bir wyvern sırtabilseydi, lanetli Auphore tam da öyle yapardı. "Neden öfkeli olanı sürekli seçtiğimizi merak ediyordum."

Merrick ona doğru bir adım attığında wyvern alaycı bir şekilde kıkırdadı. "Haydi ama, Ölüm Muhafızı. Biz birbirimize bağlıyız. Senin görevin bizi korumak, bizim görevimiz ise seni korumak."

"Ona öyle deme," diye uyardı Lessia ve Merrick, buz gibi ses tonuna dudaklarını bükmeden edemedi. "Demek hepimiz bağlıyız. Ama... neden? Ve nasıl?"

Merrick'in içinde bir yerlerde endişe kıvılcımı çaktı. Ama bu Lessia'nın endişesi değildi... Bu...

Gözleri Ydren'e kaydı ve wyvern dikkatlice eşinin gözlerini tararken kolunu Lessia'nın omzuna attı. Onu *hissetti* ve tekrar Auphore'a odaklandığında... Merrick onun gücünü de hissetti.

Bu, Lessia'nın duygularını okuduğu şekilde benzerdi, ama aynı zamanda değildi... Daha çok savaşta kardeşlerine, arkadaşlarına karşı hissettiği bağa benziyordu. Onları korumak istiyordu, ama bu Lessia'ya karşı hissettiği ihtiyaçla aynı değildi.

"Merrick'in olanlarla bir ilgisi olduğunu sanıyorum." Auphore'un gözleri Merrick'inkilerle buluştu ve milyonlarca düşünce Merrick'in zihninden geçti, bir şey bilincini okşadı ve onu görmezden gelemez hale getirdi.

"Seni geri getirdiğimde bunu yaptım," dedi Merrick yavaşça, her kelimeyi vurgulu bir şekilde, anlamaya başladıkça. "Sen..." Boğazını temizledi, Lessia'nın artık nefes almadığını fark ettiğinde onu ezip geçen, boğucu, boğulma hissinin anısını zihninden silmeye çalışarak. "Sen öldüğünde, ruhların kontrolü ele almasına izin verdim. Onların bizim tarafımıza geçmesine izin veren bir anlaşma yaptım, onlar da bizim tarafımıza geçtiler ve..."

Lessia onu sessizce izliyordu, ama o sözlerini yarım bırakıp, söylemek istediği kelimeler boğazında takılıp kaldığında, fısıldadı, "Ve sen de öldün."

Merrick sadece ona baktı, Auphore ise "Öldün. O zaman seni hissetmedik, ama Lessia'nın öldüğünü hissettik, bağın koptuğunu hissettik ve o sihir kaybolmaya, yok olmaya başladığında, içinde bir şey parladı."

"Işık," diye mırıldandı Merrick, Lessia'ya bakmaya devam ederken. Suçluluk ve endişe, Lessia'nın onun suçu olmadığına dair dalgalar halinde yayılan inancıyla çatışyordu. "O ışığı gördüm ve ne olduğunu bilmiyordum, ama sanki ona ulaşmam gerekiyormuş gibi hissettim."

"Karanlığı aydınlatmak için parlak bir şeye ihtiyacın var," dedi Lessia, ve Merrick onun ne demek istediğini anlamasa da, gözlerindeki bakıştan tüyleri diken diken oldu.

"Her şey birbirine bağlı," diye devam etti Lessia. "Hepimiz. Olan her şey. Hepsi... hepsi birbirine bağlı. Loche... bana o taş ilk kez verdiğinde, karanlığı aydınlatmak için parlak bir şeye ihtiyacım olduğunu söylemişti. Senin ihtiyacın olan şey buydu, Merrick, ve... sanırım taş buna cevap verdi."

"Ruh taşı mı?" diye sordu Auphore ve Lessia başını sallayınca, parıldayan wyvern başını salladı ve etraflarına su damlaları sıçradı. "Haklı olabilirsin, Elessia. Merrick o karanlıkta senin için savaştığında, sen bizim için, tüm insanlar için öldüğünde seni bulmak için hayatını verdiğinde, taş ve aramızdaki bağ bunu hissetti ve tepki gösterdi, ikimizi de hayata geri döndürdü. O zaman ikimizi de seçmiş olmalı... ve bu yüzden şimdi Merrick'i hissediyoruz."

Ölüm Fısıldayan bunu kabul etmek istemiyordu, ama başı dönüyordu ve Lessia'nın da öyle olduğunu, güzel gözlerindeki uzak bakışından anlayabiliyordu.

Kollarını onun vücuduna dolayarak, çenesini kafasına dayayacak şekilde onu kaydırıp ve wyvern'e bakarken onu göğsüne tamamen yasladı.

"Bu nasıl olduğunu açıklıyor. Ama *neden*?" diye sordu Merrick, Auphore tekrar başını sallamadan önce wyvern'in bunu bilmeyeceğini biliyordu.

"Ben... biz bu bağı güç için kullanabilir miyiz?" diye sordu Lessia ve Merrick, onun neden bu soruyu sorduğunu anladığında, Lessia'nın hayatını tekrar tehlikeye attığı için ona karşı çıkmamak için kendini zor tuttu.

Ydren başını siyah kayalığa yaslayacak şekilde hareket etti ve Lessia elini onun seçiren burnuna uzattığında, Merrick bunu yapabileceklerini anladı. Garip bir his — sihirli ama kendisine ait olmayan bir his — derisini kapladı ve kolundaki tüyler diken diken oldu. Lessia'nın ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırmasından, onun da bunu hissettiğini anladı.

"Onları birlikte çağırın," dedi Auphore, başını bir an geriye doğru çevirerek. Arkasında sıralar halinde onları izleyen wyvernler, onun sessiz emriyle tekrar çalkantılı karanlık dalgaların derinliklerine daldılar. "Artık sadece aşk değil, güçle de birbirinize bağlısınız - ruhlarınızın özünü. Öyleyse bunu paylaşın. Ve bizimle paylaşın. Ama ben söylediğimde bırakmanız gerekiyor."

Lessia hemen cevap vermediğinde, Auphore tısladı, "Beni duydun mu?"

Merrick ona katılıyordu, ama göğsünde tehditkar bir hırıltı çıkmasından kendini alamadı, bu da altın wyvern'in ağzında bir kez daha o sırıltısı belirmesine neden oldu.

"Duydum," dedi Lessia sakın bir şekilde, sonra Merrick'e dönerek iki elini de kendi elleriyle kavradı. "Ben... Bunun nasıl işe yarayacağını bilmiyorum."

Merrick eğilip dudaklarını onun dudaklarına bastırdı ve yanıt vermeden önce, onun nabzındaki hızlanmayı, çılgınca, şiddetle atan kalbini tadını çıkardı. "Birlikte. Sen ve ben. İşe böyle yarayacak. Böyle olması gerekiyordu. Her zaman böyle olacak."

O, hissettiği kadar emin konuşuyordu, çünkü bunu sevmese de — onun kanaması, zayıf düşmesi ve tekrar arkadaşının kollarında olmasını görmek istemese de— Lessia'nın sözleri içinde yankılanıyordu.

Her şey birbirine bağlıydı. O da bunu hissedebiliyordu. Sanki her zaman birbirlerine bağlı olacaklarmış gibi, sanki her zaman onun yanında olacakmış gibi.

Lessia parmak uçlarına yükselerek ona karşılık öpücük verdi, sonra başını salladı. "Hazır mısın?"

Cevap vermedi, sadece sihrini kullanırken onu daha sıkı kavradı.

Artık durum farklıydı. Daha kolay değildi, ama bir şey — Merrick'in yarattığını bildiği bir engel yoktu.

kendi güçleriyle karıştığını hissedebiliyordu, etraflarındaki hava farklı tepki veriyordu.

Genelde hissettiği o yapışkan, soğuk his ortadan kalkmıştı. Bunun yerine, hava ısındı, daha nazik hale geldi, etraflarındaki fırtına o kadar yatıştı ki Ydren ve Auphore ikisi de sertleşti, denizden birkaç metre geri çekildi.

Yine fısıltılar daha nazik, daha sabırlı ve daha net geliyordu.

Merrick kendi adını ve Lessia'nın adını duydu, ayrıca "cesur" gibi bir kelime de duydu. Gölge figürler etraflarında belirmeye başladı, bazıları denizin üzerinde süzülüyordu, bazıları ise ona dokunabilecek kadar yakındı.

Gözleri ruhların üzerinde dolaşırken, tuttuğu kadına tehdit oluşturmadıklarından emin olmak için, karanlık gözler onun gözlerine kilitlendi ve bu sefer Merrick o kadar şiddetli bir şekilde geriye doğru sendeledi ki, Lessia'nın ellerini tuttuğu elinden neredeyse kaybediyordu.

Bu olamazdı...

Ama o büyük, karanlık gözleri olan kadının yanında, arkasında deniz gibi gümüş rengi dalgalar ve girdaplar olan, sırtına kadar uzanan gümüş rengi saçları ve Merrick'in yorumladığı ifadeyle...

Erkeğin yüz hatlarını bu kadar yumuşak yapan aşk mıydı? Merrick ağzını açtı. Sonra tekrar kapattı. Bu... bu...

Lessia ellerini bırakıp arkasını dönerek ona bakan iki Fae'ye doğru yürüdüğünde, tuzlu esinti gibi bir yorgunluk dalgası onu sardı.

"Fazla vaktimiz yok," dedi Lessia keskin bir sesle, kadının bakışları eşine kayarken. Merrick konuşması gerektiğini biliyordu, ama yapamadı.

Bu...

Hayatında ilk kez, Ölüm Fısıldayan sadece önünde yaşananları izledi.

"Bize neler olduğunu ve neden burada olduğunu anlatmalısın. Ve sen buralara geldiğinde neden sürekli ölmek zorunda kaldığımızı da!" Lessia'nın sesi, yüzü kadar sert bir tondaydı ve iki gölge arasında gidip geliyordu.

gölgeler arasında gidip geliyordu. Bu gölgeler artık gölge gibi görünmüyordu, çünkü yüz hatları keskinleşmiş, tenleri daha altın rengi olmuş ve saçları rüzgârla birlikte hareket ediyordu.

Kadın Lessia'ya gülümsedi. Merrick'in içini burkan sıcak, anlayışlı ve anaç bir gülümsemeydi.

"Anlatacağız, çocuğum. Ve çok fazla zamanın olmadığını biliyoruz, bu yüzden sana mümkün olduğunca çabuk her şeyi anlatacağız, ama önce..." Kadın Lessia'nın başının üzerinden baktı, sarı saçları Lessia'nın kahverengi saçlarındaki gibi altın rengi çizgilerle doluydu ve etraflarını saran loş ışıktaki bile parlak bir şekilde parlıyordu. "Oğluma merhaba diyebilir miyim?"

Lessia ona doğru döndüğünde Merrick sendeledi ve yüzünde okuduğu şey, yanaklarında parlak kırmızı lekeler belirmeden önce cildini bembeyaz yaptı.

"Oğlun mu?" diye kekeledi, yuvarlak gözleri Merrick'in gözlerinde sabit kalmış halde.

Sesini sabit tutmak için tüm gücünü kullanarak, istediğinden çok daha alçak bir sesle, onlara ulaşmak için iki adım attı ve kendini dik tutmak için bir kolunu Lessia'nın omuzlarına doladı. "Ben... Bilmiyorum... Onlar..."

Lessia'nın gözleri yüzünde dolaştı, şaşkınlık, kafa karışıklığı ve biraz da endişe yüz hatlarında belirgindi. Merrick, büyüdüğü savaş kampındaki resimlerde defalarca gördüğü bu iki kişiye sonunda bakmaya karar verince, ona daha da yaklaştı.

Morshold ailesindeki herkes gibi, ikisi de kahramandı. Merrick'in asla ulaşamayacağı bir şekilde. Elinde ölümün gücü varken olmazdı bu.

Morsholdlar, tanrıları bu alemden kovarken ne kadar cesurca savaştıkları, Rantzier'in ordularını nasıl komuta ettikleri ve başkalarını kurtarmak için hayatlarını nasıl feda ettikleri ile tanınıyorlardı.

Ailesi öldürüldüğünde o henüz bir bebektir. Aynı gün, ama savaşın farklı yerlerinde öldürülmüşlerdi. Babasının önce öldüğünü, annesinin eş bağının koptuğunu hissettiğini ve dizlerinin üzerine çöktüğünde düşman kılıcıyla kafasının kesildiğini fısıldayan sesler duymuştu.

Ancak Şimdi bunun hiçbir izi yoktu. Hem annesi hem de babası gri cüppeler giymiŐti, cüppelerin üzerindeki gümüş rengi babasının saçlarını yansıtıyordu ve yüzleri ve tenleri temizdi, üzerlerinde toz veya kan lekesi yoktu.

"Merhaba Merrick," dedi kadın, boğazını düğümleyen o sevgi dolu sesiyle. "Seni görmek ne güzel."

"Fazla vaktimiz yok," diye devam etti babası. "Ama seninle konuşmak için çok uzun süre bekledik."

Merrick'in gözleri Lessia'ya döndüğünde, Lessia'nın ağzı hala açık kalmıştı ve annesi bir kez daha konuşunca bir saniye tereddüt etti, sonra o ve Lessia başlarını öne doğru eğdiler.

"Elessia, biz de seninle tanışmak istiyorduk. Uzun zamandır seni izliyorduk ve..."

"Bizi mi izliyordunuz?" Merrick sorusunun bu kadar sert çıkmasını istememişti, ama Lessia'nın gözlerinde, onun ebeveynlerine bakarken tahammül edemeyeceğİ bir korku parladı.

Annesi sadece gülümsedi. "Elbette izledik. Hayatın boyunca seninle birlikteydik. Sen sadece... bizi göremedin." Gözlerindeki gümüş rengi neredeyse sıvılaşmış, karanlıkta hüznü yayılmıştı.

"Ve bununla birlikte, görgü kurallarımızı unutmuş gibiyiz." Babası annesine alaycı bir gülümseme attıktan sonra, neredeyse siyah gözlerini Lessia'ya dikti. "Elessia, benim adım Sandir Morshold ve bu da eşim Ewiline Morshold. Merrick henüz bir yaşıdayken öldük, bu yüzden bizi hiç tanımadı, sadece nasıl göründüğümüzü biliyor."

"Sizinle tanıştığİma... çok memnun oldum," dedi Lessia, birkaç saniye sessizlikten sonra. Gözleri hâlâ o kadar fal taşı gibiydi ki, durum farklı olsaydı Merrick gülerdi.

"Ve sen, kızım," dedi Ewiline, gözyaşlarını silerek gülümsemesini geri kazandı. "Onu çok mutlu ettin. Bu, bizim her zaman istediğİmiz şeydi."

Merrick'in midesinde bir başka sancı hissettiğİnde, Lessia'yı o kadar sıkı kavradı ki, Lessia'nın gözleri onun gözlerine kaydı ve Lessia hızla kolunu Merrick'in beline doladı, ağzının bir köşesinde zayıf bir gülümseme belirdi.

Bu gülümseme, Merrick'in içinde yankılanmalıydı, ancak Lessia'nın gözleri odaklanıp odaklanamayınca yerini endişeye bıraktı.

Siktir. Ailesini gördüğünün verdiği adrenalin azaldıkça, daha önceki yorgunluk Raine'in darbeleri gibi göğsüne çarptı ve Auphore'un talepkar bir çığlık atması ve Ydren'in yumuşak inlemesi üzerine Merrick çenesini eğmeyi başardı.

"Bu..." Kahretsin, daha önce hiç konuşmadığın anne babana ne söylemiştin? Hayalini kurduğun ve dilediğin, ama aslında tanışacağına asla inanmadığın insanlara?

"Biliyoruz." Annesi elini uzattı ve Merrick, elinin yanağına dokunduğunu hissetmese de, annesinin gözlerini aydınlatan sevgi duygusu göğsünde yayıldı ve zaten hakim olan yorgunlukla mücadele etti. "Bırakmalısın."

Etraflarında onaylayan mırıldanmalar yükseldi ve Merrick bir anlığına bakışlarını kaldırdığında, birkaç ruhun başını salladığını gördü ve eğik, gülümseyen bir yüzdeki parlak mavi gözleri gördüğünde, içinden bir nefes çıktı.

Lessia'nın "Thissian!" diye fısıldadığını hayal etmediğini biliyordu.

"Hızlı olmalıyız," diye babası sözünü kesti. "Oğlum, sana anlatmamız gereken çok şey var, ama zaman yok. Bunu bir daha denememelisin. Şimdi değil, henüz değil, güvenli olana kadar değil. Hayata tutunan kişiyi bulmalısın. Bu, ölümden dirilenler olarak senin dengen. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyoruz, bu yüzden sorarak zaman kaybetme."

Merrick ağzını açtığında babası ona özür diler gibi baktı, bu yüzden annesi aceleyle konuşmaya başlayınca ağzını kapattı. "Yaşayanlar unuttu, Merrick, ama tanrılar çok güçlendi, çok güç düşkünü oldular ve doğa karşı koydu. Kaybediyorduk... Tanrılar bizi ve bugün bizimle birlikte olan birçok kişiyi öldürdü... Güçlerini nasıl kötüye kullandıklarına dair bilgileri sildi. Ama sonra bir yerde bir tehdit uyandı, bu alemde hafızası silinmiş olan ama şimdi yeniden uyanan bir tehdit. Her şeyin dengede olması gerektiği gibi, tanrıların gücünü dengeleyen bir tehdit."

"Lessia," dedi Merrick, tüm kalbiyle bunun ona bu kadar açık gelmemesini dileyerek.

"İkiniz de," dedi babası, figürü titremeye başlarken.

—Bu gerçek miydi yoksa Merrick'in gözlerinin önünde dans eden siyah noktaların neden olduğu bir şey miydi, bilmiyordu—ve sesi giderek

ve çıkmaya başladı. "Sen ruh bağlayıcısın, Merrick — hepimizin kalabilmesinin sebebi sensin — umarım o kötülükle bir kez daha savaşıabiliriz — bu dünyaya yardım etmeye devam edebiliriz. Ve Lessia anahtarlardan biri. Ama bunu tek başına yapamazsın — güçlerinde her zaman, her zaman bir denge olması gerekir ve şu anda..." Sandir yüzünü buruşturdu. "Cadılar Vastala'ya getir ve eski kitapları ara. Hayata tutunan kişiyi bulmalısın."

Lessia onun yanında sallanmaya başladı ve bu lanet olasıca durumu daha da zorlaştırdı.

Merrick başını sallamaya bile tenezzül etmedi, büyüü onlardan uzaklaştırdı ve gölgeler buharlaşırken, rüzgâr tekrar hızlanıp etraflarında esmeye başlarken, sanki fırtına bir an bekleyip şimdi onları uçurumdan aşağı süpürmeye karar vermiş gibi, bacaklarını dik tutmak için elinden geleni yaptı.

"Arkanızda," diye emretti Auphore, sert sesi ulumaların arasında zar zor duyuluyordu. "Mağaraya girin, biz sizi buradan koruyacağız."

Merrick, Lessia'yı yarı sürükleyip yarı iterek yuvarlak bir açıklıktan içeri sokarken, ne Lessia ne de Merrick konuşamıyordu.

Merrick, Lessia'nın burnundan ve kulaklarından kan aktığını bilmek için onlara dokunmasına gerek yoktu, çünkü onu en kuru yere yerleştirmeyi başardı ve kendini onunla dışarıdaki uğultulu hava arasında konumlandırdı.

Bölüm 9

Loche

Loche dördüncü ya da beşinci fincanını yudumlarken —hangisi olduğunu gerçekten bilmiyordu— gözleri odayı taradı, şimdi kanepede oturan Kerym ve Pellie'nin üzerinde durdu, ikincisinin yüzü hala pembe renkteydi, sonra Ardow'a, ardından masadaki Venko ve Amalise'ye kaydı, en iyi arkadaşı Amalise'nin sandalyesinin hemen arkasında duruyordu ve sonunda Raine ve Frelina'ya takıldı. Lessia'nın kız kardeşinin kollarını kavuşturmuş, meydan okurcasına bir ifadeyle sandalyesine yaslanmış, elinde kendi fincanıyla oturuyordu.

Hayatındaki her şey kontrolden çıkmış gibi hissettiği şu anda, bu grubun kendisine en çok evindeymiş gibi hissettirmesi ne garipti. Ama belki de mantıklıydı... Bu soğuk kulübede kimse bu yola kendi isteğiyle çıkmamıştı, hepsi seçim şansı olmadan buraya atılmıştı ve hepsi de bunun sonuçlarıyla uğraşıyordu.

Gözlerini, geçen hafta olduğu gibi hala yağmurun yağdığı pencereye çeviren Loche, bardağını boşalttı, ama acı likör, içindeki çalkantılı duyguları yatıştırmaya yetmedi.

Evli. Sonuç olarak evleniyordu. Bunu hiç düşünmemişti, belki sadece Lessia ile...

Loche bu düşünceyi kafasından uzaklaştırdı.

Artık Lessia ile bir ilişkisi yoktu ve bununla bir sorunu yoktu.

Gerçekten öyleydi. İçindeki her sinir, kas ve kemik bunu kabul etmişti.

Aralarında olan her şeyi, arkadaşlığı, sevgiyi ve kabullenmeyi her zaman değer verecekti, ama onların birbirlerine ait olmadıkları çok açıktı. Merrick, uzun boylu

ve mızımlılığı ve sahiplenici tavırları olmasa bile, Loche altın gözlü kızla bir geleceği olmayacağını biliyordu.

Onun görevi, halkına, yemin ettiği yemine ve sevdiği topraklara karşıydı.

Onun görevi ise, şu anda çıktığı yoldan gitmekti. Yakında ayrılmaları gerekeceğinden şüphe duymuyordu. Bir şekilde hissedebiliyordu ki, kızın kaderi Havlands'tan bile daha büyük bir şeydi, oysa kendisi...

Loche derin bir nefes aldı.

Halkını güvende tutmak için evlilik küçük bir bedeldi. Ve

Iviry...

O, Loche'un gördüğü en güzel kadındı ve hem insanlardan hem de Fae'lerden saygı görüyordu ve... ikisi de aynı şeyi istiyordu: herkesin hoş karşılandığı barışçıl bir Havlands. Çok daha kötü olabilirdi.

Aklı, Iviry binadan fırlayıp çıktıktan sonra oluşturulan geçici konseye geri döndü. Üç Fae ve üç insan öne çıkmıştı: Iviry ayrılmadan önce kendi tarafındaki temsilciler için hazırlıkları çoktan yapmış görünüyordu, Venko ve Elow'dan iki kadın, biri Loche'un çok iyi tanıdığı bir yüzbaşı, diğeri halkın sevdiği bir tüccar, kalabalık tarafından öne çıkarılmıştı.

Düğün ve ardından yapılacak savaş için bir plan talep etmişlerdi. Loche, Iviry yokken herhangi bir karar vermenin akıllıca olup olmadığını düşünerek ilk başta tereddüt etmişti, ancak düğünü öneren uzun boylu sarışın Fae Dedrick araya girerek Iviry'nin kendisine tarih ve yer konusunda karar verme yetkisi verdiğini açıklamıştı. Iviry'nin tek kriteri, olayın hızlı bir şekilde halledilmesi ve halklarına herhangi bir risk oluşturmamasıydı.

Bundan sonra kararlar hızla alındı.

Loche ve Iviry, birleşmeyi ve eşitliği simgelemek için iki hafta içinde Elow ve Vastala sınırındaki denizde evlenecekti. İkisi de tüm filolarını ve ordularını bu törene getirecek ve Oakgard Fae'lerinin beklenen saldırısından önce birlikte eğitim yapmak için bu fırsatı değerlendireceklerdi.

Dedrick, onların yarın hemen yola çıkmalarını ve her şeyi mümkün olduğunca çabuk hazırlamalarını istiyordu, ama Loche buna karşı çıktı. Lessia'ya verdiği esirler konusundaki sözü, mükemmel bir düğün için duyulan aciliyetten daha ağır basıyordu.

Dedrick homurdanırken, Venko neyse ki Loche'nin tarafını tuttu ve tutukladıkları Oakgards' Fae'lerinin hazırlıklarında yardımcı olabilecek bilgiler sahibi olabileceğini söyledi.

Sonunda, iki gün sonra yola çıkmaya karar verdiler ve Loche ile Iviry'nin gemisinde liderliği üstlenerek, tüm yolculuk boyunca ve tabii ki hayatının geri kalanında her gün, takip edecek gemilere karşı birleşik bir cephe sergileyeceklerini kararlaştırdılar.

Loche'un gözleri isli tavana kaydı ve içini kemiren suçluluk duygusu biraz hafifledi. Iviry ondan çok daha uzun yaşayacaktı, bu yüzden en azından onun için bu, neredeyse sonsuz hayatında sadece bir anlık bir olay olacaktı; geriye dönüp baktığında gülüp geçebileceği, dünyalarını kurtarmak için güçsüz bir melezle evlenmek zorunda kaldığı zamanı hatırlayabileceği bir olay.

Aklı annesine takılınca yüzünde bir acı ifadesi belirdi. Bununla başa çıkması gerekecekti...

Loche, kapı açıldığında irkildi, diğerleri de öyle. Bir şimşek kapı çerçevesine duran üç kişiyi aydınlattı. Raine dikleşti, Kerym dişlerini gösterdi ve kolunu uzatarak yanındaki cadı kız kardeşleri korudu.

Olayı kavraması bir saniye sürdü, ama sonra Loche de ayağa kalktı.

Önündeki insanların çarpık maskeleri, adamlarının kuş maskeleri ya da başka türden maskeler değildi.

Acı. Lessia ve Merrick'in yüzlerini değiştiren acıydı, onlar da bayılmak üzere görünen Iviry'ye sarıldılar.

Üçü de sanki denize girmiş gibi sıırılsıklamdı. Loche onlara ulaştığında, ayakları kendiliğinden hareket ediyordu, Iviry Lessia'yı kollarına aldı. Döndü ve onu yatırmak için kanepeye doğru yöneldi, ama Iviry'nin, alnını omzuna dayayan Lessia'yı düzeltirken ona attığı meraklı bakışı yakalamadan önce.

Raine onu kaldırmaya çalıştığında Merrick keskin bir ses çıkardı ve Raine ellerini havaya kaldırarak geri çekilirken, Merrick sadece Loche'yi takip etti ve Kerym ile kız kardeşlerin kalktığı kanepeye Lessia'yı yatırıp yanına oturduğunda ona kısa bir "Teşekkürler" dedi.

"Bir sihir dalgası hissettim," diye açıkladı Iviry, Kerym kapıyı arkasında kapatırken eve girerken. "Hiç bu kadar güçlü bir şey hissetmemiştim, bu yüzden onu aramaya çıktım ve iyi ki de çıkmışım. Deniz kenarındaki bir mağarada yarı ölü haldeydiler ve öfkeli deniz ejderhası beni yemeye çalışırken, onları oradan çıkarmam gerektiğini biliyordum."

Iviry'nin dişleri o kadar şiddetli bir şekilde takırdamaya başladı ki, sözleri kesik kesik çıkıyordu. Loche'nin gözleri odanın içinde dolaştı ve sonunda Frelina'nın oturduğu sandalyenin koluna atılmış bir battaniyeye takıldı. Genç yarı-Fae onun bakışını yakaladığında, hızla battaniyeyi çekti ve Loche ona başını sallayarak battaniyeyi açıp Iviry'nin omuzlarına örttü.

Hızlı hareket, Iviry'nin kokusunu ona doğru koşturdu ve bir an için her şey sessizleşti.

Loche, geminin ahşap kokusu, yelkenlerin ve yaz rüzgârının kokusu burnuna dolduğunda gözlerini bile kırpmadı ve Iviry eline dokunduğunda ancak kendine gelebildi.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Iviry, Loche'nin kocaman gözleri onun gözlerine takıldığında. "Zamanla daha kolay olacak."

Loche burnundan nefes almaya cesaret edemedi. Neden özür dilediğini sormak üzereydi, ama bunu yapamadan Iviry, "Arkadaşlar arasında rol yapmamıza gerek yok. Bunu gemiye sakla," diye fısıldayarak ondan uzaklaştı ve Lessia ile Merrick'i kontrol etmek için ona sırtını döndü.

"Siz ikiniz ne yapıyordunuz?" diye sordu Iviry. "Ve neden bunu lanet bir uçurumda yapıyordunuz?"

Merrick'e bir bakış attıktan sonra odada yankılanan Lessia'nın zayıf sesiydi. "Ruhlarla konuştuk. Auphore, Ydren ve wyvernler bize yardım etti, bu yüzden onlara yakın olmamız gerekiyordu."

Loche'nin gözleri hâlâ Iviry'nin üzerindeydi, ayağıyla yere vurarak sordu: "Peki nasıl yaralandınız?"

Oda tedirginlikle doldu ve sonunda sessizliği bozan Frelina oldu. Mutfaktan iki fincan buharlı çay ile geri döndü ve Merrick ile Lessia'nın ellerine tutuşturdu.

"Bu onları ldryor. G onları öldürüyor ve bunu nasıl durduracaklarını bilmeleri gerekiyor." Frelina kız kardeşinin yanına oturdu, dizlerini göğsüne çekip ona yaslandı.

"Anladın mı?" Frelina, Lessia ona gülümsediğinde fısıldadı.

Soru çok sessizdi, ama herkes yine de duydu ve Frelina'nın sesindeki korkuyu da duydu. Gözleri, hayatlarını tehdit eden bir başka darbeyle uğraşmak zorunda kalmaktan çok daha fazlasını hak eden, sırlıslık iki insana kaydı.

Loche otomatik olarak Iviry'ye doğru bir adım attı — dünyadan çok daha fazlasını hak eden bir başka kişi — ama Iviry yumuşak bir hareketle uzaklaştı ve Merrick'in koltuğunun kol dayanağına oturdu.

"Sayılır." Lessia odaya gülümsedi, ancak gülümsemesinin titremesi yorgunluğunu ele veriyordu. "Vastala'ya gidip Merrick'in ailesinin dediğine göre 'hayata tutunan' birini bulmamız gerekiyor. Görünüşe göre eski dünyadan gelen bazı kitaplarda cevaplar olabilir."

"Ailesi mi?" Raine sandalyesine tekrar otururken ağzı açık kaldı. "Merrick'in ailesi öldü."

"yle," diye yanıtladı Merrick, Lessia da Iviry gibi titremeye başlayınca onu göğsüne çekti. "Görünüşe göre tanrıların eliyle. Ama onlar burada. Benim bymn içinde. Ve görünüşe göre tüm bunlar, tanrıların çok güçlü hale gelmesine tepki olarak oluyor. Biz doğanın karşı koyma yntemiyiz."

"Ama bir dengeye ihtiyacımız var," diye ekledi Lessia. "Aksi takdirde... leceğiz."

"Neden güçlerini kullanmıyorsun?" Amalise, omzunu tutan Zaddock'un elini iterek sordu. "Kullanmazsan risk de olmaz, değil mi?"

"By böyle işlemez," dedi Pellie, Kerym'in onu Amalise'nin oturduğu masanın yanına çekmesine izin verirken. "Hâlâ *oradalar*. Gleri hâlâ var. Ve eğer kontrol edilmezlerse..."

"Biz de seninle geleceğiz," dedi Soria yumuşak bir sesle. "Belki de hatırlamadığımız, bu kitapların hatırlamamıza yardımcı olabileceği bir şey vardır."

uyandırmaya yardımcı olabilir."

"Teşekkürler," dedi Lessia, bakışları Kerym'e kayarken. Merrick'e bir kez daha hızlıca baktıktan sonra devam etti. "Kerym... Thissian burada. O... harika görünüyordu. Onunla konuşacak vaktimiz olmadı... ama gülümsüyordu."

Kerym'in ağzının bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Biliyordum lan." Gözleri karanlık köşelerden birine odaklandı, sanki Thissian bir şekilde orada kendini gösterecekmiş gibi. "Seni hissedebiliyordum kardeşim. Hala buradan ayrılmadığını biliyordum." Lessia'ya döndü. "Ben de seninle geleceğim. Onunla konuşma şansım varsa..." Kerym'in sesi kesildi ve yüzündeki ifade Loche'nin boğazına da küçük bir yumru oluşturdu.

"Şey..." Loche boğazını temizledi. "O zaman muhtemelen yakında, hatta belki yarın ayrılmalısın, böylece zamanında geri dönebilirsin. Biz... Iviry ve ben iki hafta sonra evleneceğiz ve ondan sonra savaşın başımıza geleceğini tahmin ediyoruz."

Loche, Lessia ve Merrick'in ağzı açık kalmış hallerine gülecekti, ama Iviry'nin yüzünün düştüğünü ve sonra gördüğü en sahte gülümsemeyi takındığını fark etmeseydi.

"Sen..." Lessia ona kaşlarını çatı, sonra aynı şeyi Iviry'ye de yaptı. "Evleniyor musun? İki hafta içinde mi?"

"Şimdi, seçimin için pişman olma, Lessia," dedi Zaddock, alaycı bir gülümsemeyle, ancak Amalise öfkeli bir ses çıkararak sandalyeden kayıp, kollarını kavuşturarak kapının yanında durmaya başladığında, gülümsemesi hızla yüzünden kayboldu.

Loche de arkadaşına uyarıcı bir bakış attı ve Zaddock'un ağzı yana doğru büküldü. Kimsenin gözlerine bakmayı reddeden stoik Iviry'ye odaklanan bakışları utançla doldu.

"Ben..." Lessia, Loche'ye baktı, kaşlarının arasındaki kırılganlık kıskançlıktan değil, endişeden dolayı derinleşti.

Merrick içeri girdiğinde Loche'nin aceleyle indiği, bardaktaki içki kadar açıktı.

"Tebrikler," dedi Ölüm Fısıldayan, sesinde Loche'un tam olarak anlayamadığı bir ton vardı. "Aceleci olabilir, ama... bu iyi bir şey."

Fae savaşısı, Loche'nin hissettiği kadar emin görünüyordu, ama Loche kendini başını sallamaya zorladı. "Bu iyi bir şey. Sonunda Elbow ve Vastala halklarını bir araya getirecek, Oakgard'lara karşı güçlü olmamızı sağlayacak."

"Ve sen de eşinle evlenebileceksin," dedi Kerym, Lessia ona kardeşi hakkında bilgi verdiğinde odaklandığı köşeye bir kez daha bakarak. Sonra bakışları Pellie'ye yöneldi, onun yanakları Kerym'in yoğun bakışları altında parlak kırmızıya döndü. "Ölümsüz olsan bile hayat çok kısa. Doğru şeyi yapıyorsun."

Loche, Iviry'nin dikkatini çekmek için elinden geleni yaptı, ama onun mavi gözleri karanlık pencereden dışarıya bakıyordu ve güzel gök mavisi gözlerinde tek bir duygu bile yoktu.

Doğru şey miydi?

Halkı için doğruydı. Elbow için doğruydı.

Peki ya kendisi için? Onu Iviry'ye çeken bir şey vardı ve bu sadece çiftleşme bağı değildi. Ona saygı duyuyordu. Onu güzel buluyordu. O...

Gözleri onun gözlerine kilitlendi ve onunla yalnız konuşmak istediğini söylemek üzereyken, endişe dolu bakışları parladı. Pencereden dışarı işaret etti ve "Muhafızlarımız geliyor ve endişeli görünüyorlar" dedi.

Bölüm 10

Raine

Raine, Loche'un maskeli adamlarının ve Iviry'nin kaslı Fae çetesinin eve doğru hücum ettiğini fark edince içgüdüsel olarak sandalyesinden kalkıp Frelina'ya yaklaştı, ama kanını donduran, kapıyı açtıklarında esen soğuk rüzgâr ya da askerlerin gözlerindeki korku değildi.

Frelina'nın kapalı zihni ve kanepeden kalkıp Amalise'nin yanına geçerek, sarışın kadınla aynı şekilde kollarını kavuşturup Raine'e hızlıca başını sallamasıydı.

Tüyleri diken diken olan Raine, Frelina'yı yatak odalarından birine çekip neyin yanlış olduğunu sormak için duyduğu dürtüyü bastırdı.

Ya da özür dilemek. Ya da yalvarmak.

Ya da göğsünü sımsıkı saran o soğuk, yapışkan hissi durduracak her şeyi.

Raine ona doğru bir adım attığında, Merrick'in eli uzandı ve bileğini tutarak onu geri çekti ve bunun yerine Iviry ve Loche'nin Frelina'nın birkaç metre önünde toplanan erkeklerle buluşmasına izin verdi, Zaddock ise Loche'nin sağ omzunun arkasındaki yere geçti ve Venko da Loche'nin diğer tarafına geçti.

Şu anda seninle hiçbir yere gitmeyecek, diye uyardı Merrick ve düşüncesi kesin olsa da, sözlerinde üzüntü vardı. Raine'in Ölüm Fısıldayan'ın ima ettiği şeyi duymak istemediği bir şey. Frelina'nın onunla bir daha gitmeyebileceğini söyleyen bir şey.

Eh, başka seçeneği olmayabilir. Raine elini çekip kurtardı, ancak Merrick'in keskin bakışına boyun eğip kanepenin yanında kaldı. Gözleri, sonunda kapıyı kapatan muhafızların üzerinde dolaştı.

Frelina, Amalise ve Ardow'a kaydı. Ardow, maskeli adamların arkasındaki duvara yaslanarak onlara yeni katılmıştı.

Bunu ona söylemek kolay, dedi Merrick. Bu kız kardeşlerin istediklerini yapacaklarını öğrendim ve sen tam bir pislik oldun.

Raine bunu çok iyi biliyordu.

Eh, hiç de kolay olmadı. Raine, Loche'un adamlarından biri öne çıkarken Merrick'e öfkeyle baktı. Kuş gibi maskesinden damlayan yağmur damlaları ateşin ışığında parıldıyordu.

Onun için de kolay olmadı, kardeşim. Merrick ona son bir kez baktıktan sonra kapıya doğru döndü ve Raine onu takip ettiğinde, Frelina'nın büyük gözleri bir saniye için onun gözleriyle buluştu, yüzündeki zoraki gülümseme gözlerini hiç de aydınlatmıyordu.

Kahretsin, durum sandığından daha kötüydü. Çünkü o gülümseme? O, hayatına devam etmeye çalışıyordu, *onu* uzaklaştırmaya çalışıyordu. Bir şekilde bunu hissedebiliyordu. Askerlere odaklanırken gergin omuzlarında ve boş bakışlarında bunu görebiliyordu.

Raine, Merrick'le bir kez daha dövüşmek istedi.

Siktir! Frelina'ya savaş alanında ona söylediği her şeyi söylemek istiyordu. Kerym'in hayatına devam etmeye karar vermesi kadar kolay olmasını istiyordu - tüm enerjisini duvara yaslanmış küçük vahşi yaratığa odaklayabilmeyi.

Ama sevdiği son kişi kollarında ölmüşken, nasıl yoluna devam edebilirdi ki?

Onu koruyamamıştı...

Ya Frelina'yı da koruyamazsa? "Özgürce konuşabilir miyim, naip?"

Raine, Frelina arkasında ağırlığını kaydırduğunda askere odaklanmakta zorlandı, ama Loche adamına devam etmesini işaret ederken yüzünde korku belirince, diğer düşünceleri nihayet bir kenara itti.

Asker, yanındaki Fae erkeklerine bir bakış attı — hepsi Merrick kadar uzundu ve neredeyse Raine kadar genişti — ve Raine ilk kez bu gruptaki diğer erkeklere dışarıdan bakmaya çalıştı.

Merrick, solgun ve Lessia'ya sanki bu dünyadaki son şeymiş gibi sarılmış olsa da, adamlara bakarken dişlerini dudaklarına sürterek çok korkutucu görünüyordu.

Kerym, cadı kız kardeşlerin her iki yanında, tezgaha rahatça yaslanmış, o kadar keskin gözlerle bakıyordu ki Raine, sanki içini okuduğunu hissetti.

Loche ile neredeyse aynı boyda, belki sadece birkaç santim daha kısa olan Iviry bile, düz sırtı, zeki yüz hatları ve sırtına dökülen uzun bakır rengi saçlarıyla, loş ışıktaki neredeyse ruhani bir görünüm sergiliyordu.

Peki ya korumaları? Raine onları tanı mıyordu ama hakkında bir şeyler biliyordu ve hepsi iyi erkeklerdi, ama çok korkutucu görünüyorlardı. Muhtemelen Iviry'nin onları en yakın çevresi için seçmesinin nedenlerinden biri de buydu... Beşinin onu çevrelediği bir durumda, kimse bir şey yapmaya cesaret edemezdi.

Raine, kendisinin de özellikle davetkar olmayan bir ifadeyle baktığını biliyordu. Neredeyse alaycı bir şekilde gülecekti, ama son anda kendini tuttu, ancak etrafındakilerin bu ince hareketini fark ettiklerini anlayabilirdi.

Bu insanların onlarla çalışmaktan çekinmelerine şaşmamalı.

Iviry ve Loche'nin önünde zorlu bir görev var. Elessia'nın düşüncesi aklından geçti ve Raine ona dönüp baktı, şöminenin ısısından yüzünün renginin biraz geri geldiğini görmekten memnun oldu. *Onlara destek olmalıyız, elimizden gelen her şekilde desteğimizi göstermeliyiz, çünkü eğer başaramazlarsa...*

Raine cevap vermedi, ama gözleri tekrar kız kardeşine kaydı ve Frelina'nın bakışlarını yakalayamasa da, Elessia'nın haklı olduğunu kalbinde biliyordu. Sadece Elbow ve Vastala için değil, yarı Fae'ler için de. Değişkenler için. Hiçbir zaman uyum sağlayamayan veya kabul edilmeyen herkes için.

Raine, kendini tekrar dinlemeye zorlarken yutkundu.

Belki de Elessia, bir zamanlar Merrick'e söylediği şeyde haklıydı. Bu, bu odadaki insanlardan daha büyük bir meseleydi. Bu, Raine'den daha büyük bir meseleydi. Frelina'dan daha büyük. Solana'dan ve olanlardan daha büyük.

Loche'un askeri boğazını temizlerken, Raine kendine söz verdi, Frelina'ya umduğu her şeyi vaat edemese bile

, bu dünyada son nefesini verirken bile, onun dünyasını biraz daha iyi hale getirmek için elinden geleni yapacağına yemin etti.

"Ellow'da birkaç saldırı oldu," dedi Loche'un askeri, grup sessizliğe büründüğünde. "Bu sabah bir gemi geldi, Loche, ve..." Kuş benzeri maske eğildi ve Raine'in tüyleri diken diken oldu.

"Anlatın," dedi naip dişlerini sıkarak.

"Kaleyi yok ettiler, naip. İçinde bazı adamlarınız da vardı."

Raine, Loche'un gözleri acı ile dolmasına rağmen sendelememesinden etkilendi.

"Kaç kişi?" diye sordu, önce Zaddock'a, sonra Venko'ya baktı, ikisi de onun sessiz sorusunu anlamış gibiydi.

Venko, Ardow'un yanına gidip yanağına bir öpücük kondurdu, sonra pelerinini alıp, muhtemelen konseye haber vermeye gitmeden önce son bilgileri dinlemek için kapının yanında bekleyen Zaddock'un yanına katıldı.

"Bir düzine kasaba sakini ve onları dışarı çıkarmaya çalışan iki asker." Asker ellerini ovuşturdu. "Diğer saldırılar daha küçük köylerde oldu. Hepsi gece oldu ve her durumda evler ve tavernalar... çöktü. Sanki taşların kendisi bunu yapmış gibi. O köylerde kimse ölmedi, ama insanlar korkuyor."

"Oakgardlar," diye mırıldandı Merrick, Lessia'nın gözlerine bakarak. "Savaş sırasında yaptıkları şey bu. Sanki doğayı şekillendirebiliyorlar gibi görünüyor — taşı, ahşabı ve suyu."

Raine sertçe nefes verdi. Kerym ve Thissian'ın seyahatlerinden Oakgardların kendilerine verdikleri isim olan toprak ustalarını duymuştu. O zamanlar sadece çaresiz değillerdi, aynı zamanda gerçekten tehlikelilerdi.

"Hepsi bu kadar değil," diye Fae erkeklerinden biri sözünü kesti. "Vastala'da da oldu. Biz buna pek önem vermedik, sadece kazalar, kötü inşaatlar olabilir diye düşündük... ama çok sık ve çok yaygın olarak oluyor."

"Ne zaman?" diye sordu Iviry, Loche ile bakışarak. Raine, her ne kadar bunu tetiklemesi gereken aşk bir kenara itilmiş gibi görünse de, en azından bu konuda iki liderin ortak bir noktada buluştuğunu görmekten memnun oldu.

"Geçtiğimiz haftalarda, şu ana kadar on iki tane saydık." Erkek, insan askerlere baktıktan sonra devam etti. "Hızlanıyor gibi görüldüğünde hemfikiriz. Kalenin yıkılmasıyla... görünüşe göre sayıları artıyor."

"O zaman neredeyse hazırlar," dedi Kerym.

"Dikkatimizi dağıtmaya çalışıyor olmalılar, bizi yaymaya çalışıyorlar," diye ekledi Merrick.

Iviry onlara döndü, gözleri Merrick ve Kerym arasında gidip geldi, sonra Raine'in gözlerine takıldı. "Makul bir taktik gibi görünüyor, çünkü savaşta kaç kişiyle karşı karşıya kalacaklarını bilemezler. Özellikle de Rioner öldükten sonra."

Raine, düşük bir sesle onayladıktan sonra, "Buna izin veremeyiz. Birlikte kalmalıyız," dedi.

"Ama halkımızı da korumamız gerekiyor," diye çıkıştı Loche. "Onları ölüme terk etmeyeceğim."

"Ben de." Iviry, naip'e yaklaştı, aralarında bir anlık bir anlayış geçti, Iviry'nin gözleri bir anlığına büyüdü, sonra tekrar kendini kontrol altına aldı.

"Bunu halkı bir araya getirmek için bir fırsat olarak kullanmalıyız," dedi Lessia sessizce.

Yumuşak ses tonuna rağmen, tüm başlar ona döndü. Bazıları, Loche'nin askerleri gibi, maskelerinden gözlerini dikip korku dolu bakışlarla; bazıları, Iviry'nin adamları gibi, tereddütle. Ama az önceki küçük gösterisi, Lessia konuşmaya devam ederken sessiz kalmaları için yeterli saygıyı aşılarmış olmalıydı.

"Raine'in kartallarını kullanarak Elbow ve Vastala'da kalan muhafızları uyarın ve onlara neler olacağını ve nasıl karşı koymamız gerektiğini duyurmalarını isteyin. Sonra tüm limanlara heyetler gönderin ve silah tutabilecek herkesi kalan gemilere ve teknelere bindirin, onları savaşmayı planladığımız yere getirin. Yapamayanlar için, askerlerinizden bir grup bırakın ve onlara nerede saklanacaklarını söyleyin. Ama umarım, denizde olan tüm bu hareketlilik onları ortaya çıkarır."

Merrick, Lessia'ya sanki içkiyi icat etmiş gibi baktı ve Raine, onun onu çok fazla öperken gözlerini kaçırın tek kişi değildi.

Bu ayar için tutkuyla, ona bir gülümseme atıp ekledi: "Bazı gemileri arkada saklayın, Vastala ve Elbow'dan gelen gemilere eşlik edebilsinler. Oakgardlar yolculuk sırasında bir şey denerlerse, kötü bir sürprizle karşılaşacaklar."

Loche, Lessia'dan Merrick'e baktı ve yavaşça başını sallayarak onayladı. Bu hareket, Iviry'nin alnındaki seğirmeyle şaşırdığını gösteriyordu. Yine de, Iviry ateşli kaşlarının arasındaki kırıışıklığı hızla düzelterek "Kabul" dedi. Adamlarına başını sallayarak, "Gidip diğerlerine haber verin. Hazırlanın. Yarın yola çıkmamız gerekecek" diye ekledi. Venko, Loche'ye hızlıca bir bakış attıktan sonra askerlerin peşinden dışarı çıktı.

Ardow tereddüt etmiş gibi göründü, ama sonra koltuğundan fırlayarak sevgilisinin peşinden gitti, Amalise ve Zaddock da onun arkasına takıldı.

Frelina onların arkasından bakarken Loche, "Konseyi bilgilendirecekler," dedi. "O zaman... Sanırım bu gece mahkumlarla ilgilenmemiz gerekecek."

Raine kadar heyecanlı görünüyordu, ama onu kim suçlayabilirdi ki?

Raine, Kerym'den Loche'nin annesinin şekil değıştirenlerin lideri olduğunu ve ona söylediklerini duymuştu ve o, kimsenin pazarlık yapmak isteyeceğı bir kadın gibi görünmüyordu.

"Onları bizim tarafımızda tutmamız gerekecek," diye hatırlattı Lessia herkese, ancak "Ama hiçbir riski göze alamayız. Birine güvenemezsek... onu geride bırakırız," diye eklediğinde sadece Raine'in kaşları kalkmadı.

Loche başını eğdi. "Haklısın." Merrick'in gözlerine kısa bir süre baktı. "Oakgardlar konusunda yardımına ihtiyacımız olacak. Onların bildiklerini öğrenmemiz gerekiyor. Ne pahasına olursa olsun."

Merrick, naip'e bakarak karşılık verdi, sonra başını eğen Kerym'e ve ardından da başını sallayan Raine'e baktı.

İşkence... en sevmediğı şeydi. Özellikle de ayıkken.

Ama Frelina'ya daha iyi bir dünya sözü vermişti. Ve o sözünü bilmiyor olsa bile, sözünü tutmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"O zaman daha fazla zaman kaybetmeyelim," diye mırıldandı Raine, kapıya doğru adım atarken.

Lessia ve Merrick titreyerek kanepeden kalktılar ve ikisi de şikayet etmese de, birbirlerine yaslanarak ilerlemek zorunda kalmaları Raine'in kalbini delip geçti.

"Iviry," diye seslendi Merrick, bakır saçlı lider tüm tutsakları bıraktıkları karanlık mahzenlere doğru ilerlerken.

—tüm duvarları Vincere ile kaplı olan mahzene doğru ilerlerken. Bu duvarlar, savaş sırasında şekil değiştirenlerin şekil değiştirip kaçmalarını engelliyordu.

Iviry arkasını döndüğünde, yüzündeki endişeyi gizleyemedi, ama Merrick bunu görmezden gelerek devam etti.

"Mümkün olduğunca çabuk Vastala'ya gitmeliyiz." Elessia'nın omuzlarını bir saniye sıkıca kavradı. "Savaşa yetişeceğiz, sana söz veriyorum. Ama... gitmeliyiz."

Iviry bir saniye sessiz kaldı ve Loche, gözleri grubun üzerinde dolaşırken, Raine'in paylaştığı aynı endişe mavi gözlerini karartarak cevap verdi. "İhtiyacınız olan kadar zaman alın. Size her şeyimizi borçluyuz."

"Ben kalacağım. Kerym'in onlarla gitmesi gerektiğini biliyorum," diye Raine kendini şaşırtarak patladı. "Ama ben... kalıp yardım edeceğim. Frelina da öyle. Herkesin bizim desteğimizi bildiğinden emin olacağız."

Frelina'nın burun delikleri genişledi, ama Raine gerekçesini savunamadan Elessia konuştu. "Teşekkür ederim. Frelina, ben... Yarı Fae'leri temsil etmek için yardımına ihtiyacım var. Ben... Kalırdım, ama eğer ben... bir şey olursa, zaten pek yardımcı olamayacağım."

"Elessia," dedi Frelina ve o tek kelimede o kadar çok acı ve sevgi vardı ki, Raine'in gözleri yaşlarla doldu ve Merrick'in kalbini bıçak gibi delen bir ses çıktı.

"Biliyorum," diye fısıldadı Elessia, Merrick'e daha sıkı sarıldı. "Ama bunu yapabilirsin, Lina. Yapabileceğini biliyorum."

Raine, duvarı ittiğinde küçük kız kardeşe uzanmaktan kendini alamadı, ama Frelina elini itti ve yerine Iviry'nin yanına yaklaşarak başını salladı.

"O, konseyde senin yerini alacak." Iviry önce Frelina'ya baktı, sonra bakışlarını kız kardeşine çevirdi. Raine'in daha önce gözlerinde gördüğü o garip hayranlık ve başka bir şeyin karışımı...

"Ben... Rioner'ın sahip olduğu güçlere benzer güçlere sahip bir su kullanıcısı var. Hızlı seyahat edebilmen için onu yanına alabilirsin."

"Teşekkür ederim." Elessia'nın sesi, ölümüne hazırlanan biri için olması gerekenden daha güçlüydü. Çok uğraştığı ama sonunda göremeyebileceği bir dünya için her şeyi hazırlıyordu.

Raine bir kez daha boğazını tıkayan duygularla mücadele etti. Frelina ondan kaçmaya çalışsa da, elini sıkıca kavradı ve zihninin onun zihniyle bağlantı kurmasını engellemek için kurduğu duvarı düşünceleriyle deldiğinden emin oldu.

Senin yanında olacağım, Frelina. Lanet olası bir aptal olduğumu biliyorum, ama hayatıma mal olsa bile, kız kardeşinin hayal ettiğı dünyayı görebilmen için yaşayacağından emin olacağım.

Bölüm 11

Lessia

Fırtına hiç dinmemişti ve mahkumların tutulduğu binaya vardıklarında hepsi sıırıslıkla olmuştı. Yine de Lessia, Iviry ve kız kardeşinin son adımlarını neden acele ettiklerini anlamıyordu.

Çökmekte olan taş binanın kırık çatısı şiddetli yağmura karşı pek koruma sağlamıyordu ve çürümüş tahtaların en büyük delikleri kapattığı solmuş duvarlar, uluyan rüzgara karşı hiçbir işe yaramıyordu.

Lessia, Merrick'e tutunarak Iviry, Frelina, Loche ve Raine'in peşinden eşiği geçti ve taşlara çarpan yağmur sesinin üstüne tanıdık bir inilti ve zincirlerin tıkırdaması sesi geldiğinde, hapsedildiği anılarını zihninde tekrar yaşamamaya çalıştı.

Elini sıkarak Merrick ona bir bakış attı ve gözlerinin kararmasından, onu hemen geri dışarı sürüklemeyi düşündüğünü anlayabildi. Ama dudaklarını yorgun bir gülümsemeye zorlarken, o da ona başını salladı, ancak çenesinin kaslarının normalden daha fazla çalıştığını anlayabilirdi.

Gülümsemesini korumak için çabalarken, sessizce arkalarından yürüyen Kerym, Pellie ve Soria'ya döndü. Cadı kardeşlerin yüzlerinde, Lessia'dan arkasındaki karanlık geçide bakarken endişeye benzer bir gölge vardı.

Pellie Kerym'e yaklaştığında Lessia, "Onları bizim tarafımıza çekeceğiz," dedi.

Kimse cevap vermedi, ama o buna şaşırmadı. Sözleri boş geliyordu ve insanlarla Fae'lerin birbirleriyle etkileşim halinde olduklarını gördükten sonra, hatta işbirliği yapmayı düşünecekleri tek yolun

Loche ve Iviry'yi, dolayısıyla da halklarını birbirine bağlayacak eski bir çiftleşme töreninden geçtiğini öğrendikten sonra, inancının bir kısmı gerçekten de azalmıştı.

Gözleri, karanlık saçlı naip ve onun yanında yürüyen gururlu Fae liderine kaydı. İkisi, mahzenlere giden merdivenlere doğru ilerliyorlardı. Fae lideri, Loche bulaşıcı bir hastalık taşıyormuş gibi ondan uzak duruyordu. Iviry, duvarda titreyen bir fener tutarken bir şeyler mırıldandığında başını öne eğip Lessia'nın kız kardeşine döndü.

Lessia, Loche'un Iviry'nin eşi olduğunu fark ettiklerinde mutlu olmuştu; Loche'un, sonundan önce sevecek birini bulmak istediğini söylediği sözlerini hatırlamıştı. Ama aralarında olanlar, Merrick'in ruhunu çağıran kişi olduğunu öğrendiğinde olanların tam tersiydi.

Lessia yanağını ısırdı. Varlığının muhtemelen yardımcı olmadığını düşünmeden edemedi. Iviry'nin ona attığı bakışları görmüştü, Loche onu kanepeye taşırken Iviry'nin gözlerinin cildinde yaktığını hissetmişti.

Belki de sadece kendisi ve Merrick için Vastala'ya gitmeleri gerekli değildi.

Belki de Havlands'ın iki lideri de buna ihtiyaç duyuyordu.

Her zamanki gibi anlayışlı olan Merrick, vücudu onun sert vücuduna değene kadar elini çekti. "Bu iş biter bitmez gideceğiz. Beklemenin bir anlamı yok, Raine ve Frelina savaştan önce ne olursa olsun halledebilirler."

Lessia'nın gözleri onun gözlerine takıldı ve Merrick eğilip dudaklarına öpücük kondurduktan sonra kulağına "Sen çok güçlüsün, bunu biliyorsun, değil mi?" diye fısıldayarak onu merdivenlerden önce inmesine izin verdiğinde gülümsemesi daha kolay oldu.

Gözleri karanlığa alıştıkça, onun gururunun üzerine çöktüğünü hissedebiliyordu. Her adımda önündeki insanları yutuyor gibiydi ve belki de bu sıcak hissin küçük bir kısmı ona aitti, çünkü o karanlık - metal, su ve umutsuzluk sesleri - artık onu paniğe kapılmaya zorlamıyordu.

Aksine, Lessia'nın hiç kimsenin burada olmayı hak etmediğine dair inancı - en azından kendi halkının özgürlüğü için savaşanların

, yaptıklarının doğru olduğuna inananlar - gölgelerin içindeki her boğucu saniyeyle daha da güçlendi.

Diğerleri merdivenlerin hemen altında durmuşlardı ve Lessia ayaklarından gözlerini kaldırdığında -çürümüş basamakların onu tökezletmediğinden emin olarak- Loche onu dikkatle izledi. Ona başını sallayarak bunun fazla olmadığını belli etti.

Iviry'nin mavi bakışları onu takip etti. Lessia, Iviry'nin bakışlarıyla karşılaşınca gözlerini yumuşatmaya çalıştı ve Merrick'in de aynı şeyi fark edip, Kerym ve kız kardeşleri aşağı indirmeden önce onun başını öptüğüne sevindi.

Bir saniye geçti, sonra Iviry bakışlarını kaçırdı ve Lessia, liderine tekrar biraz mesafe bırakma dürtüsü hissetti, çünkü daha önce hiç görmediği bir hüznün, Fae'nin yüz hatlarını gerginleştirdi, sonra boğazını temizledi.

"Mahkumlar, hepinizle konuşmaya geldik, bize katılma seçeneği sunmak için." Iviry, Loche'ye bir bakış attı ve ona öncülük etmesini işaret etti.

Naip öne çıktığında, Iviry Frelina'ya küçük bir gülümseme attı ve elini salladı. Hiç vakit kaybetmeden, Lessia'nın kız kardeşi ve Raine geçidi yürümeye başladılar, hücrelerin dışına asılı olan birçok fenerin ışığını yakarak bu zindanın ne kadar kötü olduğunu ortaya çıkardılar.

Lessia, omuzlarını kulaklarına kadar çekmek isteyen soğukla mücadele etti. Sağında iki büyük hücre vardı. Biri isyancılarla doluydu, hepsi birbirine zincirlenmişti, şekil değiştirenler, insanlar ve yarı Fae'ler o kadar solgundu ki, ışık üzerlerine düşmeden önce bile silüetlerini görebiliyordu. Mavi tonlu dudakları ona yaz başındaki gökyüzünü hatırlattı. İsyancı hücresinin yanında Iviry'ye karşı gelen Fae'ler vardı. Kalan birkaç yüz isyancıya kıyasla sadece bir düzine kadar Fae vardı, zincirlenmiş sıraları devasa hücrenin o kadar gerisine uzanıyordu ki Lessia on sıra saydı ve daha fazlasını göremedi.

Ve karşı tarafta...

Oakgardların Fae'leri o kadar solgun değildi, bronz tenleri ışıktaki hala parılıyordu, ama yüzlerinde daha da korkutucu bir şey vardı. Saf bir meydan okuma gözlerini parlatıyordu ve Lessia'nın bakışlarıyla karşılaştıklarında hiç tereddüt etmediler; dudakları

geri çekilerek dişlerini gösterdiler ve kalabalıktan "Rantzier" fısıltıları yükseldi.

Merrick, içlerinden biri parmaklıklara yaklaşıp onun önüne tükürdüğünde uyarı olarak hırladı, ama o adama doğru bir adım attığında Lessia başını salladı ve onu durdurmak için koluna elini koydu.

Oakgard'ların Fae'lerini incelemek için zaman ayırdı, hepsinin ortak özelliği olan daha yuvarlak kulaklarını, çoğunun sahip olduğu kahverengi veya siyah saçlarını ve ona baktıklarında daralan güzel yeşil ve kahverengi gözlerini inceledi.

Onlar Fae'ydi, ama... aynı zamanda değillerdi.

En azından Vastala Fae'ler gibi değillerdi.

Onlarda bir farklılık vardı, ama onu tedirgin eden bir farklılık değildi. Hayır, büyürken cadıları keşfettiği zamanki gibi, cildinde bir heyecan hissetti, atalarını paylaşanların nasıl bu kadar farklı hale geldiğini anlamak istedi.

"Gördüklerin hoşuna gitti mi, prenses?" Erkek, gözleri tekrar onun gözlerine takıldığında alaycı bir şekilde sordu. "Oradaki eşin seni tatmin etmiyor mu? Ben yapabilirim, biliyorsun, ben..."

Merrick'in erkeğin yüzüne yumruk atmasını engelleyecek zamanı yoktu. Yumruk geriye doğru uçuştu ve diğer Fae'lerden birkaçı ileri atıldı, eşine tıslayarak parmaklıklara yığıldılar. Eşi ise dudaklarını yalarken ölümcül gülümsemesini gösterip, gözleriyle herkese konuşmaya cesaret etmelerini meydan okudu.

Elinde tunikten bir avuç dolusu kumaş tutan Lessia, Merrick'i kendine doğru çevirdi ve ona öfkeyle bağırmaya hazırlandı. Ama etrafına bakındığında, Raine ve Loche'un kahkahalarını bastırmaya çalıştıklarını fark etti, bu yüzden ikisine de ölümcül bir bakış attıktan sonra, gözleri zaten morarmaya başlayan Fae'ye öfkeyle bakan Merrick'e "Bu bizim durumumuza yardımcı olmayacak" diye tısladı.

Loche daha yüksek sesle kıkırdadığında, Lessia kaşlarını uyarıcı bir şekilde kaldırdı ve Loche, omuzları hala her zamanki kadar dik olmasa da, sonunda aptalca sırıtışını bastırdı.

Raine'i yüzü her zamanki huysuz haline gelene kadar iten Frelina'ya hızlıca gülümsedi, Lessia geri çekildi ve Loche'ye yer açtı.

yer açmak için geri çekildi. Üç büyük hücrenin arasına girdi, önce Oakgardların Fae'lerine, sonra isyancılara ve son olarak da Vastala Fae'lerine döndü ve herkesin sessizliğe bürünmesiyle insan naibinin aşıladığı saygıya hayranlık duymak zorunda kaldı.

Loche, Iviry'yi yanına çağırırken bir an daha sessiz kaldı. Iviry yanına geldiğinde, iki liderin üzerine dökülen ışık onları biraz başka dünyadanmış gibi gösteriyordu — asil, korkutucu ve güzel özelliklerin hepsi bir arada — ve sonunda konuştu.

"Vastala'nın lideri Iviry haklı. Sizinle konuşmaya geldik. Havlands'ı iyileştirmek istiyoruz, tüm halkımızın özgürce yaşayabileceği tek bir ulus haline getirmek istiyoruz." Gözleri yabancı Fae'lere döndü. "Bu, sizi ve halkınızı da kapsıyor. Sizi geri çevirmeyeceğiz."

Fae Merrick kahkahalarla güldü — çılgın, vahşi bir kahkaha. "Sanki kimse sana inanacakmış gibi! Rioner'a güvenmedik — aptal herif bizim aynı tarafta olduğumuzu sanıyordu, ama biz yine de onun halkını öldürürdük — ve kesinlikle güvenmiyoruz... Sen nesen, insan mı? Şekil değiştiren mi? Farklı şeyler duydum, Loche Lejonskold."

Bir kadın sesi Loche'yi kesintiye uğrattı, yüzü sertleşti. "O güçleri olmayan bir şekil değiştiren. Tamamen işe yaramaz."

İkinci sırada oturan isyancı liderine dönüp bakmak için sadece Lessia dönmedi. Meyah, önündeki sırada oturan isyancıların üzerinden başını uzattı, bileklerini ağırlaştıran zincirler tıkırdadı.

"Kendi annesini burada tutuyor. Sizi serbest bırakacağına kanmayın," diye devam etti Meyah, gri gözleri Lessia'ninkilerle buluştuğunda parıldayarak. "O sadece güç istiyor. Diğerleri gibi."

"Onu öldürmemi ister misin?" diye sordu Merrick, Loche ise sadece gözlerini devirdi. "Diğerlerinin dinleme şansı olması yararlı olabilir."

"Hayır. Loche yapmak istemiyorsa, o benimdir," diye hırladı Raine.

Lessia, onun ela gözlerinin öfkesine hazırlıklı değildi, ama Meyah'ın onlardan alıp amcasına teslim ettiği Frelina'ya baktığını görünce, yeşil ve altın rengi gözlerinde kaynayan buz gibi öfkeyi anlamak çok da zor olmadı.

"Kimse kimseyi öldürmeyecek," diye araya girdi Iviry, sözlerinde bir liderin talebi vardı. "Size bize katılma fırsatı sunmaya geldik. İstilayı durdurup birlikte yaşamamanın bir yolunu bulalım."

"Hiçbirine güvenmeyin! Altın gözlü olan amcasını öldürdü! Kralımızı!" Vastala Fae'lerden biri bağırdı. "Ve ondan önce de Elbow naibini ihanet etti! Zihin kontrolü gücü var. Tanrı aşkına, Death Whisperer'ı nasıl evcilleştirdiğine bakın! Akli başında olmadığı açık, yarı bir..."

Merrick, o dur demeden yanından ayrılmıştı ve elini Fae'nin boynuna dolayarak onu parmaklıklara doğru sürükleyince ortalık karışmıştı. Merrick'in fısıltıları - Lessia'nın içinde de uyanmış olan - odada yankılanmaya başladı ve isyancılar ve Fae'ler çılgılık atmaya başladı.

Endişe tenini kapladı ve tüyleri diken diken oldu. Merrick'e ulaşmaya çalışırken tökezledi ve gözlerini kapatıp fısıltıları uzaklaştırmaya çalışırken, onu ayakta tutmak için kimin kolları altına girdiğinden emin değildi.

Garipti, Merrick'in ona karşı koyduğunu hissedebiliyordu, zihninde çok net olan altın iplik öfkeyle titriyordu. Ama ona dokunduğunda, çekmemek için dikkatlice, nazikçe, sanki o öfke buharlaşmış ve fısıltılar ortaya çıktıkları kadar çabuk odadan kaybolmuş gibiydi.

Merrick, Fae'yi bir kez daha parmaklıklara doğru çektiğinde göğsü inip kalktı — o kadar sertçe ki Vastala erkeği bilincini kaybetti ve vücudu yere yığıldı — ve sonra tekrar yanına döndü, Kerym'in kollarını kendi kollarıyla değiştirdi.

Onun suçluluk duygusunu hissedebiliyordu, ama içinde bir yorgunluk da vardı, kendi içinde yankılanan bir yorgunluk, ve Merrick bir şey söylemeye başladığında sadece başını salladı.

"O bir piçti," dedi. "Ama insanlara vurmayı bırakmalısın. En azından şimdilik."

Merrick tartışmak üzereymiş gibi görünüyordu — dilinin ucunda "*Siktir git, söz veremem*" dediğini anlayabilirdi. Yine de, elini tunikasının altına sokup tırnaklarını dün yaptığı gibi sırtına sürükleyerek

dün onun içine girdiğinde yaptığı gibi tuniğinin altına elini sokup tırnaklarını sırtında gezdirdiğinde ve ona keskin bir bakış attığında, Ölüm Fısıldayan ağzını kapattı.

Onu övmek istedi - "*Aferin oğlum*" diye fısıldamak, tıpkı onun onu övmeyi sevdiği gibi - ama bu biraz abartılı olabilirdi, bu yüzden yerine, durumdan fazlasıyla eğlenmiş görünen Loche'ye döndü, özellikle de bazı şekil değiştirenler Meyah'ı geride tutarken, içlerinden biri "Sen de bize yalan söyledin. Yarı Fae olmasaydı ölecektik" diye tısladı.

Birkaç kişi daha aynı fikirde olduklarını belirten sesler çıkardı ve bu, Lessia'nın içinde oluşmaya başlayan fikri uygulamaya koyması için yeterliydi. Gözleri, Merrick'e başını sallayan ama özellikle sinirli görünmeyen Iviry ile Loche arasında gidip gelen Lessia, "Konuşabilir miyim?" diye sordu.

Hepsi birbirine benzer şekilde başlarını salladılar ve Merrick'in kaşlarını çatıp ona yaklaşmaya çalışmasına neden olan bir endişe dalgası onu sardı, ama o sadece onun sırtını tekrar okşadıktan sonra Loche ve Iviry'nin geri çekilerek ona daha fazla yer açtığı yuvarlak alana çıktı.

"Amcamı öldürdüm," dedi Lessia, titrek parmaklarıyla sırılsıklam pelerinini açarken, kumaş yere düşerek gürültüyle yere düştü. "Ama öldürmeseydim, çoğunuz ölmüş olacaktınız. Asi, Fae, insan. Rioner Rantzier için fark etmezdi." Gözleri Oakgardların Fae'lerine kaydı. "Sen de. Ona güvenmediğini söylemiştin... Bence bu akıllıcaydı. Çünkü o da hepinizi öldürmenin bir yolunu bulurdu."

Elleri tunikasını bir arada tutan düğmelere doğru hareket ederken, her taraftaki kalabalıkta meraklı fısıltılar yayıldı, ama neyse ki, çoğunlukla sessizlik hakim oldu, keskin nefesler ve ara sıra dişlerin takırdaması, kırık taş duvarlara çarpan rüzgârın sesine eşlik eden tek seslerdi.

"Loche'yi gerçekten ihanet ettim," diye devam etti Lessia, ilk düğmeyi açarken. "Ama bunu yapmasaydım, Rioner beni ve muhtemelen halkının çoğunu öldürürdü."

Lessia bir düğmeyi daha açtı ve bunu kendi başına yapmaya karar verdiğini biliyordu, ama güç toplamak için Merrick'e baktı. O,

ne yaptığını anlamış gibiydi, çünkü gözlerinde sık sık göstermediği bir parıltı vardı - onu daha da çok sevmesine neden olan bir yumuşaklık ve sıcaklık.

O, Lessia tunikasını açıp yere, pelerininin yanına bıraktığı süre boyunca gözlerini ondan ayırmadı. Çıplak göğsünü ve karnını saran esinti, Lessia orada durdukça her an daha az tehditkar hale geliyordu.

Lessia, bu sessizliğin sadece kendi kulaklarına mı öyle geldiğinden emin değildi, ama ona göre, kulakları sağır edecek, neredeyse boğucu bir sessizlikti. Gözlerini Merrick'ten ayırmadan tekrar konuşmaya başladı.

"Loche'un adamları bana bunu yaptı." Kolunu uzattı, kolunu saran sert hain işaretinin üzerinde alevler titriyordu, siyah harfler bu mahzenlerde bir şekilde teniyle daha da kontrast oluşturunuyordu.

Diğer eliyle, birkaç santim aralıklarla Merrick'in adının kazınmış olduğu gövdesini, ardından kan yemini ettiği yılanın soluk izlerini işaret etti. "Rioner'ın adamları bana bunu yaptı. Ve bu" — elini kaldırıp burnuna dokundu, burun kanaması yeniden başlamıştı — "bu da hepinizin bana yaptıkları. Bana olan bu. Merrick'e olan bu. Hepsi sizin için öldüğüm için. Hepimiz birbirimize bunu yapıyoruz! Görmüyor musunuz?"

Bir saniye bekledi, kız kardeşinin hafif bir nefesini duydu ve Raine'in alçak sesinin de ona katılmasına, kız kardeşinin kulağına fısıldadığı yatıştırıcı sözlere minnettar oldu.

"Damgalandım." Boğazını temizledi. "İki kişi tarafından dışlandım... Asla yeterince Fae olamıyorum. Asla yeterince insan olamıyorum. Sokaklarda, saklanarak ve korku içinde yaşadım. Çaresizliğin tadını bilirim!" Lessia'nın sesi, Merrick'in yanağından yalnız bir gözyaşı süzülürken bile güçlü bir şekilde duyuluyordu. "Hepinizin ne için savaştığınızı biliyorum! Ama hepimiz aynı şeyi istiyoruz! Ben bunun için öldüm. Çünkü *hepimizin* buna sahip olabileceğine yürekten inanıyorum."

Lessia gözleri yana kayınca yutkundu ve ağlayanın sadece Merrick olmadığını fark etti. Kız kardeşi Raine, Loche, Kerym, cadılar ve hatta Iviry bile elinin tersiyle yüzünü siliyordu.

"Iviry ve Loche, topraklarımızı birleştirmek için evleniyorlar. Havlands'ı bir şekil değiştiren, bir insan ve bir Fae ynetercek. Onların yeniden inşa etmelerine yardım edin! Bizi bölmek yerine birleştirmelerine yardım edin. Çünkü birleştiğimizde... durdurulamaz oluruz!" Lessia, daha önce kendisiyle alay eden Fae'ye bakışlarını çevirdi. "Halkınızı kurtaralım. Size yardım edelim. Birlikte hayatta kalmanın bir yolunu bulacağız."

Söylemek istediği sözleri söyledikten sonra titreyerek nefes veren Lessia, tunikasını almak için eğildi ve bunu yapar yapmaz, dünyada en çok sevdiği kişi, her şeyi yanına gelip tunikasını giymesine yardım etti.

Hiçbir şey söylemese de... doğru şeyi yaptığını anlayabilirdi.

"lmden dirilen sensin," diye fısıldadı çatlak bir ses ve Lessia başını tekrar Oakgardların Fae'lerine çevirdi, şakaklarında gri çizgiler olan yaşlı bir erkeğin, parmaklıkların yanındaki siyah gözlü erkeğin yanına katıldığını gördü. "İçinizden birinin geri döndüğünü duydum... ama inanmadım."

Lessia sadece ona baktı. Daha önce hiç yaşlı görünen bir Fae görmemişti.

Tecrübeli, evet. Ama yaşlı? Asla.

Merrick de aynı şeyi düşünüyor gibiydi, çünkü onu göğsüne çekti, kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, gerekirse onu oradan çıkarmaya hazırlandığını anladı.

"Ne biliyorsun? Ve..." Pellie ne çıktı, burun delikleri genişledi. "Sen yarı cadısın."

Soria da öne çıktı, gözleri kız kardeşi ile yaşlı adam arasında keskin bir şekilde gidip geliyordu.

"Evet, yleyim." Adam kız kardeşlere sırtıttı. "Ve gördüğünüz gibi... bu yüzden kırk yaşında yaşlı bir adam gibi görünüyorum. Fae ve cadı olmanın dengesi olmaz. Erken lm benim kaderim."

"lmden dirilen kim?" Merrick, Pellie ve Soria'nın öne doğru bastırmasını ve Kerym'in onları gölge gibi takip etmesini görmezden gelerek sordu.

"Oh, pek bir şey bilmiyorum. Muhafızlar, uygulamaya karar vermeyenlerle paylaşmak konusunda pek hevesli değiller, ama yaygın bir

hayata tutunan biri için, ölümden dirilen biri olması gerektiği konusunda yaygın bir kehanet var." Adamın gözleri Lessia'nın üzerinde dolaştı ve Lessia, onun bakışları altında yarı çıplak olduğundan çok daha savunmasız hissederek, içine kapanma dürtüsüne neredeyse yenik düşecekti.

Merrick, tıslayarak başını eğen Loche'ye döndü.

"İhtiyar, küçük bir yolculuğa çıkacaksın," dedi naip, Raine ve Merrick'e onu mahzenden çıkarmaları için işaret etti.

"Geri kalanlarınız için" —Loche, devam etmeden önce Iviry ile göz göze geldi— "Sanırım Lessia her şeyi söyledi. Size ne yapmak istediğinize karar vermeniz için bir gece süre vereceğiz: bu mahzenlerde çürümeye devam etmek ya da bizimle yeni bir dünyaya katılmak."

Bunun üzerine Loche topuklarını döndü, Iviry de sanki yüzyıllardır çıkışlarını prova etmişler gibi onu takip etti. Lessia yaşlı adama son bir kez baktı, ama arkadaşları omuzlarına ve sırtlarına ellerini koyup, kimse geceyi yalnız geçirmek istemediği için kulübeye kadar yol boyunca sessizce konuşurken, göğsünü ısıtan umudu engelleyemedi.

Bölüm 12

Frelina

Auphore ve diğerleri kız kardeşinin emriyle Elessia'nın yanında kalmış olsalar da, Elessia, Merrick ve Ydren'in de aralarında bulunduğu gemiyi su yuttuğunda Frelina'nın eli yanına düştü.

Veda etmekten kendini uzaklaştırmak için Frelina, su ustasıyla konuşarak, normalde haftalar süren yolculuğu birkaç saatte Vastala'ya nasıl ulaştırabildiğini anlamaya çalıştı. Anlaşılan o ki, akıntıları etkileyerek, Eiatis Denizi'nin güçlü akıntısıyla onları neredeyse uçurarak ilerleyen bir su altı tüneli açabilmişti.

Frelina, yüzünü güneşe çevirip, Ellow ve Vastala sınırına gitmek için bineceği geminin korkuluğuna sırtını dayarken, birkaç saç telini kulağının arkasına attı.

Iviry ile birlikte seyahat etmeyi umuyordu, ona özellikle yakınlaştığı için değil, stoik Fae liderine hayranlık duymaya başlamış olsa da -özellikle de herkesin farkında olduğu ama kimsenin konuşmadığı, kendisi, Elessia ve Loche arasındaki gerilimi nasıl idare ettiğini- ama tek diğer seçeneğin Raine olduğunu bildiği için ve...

Artık onun hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu.

O savaştan sonra, öleceğini düşündüğü anda, ona istediği her şeyi göstermişti ve karşılığında hiçbir şey beklemediğini kendine söylemiş olsa da... yalan söylemeyi bıraksa, aslında istiyordu. Hayatta deneyimleyebileceği her şeyi deneyimlemek istediği gibi, Elessia ve Merrick'in sahip olduğu türden, Kerym ve Pellie arasında gelişen türden, Amalise'in direndiği türden bir aşk istiyordu, ancak Frelina, Zaddock'un kesinlikle onu yıprattığı için, daha fazla direnebileceğinden şüpheliydi. O hatta istediği türden bir

Loche ve Iviry arasında kıvılcımlar çakabileceğinden şüpheleniyordu, onlar ne kadar yokmuş gibi davranmaya çalışsalar da.

Raine ile vakit geçirmeye devam ederse, Frelina onu bir daha bırakabileceğinden emin değildi. Aptal sarhoş, aptal şakaları, kırılganlığı ve acısıyla, ve evet, geceleri yalnızlık odasına sızdığında hala nefesini kesen elleriyle bir şekilde kalbine girmişti.

Onu seviyordu, ama şimdi onu bırakırsa, arkadaş olarak kalabilirdi. Frelina, hala çatlak ve acıyan kısımlarını iyileştirebilir ve onu istediği şekilde sevecek birini bulabilirdi.

Bir eşi olmaması önemli değildi. Kerym'in Pellie'ye yöneldiğini, ona kalbini yeniden açtığını, onu dünyasındaki tek ışıkmiş gibi izlediğini gördükten sonra, bu tür bir sevginin sadece ruh bağlarıyla sınırlı olmadığını anladı.

Seçilmiş aşk da aynı derecede güçlü olabilirdi. Belki daha da güçlü.

Frelina, güneş ışınları tenine değdiğinde gözlerini kapattı, sonra sıcak bir esinti onu sardığında kollarını sıvadı. Sabaha karşı, hüküm süren lanetli fırtına nihayet dinmişti, ama Lessia'nın vücudunu düşündüğünde, Frelina'nın duyduğu ama dün geceye kadar görmediği yaralar ve izler, açıkta kalan teninde hala tüylerini diken diken ediyordu.

Kız kardeşi de iyileşmeye ihtiyaç duyuyordu ve Frelina, Elessia'yı yanında görememekten dolayı her kalp atışında acı çekse de, kız kardeşinin bir süre uzaklaşmasından memnundu, bu uzaklaşma, nasıl hayatta kalacağını bir kez daha bulmak için olsa bile.

Frelina, Elessia'nın bu yara izlerini isyancılara ve Fae'lere, insanların onlara yaptıklarından iyileşmenin mümkün olduğunu göstermek için ortaya çıkardığını biliyordu. Kim vurursa vursun, acının aynı olduğunu kanıtlamak için. Elessia, insanların nasıl yeniden güvenebileceğini ve ihanetlerin nasıl onarılabileceğini göstermişti... geride yara izleri bıraksa bile.

Bu, bazılarını ikna etmiş gibi görünüyordu. Görünüşe göre neredeyse tüm Vastala Fae ve birçok isyancı, Loche ve Iviry'ye katılmayı kabul etmişti. Meyah, Oakgard'ların Fae'leriyle birlikte mahzenlerde kalmayı tercih ettiği için büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı, çünkü Oakgard'lar kendilerine sunulan özgürlüğü

Yine de Frelina, kız kardeşinin bunu hiç öğrenmek zorunda kalmamasını diledi.

Vücudundaki yaralar korkunçtu, evet, ama ruhundaki yaralar — Frelina'nın, bu sabah mahkumları bir kez daha dinlemek için mahzenlere geri döndüklerinde Merrick'in ağladığını bildiği yaralar — Elessia'yı en çok değiştiren yaralardı.

Kız kardeşinin Oakgards'ın Fae'lerine yeniden düşünmelerini rica etmesine neden olan görünmez yaralardı, gözlerinde yaşlarla Meyah'a bile yaptıklarını düşünmesini rica etti, ta ki Merrick dayanamayarak Elessia'yı kollarının arasına alıp götürene kadar, Loche ve Iviry ise kalın sesleriyle isyancılara ve serbest bırakılan Fae'lere hangi gemilere bineceklerini söylediler.

O mahzenlerde kalan insanlar orada çürüyecek ve ölecekti... Elessia'nın engellemeye çalıştığı son tam da buydu.

Frelina, hiçbirinin hayatta kalamayacağını biliyordu, çünkü Loche ve Iviry, hücreden çıkardıkları yarı cadıdan binlerce geminin kendilerine doğru geldiğini öğrendiklerinde, geride kalıp onları gözetlemek için hiçbir muhafızı ayırmaya cesaret edemediler. Bu sayı, Vastala ve Ellow donanmalarının toplam gemilerinin iki katından fazlaydı.

Amalise'nin sesi ona doğru geldiğinde Frelina irkildi, ardından omzuna şakacı bir dürtme geldi. "Bu havaya göre çok ciddi görünüyorsun," dedi Amalise, Frelina gözlerini açtığında.

Raine, Zaddock ve birkaç Faeling de yaklaşıncı Frelina iniltiyi zorlukla bastırdı.

"Sanırım huzur dolu anlarım sona erdi," diye mırıldandı Frelina, Raine'in bakışlarından kaçınarak, bunun yerine ellerini sallayarak yelkenleri anında dolduran siyah saçlı rüzgâr ustasına gülümsedi.

"Hepimizin birlikte kalmamızda ısrar eden sensin, biliyorsun." Amalise, yanına otururken onu nazikçe dürttü, gözleri arkalarında yükselen Korina'nın yüksek kayalıklarını takip ediyordu, güneş ışığında karanlıkları daha da ürkütücüydü. "Çocukların başa çıkması zor olduğunu söylemiştim, şimdi nedenini tam olarak anlayacaksın."

Frelina, gemileri ileriye doğru sarsılırken, Loche ve Iviry'nin daha büyük gemisine çarpmak üzereyken, Raine

üst güverteye atlayıp onları güvenli bir mesafeye yönlendirdi.

Amalise ve onun yanından ayrılmak istemeyen Faelingleri onlara katılmaya ikna eden oydu. Aksi takdirde, Loche ve Iviry'nin askerleri hariç, Raine ve Frelina tek başlarına yelken açmak zorunda kalacak gibi görünüyordu. Bu askerler, Loche ve Iviry'nin törenini düzenleyecekleri ve Oakgard'ların Fae'lerini oraya çekmeyi umdukları yere doğru yelken açan yüz kadar geminin her birine stratejik olarak yerleştirilmişti.

Amalise'in nerede kaldığını öğrendiğinde, Zaddock, Loche ve Iviry'nin en yakın adamları ve Venko'nun da artık bir parçası olduğu konsey için ayrılmış gemide kalmayı reddetmişti ve bu yüzden... Frelina, Raine, Zaddock ve Amalise artık çocukların gemisini komuta ediyor gibi görünüyordu. Zaddock ve Raine'in bu konuda mırıldandıklarını duymamış değildi.

"En azından çocuklar bu adamları meşgul edebilir." Amalise güldü ve Raine, direksiyonu devralmak isteyen Faelinglerden birine talimat verirken somurtmamaya çalıştı. "Görünüşe göre sen ve ben aynı durumdayız."

Frelina bunun adil olmadığını biliyordu, ama içinde bir öfke kabardı ve kendini durduramadan, "Bence biz oldukça zıt durumdayız. Senin, senin yürüdüğü yeri seven bir erkeğin var, iyi bir erkek, ve senin de ona aşık olduğun çok açık. Sadece mutlu olmayı reddeden bir aptalsın. Ben ise... Benim öyle bir şeyim yok. Benim öyle bir şeyim yok."

Amalise'in yanakları kızardı ve ağzını açtı, ama cevap veremedi - mavi gözlerindeki buz gibi bakışlara bakılırsa, muhtemelen oldukça sert bir cevap verecekti - Zaddock yanlarına geldi.

"Şimdiden kavga mı ediyorsunuz? Öyleyse, uzun bir on gün olacak." Amalise'nin yanına oturdu ve Amalise geri çekilmeyip kolunun koluna değmesine izin verdiğinde, koyu tenli yüzünde şok ifadesiyle fısıldadı.

Frelina, Amalise'in gözlerindeki meydan okumaya karşılık olarak ağzını kıvırdı.

Zaddock'a boyun eğmenin Frelina'yı inciteceğini düşünüyorsa, gerçekten aptaldı.

Tanrı aşkına, sarışın için mutlu olmuştu.

Amalise de bunun farkına varmış gibiydi, çünkü gözlerindeki sertlik yerini hüzne bırakmış, Frelina'ya zayıf bir gülümseme atmış ve gözleri Frelina'nın omzunun ötesine kaymış, sanki birinin geldiğini uyarmak istercesine.

Havadaki ağır varlığa bakılırsa, bu kişi ancak Raine olabilirdi ve sıcak rüzgârın ona aşılamaya çalıştığı son huzur parçasını da paramparça etti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Frelina, dönerek gözlerini Raine'in yanaklarında, kırmızımsı sakalının cildini kapladığı yere dikti.

Neredeyse kendine başını salladı. Biraz mesafeli olsa da sesi oldukça normal geliyordu.

Ama Raine'in parmakları çenesini kavrayıp gözlerini ona doğru kaldırdığında, yutkunmaktan kendini alamadı ve bu, Zaddock ve Amalise'in geri çekilmesi için yeterliydi. Amalise, yüzünde hala şaşkınlık ifadesi olan Zaddock'u kış tarafına götürürken ona bir yüz buruşturdu.

Bunu yapma, Frelina. Yapma... benim gibi olma. Ben bir piçim, bir aptalım ve aklına gelebilecek her türlü kötü kelimeyim. Her şeyi mahvettiğimi biliyorum ve... izin verirsen, bunu telafi edeceğim. Ne istersen yapacağım.

Gözleri hızla onun gözlerine kaydı, sözlerinin gerçeği ona nüfuz ediyordu.

Ama... bu yeterli değildi.

Duymak istediği şey bu değildi.

O anda hissetti. Savaşta ona söylediği o sözler... Onları çok hafife almıştı, ne kadar önemli olduklarını anlamamıştı, peki ya şimdi? Keşke geri alabilseydi. Onları geri verilecekleri zamana saklasaydı. Emin olduğu zamana saklasaydı. Ona her dokunduğunda, hatta baktığında suçluluk duymayacak bir adam için saklasaydı.

Üzgünüm, Raine. Ona yarım bir gülümseme attı. Seni uzaklaştırmayacağım, ama... Yapamam. Sen ve ben... biz arkadaşız. Sadece arkadaşız ve bu sorun değil, ama benim sadece arkadaş olmama izin vermelisin. Birbirimize karşı nazik olacağız ve birbirimizi koruyacağız, evet, ama... sadece arkadaş olarak. Ben... Senden istediğim bu.

Gülümsemeyle karşılık vermeyen Raine, onun alanına adım atarak, vücudu neredeyse ona değecek kadar yaklaştı. *Arkadaş mı? İstedğin bu mu? İhtiyacın olan bu mu?*

Frelina başını salladı ve onu zihninden nazikçe uzaklaştırdı. "Evet."

Raine başını eğdiğinde gülümsemesi genişledi, daha kolay geldi, ama yine de altın rengi buklelerinde bir şey vardı... bir şey hala sertti, bir kez daha başını sallarken.

Ama parmakları yumuşaktı, yanağına dokundu ve kulaklarının arkasına sıkıştırdığı saç tellerini serbest bıraktı. "İhtiyacın olan şey olacağım, Frelina. Sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diye cevapladı, ama sanki bir soru gibi çıktı, çünkü...

Neden yemini bir tehdit gibi geliyordu?

Onların doğruca ilerledikleri tehditten çok daha korkutucu bir tehdit gibi.

Özellikle de adam, dönüp dümen başına dönmeden önce elini kızın yanağından boynuna doğru kaydırduğında.

Bölüm 13

Kerym

Asla itiraf etmezdi, ama gittikleri hız?

Kerym, geminin etrafında dönen suyu izlerken boğazında bir kusma hissi duydu. Su, onun keskin gözlerinin bile takip edemeyeceği kadar hızlı dönen parlak bir varil gibiydi. Ara sıra görebildiği tek şey, Ydren'di. Mavi gökyüzünde mor bir çizgi gibi beliren Ydren, başını çevirip geminin yanında olup olmadığını kontrol ediyordu.

Lessia, Ydren'in yalnız seyahat etmesine izin vermek istemediği için ayrılmadan önce Merrick ile birkaç dakika tartışmıştı, ama Lessia'nın güçlü akıntılarla sürüklenmeyeceğinden emin olamayan su kullanıcısı da dahil olmak üzere herkes Merrick'in tarafını tutunca, sonunda pes etmişti.

Kerym, onun da şu anda mutlu olduğunu tahmin etti, çünkü hem o hem de Merrick, onun hissettiği kadar iyi görünüyorlardı, pruvada dururken yanaklarında hafif bir yeşil renk belirmişti. Sol taraflarında duran su kontrolcüsü dalgaları yönlendiriyordu ve Vastala'da kalan yarı Fae'lerle konuşmak isteyen yarı Fae empati yeteneğine sahip Kalia ile yaşlı yarı cadı diğer taraflarında duruyordu. Merrick, adamın bildiği her şeyi öğrenene kadar onu gözünün önünden ayırmamıştı. Ölüm Fısıldayan, adamın bazı cadı numaraları bildiğine inanıyordu.

Kerym başını sallayarak güvertede diğer cadıları aradı, çok uzaklaşmasını istemediği cadıları. Pellie'nin bakışlarını yakaladığında, Pellie hemen kalkıp ona doğru yola çıktı, kız kardeşi ise duvarın yanında oturmaya devam etti. Kerym'in göğsünde bir sıcaklık uyandı.

"Ben biliyorum seni onayladığını sen onayladığını Kerym mırıldandı onayladı, bir şekilde Thissian'ın onu duyabileceğinden emindi. "Ama evlendiğimizde senin orada olmanı çok isterim. Ben... Sensiz bunu yapmayı hayal bile edemiyorum." "Ne fısıldıyorsunuz?" Pellie başını eğdi, bakır rengi örgüsü omzuna düştü ve Kerym, bakır rengi saçlarını parmaklarıyla taramadan edemedi.

Su, parlak saç tellerinde nasıl yansıdığını hayranlıkla izledi. "Sadece düşünümüzü planlıyorum," dedi Kerym, gözlerini ona dikerek. gözlerini ona çevirerek cevap verdi.

Pellie'nin ağzı açık kaldı ve Kerym, Pellie titreyene kadar şakacı bir şekilde başparmağını onun alt dudağına sürterek sırttı.

"Şaşırdığında çok güzelsin," diye devam etti Kerym. Pellie yaklaştığında, içindeki sıcaklık genişledi ve bir an önce Thissian'ı düşünerek hissettiği üzüntünün yerini aldı. "Seni her zaman şaşırtmak istiyorum."

Pellie dudaklarını büzdü, ama yeşil gözleri onu ele verdi, mutluluk ve heyecan gözlerini kararttı, rengi ona yazın sonundaki yaprakları hatırlattı, sıcak dallardan sarkan, zengin, doyurucu ve güzel yaprakları.

Parmaklarını onun parmaklarıyla birleştiren Kerym, Pellie'nin elini çekerek onu bacaklarının arasına getirdi, Pellie'nin diğer eli Kerym'in göğsüne kondu.

"Beni şaşırtmak kolay değildir, biliyorsun." Pellie'nin gözleri, onun yüzünde dolaşırken, onun da onu öpmek istediği kadar, onun da onu öpmek istediğini merak etmesine neden oldu. "Burada büyümüz işe yaramasa da, bizde... çok iyi bir sezgi var, sanırım buna böyle diyebilirsin. Genellikle birinin ne düşündüğünü veya hissettiğini, o kişi farkına varmadan bilirim."

Kerym, devam etmesi için başını salladı ve onun güzel sesini dinlerken elini tekrar saçlarıyla oynamaya başladı. Onların büyüü ve yeteneklerinin nasıl işlediğiyle ilgilenirken, sesinin tınısı çok yatıştırıcıydı, sanki sadece onun ruhu için hazırlanmış şifalı bir merhem gibiydi.

"Bu, insanların bize yalan söylemesini zorlaştırıyor," dedi Pellie, gözleri onun parmaklarının önce köprücük kemiğine dokunduğu, sonra boğazındaki narin cildi okşamaya başladığı yere düştü. "Bu... sanırım bu yüzden sana çekiliyorum. Sen diğerleri gibi değilsin. Sen sadece... kendini hissetmeye izin veriyorsun, tamamen utanmadan, bu yüzden seni okumaya vaktim olmuyor."

"Seni öpebilir miyim?" Soru, istediğinden daha alçak sesle çıktı, ama bu sefer Pellie dışında kimse onu duymamış gibi görüldüğü için buna sevindi.

Pellie güldü ve bu heyecan verici ses, onun göğsünde düşük bir kıkırdama yarattı. "Öyle mi... Her zaman aklına gelen her şeyi o anda söyler misin?"

Kerym düşünüyormuş gibi yaptı, iki elini de kızın yanaklarına koydu ve kız kendini ona doğru bastırarak vücudundaki her şeyi, özellikle de sikini uyandırdığında iniltiyi bastırdı. Lanet olsun, kız kendini ona sürtüyordu, Kerym'in sertleşen sikini giyinik bacaklarının arasına yerleştirene kadar kasıtlı olarak hareket ediyordu.

"Evet," dedi Kerym boğuk bir sesle. "Ama seni o mahzenden kurtardığından beri seni öpmek de istiyordum. Benim bir zaafım var..."

Pellie'nin eli karnını aşağı doğru kaydırdı, o da tekrar sormadan eğilip dudaklarını dudaklarıyla yakaladı.

Diğerlerinin onun ağzından çıkan düşük iniltiyi duyması umurunda değildi, çünkü lanet olsun, bu küçük cadı ağızıyla çok yetenekliydi. Pellie hemen ağzını açtı ve dili onun diliyle oynadı, sonra dudaklarını ısırды, bu da onu döndürerek ikisini de döndürdü, böylece o parmaklıklara yaslanırken, o da başını eğip onu daha derin öpebildi, vücudunu hareket ettirerek her santimini kendi vücuduyla hizalayabildi.

O kadar yumuşaktı ki ve tadı... Onun dudaklarını yalarken, onun hareketlerine mükemmel bir şekilde uyum sağladığında inleyerek, bunu açıklayamadı bile.

Kollarını ona doladı ve içinde hiç utangaçlık yoktu, ama ellerinden biri tunikasının altına kayıp tırnaklarını derisinin üzerinde gezdirdiğinde geri çekildi.

Kız gerçekten dudaklarını büzünce, dudaklarından bir kahkaha döküldü.

Kızın kırmızı dudaklarına bir öpücük daha kondurarak, "Eğer istiyorsan seni burada becerebilirim, ama nedense kız kardeşinin ya da diğerlerinin şahit olmasını istemeyeceğini düşünüyorum" diye mırıldandı.

Onun kokusu — o tatlı, lanet olasıca baş döndürücü tahrik edici koku — etraflarını sardı ve Kerym'in gözleri büyüdü. "Sen... bunu mu istiyorsun?"

Siktir, kabul etmişti. Merrick'e, her gün, bütün gün Lessia'nın üzerine salya akıtmasını izlemenin nasıl bir şey olduğunu göstermek güzel olurdu.

Ama tekrar onu öpmek için eğildiğinde, kız güldü. "Hayır, haklısın. Ben... Ben sadece hep dışarıda yapmak istemişimdir..."

Kerym, dudaklarını onun boynuna bastırmaktan kendini alamadı. "Bunu gerçekleştireceğiz. Vastala bu mevsimde çok güzeldir. Hava çok sıcak değildir ve başkentten kaçabilirsek, sana en sevdiğim yerleri gösterebilirim."

"Bitirdin mi? Yakında varacağız, hazırlanmalıyız," diye mırıldandı Merrick.

Kerym, Pellie'nin yumuşak teninden gözlerini ayırmak için zaman aldı, ama Merrick tekrar mırıldandığında, sonunda ona bir öpücük kondurdu ve doğruldu, ancak pantolonunu düzeltmeye fazla zahmet etmedi, özellikle de kolunu omzuna attığında Pellie kendini ona yaslamaya devam ettiği için.

Kerym, Soria da onlara katıldığında Merrick'e bir yorum yapmaya hazırlanıyordu, ama şaşırtıcı bir şekilde Merrick ona gülümsedi, sırtına bir şaplak attı ve sonra su kullanıcısına döndü. "Ne kadar var?"

Erkek "birkaç dakika" diye cevap verince, Kerym'in kaşları daha da çatıldı.

Merrick sadece gülümsememişti... kısa da olsa sorusu mutlulukla doluydu.

"Senin için mutlu," diye Pellie kulağına fısıldadı. "Lessia'ya olan duygularını hissettikten sonra... herkesin bunu deneyimlemesini istiyor."

Yutkunmak zorlaştı, özellikle de Merrick başını kaldırıp soruyu duyduğunu belli ederek başını salladı ve Lessia'yı Ydren'e el sallamak için eğildiği korkuluktan kendi yanına çektiğinde.

Lessia ona gülümsediğinde, "Zamanını boşa harcamadığın için mutluyum," diye mırıldandı. "Keşke ben de öyle yapsaydım."

Kerym, Merrick'in de zaman kaybetmediğini söylemek istedi. O sadece Lessia'nın hazır olmasını beklemişti. Lessia'nın hak ettiği gibi onu özgürce sevebilecek duruma gelene kadar.

Ama yarı cadı yarı peri olan kız, o konuşmadan önce konuştu. "O haklı, biliyorsun. Benim halkım güçlüdür ve orada gördüğüm kadarıyla..."

Havland'ları sayıca önemli ölçüde üstünlük sağlayacağız. Aşkını şimdi ilan etsen iyi olur."

Kerym'in göğsünden çıkan hırıltıya Merrick'inki de eşlik etti ve gümüş saçlı arkadaşı, Lessia koluna elini koymadan önce adama neredeyse saldırıyordu.

Kerym buna şimdiye kadar alışmamış olsaydı, Merrick'in bu kadar çabuk sakinleşmesine hayran kalırdı.

Bu, büyürken olsaydı...

"Kendine dikkat etsen iyi olur," diye uyardı Kerym, adam ikisini izlemeye devam ederken, sessiz bir göz savaşı verirken. "Merrick insanların kalplerini sökmeyi sever. Kelimenin tam anlamıyla."

Adamın gözleri Kerym'e kaydı ve bir an için tüm yolculuk boyunca olduğu kadar sıkılmış göründü, ama sonra kahverengi gözleri kısıldı ve eliyle yüzündeki beyaz saçlarını geriye doğru iterek öne doğru eğildi.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu.

"Hayır," diye tükürdü Kerym. "Yüzlerce yıldır hayatta olduğum süre boyunca seni hiç görmedim."

Ama adam sadece daha da eğildi ve Kerym neredeyse Merrick'ten devam etmesini isteyecek kadar yüzünün her santimini inceledi. Fae savaşçısı, adamı gözlemleyen Pellie'ye, sonra da onu aynı şekilde dikkatle izleyen kız kardeşine bir bakış attı ve tedirginliği arttı.

"Onu tanıdığını mı düşünüyorsun?" diye sordu Pellie, adamın bakışlarını kendine çevirerek.

"Evet, koruyucu." Sesi daha hayranlık dolu bir tona büründü. "Bir zamanlar duyduğum birine çok benziyor..."

"Halkın için önemli biri mi?" diye ekledi Soria. "Kimdi kimdi?"

"O," diye mırıldandı adam, gözleri Kerym'e geri döndü.

"O başka bir alemden gelen bir kraliçeydi. Kralımıza aşık olan ve halkımızı yönetmek için Jordeina'ya, bizim alemimize taşınan biriydi. Çok seviliyordu, ta ki..."

Hava bir an için kederle titredi ve Kerym, güçlü duyguların baskısı altında, her zaman keskinleşen duyularına daha da yaklaşmak isteyen, büyüsünü kapattı.

Kendi hüznünü yeterince taşıyordu.

"Ona ne oldu?" diye sordu Lessia, adamın cevap vermesini beklerken cadı kız kardeşler arasında bir şey geçti. Merrick'in ona yaklaşmasına, kendini Lessia ile adamın arasına koymasına neden olan bir şey. Neredeyse donmuş bir şekilde durup sessizce gözlemleyen Kalia'nın da Lessia'nın arkasına geçmesine neden olan bir şey.

"Oakgardlar, kraliyet ailemiz, bir şekilde tanrıları kızdırdı. Kimse ne yaptıklarını tam olarak hatırlamıyor, ama... lanetlendiler." Adam, Merrick'in Lessia'ya daha da yaklaşmasını izlerken dudakları seğirdi.

Kerym geminin yavaşladığını hissetse de, yarı cadı tekrar konuşmaya başladığında sanki dünya daha hızlı dönmeye başlamış gibi hissetti. "Halkımız onları öldürdü. Ya da... Oakgard ailesinin bir kişi hariç tüm üyelerini öldürdü, o kişi hala yakalanamadı. Bu yüzden buradayız. Onları ortadan kaldırmazsak topraklarımızı yok edecekleri lanetine uğradılar ve kızları, prenses, hala bulunamadı. Kaçmaktan başka seçeneğimiz yoktu."

Adam Kerym'e bir kez daha baktı, gri kaşları çatıldı. "Resimlerde gördüğüm kadarıyla, kraliçe sana çok benziyordu - saçları ve gözleri - ama aynı zamanda, ilk geldiğinde herkesin onu tuhaf bulduğunu da duydum. Görünüşe göre, duygularını açıkça gösteren biriydi. Kral onu evcilleştirene kadar biraz vahşiymiş." Gözleri tekrar Pellie'ye kaydı. "Onunla birlikte olmak istemenize şaşmamalı, o çok çekici. Ama... unutmamalısınız. Ben cadılar ve Fae'lerin birleşmesinden doğmuşum. Cadı olan annem benden çok daha uzun yaşayacak ve onun kalbi bunu öğrendiğinden beri hiç iyileşmediğini düşünüyorum."

Pellie, sanki kendini yakmış gibi Kerym'in sırtından elini çekti ve Kerym, Pellie uzaklaşırken neredeyse adama saldırmak üzereydi.

Ama tam onu takip etmeye başlarken, gemi parlak güneş ışığına girdi ve Kerym'in Pellie'ye atlamasına, yolunda kız kardeşini yakalamasına ve ikisini güverteye, kendisi üstte olacak şekilde çekmesine neden olan adamın sözleri değildi.

Havada yağmur gibi yağın oklar yüzündendi.

Bölüm 14

Merrick

Merrick ve Lessia aynı anda birbirlerine uzandılar, güverteye daldılar ve Lessia onunla mücadele ederken, Merrick onu altına almayı başardı ve üzerlerine yağın ok yağmurundan onu korudu.

Omzuna bir şey saplandığını hissettiğinde, sıçramayı reddetti —ve neyse ki ok çok derine saplanmamış gibiydi—ama Lessia'nın ona attığı keskin bakış, onun da demirin kokusunu aldığını gösteriyordu.

"Korkuluğun altına. Hemen," diye fısıldadı Lessia, vücudunun üstündeki baskısından nefes nefese kalmıştı ve Merrick yan tarafa bir bakış attığında, başkenti çevreleyen beyaz kayalıkları her zaman gözetleyen Rioner'in Fae muhafızlarının altın yayıyla bir tur daha atış yapmaya hazırlandıklarını fark etti.

"Tamam," diye cevapladı Merrick, ondan yuvarlanarak okun üst kısmını kırdı. Birlikte, tahta parmaklığın gölgesi onları örtecek kadar süründüler, üst kısmı vücutlarının çoğunu korurken, sırtlarını ona dayayıp bacaklarını içe doğru çekerek oturdular.

Kerym de aynı fikirle kız kardeşlere ulaşmış olmalıydı. Mavi gözleri geminin diğer tarafından Merrick'e doğru uçtu, sonra tekrar ortasına döndü, Faeling Kalia'nın bacağına bir ok saplanmış, solgun yüzü acıdan buruşmuştu.

Yarı cadı daha kötü durumdaydı, karnından çıkan ok Merrick'e, yakında yardım almazsa fazla zamanı kalmadığını gösteriyordu ve güverteden gelen ağır bir ses Merrick'e kaptanlarının çoktan öldüğünü düşündürdü.

Gemilerinin kayalıkların yanına yanaşarak sürüklendiği şekli de ona ipucu verdi. Artık akıntıların insafına kalmışlardı ve akıntılar, onların yüksek beyaz kayalıkların yanında sıkışıp kalmalarını sağlayacaktı.

Su kullanıcısı da omzuna bir ok isabet etmiş gibi görünüyordu, ancak Kerym'e doğru sürünerek ilerliyordu ve Soria, hava sakinleşir sakinleşmez onun ceketini yakalayıp onu güvenli bir yere sürükledi.

Denizde bir ıslık sesi yankılandığında Merrick, Kalia'ya "Çık oradan, Faeling," diye bağırdı. "Başka bir dalga geliyor."

Anlamadığı şey, bunun neden olduğuydu. Iviry, Vastala'ya birkaç su kullanıcısı daha göndermişti — Rioner'in en yakın adamlarından bazıları, onun geçici yönetimini tam olarak destekliyorlardı — ve Raine'in kartalını ödünç alarak haberi küçük kasabalara hızla yaymıştı.

Aklına gelen tek şey...

"Kalia! Hayır!" Lessia, oklar havada vızıldarken çığlık attı, ama öne atıldığında Merrick elini göğsüne vurdu ve okun başı etine daha da batınca yüzünü buruşturdu.

"Kerym," Merrick, çırpınan, panikleyen Lessia'yı tutarken zorla sesini çıkardı, onun tırnaklarının koluna batmasını görmezden geldi. Onu tekrar tehlikeye atması için, onun cesedinden koparmak zorunda kalacaklardı. "Onu al..."

Ama çok geçti. Güvende olan insanlar ne olacağını anladıklarında, dehşet dolu bir çığlık havayı yırttı. Pellie, geminin ambarına açılan bir kapının en yakınında çömelmiş olsaydı, Merrick, kapıyı zorla açan ve ellerini gökyüzüne doğru çevirerek güverteye koşan sarışın erkeği fark edemezdi.

Ancak, onun başlattığı ateş fırtınasını kimse kaçıramazdı. Turuncu ve kırmızı alevler bulutlara doğru yükseliyor, her oku küle çeviriyordu.

Sonra Cedar Reinsdor — çünkü o Reinsdor'un oğluydu — büyüsünü daha da ileriye itti ve Merrick, Rioner'e ettiği kan yemini nedeniyle kendini tuttuğunu tahmin etti, çünkü gözlerinin önünde olanlar tamamen muhteşemdi.

Cedar güverte boyunca ilerlerken, gemileri için bir kalkan görevi gören kızıl bir dalga ellerinden fışkırdı ve Merrick, Lessia tekrar bastırdığında onu bıraktı ve kendi bacaklarını açarak onu takip etti. Yan tarafa bir bakış attığında, Cedar'ın Ydren'i bile aldığını fark etti.

korunaklı, önünde parıldayan gevşek bir ateş zırhı, wyvern'i mor pullarının zaten onu yaptığı kadar eterik hale getiriyordu.

Sarışın Fae, Lessia ve Merrick'in yaklaştığını duymuş olsa da, solgun kadının yanında durduğunda arkasına bakmadı. Kalia'nın yüzünde gördüğü şey, yüzünü öne doğru çevirip bağırmadan önce, öfkeyle büyüsunü kışkırttı. "Eğer geri çekilmezseniz, hepinizi yakıp kül ederim. Geri çekilin. Hemen. Geri. Çekilin."

Ydren'i kontrol ettikten sonra, Lessia Merrick'in yanına yanaştı, elini onun eline soktu ve ona çarpık bir gülümseme attı. Ateş, yüz hatlarında dans ediyor, onlara sıcaklık ve karanlığın karışımını yansıtıyordu. "Onun eşi olduğunu biliyor muydun?"

Merrick başını salladı. Pek umursamıyordu, ama Cedar'ın gemiye gizlice girip ambarda saklanmış olması işine *geliyordu*.

Özellikle de Merrick gözlerini öne çevirdiğinde ve Rioner'in askerlerinin düzgün sıraları - hepsi Vastala'nın bu tarafını çevreleyen cilalı beyaz kayalıklarla keskin bir kontrast oluşturan zümrüt yeşili uniformalar giymişlerdi - dağıldı, yüzleri endişeyle buruştu, Merrick Cedar'ın ellerinin titrediğini görebilmesine rağmen, ateş bir santim bile geri çekilmemişti.

"Merrick." Kerym yanlarına geldi ve Merrick'e keskin bir bakış attı.

Siktir. Bütün bu erkeklerden nefret ediyordu. Raine, Kerym ve Thissian dışında herkesi içeren eğitim kamplarının her anısını nefret ediyordu. Ama... sonunda iktidara geldiğinde, onların ondan korkmalarını sağlamıştı ve bu muhtemelen şu anda işe yarayacaktı.

Lessia'nın hala elini tuttuğu tarafa dönerek, parmaklarını onun yanağına koydu. "Burada farklı biriyim, ben... Benim ihtiyacım olan..."

Lessia sadece gülümsedi. Onu nefesini kesen gülümsemelerinden biriydi ve küçük eli eline bastırıp, onun ne yapacağını tam olarak bildiğini söylediğinde, bir saniye bile düşünemedi.

Birini bu kadar çok sevmek nasıl mümkün olabilirdi?

İçindeki her sinir ve kan damlası bununla şarkı söylüyordu ve o, bu dünyanın ona yaptıkları için bir kez daha lanet etti. Vastala'da yaşayacağı şeyler için. Son zamanlarda ters giden her şey için.

Bu düşünce onu kendinden çıkardı ve emretti: "Cedar, kalkanı indir, ama tetikte kal."

Merrick de Kerym'in gözlerine baktı ve hazır olması için ona başını salladı.

Sihirini kullanmak istemiyordu... yoksa artık onların sihri miydi? Merrick bilmiyordu. Ama tamamen gerekli olmadıkça bunu yapmayacaktı, özellikle de ailelerinin onlara verdiği uyarıdan sonra. Bu yüzden, işler ters giderse diğerlerinin devreye girmesi gerekecekti.

Cedar büyüünü bozduğunda, yanan bir çarşafın katlanması gibi, uçurumlarda duran yüz kadar asker ortaya çıktı. Keskin gözleri güverteyi tararken, Merrick öne çıktı.

Lessia'nın onu takip etmesini engellemedi - bu piçlere onun için ne kadar değerli olduğunu göstermek en iyisiydi - ama onun yarısı arkasında kalmasını sağladı. Lessia itiraz etmek için nefesini tuttuğunda, Merrick fısıldadı: "Benden bir adım bile öne geçmeye kalkarsan, seni omzuma atıp beş krallık öteye kadar durmadan koşarım."

Kerym'in homurtusu Lessia'nın iç çekişini bastırdı, ama Merrick onun uyarısına kulak verdiği için minnettardı. Böylece onu biraz arkasında tutarak pruvada durdu ve geminin biraz daha yaklaşmasını beklerken komutanın gözlerini takip etti.

Lessia'ya yaptığı tehdidi yerine getirirdi. Şu anda bunu yapmamak için tüm gücünü kullanıyordu. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmamasının tek nedeni, Lessia'nın kendisine kızmasını kaldıramayacağı içindi. Bu onu zayıf yapıyorsa, öyle olsun.

Merrick, komutana ne kadar uzun süre bakarsa, o kadar solgunlaşıyordu. Komutan, bir zamanlar Thissian'a yaptığı kötülükler yüzünden Merrick tarafından neredeyse öldüresiye dövülmüş bir adamdı.

Kerym de onun kim olduğunu fark etmiş olmalıydı, çünkü Merrick'in arkasında düşük bir hırıltı yükseldi, Cedar'ın Kalia'ya oku çıkarmaya yardım ederken çıkardığı yatıştırıcı sesler ve yarı cadıdan gelen yumuşak inlemelerle karışarak.

"Hemen yardıma ihtiyacı var," diye fısıldadı Lessia ve Merrick de aynı fikirdeydi, ama komutanın gözleri Lessia'ya kaydı ve lanet olasıca dişlerini gösterdiğinde, yarı cadının muhtemelen hayatta kalamayacağını anladı. Ona yardım etmek, sahip olmadıkları zamanı alacaktı ve bu, Merrick'te başka bir öfke fırtınası yarattı.

"Görünüşe göre eşimi öldürmeye çalışıyorsun," diye homurdandı Merrick, Pellie ve Kalia'nın soğuk ses tonuna tepki vererek arkasında ahşabın gıcırdamasını görmezden gelmeye çalışırken, komutanın etrafındaki askerlerin çoğu ağırlıklarını kaydırmaya başladı ve kalabalıkta mırıldanmalar yayıldı. "Geçici lideriniz Iviry'nin emirlerine doğrudan karşı geliyorsunuz, ki... hepiniz bunun ölümle cezalandırılacağını biliyorsunuz."

"Iviry'nin mektubunu aldık," diye karşılık verdi komutan, gemileri kayalığa çarptığında, ses yazın durgun havasında yankılandı. "Rioner'in yeğenini gördüğümüz yerde öldürmemizi söyledi! O, Rioner'i öldürdü ve o zamandan beri çevresindeki herkesin zihnini zehirliyor. Iviry, sana da aynısını yaptığını söyledi, Ölüm Fısıldayan. Hatta sana onun senin eşin olduğuna inandırdı!"

Merrick'in arkasında öfkeli homurtular yankılandı ve Kerym'in yanına uçtuğunu, Cedar'ın da onu takip ettiğini hissetti, ama diğer taraftaki aptallara ulaşan Lessia'nın sesiydi.

"Yanıtılmışsın," diye tısladı arkadaşı. "O mektubun gerçekten Iviry'den geldiğine inanacak kadar aptal mısın? Eğer Iviry dahil başkalarının zihinlerini zehirlemek için dolaşıyor olsaydım, neden ona mektup göndermesine izin vereyim ki? Ve Merrick'e onun eş olduğuma inandırmak için? Lütfen. Ağzımı açmadan beni öldürürdü. Sen de benim kadar iyi biliyorsun bunu, ona bakarken dizlerinin titrediğinden anlaşılıyor."

Merrick, Lessia'nın sözlerine gülümsemeden edemese de, kemiklerine soğukluk sızdı. Bir zamanlar tam da bundan korkmuştu. Bu sefil dünyaya biraz olsun anlam katan tek kişiyi öldürmek zorunda kalmaktan. Bu yüzden Lessia'dan uzak durmuştu, bu yüzden onu incittiğinde bile kayıtsızlık maskesi takabilmişti. Bu yüzden Merrick şu anda da mükemmel maskesini takmıştı.

"O haklı," dedi, gözleri birkaç Fae'nin gözlerine takıldığında onların titrediğini fark ederek. "Iviry size yaklaşan tehdidi haber verdi."

Ama burada az önce olanlara bakılırsa" —sert sırtlara ve kalın üniformaların içine alından ve boynundan damlayan ter damlalarına bakarak— "görünüşe göre tehdit çoktan gelmiş."

Merrick, altında yerde can çekişen adama döndü. Adamın hırıltılı nefesleri göğsünü zar zor hareket ettiriyordu ve her hafif hareketinde beyaz tuniğinin üzerine koyu bir leke yayılıyordu. "Bu adam Oakgard'ların Fae'leriyle birlikte geldi. Toprakları yok edildi ve başka bir yer arıyorlar. Rioner onlara sığınma hakkı vermedi, bu yüzden Havlands'ı zorla ele geçirmeyi planlıyorlar."

Merrick, Lessia'ya baktı ve onun yanında olmadığını görünce kalbi neredeyse durdu. Ama bakışları tekrar adama döndüğünde, Lessia'nın ona gittiğini fark etti. Dizlerinin üzerine çökmüş, omuzlarına sardığı pelerini adamın başının altına yerleştirmişti.

"Sana neden inanmalıyız?" komutan hırladı, gözleri Kerym, Merrick ve Cedar arasında gidip geldi, sonra Lessia ve hızla solan adama kaydı. "Doğruyu söylediğini nereden bileceğiz? Rioner bize Vastala'ya yönelik bir tehdidi bastırması gerektiğini söyledi ve bir daha geri dönmedi! Şimdi Iviry geri döndü... Bu mantıklı değil!"

"Seni aptal," diye bağırdı Kerym.

Merrick, Lessia'nın daha sonra onu azarlayacağını biliyordu, ama dirseğini korkuluğa dayadı ve Kerym'in öfkelenmesinden zevk aldı. Siphon İkizleri nadiren öfkelenirdi. Merrick bunu sadece birkaç kez görmüştü, ama her seferinde sanki bir su ısıtıcısının yavaş ama emin adımlarla kaynamaya başladığını izlemek gibiydi, ta ki kabarcıklar yüzeyde patlayıp etrafındaki her şeye sıçrayana kadar.

Kerym konuşmaya devam ederken ağzından tükürükler sıçradı. "Rioner, kardeşimin ölümünün sebebi! Herkesi kandırmaya çalıştı! İsyancılar ve Oakgard'ların Fae'lerini o kadar çaresiz hale getirdi ki, halkları için zorla toprak ele geçirmekten başka çare olmadığına inandılar! Vastala'yı koruma bahanesiyle, Rioner bunu öldürdü" —Kerym'in eli Lessia'ya doğru uzandı—"ve neredeyse geri kalanımızı da!"

Askerlerin saflarında endişeli mırıldanmalar yükseldi ve Merrick, bazılarının yaylarını ve kılıçlarını sıkıca kavradığını fark etti.

bakışları, yarı cadının bağırsaklarından akan kanı durdurmaya çalışan Lessia'ya takıldı.

Ağır bakışlara tepki bile göstermedi, sadece başını Merrick'e çevirdi ve Merrick, gözlerinde parıldayan gözyaşlarına sessizce küfretti. "O ölüyor, Merrick. Bir şifacıya ihtiyacımız var."

Adam öksürdü, ağzından kan sıçrayarak Lessia'nın koyu renkli tunikasına bulaştı ve Merrick, çok geç olduğunu giderek daha fazla kesinleştirirken, askerlere dönerek komutana seslendi.

Bunun olmamasını ummuştu, ama ayrılmadan önce Iviry ile konuştuğunda, ikisi de bunun bir olasılık olduğunu kabul etmişti. Lanet Oakgard'ların Fae'lerinin müdahalesi olmasa bile, Lessia'yı Vastala'ya götürmenin güvensizlik ve kafa karışıklığına neden olabileceğini biliyorlardı.

Elini tunikasına sokan Merrick, komutan yanındaki parıldayan hançeri kapmak için harekete geçtiğinde kaşlarını kaldırdı ve "Kaşlarını indir" diye tısladı. Kerym tereddüt edince "Hemen!" diye ekledi.

Merrick, arkadaşı ve Cedar onu uçurumdan aşağı atmak için acele ederken adımını kaçırmadı ve birkaç erkeği geriye atlamaya zorladı.

Komutana kasıtlı olarak yavaşça yaklaşan Merrick, mektubu eline tutuşturdu. "Bu, Iviry'den gelen gerçek bir mektup. Gördüğün gibi, beni Vastala'daki tüm askerlerin geçici generali olarak atadı, bu da demek oluyor ki... hepiniz bana bağlısınız."

Lessia'nın bakışlarının sırtını yakıcı bir şekilde deldiğini hissedebiliyordu ve Ölüm Fısıldayan, daha sonra kendini açıklamak zorunda kalacağını biliyordu, ama Iviry ayrılmadan hemen önce bunu ondan istemişti ve o da kabul edip etmeyeceğinden emin bile değildi.

Bunu şimdi kabul etmesinin tek nedeni, bunun için zamanlarının olmamasıydı.

Komutan mektubu birkaç kez okuduktan sonra karanlık bakışlarını bir kez daha Merrick'e çevirdi. "Evet, öyle yazıyor. Ama yarı insan hakkında hiçbir şey yazmıyor, Ölüm Fısıldayan. O bizim kralımızı öldürdü. Bu da ölümle cezalandırılır."

Siktir et.

Merrick, kollarındaki tüyleri diken diken eden öfkesini bastırmaya çalışmadı ve komutan tepki veremedi harekete geçti.

Erkeğin kemerinden hançerini çekip tek bir akıcı hareketle boynuna sapladı.

Komutanın hayatı sönerken hiçbir ses çıkmadı ve dizleri büküldüğünde Merrick yana adım attı, cesedinin devrilmesine izin vererek soluk kayalıklara koyu kırmızı kanını döktü.

Merrick ayağıyla hala seğiren bedeni denize itti ve ancak o zaman sessiz askerlere bakışlarını yöneltti. "Başka kimse benim eşim hakkında söyleyecek bir şeyi olan var mı?"

Ortam o kadar sessizdi ki Merrick, Lessia'nın nefes alıp verişindeki değişikliği duyabiliyordu. Yalnız kaldıklarında sadece biraz azar işitmeyeceğini biliyordu, ama umursamadı. Her gün dinlemek zorunda kaldığı bu pisliklerden bıkmıştı artık.

Yarı insan. Yarı kan. Yeterince Fae değil. Yeterince insan değil. Yeterince değil.

Bu sözler geceleri rüyalarında yankılanıyordu ve hatta ona yönelik bile değillerdi.

Lessia, karaya ayak basmadan önce birini öldürdüğü için ona zaten çok kızgın olduğundan, Merrick sonuna kadar gitmeye karar verdi.

"Hepiniz bana rapor verin, şimdi. Bu da benim emirlerimi yerine getireceğiniz anlamına geliyor," diye homurdandı Merrick. "İlk emir, '*halfling*' kelimesinin yasaklanması. Kimsenin bu kelimeyi aklından bile geçirdiğini duyarsam, ölürsünüz. Biri bana bu kelimeyi kullandığınızı söylerse, ölürsünüz. Hepiniz beni tanıyorsunuz. Ölüm Fısıldayan'ın ününü biliyorsunuz. Ben soru sormam. Sizin saçmalıklarınıza tahammülüm yok."

Bazı askerler önlerindeki askerlerin arkasına saklandılar ve Merrick gözlerini devirmekten kendini alıkoymak zorunda kaldı. Henüz sihrini kullanmamıştı. Gerçi... eğitim kamplarında bunu birkaç kez yapmıştı. Buradaki insanlar, isterse hepsini öldürebileceğini bilecek kadar çok kez.

Yapabilirdi. Şimdi denerse ne olacağını bilmiyordu. Bunu yapma isteğini bir kenara iterek — bu söylentinin Vastala'ya da yayılmasını sağlayarak — Merrick konuşmak üzereydi ki Lessia'nın yumuşak sesi kulaklarını okşadı. "Merrick."

Başını omzunun üzerinden çevirdiğinde, Soria ve Pellie onun yanında diz çökmüş,

tuniklerini ve pelerinlerini yaraya bastırıyorlardı.

Endişe dolu bir fısıltı teninde dalgalandı, ama Lessia'nın gözlerindeki korku onun için değildi.

Hiçbir zaman onun için değildi. Şimdi bile, kan damlaları giysilerini ve altındaki taşları boyarken, askerler önünde korkuyla titrerken, o sadece... her zamanki gibi ona bakıyordu.

Kendini zorlayarak başını salladı ve Kerym ile Cedar'a bağırdı: "Onu kaldırmalarına yardım edin."

Merrick tekrar askerlere döndü. "İkinci emrim, Vastala'nın geri kalanına olanları bildirmek, savaşa hazır tüm erkek ve kadınların kime rapor vereceğini ve onların toplanması gerektiğini bildirmek. Yola çıkabilecek tüm gemileri hazırlayın. Vastala'daki tüm Fae'leri hazırlayın. Gemiler iki gün sonra yola çıkacak ve o zaman tüm ulusu burada görmek istiyorum."

Hepsi ona bakmaya devam edince, "Harekete geçin lan! İki gün içinde hazır olun, yoksa hepinizi kafalarınızı uçururum." diye bağırdı.

Erkekler onun söylediklerini yapmak için telaşla harekete geçtiklerinde, olabildiğince çok kişinin gözlerine bakmaya özen gösterdi, ama Merrick, geri çekilen askerlerin arkasında zümrüt yeşili pelerinler uçarken, kendisine doğru gelen kahkahanın Kerym'e ait olduğunu biliyordu.

"Sakin söyleme," diye mırıldandı ve Lessia'yı yanına çağırmak için döndü. Arkadaşı yaralı yarı cadıyı taşıyor olmasına rağmen, Kerym onun yanına gelip yanına dizilince yine sıırttı.

"Sanırım bazıları altlarına işedi. Kendini aştın, Ölüm Fısıldayan." Kerym'in kaşları yukarı aşağı hareket etti, sonra Merrick bakışlarını ondan ayırdı ve Ydren'den onu çağırana kadar karadan uzak durmasını rica etmek için gittiği Lessia geri döndüğünde kolunu onun omuzlarına doladı. Eğilip saçlarını kokladı, kokusu ve varlığı içindeki uyuşukluğu silip süpürmesini diledi.

Lessia ona tekrar gülümsediğinde, kolunu onun beline doladı ve "Sen böyle kontrolü ele aldığında içimde bir şeyler oluyor," diye fısıldadı. Merrick, çiçeklerle süslü yolu izleyerek, ona ne hissettirdiğini göstermek için birkaç dakika yalnız kalmak için gizlice ilerlemeye değer mi diye düşündü.

Kerym tekrar güldü. "Onun seni parmağında nasıl oynattığını bilselerdi ne düşünürlerdi acaba?"

O ve Lessia başlarını çevirip ona karanlık bir bakış attılar, ama Lessia'nın kıkırdaması Kerym'in yüzündeki buruşukluğa karşılık havada parıldayınca, Merrick'in kendi gülümsemesi de serbest kaldı. Ve şimdilik kaçma fikrini bir kenara bırakırken, Lessia'nın omzundan boynuna kadar parmağını gezdirerek onu titretip, ona daha sonra neler yapacağını iyi bir şekilde anlattı.

Bölüm 15

Loche

Gemide sadece bir gün geçmişti, ama Loche'ye sonsuzluk gibi gelmişti.

O ve Iviry, kaptan ve geminin her köşesinde konuşlanmış birkaç muhafız dışında, tek başlarına seyahat etmek zorunda kalmışlardı. Muhafızlar, pusuya düşürülmeleri durumunda koruma sağlamak için geminin her köşesinde konuşlanmışlardı. Iviry, yemek sırasında ona neredeyse hiç bakmamıştı. Yemek, onu görebildiği tek zamandı. Iviry, onu takip eden iki muhafızla fısıldaşıyordu. Muhafızlar, iki dev gölge gibi onun peşindeydi.

Loche, Dedrick Reinsdor'un isteği üzerine yeni konseyin toplanacağı güverteye tek başına çıkarken çenesini kaşıdı ve Iviry'nin odasıyla bağlantılı odadan çıktı. Kilitli olmayan kapı, açılma olasılığı o kadar düşüktü ki, buzla güçlendirilmiş olabilirdi.

Merdivenleri çıkarken diğer parmaklarıyla nemli ahşabı okşadı, Ellow'un önceki kralının bu gemiyi inşa ettirirken talep ettiği deniz canlıları ve hikayelerin güzel oymalarına takıldı.

Bu toplantıdan önce Iviry'yi yalnız yakalayabileceğini ummuştu bu nişanın nasıl yürütüleceğine dair bazı kurallar üzerinde anlaşabileceklerini umuyordu, ama Iviry bu eski gemideki bir veya birkaç saklanma yerini bulmuş olmalıydı, belki de kendisinin henüz bulamadığı yerleri.

Loche bu gemiyi hangi hükümdarın inşa ettirdiğinden emin değildi, ama arkalarında seyreden birkaç Fae gemisinin ahşap işçiliğiyle karşılaştırıldığında sönük kalsa da, Ellow'daki en muhteşem gemilerden biriydi — beyaz ahşabı, karanlık deniz ve akşam gökyüzüne karşı çarpıcı bir kontrast oluştuyordu.

Ancak Iviry, Rioner'in gemisini almayı reddetmişti — Lessia ve diğerlerinin son savaşı geldikleri gemi — ve Loche itiraz etmemiştir.

Lessia'nın öldüğünü sandığı anı hâlâ hatırlıyordu. Ve ondan sonraki anı... Merrick'in büyüü onları sardığında dünyanın parçalanıyormuş gibi hissettiği anı. Loche, Iviry'ye tutunmuş, parçalanmış dünyada geriye kalan tek şeyin o olduğunu hissetmişti.

Loche, güverteye açılan gıcırdayan kapıyı açtığında, gece yarısı gölgeleri Lessia ve Merrick'in çağırdığı ruhlar gibi insanların üzerinde dans ediyordu. Iviry'nin kokusu ve varlığı göğsünü o kadar sert bir şekilde deldi ki, bir an nefes almakta zorlandı.

Neredeyse on beş kişi pruvada duruyordu — birkaç asker, onun ve Iviry'nin askerleri, sanki tüm gemilerde kalmaya karar vermişler gibi — konsey, Iviry'nin devasa Fae muhafızı Dedrick Reinsdor, Venko, Zaddock ve diğer insan temsilcileri de dahil.

Ama Loche'nin gözleri Iviry'den ayrılmak istemiyordu. O sırtını ona dönmüş olsa da, Loche onun geldiğini hissedebildiğini biliyordu, omuzlarının gerginliğinden, kendini tutmadan önce vücudunun hafifçe hareket etmesinden anlayabilirdi.

Saçları ay ışığında yanmış altın gibi parlıyordu. Hava, denizin tuzlu kokusu, çevrelerindeki gemilerde yemek pişiren insanların ateşlerinden çıkan duman ve herkesin hazır tuttuğu silahların deri ve metal kokusuyla dolu olsa da, Iviry'nin nazik kokusu etrafını sardı ve adımlarını uzatarak onun hemen arkasına kadar yaklaştı.

Iviry arkasını dönmedi, ama gözleri onun düz sırtında kaldığında bir titreme geçti ve elinin kendi kendine hareket ettiğini, giysisiyle boynu arasındaki, bakmaktan kendini alamadığı cilt bölgesini örtmek için saçlarını çekerek düzelttiğini fark etti.

Loche, diğerlerinin ikisine baktığını biliyordu. Bazıları, Venko ve birkaç Fae gibi, şaşkınlıkla. Bazıları, Zaddock ve Iviry'nin en yakın iki muhafızı gibi, acıyarak. Bazıları ise Dedrick gibi, onaylamadan.

Ama umurunda değildi. Onunla konuşması gerekiyordu. Yalnız başına.

Lessia hakkında söyledikleriyle onu incittiğini biliyordu, ama Lessia'nın Iviry ile olan ilişkisiyle hiçbir ilgisi olmadığını bilmesini istiyordu. Lessia bir arkadaştı. Her zaman seveceği biri, ama... kendisi için uygun olmadığını anladığı biri.

Ve Iviry'nin olan bitenle gerçekten bir sorunu olmadığından emin olması gerekiyordu. Hiçbir kadına zorla bir şey yaptırmamıştı ve lanet olası karısı olması beklenen kadına da bunu yapmayacaktı.

Loche, kolunu koluna dolayarak onu uzaklaştırmak üzereydi ki Dedrick başını salladı. "İkinizin çok daha ikna edici olmanız gerekiyor."

Sonunda Iviry döndü, ama Loche, onun yüzündeki sahte gülümsemeye alaycı bir şekilde güldü. Iviry yanına yanaşarak kolunu koluna taktı ve başını omzuna yasladı.

"Böyle daha mı iyi, Reinsdor?" diye sordu, sesi o kadar sahteydi ki Loche'un zihnini kesip attı ve yanındaki kadından yayılan tedirginlikten kurtulmak için uzaklaşmak yerine, yanında kalmaya zorladı kendini.

"Biraz," diye mırıldandı Fae. "Ama bugün birkaç olay oldu. Fae, insanlar ve şekil değiştirenler kavga ettiler. Sizi birlikte görmeleri gerekiyor. Umuda ihtiyaçları var. Birliğe ihtiyaçları var. Karşılaştıkları tehditlere karşı dünyalarımızı bir araya getirme konusunda ciddi olduğunuzu görmeleri gerekiyor."

"Bütün bunlar gerekli mi?" diye bağırdı Loche, Iviry ve onun sahte gülümsemesi ona doğru parıldarken, kalbine keskin bir şey saplanmıştı.

Lider olmanın bu kısmından nefret ediyordu.

Oyunlar. Charades. Hepsi takmak zorunda oldukları maskeler.

Ve şimdi bunları özel hayatında da sürdürmek zorunda mıydı? Soyluların yargılamaları, her hareketini izleyen insanlar, halkını korumak için ağzından çıkan tüm sahte sözler arasında akıl sağlığını korumak için özenle koruduğu hayatı... Lessia'ya bir bakış attığı hayatı, çünkü o onu görmüştü — herkesin beklediği sert naip değil, Loche'yi görmüştü.

Iviry'nin yakınlığının verdiği sıcaklık, soğuk bir korkuyla yer değiştirdi. O ve Iviry'nin bunu bulabileceği umudunu bastıramamıştı. Loche de onda bunu görebiliyordu — etrafında insanlar olduğunda kendini sardığı kalkan

gölümsemeler, göz kırpmalar ve dokunuşlarla oluşturulmuş bir kalkan, ama bu onu hiç kandırmamıştı. Ama o, ona karşı da bu savunmayı sürdürmeye kararlı görünüyordu.

"Loche!"

Zaddock onun adını seslendiğinde başını salladı ve arkadaşı onun dinlemediğini fark etmiş olmalı ki, tekrar konuşmadan önce iç geçirdi. "Dedrick haklı. İnsanlar korkuyor, Loche. Oakgardların Fae'leriyle yüzleşmeye bile vakit bulamadan, tehlikeli hale gelecek, birbirlerine düşman olacak bir huzursuzluk var. Onlar... İnsanlar bu gemide olmayabilir, ama bazı şeyleri duyuyorlar... Bu gemide neler olduğunu biliyorlar."

Zaddock'un gözlerinde gerçek bir korku vardı, genellikle sarışın Amalise'ye ayırdığı türden bir korku, ama şimdi mavi bakışlarında kalıcı bir yer edinmiş gibiydi.

"İnsanlar sana inanmıyor... henüz," diye ekledi Venko, sesini alçaltarak. "Onlar... senin anneni, naibi bile ikna edemediğini söylüyorlar, öyleyse neden Havland'ları birleştirecek kişinin sen olduğuna inansınlar ki?"

Iviry'nin parmakları koluna gömüldü ve Loche ona bakabilmek için yer değiştirdi, ama ne yaptığının farkına varmış gibi görünüyordu, çünkü onu hemen bıraktı, geri adım attı ve gruba keskin bir baş selamı verdi.

"Daha iyisini yapacağım," dedi Iviry. "Ben... nerede hata yaptığımı görebiliyorum."

"Biz," diye ekledi Loche, neden sesinin bu kadar sert çıktığını bilmeden, onun gözlerine bakarak. "Biz daha iyisini yapacağız."

Lanet olası annesi, Havlands'a zaten yeterince sorun çıkarmışken, daha fazla sorun çıkarmayacaktı. Ona sadık kalan birkaç asi ve onlara katılmayı reddeden Oakgard'ların Fae'leriyle birlikte çürümeye terk ettiği için hiçbir suçluluk duymuyordu. Bunu hak etmişti. Ama...

"İnsanlara, inandığım şey uğruna, gerçekleştireceğimiz şey uğruna *kendi annemi* o hücrede bıraktığımı söyle." Iviry tekrar başını sallayınca Loche'nin sesi güçlendi. "Iviry ve ben gündüzleri farklı gemilere gidip, onlardaki insanlarla birlikte eğitim yaparak nasıl bir bütün olarak savaşacağımızı göstereceğiz."

Dedrick araya girdi. "Bu iyi. Bence insanlara her gün heyecanlanacakları bir şey vererek umutlarını beslememiz de gerekiyor."

Şenlikler, akşam yemekleri, şarkılar... Onların moralini yüksek tutmak için yapabileceğimiz her şey, sonunda bize yardımcı olacaktır."

Şenlikler... Loche gözlerini devirmeden edemedi. Savaşa gidiyorlardı!

"Yapacağız," dedi Iviry yumuşak bir sesle, gözleri onun gözlerine kaydı ve bir kez olsun orada kaldı, onun sert bakışlarında gördüğü şeyden kaçmadı. "Eğer uyanık olduğumuz her anı birlikte geçirmemiz, akşam yemekleri ve partiler düzenlememiz ve halkımıza ciddi olduğumuzu göstermemiz gerekiyorsa... yapacağız."

Zaddock'un buruşuk yüzü Loche'ye döndü ve Loche, arkadaşı "Muhafızlar konuşuyor. Aynı odada yatmadığınızı biliyorlar..." diye mırıldanmadan önce başını geriye attı.

Iviry'nin sahte gülümsemesi bile o anda kayboldu ve kimse onu durduramadan, boğuk bir "Eşyalarımı taşıyacağım" diyerek uzaklaştı.

Loche de dişlerini sıkarak arkasını döndü. Biri "Nereye gidiyorsun?" diye sorduğunda, omzunun üzerinden "Nişanlımla vakit geçirmek için, lütfen bu lanet gemiden inin" diye tısladı, sonra elini uzatarak Iviry'nin arkasında kapanan kapıyı durdurdu ve kapıdan fırlayarak çıktı.

Kahretsin, Fae'ler çok hızlıydı, diye düşündü Loche güverte altındaki kamaralara ulaştığında. Iviry çoktan odasından giysilerini ve silahlarını Loche'nin odasına atmaya başlamış, yerde dağınık bir karmaşa yaratmıştı.

Odasının kapısına doğru yürüyüp kapı çerçevesine yaslanan Loche, uçan eşyalara ve Iviry'nin düzensiz hareketlerine gözlerini gezdirerek, ağzından çıkan yumuşak kelimeleri anlamaya çalıştı.

Bunların bildiği tüm küfürler ve bilmediği birkaç küfür olduğunu fark edince, kıkırdadı ve bu ses Iviry'yi birden dikleştirdi.

Gözleri onun gözlerine dikilmiş, "Ne komik?" diye homurdandı.

Loche'nin ağzı, kızın yanaklarındaki kırmızı lekelerle bakarak seğirdi ve durum hiç de komik olmasa da, boğazından bir kahkaha daha çıktı.

Iviry'nin gözleri kısıldı. "Ben. Sordum. Ne bu kadar komik?"

Kafasını salladı, sesindeki hafif titremeyi duyunca gülüşü kayboldu. "Hiçbir şey. Ben... Ben sadece... Kadınlar genellikle yatak odama böyle girmezler."

Iviry'nin dişlerinin arasından çıkan tıslama sesine bakılırsa, bu doğru bir şey değildi.

"Benden ne istiyorsun?" Kadın yine eşyalarını fırlatmaya başladı ve Loche, bir hançer uçarak geldiğinde kenara atlamak zorunda kaldı. Umarım kadın onu kasten kalbine nişan almamıştı.

"Genelde beni istemeyen erkeklerle birlikte kalmam," diye devam etti, sesi kırıldı, bu da sadece giysilerini ve diğer eşyalarını odasına fırlatma öfkesini daha da körükledi. "İster inan ister inanma, benimle evlenmek için her şeyi yapacak erkekler bulmakta hiç zorlanmıyorum."

Onun keskin bir cevap vermek istediğini düşündüğü sözlerinde bir tür savunmasızlık vardı ve kendini sorgulamadan önce, kendi odasından geçip onun odasına girdi.

"Ne?" diye hırladı, yüzünü başka yöne çevirerek. Ama yine de yanaklarında nem olduğunu görebiliyordu.

"İnanıyorum," dedi Loche, kız bir yığın tarak ve mücevherin üzerinde eğilmiş, elleri sıkılıp açılırken göğsü gömleğine baskı yaparken.

"Neye inanıyorsun?" diye tersledi kız.

"Her erkek seninle evlenmek için kendini şanslı sayar."

Kadın donakaldı ve Loche, Merrick ve bazı kardeşlerinin de aynı şeyi yaptığını görmeseydi endişelenirdi. Fae'ler o kadar hareketsiz kalabiliyorlardı ki, damarlarında kan dolaştığına inanmak zordu. Bu biraz sinir bozucu ama aynı zamanda yardımcı da oluyordu, çünkü onunla konuşması gerekiyordu.

"Iviry," dedi, sesi yatıştırıcıydı, odaya bir adım daha attı. "Geleneksel bir evlilik olmayabilir, ama seninle olduğum için kendimi şanslı hissediyorum. Gördüğüm kadarıyla, sen halkını her şeyin önüne koyan harika bir lidersin. Sadakatin sınırsız. Sen de benim gibi, halkımızı güvende tutmak için ne gerekiyorsa yapar ve söylerdin. Bence... birlikte iyi olabiliriz. Sadece... her şeyi nasıl dengeleyeceğimizi bulmamız gerekiyor. Ama bulacağız. Ve bunu birlikte yapacağız."

Hâlâ hiçbir şey söylemedi, ama... omuzları titremeye başladı ve Loche önce güldüğünü sandı, ama sonra odada çok sessiz, çok hafif bir hıçkırık duyuldu.

Kahretsin. Yine yanlış bir şey söylemişti. Loche, en azından onu teselli etmeye karar vermeden önce ellerini yüzüne götürdü.

Ateş saçlı Fae'nin yanına yürüyerek, onun aşağı dönük yüzünün önüne çömeldi ve kız kaçmadığında ya da geri çekilmesini söylemediğinde, ayağa kalktı ve onu nazikçe kollarının arasına aldı, bir eliyle kızın yüzünü kendine doğru çevirdi.

Gözleri yaşlarla dolmuş ve burnundan sümük akıyor olsa da o kadar güzeldi ki, onları öpüp silmek için duyduğu garip dürtüye kapılmamak için neredeyse geri çekilmek zorunda kaldı, ama sonra kız bir şeyler mırıldandı ve Loche onu kendine çekmekten kendini alamadı.

"Ne dedin?" diye fısıldadı Loche ve kız cevap vermeden önce tekrar burnunu çekince kalbinin çatladığını duyabildiğini sandı.

"Her şey çok hızlı oldu... Ben... Ben sadece Raine'e yardım edecektim, ama şimdi bir şekilde Vastala'yı kazanacağımızdan emin olmadığım bir savaşa sürüklüyorum... Ve tanımadığım, beni sevmediğinden şüphelendiğim insanlarla birlikteyim ve..." Daha fazla hıçkırık sözlerini boğdu ve Loche, kızın her zamanki sert maskesi kaybolup, duyguları, belirsizlikleri ve şüpheleri olan bir kadın ortaya çıktığında, içinden sessizce küfretti.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldadı Loche, ıslak yüzünü boynuna yaslarken. Sanki parçalanmış gibi hisseden parçalarını tutabiliyormuş gibi ona sarıldı. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

Iviry bir saniye sessiz kaldı, sonra geri çekilip ona baktı, bakır rengi kaşları birbirine yaklaştı. "Ama yapmak zorunda değil miyiz? Biz yapmazsak, kim yapacak?"

Bir şey söylemek için ağzını açtı, ama hiçbir kelime çıkmadı. Çünkü Iviry haklıydı...

Onlar yapmazsa, önümüzdeki haftalarda hepsinin hayatta kalmasını kim sağlayacaktı?

Bölüm 16

Raine

Arkadaş mı? Frelina sadece arkadaş olmak mı istiyordu?

Hayatta olmaz.

Raine, yorgun bedenini geminin merdivenlerinden yukarı ve güverteye sürüklerken kendi kendine mırıldandı ve Loche ile Iviry'nin bugün eğitimlerini düzenlemeyi planladıkları gemiye ulaşmak için diğer iki geminin üzerinden geçti.

Geçişin oldukça zor olduğu ortaya çıkınca mırıldanmaları iç çekişlere dönüştü. Sadece her gemi Fae'ler, insanlar ve aralarına dağılmış tuhaf şekil değiştirenler ve yarı Fae'lerle dolu olduğu için değil, aynı zamanda havanın gerginlikle boğucu olduğu için de. Ve bu iyi bir gerginlik değildi.

Raine, yanındaki bir Fae, geçici eğitim ringine yaklaşmak için bir insanı ittiğinde dişlerini gösterdi. Neyse ki Fae onun kim olduğunu fark etti, ama yine de Raine, Fae'nin zihnindeki duvarları aşarak ona şöyle bağırdı: *"İnsanlara saygılı davranmazsan, seni denizde uzun bir yüzüşe çıkarmayı düşünürüm."*

Yüzü bembeyaz olan Fae, az önce olanlardan habersiz olan insandan özür diledi ve sanki 60 santim daha uzun olan erkeğe bir şekilde korku salmış olan kendisiymiş gibi sıırttı.

Raine sadece dilini şaklattı ve bakışları bir anlığına gökyüzüne kayd. Kalabalığın içinden geçerken birkaç kişinin bakışlarını yakaladı, onların bakışlarının düşüp ayaklarının geriye doğru uçtuğunu, diğerlerini de peşinden sürüklediğini gördü ve hissettiği kadar sinirli görüldüğünü fark etti.

N o r m a l de bu tür gerginliklere tahammülü yoktu. Peki şimdi? Ayık durumdaydı. Ayık ve kendini çok aptal

ve suçlu ve... Duygular derisinin altına girip, onu derisinden koparmak isteyeceği kadar rahatsız ediyordu.

Ne halt ediyordu o?

Raine, Solana'nın sesi zihninde yankılanırken yüzünü buruşturdu.

Tam bir aptal gibi davrandın.

Solana onu bunun için azarlardı. O böyle biriydi. Raine'in başka birine, ona değil, aşık olduğu için böyle hissetmesini umursamazdı. Solana, Raine'in Frelina'ya davranışını kabul etmezdi.

Birkaç yüzyıl önce o da öyle yapmazdı. Güzel kadınlara karşı her zaman zaafı olmuştu, ama onlara her zaman iyi davranmıştı. Peki ya Frelina? Onu çekeabilen tek kişi. O homurdanıp içip, o kadar çok saçma sapan konuşurken, neredeyse kendisi de inanacak hale gelirken, onun yanında duran tek kişi...

Ona karşı doğru davranmamıştı. Ve şimdi bunun için çok geç olduğundan emindi.

Belki kendini toparlayıp onun arkadaşı olursan, bir kısmını kurtarabilirsin.

Raine, Solana'nın yüzüne elini sallayan görüntüsüyle öfkelenmişti. Solana, onun üzerinde yükselmesine rağmen küçük bedeniyle güç ve otorite yayıyordu. Bu görüntü zihnini doldurdu ve lanet olası milyonuncu kez, elini cebine atıp eskiden orada duran matara aradı. Ama eli boş çıktı. Bundan sonra da her zaman böyle olacaktı, çünkü kaçıktan vazgeçmişti.

Elessia ve Frelina, Kerym ve Merrick, Iviry ve Loche bu dünyayla ve onların karşısına çıkan korkunçluklarla yüzleşebiliyorsa... o da yüzleşebilirdi. O bir piç kurusu olabilirdi, ama korkak değildi.

Raine, eğitim ringini kapatmak için bir demirleme halatının bağlandığı daireye doğru son adımlarını atarken, etrafındaki gerginlik daha da arttı, havadaki bu his, yelkenlerin yön değiştirdiğinde olduğu kadar sert bir şekilde çarpıyordu. Raine gözlerini kaldırdı ve orada toplanan insanları süzdü.

Neredeyse herkesin gözleri kısılmış, dudakları büzülmüştü ve herkesin elleri kılıçlara, hançerlere, yıldızlara ve başka şeylere bu insanlarla kendilerini silahlandırmıştı

kendilerini. Etrafında hızla gelen nefesler kısaydı — keskin nefes alıp verme, kasların gerginliğinin havayı kısıtladığını, nabızların görünüşte gevşemiş uzuvlarda hızla attığını ele veriyordu.

Siktir, bu insanlar arasında bugün savaş çıkmazsa, bu lanet bir mucize olur.

Raine bunu daha önce de görmüştü. Birçok kez.

Fae içinde bile farklı gruplar vardı. Ve düşmana karşı bir arada durmak için gerekli güven olmadan asker gruplarını çok çabuk işbirliği yapmaya zorlamak? Bu tehlikeliydi. Durum buydu.

Loche'nin ipin altından geçmesini ve Iviry'nin hızla onu takip etmesini izlerken kendini hazırladı ve muhafızları hemen peşlerinden gitmeyince, Raine dişlerini sıktı ve bir grup Fae'nin arasından geçerek ringe girdi.

"Çok dikkatli olmalısınız," diye dişlerinin arasından tısladı, iki lidere ulaştığında nezaket kurallarına aldırış etmeden. "İnsanlar burada korkuyor. Korkuyor, endişeleniyor ve... Yemin ederim ki kan peşindeler. Nasıl hissettiklerini kime yükleyeceklerini bilmiyorlar ve hedef almak için en kolay olanlar kimler? Siz ikiniz!"

Raine, nihayet ipin altından geçmeye başlayan muhafızlara karanlık bir bakış attı, sonra Fae'lerden birini ve Loche'nin maskeli adamlarından birini yakalarından tutup, fısıldayarak bağırmaya devam etti. "Onları gözünüzün önünden ayırmayın. Onlar sizin liderleriniz, askerler. Onlara öyle davranın. Her köşede tehlike pusuda bekliyormuş gibi davranın, çünkü gerçekten öyle."

"Raine," diye uyardı Loche, etraflarında artan gerginliğe rağmen sesi çok soğukkanlıydı.

"Naip," diye karşılık verdi Raine, bakışları etraflarındaki insan çemberine kaydı — çember kapanmaya başlamıştı, insanlar birbirlerini itip kakarken fısıltılar ve keskin sözler yükseliyordu, alan daha da daralıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Raine, muhafızlarından birine işaret eden Iviry'ye sordu. "Bu ölüm dilekçesidir! Sen daha iyi bilirsin, Iviry."

Kızıl saçlı kadın ona ölümcül bir gülümseme attı, ancak onu yeterince iyi tanıdığı için mavi gözlerindeki endişe parıltısını yakaladı.

"Başka

seçeneğimiz yok, zihin bükücü. Durum gittikçe kötüleşiyor. Onlara birlikte olduğumuzu göstermeliyiz."

Aralarındaki bir buçuk metrelik mesafenin tam olarak birliktelik anlamına gelmediğini alaycı bir şekilde söylemek üzereydi ki, en güzel kahkaha havayı yırttı ve Frelina, Iviry'nin iri yarısı muhafızlarından biri tarafından ringe kaldırıldığında Raine'in ağzı açık kaldı.

Olanlara göre çok geniş bir gülümsemeye sahip sarışın bir Fae erkeği ve...

Neden Frelina'ya sürekli o dişli gülümsemeyi atıyordu?

Raine ellerini yumruk yaptı. "O burada ne arıyor?"

Frelina bir savaşçı değildi. Kız kardeşi gibi, kimseye zarar vermek istemiyordu. Ama burada, sanki bir tür savaşçı prenses gibi sırtında lanet bir kılıçla duruyordu.

Gözlerini ondan ayıramadığı seksi bir savaşçı prenses.

"O bizim konseyimizde," dedi Iviry, Frelina muhafızın söylediği bir şeye tekrar gülerken. "Bugün yardım etmek istedi ve elimizdeki her kişiye ihtiyacımız olduğu için..."

Iviry senin liderin.

Iviry senin liderin.

Ona açıkça meydan okumamak için bu sözleri kendine tekrarlamak zorunda kaldı.

.

Bu bu yer yer bir lanet lanet 1,68 metre
yarı Fae ile

masum gözleri ve ince boynunda güzelce kıvrılan saçları olan.

"Bugün antrenman yapıyoruz, değil mi?" diye bağırdı Frelina ve Raine, havanın bir an için durduğunu yemin etti.

Ama yarı Fae olan kadın bunu fark etmemiş gibi görünüyordu, sarışın Fae'nin elini tutup onu ringe çekti.

"Başlayabilir miyiz?" Frelina, soruyu sorarken Loche ve Iviry'ye selam verdi. "Frecco bana kılıç kullanmayı öğretmeyi teklif etti."

Raine'in içinden meydan okuyan bir homurtu yükseldi ve bağırsaklarından yukarı doğru yayıldı, ama tam göğsüne ulaşmak üzereyken, o da ileri atılıp gülümseyen aptal Frecco'yu yolundan çekecekken, Loche rahatça yanına geldi ve elini omzuna koydu.

"O ne yaptığını biliyor," diye mırıldandı Loche, Iviry Frelina'ya cevap verirken, ardından kalabalığa Raine'in aklına takılmayan bir açıklama yaptı.

"O ne halt..." diye başladı Raine, ama sonra Frelina'nın gözleri onun gözlerine takıldı ve bir saniye kadar orada kaldı.

Ama o bir saniye yeterliydi. Frecco ve Frelina birbirlerine karşı dizildiklerinde, Frecco'nun devasa kılıcı Frelina'nın gözleri gibi sabah güneşinde parıldarken, Raine titremeyen bedenini yaydan fırlayan ok gibi fırlatmamak için Loche'nin omzunu sıktı.

O ne yaptığını biliyordu. Frecco muhtemelen ondan neredeyse bir metre daha uzundu, vücudu onun üç katı büyüklüğündeydi, etraflarındaki herkesin gözleri onun onu ne kadar kolay öldürebileceğini fark etmesini sağlıyordu. Ama gülümsemesi...

—güneşli ve gerçek olanı—herkese yaklaşmayacağını söyledi. "Rioner, Frecco'nun anne babasını öldürdü," dedi Loche, birbirlerinin etrafında dönmeye başladılar, Frecco Frelina'ya talimatlar veriyordu. "Frelina bu sabah bize gelip fikrine katılıp katılmadığınızı sordu. O..."

"Anladım," diye homurdandı Raine.

Muhtemelen öfkesini dizginlemeye çalışmalıydı, özellikle de destek ve saygı toplamasına yardım etmesi gereken liderlerin yanında, ama nasıl yapabiliirdi ki, o kız...

Siktir, onu seviyor muydu?

Solana'nın kahkahası içini ısıttı.

Tabii ki seviyorsun, seni aptal herif.

Frecco kılıcını bir vuruşla onu silahsızlandığında Frelina tekrar güldü ve Raine gözlerini kıptı. Frecco kılıcı yerden alıp başka bir şaka yaptığında, Frelina vücudunu sarsan kahkahaların ardından başını geriye atıp nefes almaya çalıştı. Sanki o kahkaha kalabalığın içinden geçip onları yatıştırmış, tuzlu havaya ve deniz boyunca onları saran gökyüzüne sızan endişeyi gidermiş gibiydi.

O gerçekten ne yaptığını çok iyi biliyordu. Frelina, Iviry'ye bir şeyler söylerken kasıtlı olarak silahlı Frecco'ya sırtını dönerek, etrafındaki insanlara güvenin ne demek olduğunu gösteriyordu. Amcasının Frecco'nun ailesine yaptıklarının intikamı olarak ona zarar verme hakkı olmasına rağmen, bunu yapmayacağını gösteriyordu.

İnsanlara umut veriyordu, tıpkı kız kardeşi gibi.

Raine'in göğsünde yayılan sıcaklık, kan dolaşımıyla uzuvlarına, zihnine yayıldı, ta ki Frelina'ya bir düşünce göndermekten kendini alamayana kadar.

Sıra bende mi?

Gözleri ona doğru uçtu ve Frecco'nun kılıcından kaçış şekli, tam o anda güneşin yüzüne parlamaya karar verdiği anda gülümsemesinin lanet olası dünyayı aydınlatması, ciğerlerindeki tüm havayı aldı.

Lütfen, diye ekledi.

O başını sallayıp *"Bana birkaç dakika ver"* dediğinde dizleri neredeyse çöküyordu.

"Sen bittin," diye güldü Loche ve Raine, Frelina'nın Frecco'nun şakalarına cevap vermesini dinlerken, etraflarındaki gerginliği kesen kılıçların metalik çınlaması arasında odaklanmaya çalışarak, gözlerini regentin gri gözlerine dikti. Her vuruş kalabalığın içinde bir şeye çarpıyordu, ta ki sert mırıldanmalar yerini alçak sesli konuşmalara, kimin kiminle antrenman yapacağına dair tartışmalara bırakana kadar.

Neyse ki Raine, Iviry yanlarına gelip ince elini naibin eline uzattığında, zihni çoktan gitmiş olduğu için herhangi bir kelime bulmaya çalışmak zorunda kalmadı. Naib, bir anlığına eline bakarak ölü bir balık kadar akıllı göründü, sonra kendini toparlayıp Iviry'nin onu merkezde, nihayet mola veren Frelina ve Frecco'nun yanına sürüklemesine izin verdi.

Raine tereddüt etmeden liderleri takip etti.

Loche, Iviry'nin önüne dizilip kılıcını çekerek tereddüt ettiğinde, *"Sen de bittin"* diye düşündü.

Ama bunu yüksek sesle söylemedi — zavallı aptallar şu anda elde edebilecekleri her türlü zaferi ihtiyaç duyuyorlardı — ve kalabalık onlara odaklanırken ve Iviry, Loche'nin dudaklarını da aynısı gibi yukarı kaldırarak, zarif bir şekilde birbirine çarpan, vahşi ve kötü bir sırtışıla sırtıttığında, Raine'in göğsünde bir umut ışığı belirdi.

Sadece birleştirmeye çalıştıkları insanlar için değil. Hayır, Frelina'ya döndüğünde, onun yüzünde gördüğü şeyden dolayı yanakları pembeye dönmüştü

yüzünde gördüğü şey yüzünden yanakları pembeye döndü, umut kıvılcımı kök saldı ve onun derinlerinde bir yere yerleşti.

Altın kahverengi saçlı güzelliğin önünde eğilerek, Frecco'nun Raine'in ne yaptığını sorduğunda onu görmezden geldi ve Frelina'ya, düello değil, dansa davet ediyormuş gibi elini uzattı.

"Beni dövüşte yenerek bana olağanüstü bir onur verir misin?" Frelina, daha önceki antrenmanından dolayı göğsü hâlâ inip kalkarken Raine'e baktığında, Raine sordu.

Ne yapıyorsun? diye sordu zihninde, gözleri hala eğik sırtına ve onun elini tutana kadar bırakmayacağı eline kaydı.

Raine masumca gözlerini yuvarladı. "Senin *arkadaşın* oluyorum."

Neden bunu bir tehditmiş gibi söylüyorsun? O da gözlerini kısarak ona baktı.

Çünkü öyleydi...

Eğer bu, onun son yapacağı şey olsaydı, onun arkadaşı olmak değil, onun her şeyi olmak olurdu.

Ama bunu söylemedi; bunun yerine, öne doğru sürünerek, kendi elini tutana kadar eğilerek durdu. "Hadi, güneş ışığı. Beni bu ringe at, biliyorum ki bunu istiyorsun."

Sözler, istediğinden daha sert çıktı ve Raine, Frecco boğazını temizleyip eğlenceli bir ses çıkardığında tepki vermemek için kendini zor tuttu.

Frelina tamamen kızardı ve "Kalk" diye tısladı, ama yüzü sert bir ifadeyle onu boş bir yere çekip götürürken - birçok Fae ve insan becerilerini geliştirmek için toplanmıştı - seçtiği yerde durduklarında eli onun elini bırakmadı.

Raine de bırakmaya niyetli değildi, bu yüzden o ne yaptıklarını anlayana kadar ona sıırttı, sonra elini bıraktı ve geri çekildi, başını salladı.

"Başlayalım mı?" Raine, kavisli kılıçlarının üzerinde parmaklarını oynattı.

Frelina, iki eliyle kılıcını tutarak ayaklarını yere sağlam basarken mırıldandı. *Evet. Ama... güneş ışığı?*

Yeni bir takma ada ihtiyacın vardı. Raine, ellerindeki kılıçları döndürdü ve altın rengi gözler onu esir alırken, bir şekilde onlara, havaya, etrafındaki dünyaya daha bağlı hissetti.

Kaşlarını çattı. Ama neden güneş ışığı?

Bu kılıçları elimden aldığında sana söylerim. Raine, Frelina'nın adım attığını görünce kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirdi, bunun asla olmayacağını çok iyi biliyordu — tabii ona kazanmasına izin vermedikçe. Yine de, bunun Frelina'nın içinde bir şeyi ateşlediğini anlayabiliyordu ve onun kendisine saldırdığı güçten gurur duymaktan kendini alamıyordu.

Tekrar tekrar.

İkisi de terden sırlıslık olana kadar.

Bölüm 17

Lessia

Üzerlerinde yükselen, parıldayan kaleye bakmaktan kendini alamıyordu. Kale, etrafını saran, aklına gelebilecek her renkten çiçeklerle bezeli güzel yolu gölgede bırakıyordu, ancak güneşin gökyüzünde ne kadar yüksekte olduğu düşünülürse, bu hoş bir rahatlamaıydı.

Ancak kaleyi oluşturan altın ve kırmızı taşlar güneş ışınları altında parıldıyordu ve Lessia, gökyüzüne doğru uzanan, parıldayan cam pencereleri esintiyi içeri almak için açık olan birkaç kuleyi izlemeye devam etmek için gözlerini kısmak zorunda kaldı.

Büyürken burayı duymuştu, ne de olsa babası burada büyümüşü. Burası, inşa edildiğinden beri tüm Rantzler'in yaşadığı yerdı. Ama onu görmek başka bir şeydi.

Muhteşemdi. Elow'daki beyaz kalenin de öyle olduğunu düşünmüştü, ama... bu devasa yapıya kıyasla sönük kalıyordu.

Kalın zincirlerle donatılmış ahşap bir asma köprü çoktan indirilmişti ve köprü boyunca ve yolun geri kalanında başları eğik, tek kelime etmeden duran askerlerin durumuna bakılırsa, Merrick'in uyarısı çoktan yayılmıştı.

Ölüm Fısıldayan'a bakınca, o hemen başını ona çevirip, iyi olup olmadığını kontrol etmek için yüzüne bakınca, yine gülümsemeden edemedi.

Yürüyüşünden ve gergin omuzlarından, şu anda zorla üstlendiği rolü ne kadar nefret ettiğini anlamıştı ve o komutanı öldürdüğü için pişman olup olmadığından emin olmasa da, onu suçlayamazdı.

Bunu onun için yapmıştı.

Onun için her şeyi yapacağı gibi.

Onun için her şeyi yapacağı gibi.

Durum böyleydi. Artık bunu biliyordu. Birlikte yaşayacaklar, ölecekler, savaşacaklar ya da kaçacaklardı. Başka seçenek yoktu. O ve Merrick... sadece ruhları birbirine bağlı değildi. Başka bir şey daha vardı.

Belki kader... ama onun öyle olduğunu düşünmüyordu. En azından sadece kader değildi.

Merrick'in gözleri umutla parlıyordu. Muhafızların bir saniye tereddüt ettikten sonra açtıkları iki ağır ahşap kapıya ulaştıklarında bile ona bakmaya devam etti. Kapı, güneş ışığında Merrick'in gümüş saçları kadar parlak, koyu kırmızı cilalı taşlarla süslenmiş kemerli bir giriş yolunu ortaya çıkardı.

Onun içindeki duyguları hissedebildiğini biliyordu, bu yüzden ne bulacaklarını düşündüğünde içinden atamadığı endişeyi körüklemek yerine, ona olan aşkına kendini kaptırmaya izin verdi.

Birlikte oldukları için minnettarlık içinde.

Ne olursa olsun, birbirlerine sahip olduklarına inanarak.

Yağmurun tavandan sızıp geçici yataklarını ıslatmadığı, konforlu bir odada birlikte geçirecekleri bir gece için heyecanlanarak.

Merrick'in ağzının bir tarafı yukarı kıvrıldı ve ona uzandığında, kız parmak uçlarına yükselerek dudaklarına bir öpücük kondurdu. Tabii ki Merrick bunu kabul etmedi ve onu o kadar tutkulu bir öpücükle yakaladı ki, Kerym arkalarında boğazını temizledi.

"Burada yarı ölü bir adam var," diye hatırlattı Siphon İkizleri.

Lessia geri çekildi, ama Merrick'in *"Bırakın ölsün"* diye tıslayacak olduğunu anlayabildi, bu yüzden ona keskin bir bakış attı, ancak Merrick dudaklarını aşağı çeken hayal kırıklığını gizleyemeyince bakışı yumuşadı.

Merrick, dik duran bir askere döndüğünde hâlâ somurtuyordu. Asker, cilalı taşın üzerinde siyah yılanların işlendiği kalın kırmızı halının kıvrıldığı koridoru izliyordu.

"Bize bir şifacı getirin. Kralın şifacısını," diye bağırdı. "Misafir odasında olacağız."

Grubun onu takip etmesi için başını salladı. koridorda öncü oldu ve Lessia, onun elini tuttuğu için memnun oldu çünkü dudakları, üzerlerinde parıldayan devasa yaldızlı avizelere bakarken açılmıştı ve duvarlarında en güzel duvar halıları asılı, enstrümanların serili olduğu ve masaların gümüş ve altın kadehler, tabaklar ve çatal bıçaklarla donatıldığı balo salonlarını gördüğünde neredeyse tökezleyecekti.

"Ailen hiçbir masraftan kaçınmamış." Lessia başını ileri geri sallamaya devam edince Kerym eğlenmiş görünüyordu. "Sanırım artık bunların hepsi senin. Senin ve tabii ki küçük Frelina'nın."

Lessia alaycı bir şekilde güldü. "Bunlar hükümdara ait, yani Iviry'ye, değil mi?"

Kerym cevap vermedi, Merrick cam kapıyı iterek açtı ve her iki yanında birkaç metre aralıklarla yarı açık duran kapılarla başka bir koridor ortaya çıktı. Merrick onları en yakındaki kapıya götürdüğünde, Lessia buranın yatak odası olduğunu anladı.

Oda, kalenin geri kalanı kadar güzeldi. Sağındaki duvara, daha önce hiç görmediği kadar çok battaniyeyle kaplı devasa bir yatak dayanıyordu, çift cam kapılar taştan bir balkona açılıyordu ve solunda devasa bir dolap ve banyo odası yan yana duruyordu. Karşıdaki odaya hızlıca göz attığına göre, her kapı benzer alanlara açılıyor olmalıydı.

"Onu yatağa yatırın." Merrick çift kapıya gitti, kapıları açtı ve nazik, çiçek kokulu esintiyi ve kuş seslerini içeri aldı. Bu sesler, amcasının evi olarak adlandırdığı bir yer için fazla nazik geliyordu.

Kerym inleyen yarı cadıyı yere indirirken, Soria ve Pellie ona yardım ediyor, Cedar ise Kalia'yı yatağın yanındaki yumuşak koltuğa oturtuyordu. Lessia, Merrick'i takip ederek balkona çıktı.

Merrick odaya sırtını dönmüş, her zamanki gibi gergin ve hazır bir şekilde duruyordu, ama Lessia onun rahatsız olduğunu görebiliyordu; geniş omuzları çökmüş ve yüzü her zamankinden daha sertleşmişti.

Uzatılmış kollarının altından gizlice geçerek, elleri taş korkuluğa yaslanmış halde, onun bakışlarını takip ederek göğsüne yaslandı ve altlarındaki yeşil bahçeye baktı. Yemyeşil çalılar ve

ağaçlar mükemmel sıralar halinde duruyordu ve göz alabildiğince uzanan büyük bir labirent vardı.

"Ne oldu?" Merrick titreyerek nefesini bıraktığında, kollarıyla onu daha sıkı sararken Lessia fısıldadı.

"Buradan nefret ediyorum." Merrick'in nefesi saçlarından geçti ve kendi nefesi de derinleşti. "Her zaman nefret ettim, ama..."

Lessia, onun cümlesini bitirmesini birkaç saniye bekledi, ama bitirmediğinde, gözlerini yeşilliklerden ayırıp ona döndü.

Iz d ırap. Karanlık gözlerinde fırtına gibi esen saf ızdırap, gümüş rengi kıvrımlar öfkeyle onun üzerinde dolaşırken, bakışları yüzünde dolaşıyordu, sanki... sanki ilk kez görüyormuş gibi...

"Beni ilk kez burada gördün," dedi, sözleri neredeyse bir fısıltıydı.

Merrick'in vücudunu bir titreme daha sardı.

"Bunu asla unutamam. Seni o lanet mahzende görmek... Ben..." Merrick, sonraki sözleri sert ve karışık çıkarken kendisiyle mücadele ediyor gibiydi, ama sesini yumuşatmaya çalışmasından onu ne kadar sevdiğini anlayabilirdi.

"Kerym haklı. Iviry de gitmeden önce bana bunu verdi." Ona bir mektup uzattı. "Sen ve Frelina bu kaleye ve Rioner'in babana verdiği kaleye, burada çalışan personel de dahil olmak üzere, hak sahibisiniz. Her ikisi de Rantzier altınlarıyla finanse edildiği için Rantzier kanı taşıyanlara aittir."

Merrick çenesini kaldırdığında Lessia mektuba kaşlarını çattı. "Seninle burada kalacağım. Sadece... Buna alışmam biraz zaman alabilir."

Lessia gülmeye başladı. Arkalarındaki odayı sessizliğe boğan hafif manik bir kahkaha, ama Merrick gerçekten şaşkın görünce duramadı.

"Sen..." Ciğerlerine hava almak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Sen düşünüyorsun ki..."

Lessia tekrar kıkırdadı ve kollarını gevşekçe onun beline doladı.

"Seni aptal, güzel aptal."

Merrick ona bakakaldı ve Lessia, içini ısıtan son kahkahasını bastırarak başını salladı.

"Bu savaştan sağ çıkarsak bile, kesinlikle burada kalmayacağım." Elleriyle onun göğsüne bastırdı, ta ki o alnını onun alnına yaslayana kadar. "Rantzier soyadını bıraktım ve amcamın dokunmuş olabileceği hiçbir şeyi almayacağım. Tabii, bunu hariç." Babasının ona verdiği hançeri işaret etti — hem onun hem de kendi hayatını alan hançeri.

Diğerlerinin onun hala bu hançeri taşımasını garip bulduğunu biliyordu, ama... bu hançer onu bir şekilde kendine çekiyordu.

Onu bırakamazdı.

Kapı arkalarında gıcırdadı ve solgun yüzlü bir kadın —belli ki şifacı— odaya girdi. Gözleri, Fae, yarı Fae ve cadıların tuhaf karışımını taradıktan sonra yataktaki ölmek üzere olan adama takıldı ve tüm varlığı değişti, omuzları düştü ve bakışları keskinleşti, hızla yanına doğru ilerledi.

Kerym ve kız kardeşler yatak etrafındaki çömelme pozisyonlarından kalkıp balkona çıktılar ve yarı cadı olan kadını kadının yanında bıraktılar.

"O zaman ne yapacaksın? Yani... hayatta kalırsan." Kerym, kulak misafiri olduğu için en ufak bir utanç bile göstermedi, ama Lessia, ona gülümsediğinde ve sorusunun son kısmının keskinliğini yumuşattığında onu suçlayamadı.

Eğer hayatta kalırsa...

O kadar ileriye düşünmemişti bile. Ama şimdi? Burada olmak?

Savaş, ölü ruhlar ve onlarla birlikte gelen tehditler, orman kokuları onu sararken ve gülümseyen yüzler onu çevrelerken, yaz sıcaklığında bir şekilde uzak geliyordu, yarı cadı Fae ona müdahale ederken yumuşak küfürler mırıldanıyor olsa bile.

Merrick'e tekrar baktı. Merrick, ona kalabalık olmamak için bir adım geri çekilmişti, ama yine de o kadar yakındaydı ki, parlak ışıktaki sakallarının uzadığını neredeyse görebiliyordu.

"Seyahat etmek istiyorum," diye fısıldadı, bu dileklerden birini yüksek sesle söylemeye cesaret ederken, buz gibi bir el kalbini sardı. "Havlands'ı daha fazla görmek istiyorum, belki diğer alemleri de."

Merrick'in gözleri yüzünde dolaştı ve kız, onun her kelimeyi kaydettiğini biliyordu.

En çok neyi dilediğini söylemesine gerek yoktu. O biliyordu. Zaman ve özgürlük.

Kendine bile neredeyse hiç cesaret edemediği iki şey vardı.

"O zaman tüm bu servet oldukça işine yarayabilir," diye alay etti Kerym. "Herhangi bir krallıkta bilinen en zengin gezgin olabilirsin."

Lessia'nın gözleri kalenin yan tarafına kaydı; parmaklıkların üzerindeki yaldızlı süslemelere, kristal pencerelerden dışarı çıkan heykellere, muhtemelen büyüdüğü evden daha değerli olan ağır perdelere ve örtülere.

Tüm bu ihtişam, boğazına bir yumru oturttu.

"Hayır," dedi. "Bunların hiçbirisi benim olmayacak."

Tekrar arkasını dönüp, eskiden ailesine ait olan uçsuz bucaksız topraklara bakarken hava değişti.

"Artık burada Rantzier ailesi yok," diye devam etti.

Bunu hissedebiliyordu. Sadece o ruhlar ortaya çıktığında anne babasını görememiş olması nedeniyle değil. Ama bir şekilde biliyordu. Anne babası yoluna devam etmişti. Olması gerektiği gibi. Birlikte.

Gözleri, kale duvarının yanında kanat çırparak uçan küçük mavi bir kuşu takip etti.

"Bu topraklar çok uzun süredir bölünmüş durumda. Yarı periler, periler, soylular, kraliyet ailesi..." Kuşun kanatlarının havayı çırpışını izlemeye devam etti. "Sonuçta hepimiz aynıyız. Buradaki ve diğer kaledeki personelden serveti bölüşmelerini ve sonra da halkla paylaşımlarını isteyeceğim, bu binaların hatırası kalmayana kadar her parçayı parçalayacağım. Sokakta bu binalara bakıp neyi yanlış yaptıklarını merak eden, tek yaptıkları şanssız doğmak olan çocukları artık görmek istemiyorum."

Grubun yanına dönerek gözlerini Merrick'e dikti. "Bunun barışçıl bir şekilde gerçekleşmesini sağlamak için birkaç asker ayırır mısın? Kimsenin hak etmediği şeyi almamasını sağlamak için?"

Merrick başını salladı.

Arkasında bir ses duyuldu ve Lessia tam zamanında dönerek, başka bir balkondan kıvrılarak kuşun üzerine çenesini kapatan devasa siyah yılanı yakaladı, ardından yılan

başını onlara doğru çevirip öylesine şiddetle tısladı ki, Lessia Merrick'in göğsüne doğru sendeledi.

Bölüm 18

Kerym

Yılan çenesini kapattığında Kerym kılıcını çekti, Pellie'yi arkasına çekti ve çok uzağa giden Soria'ya "geri çekil lan" diye bağırdı.

Gözleri, kalenin dışındaki parlak taştan aşağı doğru kıvrılan kalın sarmaşıkları kullanarak yaklaşan hayvanın parıldayan siyah gözlerinden ayrılmadı. Büyük siyah kafadaki ağız açılıp güneş ışığında zehirle parıldayan etkileyici bir dizi diş gösterdiğinde, ona tıslayarak karşılık verdi.

"Bu şeylerden nefret ediyorum," diye hırladı Kerym, Merrick de kılıcına uzanırken.

Rioner bir şekilde yılanlara takıntılı hale gelmiş ve onları yetiştirerek Vastala'nın her yerine yaymıştı. Kerym, kazara ya da kasıtlı olarak, çok fazla Fae'nin bu hayvanların ısırğan çenelerine ve hızlı etki eden zehirlerine kurban gittiğini görmüştü.

Peki şimdi? Onlara duyduğu tiksinti, kardeşini hatırlattıkları için hissettiği yoğun üzüntüyle de karışmıştı. Kerym'in eli, metal parmaklarını ağıritana kadar kılıcının kabzasına sıkıca tutundu.

Siktir. Thissian, lanet olası bir şekil değiştirenin elinde ölmekten daha iyisini hak etmişti. Hem de yılan şeklinde.

"Lessia!"

Merrick'in hırıltısı Kerym'in gözlerini tekrar odakladı, göğsünü sıkan acı, her zaman olduğu gibi içinde kalacak olsa da, diğer duygulara yer açtı. Ama bunu umursamadı. Bu, kardeşini hatırlatıyordu. Ona olan sevgisini. Kaybetme şansına sahip olduğu şeyi.

Merrick, Lessia'nın kolunu tutup, gözleri acımasız yılanın büyülemiş olduğu korkuluktan geri çekmeye çalıştığında, Lessia, "Bir saniye izin ver," diye bağırdı.

"Eşini dinle," diye uyardı şifacı odanın içinden. "O lanet yılanlar çok fazla kişiyi ısırdığı için, panzehirimiz her zaman azdır."

Kerym'in gözleri, çılgın kadın kolunu kaldırıp elini kıvrılan siyah yılanı doğru uzattığında Lessia'nın üzerindeydi ve o, gözünü bile kırpmadı — yanındaki Ölüm Fısıldayanı gibi hareketsiz kaldı — yılan ağzını kapattığında, Lessia "Gel ve bize zarar verme" diye fısıldarken yılanın ağzından yumuşak bir uğultu sesi çıktı.

"Ne..." diye başladı Kerym.

Ama Pellie yanına geldi, kısa bir nefes alıp verişi Kerym'i titretti ve fısıldadı, "Biri ölüleri, biri de yaşayanları yönetir."

"Doğanın dengesi," diye ekledi Soria, Kerym'in diğer tarafına geçerken sözlerinin her harfine endişe katarak. "Birine karşılık bir. Ölüye karşılık diri. Biri bu kutsal topraklarda yürürse, diğeri de yürümek zorundadır."

Kahretsin, Kerym bu sözleri hiç beğenmedi. Görünüşe göre Merrick de beğenmedi, çünkü lanet olası yılan korkuluktan kayarak Lessia'nın uzattığı elinin altına kafasını koyup vücudunu onun etrafına doladığında keskin bir ses çıkardı.

Ama tehditkar bir şekilde değil. Hayır. Yılan onu korumaya çalışıyor gibiydi, hatta Merrick tekrar Lessia'ya yaklaşmaya çalıştığında ona tısladı.

"Yeter," dedi yumuşak bir sesle, ve yılan? Lanet olasıca onu dinledi, başını omzuna koyarak Merrick'in yanına gelmesine izin verdi.

"Yaşayanlar seni koruyacak çünkü ölüler seni öldürecek," dedi Pellie, Lessia onların tarafına döndüğünde sesi titriyordu.

Lessia'nın gözlerinde bir şaşkınlık parladı, ama sonra omuz silkti ve bir elini Merrick'in eline koyarken, diğer eliyle yılanı tekrar korkuluğa kaydırды. Yılan orada kaldı ve bakışlarını Lessia'ya dikti.

"Bir şekilde hissedebiliyorum," dedi. "Bu hissin ne olduğunu bilmiyorum, ama onlarla, onunla bağlantılı hissediyorum. Sanki onun ruhu" —yılanı işaret ederek başını salladı—"beni çağırıyor."

Soria yılanın yanına yaklaştı, gözleri parıldayan siyah pulların üzerinde dolaştı, ama yaratığın ona kolayca ulaşamayacağı kadar uzak durdu.

yaratığın ona kolayca ulaşamayacağı bir mesafede kaldı. "O da senin ruhunu hissediyor."

Pellie kız kardeşini takip etti ve Kerym o canavara bir santim bile yaklaşmak istemese de, kılıcını hazır tutarak bakır saçlı kız kardeşlerin peşinden gitti.

"Ona çekiliyor," diye haykırdı Pellie, yeşil gözleri yuvarlaklaşarak. "O... Yüzyıllardır zihinleri senin ailenin zulmüyle zehirlenmiş, ama sen... O senin farklı olduğunu biliyor. Bir şeylerin farklı olacağını biliyor. O... bu gerçekleşene kadar seni korumak istiyor."

Sanki yılan cadıyı anlamış gibiydi, çünkü başını kaldırdı ve... bu bir selam mıydı? Evet, yılan geri çekilmeden önce çenesini eğdi, sarmaşıkları kullanarak bahçelere girdi ve altlarında yayılan yemyeşil çalılar arasında kayboldu.

Kerym ağzının açık kaldığını biliyordu, ama nasıl kapalı kalabilirdi ki?

"Bu..." Siphon İkizleri cümleyi nasıl bitireceğini bilmiyordu.

"Bu hoşuma gitmedi," diye homurdandı Merrick, Lessia'yı kendine doğru çekerek, sanki onun gerçekten orada olduğundan emin olmak istercesine dudaklarını onun dudaklarına değdirdi. "Kütüphaneye gidelim. Ben... beklemek istemiyorum."

Merrick'e uzun uzun bakan Lessia başını salladı. Şifacı ile kısa bir konuşma yaptıktan sonra — görünüşe göre yarı cadı hayatta kalacaktı, ama Fae ona birkaç saat uyumasını sağlayacak bir şey vermişti — ve geri döndüklerinde yiyecek olmasını sağlayacak bir muhafızla konuştuktan sonra, Merrick ve Lessia odaların koridorunun sonundaki spiral merdivenden yukarı çıktılar.

Cadılar, Lessia ve Merrick personel ile konuşurken sürekli birbirlerine fısıldaşıyorlardı, ama Merrick ve Lessia'yı takip ederken sessizleştiler.

Birbirlerine baktıktan sonra, Soria önden gitti, Pellie ise Kerym'in yanına geldi. Gözlerinde kaynayan soğuk endişeyi sevmeyi ve Pellie, onun çatık kaşlarını fark etmiş olmalı ki başını salladı.

"Merrick haklı," dedi Pellie, Merrick ve Lessia'nın onu duymamasını sağlamak için sesini alçaltarak.

"Neden?" Arkadaşının, sanki dünya sona erecekmiş, sanki kale üzerlerine çöküp onu sonsuza dek yutacakmış gibi eşine tutunmasını izlerken, ağzından çıkabilen tek kelime buydu.

"Ben de bundan hoşlanmıyorum," diye devam etti Pellie. "Bu... böyle olmamalı. Onun sahip olduğu güçler mi? Bu yüzden birkaç gizli kraliçe var... Yılan... bana bir şeyi hatırlattı."

"Yine denge meselesi mi?" diye fısıldadı Kerym, Lessia ve Merrick keskin bir virajda gözden kaybolurken, güneş sollarındaki tavandan tabana pencerelerden içeri giriyor, ışığı duvarların kırmızımsı taşlarında parıltıyordu.

"Evet." Pellie ona dönünce saçları etraflarındaki duvarlar gibi parıltıyordu ve onun güzelliğine ve gözlerinden hiç ayrılmak istemediği bakışlarına rağmen, Pellie'nin omurgasından bir titreme geçti. "Merrick'in ailesi 'hayata tutunan kişi'den bahsetti. Yaşayanların koruması gereken kişi bu. Ben... Bu Lessia olamaz. Anlamıyorum." Pellie tekrar başını salladı. "Yoksa... yoksa diğeri... henüz uyanmamış mı?"

Kerym, Pellie'nin bundan hoşlanmadığını, aslında korktuğunu anlayabilirdi.

—ve onu kendine doğru çekti, parıltıyan koridorda durdu.

"Bir çaresini buluruz," diye fısıldadı ve ellerini kızın yanaklarına koydu. "Onu... onları hayatta tutacağız. Tutacağız."

O sadece ona göz kırptı, ama o hissedebiliyordu...

Kerym eğilip dudaklarını onun dudaklarına bastırdı, kız boynuna kollarını dolayarak öpücüğü derinleştirdiğinde içinden bir inilti kaçtı. Ama kız karşılık verirken, vücudu onun vücuduna uyum sağlarken, bir şey vardı... kelimelerle ifade edemediği bir şey. Öpücükle onu dolduran sıcaklığı bozan bir şey.

Geri çekilirken kaşlarını çattı, ama Pellie ona hızlıca bir gülümseme attı ve göğsüne hafifçe dokunduktan sonra, geniş bir kütüphanenin bulunduğu kalın ahşap kapılara doğru yürümeye devam etti. Merrick ve diğerleri, rafları aramak için çoktan bölüşmeye başlamışlardı...

Ne arıyorlardı ki? Merrick'in imkansız olmasına rağmen Lessia'yı ölümden nasıl geri getirdiğini açıklayacak bir tür kitap mı? Ölülerini nasıl görebildiklerini ve onlara nasıl emir verebildiklerini,

kendi kardeşi dahil? 'Hayata tutunan' bu anlaşılmaz kişiyi veya şeyi nasıl bulacaklarını?

Kerym, Pellie'yi uzun bir süre takip ederken iç geçirdi, ta ki gölgeler uzayıp kütüphanenin farklı bölümlerini gölgeye büründürene kadar. İkisi, kitaplarla dolu rafların sıralandığı uzun koridorlarda sadece yukarı aşağı dolaşıyorlardı.

Fae dünyasında var olan tüm kitapların en az bir kopyasının burada olduğunu duymuştu. Rioner kraliyet piçi olabilir, ama yazılı kelimelerin değerini ve gücünü anlıyordu ve Rantzier ailesinin hepsine erişebilmesini sağlamıştı.

Buradaki hava ağırdı ve Kerym ilerledikçe daha da ağırlaşıyor gibiydi. Her nasılsa, dikdörtgen odanın her iki tarafında renkli camlar olup renkli ışıklar sızmasına rağmen, sanki her uzun nefes alışında tüm oda kararmış gibiydi.

Büyürken en azından Fae tarihini öğrenmeleri bekleniyor olsa da, o hiç ders çalışmayı sevmezdi ve kütüphaneleri antrenman ringlerinden ve dövüşlerden daha korkutucu bulurdu.

Gözleri rafları tararken, kurgu eserleri ve eski Rantzier dosyaları göz ardı ederek, Pellie birkaç metre önde dolaşırken ara sıra ona bakıyordu.

Farkına vardığında kalbi buz gibi bir soğuklukla kaplandı...

Omzunun üzerinden ona attığı bakışlar, Merrick'in yanlarındaki koridorda Lessia'ya attığı bakışların aynısıydı.

Sanki ikisinden biri ya da ikisi de çok uzun süre hayatta kalamayacakmış gibi.

Burnundan nefes alıp vererek, ona doğru fırlayıp... ne yapacağını bilemiyordu. Ona, hiçbir yere varamayacağını anlayana kadar öpüşmek mi? Hepsine bir süre durmaları gerektiğini, bu durumu nasıl düzeltebileceklerini düşünmeleri gerektiğini bağırarak mı? Ama havada bir şeyler çınlamaya başladı.

Bu... sihirdi.

Bu, özellikle güçlü bir Fae'den güç emmeden hemen önce hissettiği duyguyla aynıydı.

Bu, içinden gelen derin bir çekim hissi uyandırıyordu. Kendi gücünü çağıran, emilmek isteyen bir Şeydi. Eski ve güçlü bir Şeydi ve gözleri yanına rastgele bırakılmış bir kitaba takıldığında, daha önce hiç bu kadar çekici bir Şey hissetmemişti.

"Kerym, hayır!"

Pellie'nin çığlığı, avucunun tozlu bir rafta kapakları aşağıya bakacak Şekilde duran kalın, yaldızlı bir kitabın üzerinde kayarken, sanki çok uzaklardan geliyordu ve o, kitabın büyüsünü kendine çekmekten kendini alamadı. Bynn tadı o kadar güçlüydü ki, tüm dünya beyazlaŐmadan önce ciğerlerindeki havayı dışarı itti.

Bölüm 19

Frelina

Belki biraz kibirli bir davranıştı, ama Frelina odasındaki aynanın önünde dönüp duruyordu.

Fae liderinin ona ödünç verdiği koyu mavi elbise, belinin her iki yanındaki karmaşık bağcıklarla her kıvrımını sararken, gece çoktan çökmüş olmasına rağmen saçlarının ve gözlerinin altın tonlarını parlatıyordu.

"Çok güzelsin." Iviry yatağına oturmuş, bacaklarını çaprazlamış, kendi elbisesini düzeltiyordu. Frelina'nın ilk başta ateşli saçlarıyla uyumsuz olacağını düşündüğü soluk pembe elbise, kalın bakır rengi bukleleri sırtına dökülürken ve imkansız mavi gözleri onunla kontrast oluşturarak parıldarken, ona aynı anda hem zarif hem de vahşi bir görünüm kazandırıyordu.

Frelina ona dönerek gülümsedi. "Sen de öyle."

Iviry bugün antrenmandan sonra odasına gelmiş, kollarında birkaç elbiseyle. Frelina, bunun sadece Loche'den ve ikisinin de üstlendiği görevden kaçmak için bir bahane olduğunu düşünse de, ona minnettardı.

Elbow-Vastala sınırına ulaşana kadar her gece, gemilerin orta sırası akşam yemeği ve eğlenceler düzenleyecek, ön ve arka sıralar ise gemiyi ve güvenli bir şekilde seyirlerine devam edeceklerdi. Çoğu kişi nöbet tutmak, yelken açmak ve gece izinleri arasında dönüşümlü olarak görev yaparken, Iviry Frelina'dan hem konsey üyesi hem de arkadaşı olarak kendisine katılmasını istemişti.

Başta tereddüt etmişti, ama Iviry yalvarmaya kadar gitmişti ve Frelina, bu kutlamaların esas olarak insanların Iviry ve Loche'yi birlikte görmelerini sağlamak ve ideal olarak halklarını birleştirmek için deli gibi aşık olduklarına inanmalarını sağlamak için bir hile olduğunu bildiği için sonunda pes etmişti.

Onun küçük bir parçası da Fae'nin güzelliği için acı çekiyordu.

Iviry'nin gülümsemelerinin neden asla gözlerine kadar ulaşmadığını çok iyi biliyordu.

Frelina, odasının köşesindeki küçük masaya gidip, birinin oraya koyduğu şarap şişesini açarak iki kadeh şarap doldurdu ve liderine bir kez daha gülümsedi.

Kalbi asla sana ait olmayacak biriyle birlikte olmak?

Hayır, Frelina, Raine ile paylaştıkları her ne olursa olsun... bunun asla istediği şey olmayacağını, hak ettiğini düşünmeye başladığı şey olmayacağını yeterince erken fark ettiği için mutluydu. Ama Iviry? Kalbini başkasına vermiş bir adamla evlenmekten başka seçeneği yoktu.

Frelina ona bir kadeh uzattığında, Iviry'nin mavi gözleri yüzünde parladı. "Neye kadeh kaldıralım?"

"Arkadaşlığa mı? Aptal erkeklere mi?" Frelina, neden gülmek istediğini bilemeden ağzını bükdü.

Ama Iviry'nin ağzı da seğirdiğinde, Frelina kahkahasını tutamadı ve o kadar hızlı kahkaha attı ki, neredeyse şarabı döküyordu. Dolu bardağından bir yudum aldıktan sonra, Frelina başını salladı. "Sen iyi bir lider olacaksın, Iviry. Sen güçlüsün. Çoğu kişiden daha güçlüsün, bence."

Iviry'nin narin kaşları birleşti. "Ne demek istiyorsun?" "Şey..."

Frelina tereddüt etti.

Yeni başlayan arkadaşlıklarının bu kadar erken bir aşamasında çok dürüst olmanın iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyordu, ancak daha fazla düşündüğünde... tanıştığı çoğu Fae — en azından sevdiği olanlar — gerçeklerden kaçınmıyordu.

Frelina bir yudum daha aldı, uzuvlarına yayılan sıcaklığın tadını çıkararak, sonra devam etti. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum, halkımızı kurtaracak olsa bile. Tamamen emin olmayan biriyle birlikte olmak... Bence bu cesurca bir davranış."

Iviry parmağını bardağın kenarında gezdirerek odaya ürkütücü bir ses yaydı ve dudakları Frelina'nın gördüğü en hüznü gülümsemelerden birini oluşturdu. "Gerçekte nasıl hissettiğimi bilseydin, beni korkak olarak görürdün."

Iviry'nin mavi gözleri aynanın yanındaki yuvarlak pencereden dışarıya kaydı ve gemilerinin yanındaki durgun denizde oynayan büyük ayı takip etti.

Frelina ne demek istediğini sormak istedi, ama Iviry'nin henüz bitirmediğini hissettiği için, sadece bardağından içmeye devam etti ve yaşlı kadına baktı.

"Uzak durmak daha cesurca bence," dedi Iviry, birkaç saniye süren gergin sessizliğin ardından, Frelina'ya anlamlı bir bakış atarak. "Ben... Ona çok çekici buluyorum, bana verebileceği her şeyi kabul edeceğimden korkuyorum. Ben... Eş bağı böyle işliyor sanmıyordum. Yani, Merrick yıllarca kız kardeşinden uzak durdu! Ama ben... Daha fazla dayanamayacağım. Böyle davranmak zorunda olduğumuz sürece... Ben onun yanında olacağım, ihtiyacı olan her şey olacağım, ama o asla aynı şeyi hissetmeyecek."

Iviry'nin gözlerindeki acı Frelina'nın göğsünü sıkıştırdı ve tereddüt etmeden kadının bileğine elini koydu. "Bence ikisinde de inanılmaz bir cesaret var. Karşılığında hiçbir şey istemeden kalbini vermek..." Frelina'nın gözleri bir anlığına düştü. "Düşündüm ki... Yapabileceğimi düşündüm, ama..."

"Ondan vazgeçmemen gerektiğini düşünüyorum."

Frelina tekrar başını kaldırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Iviry'nin yüzünde belirsiz bir ifade belirdi. "Farklı görünüyor. Son birkaç gün içinde bir şeyler değişti. Bilmiyorum... Bugün seninle antrenman yaparken onu görünce... uzun zamandır görmediğim Raine'i hatırladım."

Frelina, ona aynı görüldüğünü söylemek üzereyken, bir kapı çalması onları kesintiye uğrattı ve Frecco'nun gülümseyen yüzü kapıdan içeriye baktı. "Giydin mi?"

"Öyleyiz." Frelina ona eliyle içeri girmesini işaret etti ve Frecco dudaklarını büküp "Öyle olmayacağını ummuştum" diye mırıldanınca tekrar gülmeye başladı.

"Bir dahaki sefere daha yavaş giyinirim," diye şaka yaptı Frelina, uzattığı koluna kolunu geçirirken, Iviry diğer kolunu aldı ve odanın dışında bekleyen üç muhafızı etraflarını sardı. Onları iki gemiyi geçip arkaya, sonra da üç gemiyi geçip yana doğru ilerlerken çevrelediler, ta ki gemilere vuran dalgaların sesini bile bastıran sohbet, tabak ve müzik seslerinin geldiği bir gemiye ulaşana kadar.

Son güverteyi geçerken Iviry'nin derin bir nefes aldığını hiçbiri kaçırmadı ve Frelina öne eğilerek ona baktı. "Eğer çok fazla olursa, bu yakışıklı muhafızları çağır ve seni

seni korumasını iste," diye alay etti ve etraflarındaki erkeklerden alçak gülüşler kopardı. "Yani, muhtemelen kimse sana bakmayacaktır, özellikle de ceketlerini böyle çıkarmaya devam ederlerse."

Çatırdayan havada daha fazla kakhaha yankılandı ve Frelina, Iviry'nin çocukluğunda okuduğu romantik kitaplardaki kadınlar gibi teatral bir şekilde elini alnına götürdüğünde, Iviry bile başını sallayıp burnunu çekti.

Dürüst olmak gerekirse, çok fazla rol yapmasına gerek yoktu. Muhafızlar zümrüt yeşili üniforma ceketlerini ve altındaki beyaz gömlekleri çıkarmışlardı ve kaslarına yapışmışlardı. Evet, kesinlikle ona bir şeyler yapmıştı.

R gibi değil...

Frecco'nun alaycı bir kakhahası, neyse ki düşüncelerini böldü ve bakışlarını onun yeşil gözlerine çevirdi, dudaklarına kaybolan gülümseme geri döndü.

"Dans pistinde küçük gösterimize devam edelim mi?" Frecco kaşlarını oynattı, Iviry ona küçük bir el salladı ve etrafındaki Fae'lerle sohbet etmek için uzaklaştı, ancak geminin yan tarafındaki insan kalabalığını gözetlemeye devam ediyor gibiydi. Orada Loche, Zaddock ve Amalise ile ve Frelina'nın tanıdığı birkaç kişiyle konuşuyordu: konseyin bir üyesi olan bir kadın ve elinde kuş maskesi tutarken şarap içen bir muhafız.

"Kesinlikle öyle yapmalıyız." Frelina, babasının ona ve Elessia'ya çocukluklarında öğrettiği gibi hafif bir reverans yaptı.

Frecco, karşılık olarak reverans yaparken gözleri parladı, sonra elini tuttu ve hiç tereddüt etmeden onu henüz kimsenin cesaret edemediği dans pistine götürdü.

O, müziğin ritmine göre onu döndürürken, Frelina gözlerini ondan ayırmadı. O, babası gibi olağanüstü iyi bir dansçı değildi — Frelina'nın dans ettiği tek kişi babasıydı — ama eğleniyordu ve Frelina, Frecco her ayağına bastığında kıkırdarak gülüyordu.

Frecco onu düşürüyormuş gibi yapıp son anda yakaladı ğ ı n d a , göğsüne bir buz parçası saplandı ve o kadar iyi hissettiren gülümsemesini kaybetmekten kendini alamadı. Frecco

onun duygularını anladı ve onu kendine çekerek, gözlerine dolan yaşları tunik giydirilmiş göğsünde saklayabilmesini sağladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı saçlarına. "Sadece komik olmaya çalışıyordum."

"H-hayır," diye fısıldadı. "Bu... bu bana babamı hatırlattı."

Frecco hiçbir şey söylemedi, ama onu göğsüne sıkıca sarması, onu anladığını gösteriyordu.

Yanaklarını gözyaşları kaplamasına rağmen, tereddütle dans pistine çıkan insanlardan onu korumaya devam edip, onu daha sessiz bir köşeye götürdüğünde, ona "Teşekkür ederim" diye fısıldadı. Bu köşe, ona ilk kez rastladığı yeri hatırlattı.

Dün gece, olan biten her şeyden uzaklaşmak için gemiler arasında tek başına dolaşırken, birinin ağladığını duymuş ve ay ışığında yüzünde gözyaşları parıldayan bu iri yarısı muhafızı bulmuştu.

Frecco, elleri korkulukta, güneye doğru bakıyordu ve iri cüssesine rağmen, yüzünde Frelina'nın ona yaklaşmasını sağlayan nazik, savunmasız bir ifade vardı.

Onun geldiğini duymuş olmalıydı, ne de olsa tam bir Fae'ydi, ama arkasını döndüğünde üzüntüsünü saklamaya bile çalışmadı. Bunun yerine, ona düşük bir sesle "Burası ağlama köşesi ve duyduğuma göre senin de ağlayacak çok şeyin var, o yüzden bana katılabilirsin" diyerek ona katılmasını işaret etti.

Frelina şoktan kahkaha atmaktan kendini alamamıştı ve olay böylece bitmişti. Bütün geceyi, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde hayatları hakkında konuşarak geçirmişlerdi, ama onun tamamen bir yabancı olması ve kendi sınırları yokmuş gibi görünmesi bunun yardımcı olduğunu tahmin ediyordu.

Ona Rioner'in ebeveynlerini nasıl öldürdüğünü, on sekiz yaşında Rioner'in muhafızlığına nasıl atıldığını, Vastala'da Rioner'in elinde koz olarak kullanmasını istemediği için birlikte olmaya cesaret edemediği bir kadınla nasıl tanıştığını, bu kadının şu anda nerede olduğunu ve onu bir daha görebilecek mi olduğunu bilmediğini anlattı.

Frelina dinledi ve dinledi, ve Frecco ona kendi hayatını sorduğunda, her şey bir anda döküldü:

kız kardeşi için ne kadar korktuğu, Raine'e ne olduğu, bu savaşta ne kadar işe yaramaz hissettiği, özellikle de kız kardeşi onu ne kadar sevdiğini fısıldadıktan ve Frelina'nın Vastala'ya gittiğinde burada iyi işler yapabileceğini bildiğini söyledikten sonra... Elessia'nın onun başarabileceğine inandığı şeylere nasıl layık olacağını bilmediğini anlattı.

Frecco bir süre sessiz kaldı, sonra ona, bildiği tek yolla yardım etmek isteyip istemediğini sordu. Bu sessiz köşede bile hissettiği gerginliği biraz olsun azaltmanın bir yolunu bulmak.

O da başını salladı ve bir eğitim planı hazırladılar: aralarında akan kanın aksine birbirlerine güvenebileceklerini insanlara nasıl göstereceklerini. Bu fikri Loche ve Iviry ile paylaştıklarında onlar da beğendiler ve her gün pratik yapmaya karar verdiler, en güvensiz olan Fae'leri, insanları ve şekil değiştirenleri bulup onlara yakın durarak, en azından birkaçının Loche ve Iviry'nin inşa etmeye çalıştığı dünyaya inanmasını sağlamaya çalıştılar.

"Ağlıyor mu?"

Sana zarar mı verdi?

Raine'in öfkeli sesi zihnini işgal etti ve Frecco'nun kollarından koparılmadan önce tepki verecek zamanı olmadı, Raine onu incelerken yüzünü kendine doğru çekti.

Frelina birkaç çift gözün kendilerine çevrildiğini hissetti ve Raine kapıyı bir avuç vurduğunda Frecco'nun göğsüne sanki elini yaklaşmaya yaklaşmaya çalışırken, Frelina ona sert bir bakış attı, ama sesler etraflarında tekrar yükselene ve bakışların sıcaklığı kaybolana kadar onun yeşil ve altın rengi bakışlarından gözlerini ayırmadı.

Raine'in göğsü, Frelina ona öfkeyle bakarken hızla inip kalkıyordu, ama etraflarında sesler yeniden yükselene ve bakışların sıcaklığı kaybolana kadar onun yeşil ve altın rengi bakışlarından gözlerini ayırmadı.

"Sana durmanı söyledi, zihin bükücü," diye uyardı Frecco, Raine'in göğsünden bir hırıltı yükseldiğinde, Frecco elini itip tekrar Frelina'nın yanına geçti.

Raine'in gözleri bir an için Frelina'nınkinden ayrıldı ve Frecco'ya öfkeyle baktığında, Frelina'nın kollarındaki tüyler, Raine'in ela gözlerindeki bakıştan dolayı diken diken oldu. Ama Frecco sadece sırttı, elini Frelina'nın omzuna koydu ve eğilip fısıldadı, "Ne yapmak istersin?"

Gözlerine kısaca baktığında, gözlerinde bir meydan okuma vardı — ona değil, Raine'e yönelik bir meydan okuma — ve Frecco'nun

onun istediği gibi davranacağını anladı.

Özellikle Raine'in gözleri omzundaki ele yapışmışken, bu çok cazip geldi, ama Frelina kendini zorlayarak bunu umursamamaya karar verdi ve dans pistinin kenarında toplanmış diğer yarı-Fae'lere doğru başını salladı. Orada Fae'ler ve insanlar tereddütle dans ediyorlardı, birlikte değil ama en azından yan yana. "Raine ile konuşmam gerek, ama bu arada belki onlardan birine dans etme zevkini yaşatabilirsin."

Frecco bir an bekledi, muhtemelen onun emin olduğundan emin olmak için, sonra başını salladı ve gözleri Raine'in gözlerine değdiğinde soğuk bir gülümsemeyle Frecco uzaklaştı.

Frelina, Raine'in gözlerine tekrar bakmadan önce derin bir nefes aldı.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu, her kelimeyi vurgulamaya özen göstererek.

Raine omuzlarını dikleştirep ona baktı. "Ağlıyordun. Oradan senin acını hissedebiliyordum." Bu gece nöbet tutması gereken başka bir gemiyi işaret etti.

"Bu yüzden olay çıkardın mı?" Onun geri çekilmesine izin vermeden ona doğru bir adım daha attı ve ona çok yakışan beyaz tunic ten bir avuç dolusu tutarak, tunikin kırışmasını ve onun daha az... daha az her şey gibi görünmesini umdu, özellikle de onun etrafında olduğu kalbini çarptıran şeyleri.

"Onlara yardım etmek için burada olduğumuzu biliyorsun," diye devam etti Frelina, gözleri dans pistine doğru ilerleyen Loche ve Iviry'ye kaydı, insanlar onlara yol açıyordu. "Ben elimden geleni yapıyorum, sen de öyle yapmalısın."

"Biliyorum," diye tersledi Raine. "Ben... Sen acı çektiğinde buna dayanamıyorum."

Durduramadan kaşlarından biri yukarı kalktı.

"Siktir," Raine, yüzünde beliren tedirginliği fark edince küfretti. "Bunun bir kısmının benim yüzümden olduğunu biliyorum ve... deniyorum..."

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Raine'in ağzı karada kalmış aptal bir balık gibi açılıp kapanırken, neredeyse ayağıyla yere vurmak üzereydi.

Raine hiçbir şey söylemeyince, alaycı bir şekilde güldü ve onu nazikçe kenara iterek dans pistine doğru ilerledi.

Daha önce de söyledim, Raine. Benimle bir şey istiyorsan, lanet olası kelimelerini kullanman gerek.

Bu düşünceyi onun zihnine gönderdi ve kendi zihnini kapatamadan, başka bir düşünce zihninin sınırlarını aştı; bu düşünce, bir hançerin derisini deldiği gibi onun zihnini deldiğini hissedebiliyordu.

Çünkü bir gün artık dinlemek için orada olmayabilirim.

Bölüm 20

Raine

Çünkü bir gün artık dinlemek için orada olmayabilirim.

Kahretsin, bu çok acıttı ve onun içinde lanet bir ateş yaktı. Raine, yüzüne kocaman bir gülümseme takınan ve diğer iki yarı-Fae'nin ellerini tutup onları dans pistine sürükleyen öfkeli küçük kadını izledi.

Ondan sözlerini kullanmasını mı istiyordu? Raine, o piç Frecco diğerlerinin başlarının üzerinden "İyi misin?" diye sorduğunda dişlerini gıcırdatırken, Frelina burnunu kırıştırarak başını salladı.

Uzun zamandır hissetmediği bir şey derisinde titreşti ve bu yabancı duygunun ne olduğunu fark ettiğinde gözlerini kırptı.

Savaşma isteği.

Raine, Frelina'nın kollarını başının üzerine kaldırıp, etrafını saran Fae'ler, yarı Fae'ler ve tereddütlü insanlar arasında sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi dönmesini izlerken tekrar gözlerini kırptı. Mavi elbisesi, yüzündeki gülümseme kadar özgür görünüyordu.

Daha önce hiç kavgadan çekilmemişti - en azından Solana ölmeden önce - peki ya şimdi? Hayır, bunu yapması imkansızdı. Elessia'nın kız kardeşine bir şekilde aşık olduğunu, Elessia ayağına bastığında, onu bir ergenmiş gibi azarladığında ve çok uzun süre kaldığı karanlık delikten çıkardığında fark ettiğinde...

Eğer o isterse, lanet olası kelimelerini kullanırdı.

Ama o muhteşem kadına yaşattığı onca şeyden sonra, mükemmel kelimeleri bulması gerekiyordu. Öylece yanına gidip ona aşık olduğunu fark ettiğini söyleyemezdi.

O, ondan çok daha fazlasını hak ediyordu... ve artık sızlanmayı bırakıp bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı gelmişti.

Raine, dans pistine doğru yürümeye başladığında Solana'nın onu tezahürat ettiğini duyabiliyordu ve uzun zamandır ilk kez, onun yüzünü zihninde tuttu, gülümsemesi bir şekilde damarlarında neredeyse unutmuş olduğu bir sıcaklık hissi uyandırdı.

Frelina onu görmezden gelip, hala ona baktığını bilmiyormuş gibi davranmasına rağmen, kalabalığın önündeki hareketliliği izlerken yüzünde bir gülümseme belirdi. Fıçılara ulaşamayanlara bardaklar uzatılıyor, davulların yumuşak melodileri ve eski şarkılarından birini söylemek için öne çıkan Fae'lerin kahkahaları duyuluyordu. Bu şarkı, cadılar ve onların aşk büyülerıyla ilgiliydi ve Raine'in dudaklarını daha da yukarı kaldırdı.

Sonra havada bir değişiklik oldu ve Raine hareketsiz kaldı, kasları gerildi ve içindeki her sinir kıvılcımlandı, hazırды, kalabalığı tekrar tararken, gözleri gemiyi ve yanındaki ikisini dolaştırdı.

Neyin yanlış olduğunu hemen anlayamayınca, insanların düşüncelerini uzak tutmak için genellikle kurduğu bariyeri kaldırdı ve mutlu zihinleri ve kederden etkilenenleri arka plana atarak, hafifçe kırmızı renkte parlayanlara, öfkenin peşinde oldukları şeyi yönlendirdiğini söyleyenlere odaklandı.

İlk olarak bir şekil değiştirenin zihni dikkatini çekti, kalabalığın içinden geçerken erkeğin düşüncelerinde ağır basan bir adaletsizlik vardı. Etrafında birkaç şekil değiştiren daha vardı, zihinleri Raine'in ilk tespit ettiği liderin öfkesi ile renklenmişti, düşüncelerindeki neredeyse hayvani bir renk tonu onu serin bir esinti gibi sarıyordu.

Regent ve o lanet Fae ile yüzleşmeliyiz, diye düşündü erkek şekil değiştiren, ve Raine kalabalığın içinden gözlerini gezdirirken onun zihnine kilitlenmeye çalıştı. Ama her zaman şekil değiştirenlerde olduğu gibi, bu insanlara ve Fae'lere göre daha zordu ve genellikle bir saniyeden az bir sürede saplayabildiği pençeleri, değişken girdapların içinde kayıp gitti.

Dönüşenlerin doğası, öngörülemez olmalarıydı. Özellikle öfke, çaresizlik veya korku gibi daha güçlü duygulara kapıldıklarında ve insan ve Fae'lerin rasyonelliğinden çok içgüdüleriyle hareket ettiklerinde,

zihinlerini ele geçirmek ve iradelerini bükmek ancak yarı yarıya işe yarardı.

Raine, şekil değiştirenin bir şey hissettiğini ve korkmuş bir av gibi zihninin döngüye girdiğini, düşüncelerinin anılarla, planlarla ve saf içgüdülerle karıştığını ve bunun Raine'in kendi başını da döndürdüğünü fark etti.

Siktir! Dönen Raine, Loche ve Iviry'yi buldu ve nihayet bir şekilde bir araya gelmiş gibi görünseler de, tereddüt etmeden onlara doğru koştu; Loche onu dans pistinde zarifçe gezdirirken, gözleri sadece birbirlerine bakıyordu.

Iviry'nin iki muhafızı, sanki lanet olası bir tehlikeymiş gibi yoluna çıkmaya çalıştığında, Raine zihinlerine girerek, "*Beni geçirin yoksa sizi bu gemiden atarım*" diye bağırdı.

Iviry'nin muhafızları kenara çekilip Raine'in hareketli kalabalığın içinden geçmesine izin verirken, ikisi de ona bakmadığında, "Regent, Iviry," diye bağırdı.

Çok dikkatsizlerdi.

Ve Iviry'nin lanet muhafızlarıyla konuşması gerekiyordu, eğer ona ulaşmak bu kadar kolaysa.

Sonunda, mavi ve gri gözler onun gözlerini buldu ve Raine, tüm kalabalığı uyandırmamak için sesini alçaltmaya zorladı.

"Başımız belada," diye bağırdı. "Beş şekil değiştiren. Güçlü olanlar ve zihin kontrolünden kaçmak için eğitilmiş olanlar. Kızgın ve sarhoşlar, ve bahse girerim seni köşeye sıkıştıracaklar."

Raine sözünü bitirir bitirmez, o uyarı hissi — elektrik kıvılcımı — havayı doldurdu ve daha önce hoş geldin gibi görünen kahkahalar ve alçak sesli mırıldanmalar birkaç oktav düştü, sesler daha karanlık, daha endişeli hale geldi.

Kalabalık tekrar hareketlendiğinde, Raine yanıldığını fark etti. Hem de çok yanılmıştı.

Sadece beş şekil değiştiren yoktu.

Bir şekilde, Iviry ve Loche'ye yaklaştığı sırada, daha fazla şekil değiştiren ve birkaç yarı Fae onlara katılmıştı. Neler olduğunu anlayınca geminin yanlarına koşan kalabalığın arasından geçen grup, otuzdan fazla kişiden oluşuyordu.

Ama Raine'in kanını önce donduran, sonra da o kadar ısıtan şey bu değildi. Bilmediği bir tehditkar ses boğazından çıkmıştı.

Düşüncelerini okuduğu beş şekil değiştirenin yanındaki yarı-Fae'ler, her biri bir kişiyi yanlarında sürüklüyordu ve Raine, bunların neredeyse tüm yeni Havlands konseyini oluşturduğunu hemen anladı.

Venko ilk olarak öne çekildi ve gözü morarmış olsa da, hala açık olan gözü vahşiydi ve çok daha uzun boylu yarı Fae'nin elinden kurtulmaya çalışırken tükürdü ve hırladı. Bir insan kadın, bir Fae kadını ve Dedrick Reinsdor da farklı derecelerde yaralanmış olarak öne sürüklendi, ama Raine'in gözlerini ayıramadığı, bir şekil değiştirenin boynunu tutup onu arkaya ittiği sırada Frelina'nın öfkeli yüzüydü.

O lanet olası...

"Iviry, arkama geç," diye emretti Loche ve onun şerefine, naipin keskin emrinde zerre kadar korku yoktu.

Iviry bir şey cevap verdiğinde, Loche muhafızlarına öyle bir bakış attı ki, iki Fae bile geri çekildi ve hızla onun etrafını sardılar, her biri Fae liderinin yanına geçerken, Loche bir adım önünde kaldı.

Raine'in görüşü kırmızıya büründü, naip ile az önce tamamen ve tamamen takıntılı olduğunu fark ettiği kadını tutan şekil değiştirene bakarken, Merrick, Kerym ve Thissian'ı o kadar çok özlemişti ki göğsü ağrıyordu.

Tek bir bakışla, bu pislikleri geri çekilmeye ikna edecek bir plan yapabilirlerdi.

Bunun yerine... Raine daralmış bakışlarını etrafa çevirdi.

Bunun yerine, Iviry'yi tutmayan iki muhafız vardı — sanki her an Loche'nin üzerine atlayacakmış gibi görünen liderlerini.

Bunun yerine, parmaklıklara yaslanmış insanların korku dolu bakışlarını yakaladı.

Bunun yerine, yarı Fae ve şekil değiştirenler, çok yaklaşan insanlara ve Fae'lere hırıldarken, kalabalık başlangıçta olduğundan daha da bölünmüş görünüyordu.

"Lütfen bize bu mükemmel akşamı neden mahvettiğinizi söyler misiniz?" Loche, bir zamanlar isyancılar olan ve naip tarafından serbest bırakılanlar, müzisyenlerin geride bıraktığı enstrümanlar ayaklarının dibinde dururken, önlerinde durduklarında, ağır bir sesle sordu. "Ve neden konseyimiz sanki savaştan çıkmış gibi görünüyor?"

Raine, Loche'un gözlerine baktığında yüzünde ölümcül bir gülümseme belirmeye başladı.

Naip de onun kadar öfkeliydi ve Loche'un sihir gücü olmasa da, Raine eşinin tehdit edildiğinde nasıl hissedildiğini bilirdi. Aptallar onu geçmeye kalkışırsa, insan liderin silahlarının gücü dışında başka bir güce ihtiyacı olmayacaktı.

Lider bir adım öne çıktığında Raine zihninde *"Canlı çıkamazlar"* diye fısıldadı. *Ağızlarından ne bok çıkarsa çıksın. Artık şans yok, naip.*

Kabul. Loche bir daha ona bakmadı, ama parmakları yan tarafında kıvrıldı, orada asılı duran kılıca hazırdı. *Konseyi hayatta tutmak için parlak fikirlerin varsa, lütfen söyle. Bu piçler bunu yapmazsa, Frelina yaralanırsa Lessia kesinlikle kafalarımızı koparır.*

Raine bu düşünceyle dişlerini gösterdi ve önlerindeki yarı-Fae'lerden biri geriye sendelediğinde gözlerinin parladığını biliyordu.

Onları konuşturun. Raine bir saniye için başını Iviry'ye çevirdi. *Ve bana kızmayın, ama müstakbel karınız, sizi dinleyip onu dinlemedikleri için o muhafızları öldürmek üzere. Onu güvende tutmak istediğinizi biliyorum, ama hepsini ortadan kaldırmak istiyorsak onun becerilerine ihtiyacımız olabilir.*

Loche'un gözleri bir an sertleşti, sonra dişlerinin arasından nefes verip Iviry'ye döndü ve ona ilerlemesini işaret etti.

"Sırf kadının diye bana emir veremezsin," diye Iviry fısıldayarak homurdandı, ama Raine'in duyabileceği kadar yüksek sesle, muhtemelen kasıtlı olarak, çünkü onların sessiz konuşmalarını fark etmiş olmalıydı. "Biz eşitiz, naip. Ve sırf penisim yok diye beni korumaya çalışmana izin vermeyeceğim."

Loche bir an için çenesini indirdi, sonra kendini topladı. Frelina

shifter boynunu daha da aşağı bastırınca istem dışı bir ses çıkarmamış olsaydı, Raine onun sonraki sözlerine gülmekten kendini alamayacaktı.

"Seni önemsiyorum, bu yüzden seni korumaya çalışıyorum," diye tısladı Loche, ve Iviry'nin yanaklarında beliren lekeler, onun ateşli saçlarını yansıtıyordu, gözlerinden kaçıyordu. "İnanmayabilirsin, ama ben bunların hiçbirini fark etmedim, çünkü senin lanet olası güzel mavi gözlerine bakmaktan kendimi alamadım, ve bu beni çok sinirlendiriyor."

Bu kez Iviry'nin ağzı açık kaldı, ama kalabalık sessizleşince Raine, iki liderin zihnine bir düşünce yerleştirdi. *Kesinlikle çok sevimli, ama öldürülmek üzereyiz, lütfen odaklanın.*

İkili kendilerini toplarken, Raine tekrar Frelina'nın gözlerine baktı ve bakışları yanına kayınca, Frecco'yu da yakaladıklarını fark etti. Fae, kırık burnu ve omuzları arasında sarkmış başıyla, dayakların en ağırını yemiş gibi görünüyordu.

İyi olacaksın. Raine, o piç kurusunun ona... ona dokunduğu için duyduğu korku ve öfkeyi içine almamak için zihnindeki sözleri yumuşatmaya çalıştı. *İyi olmanı sağlayacağım.*

Biliyorum. Frelina sanki bu onun suuymuş gibi ona öfkeyle baktı ve Raine ona kaşlarını çatarak devam etti. *Aptalca bir şey yapmak üzeresin. Bunu hissedebiliyorum. Raine? Raine!*

Loche tekrar konuşurken Raine cevap vermedi. Talepkar sesi  gemide yankılandı ve herkes şimdi karşısındaki gruba, Iviry'ye, Loche'ye ve iki muhafızlara bakıyordu.

"Sen... kışkırtıcı sensin, değil mi?" Naip, önündeki şekil değiştiren kişiden grubun geri kalanına doğru gözlerini tembelce gezdirdi.

Raine, Loche'un zihnindeki endişeyi hissetmemiş olsaydı, onun sıkılmış ifadesine gerçekten inanırdı.

"Ben liderim," diye hırladı şekil değiştiren, etrafındaki hava bir anlığına titredi, sanki bir dönüşümü engelliyormuş gibi. Raine, zihnini hızlıca taradıktan sonra, bunun gerçekten doğru olduğunu doğrulayabildi.

Ona dikkat edin, diye Loche ve Iviry'yi uyardı. *ok öfkeli ve kendini kaybediyor.*

Sonra tekrar Frelina'ya döndü, sanki onun düşüncelerini ve

anıları topluyormuş gibi.

Hazır ol. Raine gözlerini onun gözlerine dikti. *Zamanı geldiğinde, o platoda yaptığın gibi savaş.*

Ona cevap verecek zaman tanımadı ve bu son sözlerle Raine, yarı Fae'lerin zihinlerine bakmaya başladı ve birkaç saniye içinde hepsini yakalayabildiğinde neredeyse alaycı bir şekilde güldü.

Siz aptallar, diye zihinlerine fısıldadı. *Bundan sağ çıkabileceğinizi düşünmediniz, değil mi? Kızıma dokundunuz ve bunu yaptığınız anda... öldünüz.*

Raine, onların dehşete kapılmış tepkilerini engelledi ve Raine'in artık zihinlerini ve dolayısıyla tüm hayatlarını kontrol ettiğini gösteren hiçbir dışsal işaretin olmadığını görmekten memnun oldu.

"Lider..." Loche, Iviry'nin elini tutarken tsk diye ses çıkardı ve Raine bunun onu yanında tutmak için olduğunu biliyordu, ama sanki ikisi tek bir kişi gibi görünüyordı: tek bir lider, tek bir güç, halklarını birleştiren tek bir kişi. Tıpkı Dedrick ve diğerlerinin istediği gibi.

"Burada bizden başka lider yok," diye ekledi Iviry, yumuşak sesi Loche'nin sert sesini o kadar iyi tamamlıyordu ki, Raine onların eş olduklarına nasıl şaşırmış olabildiğini merak etti.

"Havlands'ı yönetiyoruz," diye devam etti Iviry. "Halkımıza bakıyoruz."

Loche, onun sözlerine uyumlu bir şekilde başını salladı, gözleri her hareketlerini izleyen kalabalığa kayd. "Hepinizin bir sonraki dolunayı görecektir kadar yaşamanızı sağlıyoruz. Ve serbest bıraktığımız mahkumların bize karşı gelmesinden hoşlanmıyoruz, değil mi?"

"Hayır." Iviry hayal kırıklığına uğramış gibi göründü, ancak Raine onu yeterince tanıyordu ve gergin omuzlarının endişesini ele verdiğini biliyordu. "Gerçekten hoşlanmıyoruz."

"Bunun adil olmadığını düşünüyoruz!" diye bağırdı şekil değiştiren. "Korina'yı kim temsil ediyor? Şekil değiştirenlerin savunucusu yok. Yarı insan hükümdar yok!"

Loche'nin alçak gülüşü mırıldanmaların üstüne yayıldı. "Shifter yok mu? Halfling yok mu? Ben ikisi deyim. Yarı insan. Yarı shifter. Iviry ise Fae. Biz Havlands'daki tüm insanları temsil ediyoruz."

"Bu yüzden seni serbest bıraktık. Bu yüzden ihanetin cezalandırılmadı." Iviry, sesinden öfkesini gizlemeye çalışıyor gibiydi. "Çünkü hepimizin birbirimize ait olduğuna inanıyoruz. Loche ve benim gibi. İnsanların, Fae'lerin, şekil değiştirenlerin ve yarı insanların eşit olduğu bir dünya."

"Ve biz zorla bir şey almaya inanmıyoruz," diye hırladı Loche, iradeleri dışında tutulan konsey üyelerine başını sallayarak. "Biz seçildik. Ve bundan sonra tüm liderler de öyle olacak. Havlands'ta. Ellow'da. Vastala'da. Korina'da. Belki bir gün tek bir hükümdar tüm ulusumuzu yönetecek, ama şimdilik biz herkesi temsil ediyoruz."

Grupta bir endişe dalgası yayıldı ve Raine, Loche'un söylediklerinin önemi olmadığını biliyordu. Öndeki lider için önemi yoktu, neredeyse ağzından köpükler saçarak, "Sen şekil değiştiren değilsin! Annen bize ne kadar işe yaramaz olduğunu söyledi..."

"Siktir et," diye homurdandı Iviry ve öne atılarak Loche'yi itti. Loche ona uzanırken, Raine ne olacağını hemen anladı, Iviry'nin narin elleri, şekil değiştiren yaratığın yüzüne çarpmadan önce bile. Yaratık siyah bir yıla dönüşmüştü.

Yılanın tıslaması büyük bir acıdan kaynaklanıyordu ve Iviry kanlı ellerini havaya kaldırarak, yaratığın göz çukurlarından çıkardığı gözleri herkese gösterdi.

Bunu yapmaktan hoşlanıyor. Raine, diğer şekil değiştirenler öfkeyle çılgılık attıklarında Loche'ye bir bakış attı ve o da ileri atıldı. *Onu kızdırmamak en iyisi.*

Iviry vahşi mavi gözlerini ona dikerken, naip "Bilmiyorum, bu oldukça çekici" diye bağırdı ve Raine, yarı Fae'lerden biri zihinsel kontrolünü kırmaya çalışırken, onları kendi hallerine bıraktı.

Sanmıyorum. Büyük bir ders alacaksın. Şey... son dersin. Raine, yarı Fae'ye hareket halindeki gemiden atlamasını ve yelkenleri artık göremeyecekleri kadar uzaklaşana kadar suda kalmasını söylerken dişleri alt dudağını sıyırdı.

Bu onları öldürecekti elbette, ama merhamet göstermenin sırası değildi. Şanslarını kullanmışlardı. Ayrıca... Iviry'nin iki muhafızına karşı Frelina'yı kalkan olarak kullanarak

Frelina'yı Iviry'nin iki muhafızına karşı kalkan olarak kullanarak şekil değiştireni öldürebilmek için yolu açması gerekiyordu.

"Onu bırakın," dedi Raine, yarı Fae'ler kendilerini korkuluktan öfkeli dalgalara atarken, ve o, Frelina'nın boynunu tutarkenki öfkesinin -ki bu acı verici olmalıydı- onu ele geçirmesine izin vermemeye çalışarak, şekil değiştireni güverteye çıkan merdivene sıkıştırmayı başardı. "Hadi bunu halledelim, sen ve ben."

"Sanmıyorum," diye bağırdı şekil değiştiren. "Beni öldüreceksin."

"Evet," diye itiraf etti Raine. "Benimkine dokunduğun için seni öldüreceğim..."

"Raine," dedi Frelina sessizce ve o, sadece ismine sığdırdığı yalvarış ve talebin karşısında donakaldı.

"Yapma..." Başını salladı. "O sadece..."

Shifter parmaklarını boynuna daha sert bastırınca sözleri kesildi.

Bu kadar yeterdi. Zihin Yakalayıcı o kadar yüksek sesle kükredi ki, olayları sadece izleyenlerden biri geriye doğru sendeledi ve etrafındakilerin dehşeti içinde korkuluktan aşağı düştü.

"İyi ki kurtuldum," diye düşündü Raine, Merrick'ten ilham alarak kendini şekil değiştirenin üzerine atarken, elini göğüs kafesine geçirip lanet kalbini söküp çıkardı.

Kalbi denize düşen kişinin peşinden fırlatıp güvertede kıvrılan ve seğiren cesedi görmezden gelen Raine, Frelina'yı kendine doğru çekti. Kadın ona hırlamaya cüret etmesine rağmen, kokusu burnuna dolduğunda kalbi hemen sakinleşti.

"Onu öldürme demiştim!" Frelina ayağını kaldırdı, sanki onun ayağına basacakmış gibi. "O parçalanmıştı!"

Lanet olsun, Raine şimdi Merrick'in Elessia kahraman olmaya çalıştığında neden bu kadar huysuz olduğunu anladı. Frelina'yı burnu burnuna degecek kadar yaklaştırdı ve arkalarındaki kavgayı görmezden geldi.

—Iviry ve Loche bunu halledebilirdi, çünkü bunu söylemesi gerekiyordu—ve ellerini yüzüne koyarak, "Siktiğim kelimelerini kullanmamı istedin, o yüzden kullanacağım" diye homurdandı.

Raine'in gözleri onun gözleri arasında gidip geldi ve onun gözleri karardığında inlememek için kendini zor tuttu.

Bunun öfkeden olup olmadığı umurunda değildi; bu, lanet olası dizlerini titretmişti. "Eğer biri" —etrafına dar bir bakış attı—"izin vermeden sana bakarsa bile, onu lanet olasıca öldüreceğim."

Sözleri amacına ulaştı ve kalabalık daha da dağıldı, yumuşak mırıldanmalar onun öfkesinden uzaklaştıklarını gösteriyordu. Sadece lanet olası ateşli yarı Fae, kehribar rengi gözlerinde hiç korku olmadan ona bakıyordu ve ağzını açtığı anda Raine başını salladı.

"Hayır. Sözlerimi kullanacağımı söyledim." Sert ses tonuna rağmen, parmaklarının nazik olduğunu biliyordu, çünkü parmakları kadının yüzünü kendisine doğru daha fazla eğiyordu.

"Seni istiyorum. Benim olmanı istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. İstedğin her şey olmanı ve hayalini kurduğun her şeye sahip olmanı istiyorum. Ama en önemlisi, güvende olmanı istiyorum." Frelina'nın kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki, kendi göğsünde hissedebiliyordu. "Sana ne kadar senin olmak istediğimi göstereceğim, ama buna inanmanı sağlarken, bu lanet gemilerdeki herkesi öldürmek anlamına gelse bile, seni korumama izin vereceksin."

Kız ona göz kırptı, uzun kirpikleri kızarmış yanaklarında fısıldadı ve o, eğilip dudaklarını kızın dudaklarına yapıştırmaktan kendini alamadı, daha önce bastırdığı inilti, kız izin verince serbest kaldı.

Ama kızın kolları onun boynuna dolandığında, adam geri çekildi. "Henüz değil. Henüz bunu hak etmiyorum."

Yine eğildi, sonraki sözleri neredeyse nefes nefese ağzına fısıldadı, kendini tutmak için verdiği mücadele şimdiye kadar yaşadığı her şeyden daha zordu. "Ama yapacağım, Frelina. Bunu hak edeceğim ve hak ettiğimde..." Raine dudaklarını onun dudaklarına değdirdi, sonra geri çekilip onu tamamen bıraktı. "Benden asla kurtulamayacaksın."

Bunun üzerine, omzunun üzerinden bir bakış attı ve Loche ile diğerlerinin kavgayı kontrol altına aldıklarını gördü.

sonra Frelina'ya döndü ve onu kollarına aldı. "Uyku zamanı, güneş ışığı."

Raine onu kendi gemilerine taşırken hiç konuşmadılar, ama Frelina'nın gözlerinin yüzünde fısıldadığını hissedebiliyordu, düşünceleri kapalı olsa da meraklı ve... küçük bir heyecan kıvılcımıyla renklendirilmişti - onu yatağına bıraktığında ve kendini kendi odasına gitmeye zorladığında onu neredeyse öldüren bir heyecan.

Bölüm 21

Merrick

"Kerym,
hayır!"

Pellie'nin ılığı Merrick ve Lessia'yı donduracak kadar güçlüydü. Lessia'nın önünde yürüyen Soria, kollarındaki kitapları düşürdü ve tozlar etrafına uçuşurken, dönüp kız kardeşinin Kerym'in önünde durduğu yere doğru koştu.

Vücudunu tamamen yanlarındaki koridora çeviren Merrick küfretti. Raflar ve rafları kaplayan tozlu kitaplar Kerym'in vücudunun bir kısmını örtse de, siyah saçlı Fae'nin nasıl hareketsiz durduğu, ellerinin nasıl donmuş olduğu, parmaklarının sanki vücudu buza dönüşmeden önce kıvrılmaya çalışmış gibi yanına bükülmüş olduğu açıkça belliydi.

"Gözleri," diye fısıldadı Lessia, Merrick'in yanına gelerek.

"Siktir," diye küfretti Merrick tekrar.

Çünkü Lessia haklıydı. Kerym'in gözleri, Lessia'nın gemide wyvernlerle ilk karşılaştıklarında gördüğü gözlere korkutucu bir şekilde benziyordu; genellikle yüzünde parıldayan gök mavisini gözleri şimdi bembeyazdı ve önünü görmeden bakarken neredeyse parlıyordu.

Bir saniye daha kaybetmeden, Merrick Lessia'nın elini kendi eline aldı ve onu Pellie ve Soria'nın durduğu yere sürükledi, yüzleri neredeyse Fae savaşçısının gözleri kadar solgundu.

Soria'nın yere düşürdüğü kitapların sayfalarının yumuşak hışırtısı dışında, bir an için sessizlik hakim oldu. Bu hışırtı, bu dünyaya ait olmayan garip bir esinti tarafından yaratılıyordu.

Merrick, Kerym'e bakarken hissettiği lanet olası çaresizliğe tekrar küfür etmek istedi. Bu korkunç duyguya başka bir şey daha eklendi, derisinin altına sızan, göğsünün derinliklerinde boğucu bir önseziyle kıvrılan bir şey. Yüzyıllar boyunca eğitim almıştı, ama yine de...

Lessia onun adını söylediğinde, hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı.

"Merrick?"

Ona dönmeden önce bile, korku boğazını düğümledi. Kolu —taşla birleşen kolu— loş kütüphanede parlıyordu ve ışık, kirli bir pencereden giren güneş gibi kehribar rengi gözlerinden sızıyordu, ışık huzmeleri solgun yüzünü aydınlatıyordu.

Kendini durduramadan ona daha sıkı sarıldı ve o önsezi — garip bir farklılık — yayıldı. Lessia'nın gözlerinde kendi gözlerinin yansımasını görmesine gerek yoktu, gümüş kıvrımlarından da ışık sızdığını biliyordu.

"Bu hepinizde var," diye fısıldadı Pellie.

Lessia'nın kolu o anda daha parlak bir şekilde parladı ve Merrick, onu alıp oradan defolup gitmek mi, küfür etmek mi yoksa sadece bakmaya devam etmek mi gerektiğini bilemedi, tam o sırada Kerym ağzını açtı.

"Çocuklarım."

Ses, arkadaşının sesine hiç benzemiyordu.

Tabii eğer bir sesse.

Oda içinde yankılanıyordu, ama aynı zamanda o kadar sessizdi ki Merrick, sesin arkadaşından mı geldiğini yoksa sadece zihninde mi var olduğunu anlayamadı. Soria ve Pellie taş zemine diz çöktüler, başlarını o kadar eğdiler ki çeneleri göğüslerine değdi ve Kerym'in önünde eğildiler — ya da onun bedenini ele geçirmiş olan her neyse.

"Kimsin sen?" diye sordu Lessia, sesi merakla doluydu, bakışları kolundan Merrick'e, sonra tekrar koluna kaydı. "Ya da nesen sen?"

Kerym yüzünü onlara çevirdi ve hareket yavaş olsa da, Merrick'in vücudundaki tüm kaslar gerildi, sınırları o kadar güçlü bir tehdit hissiyle kıvrandı ki, tüm uzuvları seğirdi.

Kerym'in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Onu iyi koruyorsun, Merrick Morshold. Koruyacağını biliyorduk."

Bunu hissedebiliyordu. Gururu. Saygıyı. Bu... şeyin... ona duyduğu... sevgiyi.

Ama umursamadı. Yabancı bir his içini kapladı ve açık bıraktıkları kapıya bir bakış attı, bu şeyin ne kadar hızlı hareket edebileceğini merak ederek.

hareket edebileceğini merak etti.

Lessia'nın ona göz kırpması, onun da bunu hissettiğini düşündürdü ve konuşmak üzereyken yanağına dokunan yumuşak bir el onu durdurdu. Başını yana çeviren Merrick, annesinin sevgi dolu dokunuşunu bulmayı umuyordu, ama orada hiçbir şey yoktu ve zeminde dolaşan gölgelere dişlerini göstermeden edemedi.

"Soruna cevap olarak, Ölüm Kraliçesi... Ben her şeyim ve hiçbir şeyim. Ben toprak, gökyüzü, rüzgâr ve suyum. Ben yaşam, ölüm, karanlık ve ışığım. Ben senim, Ölümün Koruyucusu'yum ve sevgili Kerym'im. Ben kötüyüm, iyiyim ve ikisinin arasında her şeyim."

"Büyü," diye fısıldadı Soria. "Sen büyüsün."

Kerym'in yumuşak yüzü ona döndü. "Kalkın, koruyucular. Bana eğilmeyin. Sizler benim eşitlerimsiniz, her zaman olduğu gibi. Dengelerin koruyucuları. Her dünyayı onu tehdit edenlerden koruyanlar."

Pellie ve Soria emir üzerine birden ayağa kalktılar, yüzleri o kadar hayranlıkla doluydu ki Merrick, tanrılar bu alemde dolaşırken ve insanlar onlara hala taparken, halkının da böyle görüldüğünü düşündü.

Kerym'in yüzü birden ona döndü ve ilk kez, gözlerinden yayılan ışıktaki karanlık bir şey parladı, Lessia ve Merrick aynı anda birbirlerine doğru bir adım attılar.

"Tanrılar..." Kerym'deki şey son kelimeyi neredeyse tükürdü. "Onlar tanrı değil. Onlar, çok uzun süredir serbestçe dolaşan, bastırılması gereken bir tehdit."

"Ne demek istiyorsun?" Merrick, kendini durduramadan bu sözleri söyledi, ama Lessia'nın da aynı soruyu sorduğunu hissedebiliyordu, bu yüzden arkadaşının garip halini izlemeye devam etti.

"Senin dediğin tanrılar, Fae'ydi. Güçlü Fae'lerdi, ama yine de Fae'lerdi." Kerym'in parlayan gözleri Merrick'ten ayrılıp Lessia'ya yöneldi ve yumuşak ifadesi Merrick'i sakinleştirmeliydi, ama onu daha da endişelendirdi.

Kerym'in yüz hatlarında... keder vardı.

"Ölüm Kraliçesi. Hayatın kolay geçmedi. Ve şimdi seni bekleyen yol da imkansız

imkansız seçimler yapman gerekecek, evlat. Seni kıskanmıyorum, ama böyle bir güce sahip olan biri için bu gerekli.

Kerym'in bakışları bir anlığına Merrick'e döndü. "Eşin sana bir keresinde sihrin, onu kullanan kişi tarafından şekillendirilebilen bir güç olduğunu söylediğinde haklıydı. Bu, ruhundan gelen bir armağan. Topraktan. Karanlıktan ve ışıktan. İhtiyacın olan kaynaktan. Değer vermeli ve saygı duymalısın. Ondan korkma, evlat." Kerym, devam etmeden önce dudaklarını ince bir çizgiye dönüştürdü. "Senin tanrı dediğin varlıklar, bir lütuf olması gereken şeyi çarpıttılar. İzin verilenden fazlasını aldılar. Dengeyi suistimal ettiler, kendi lehlerine çevirdiler, başkalarının hayatlarıyla oynadılar."

"Nasıl?" diye fısıldadı Soria. "Bunu nasıl yapabildiler?"

"Bundan bahsetmeyeceğim." O ürkütücü ses, cadıya verdiği yanıtta nazik kalmaya devam etti. "Böyle eylemler bir daha asla tekrarlanmayacak. Asla öğrenilmeyecek. Asla taklit edilmeyecek."

"Bu... bu yüzden mi geri döndüm?" diye sordu Lessia, Merrick'e daha da yaklaşarak, kalbinin çarpıntısı onun göğsüne vuracak kadar. "Merrick bu yüzden mi beni ölümden geri getirebildi?"

Kerym başını salladı. "Dünyanın dengesi pamuk ipliğine bağlı olduğunda, örtülü kraliçeler yükselecek. Bir ismin gücünü anlayan ve yine de onu terk edenler. Fedakarlığın gerekli olduğunu öğrenenler. Aşk adına ellerinden gelen her şeyi yapmaya hazır olanlar. Çünkü aşk... en saf sihir biçimidir. Ve onu gerçekten hissetmiş olanlar, aşkın yıkıcı ya da koruyucu olabileceğini anlamış olanlar, dünyalarını kurtarabileceklerdir."

Merrick'in zihni tüm bu yeni bilgilerle dolup taşıyordu, ama milyonlarca soru zihninde parıldasa da, tek bir soru vardı...

"Senin aradığın şey, Ölümün Koruyucusu... Havlands'ta henüz yok." Kerym'in yüzündeki yumuşak gülümseme, Merrick'in kırılan kalbinin her yavaş atışıyla soluyordu. "Hiçbir kraliçe tek başına hüküm süremez. Toprağın suya, karanlığın ışığa ihtiyacı olduğu gibi, bir kraliçenin de aynasına ihtiyacı vardır — ölümüne kadar onun hayatı."

"Ona eşit birine ihtiyacı var," dedi Pellie yavaşça. "Ölümden gelen kişiye ihtiyacı olduğu gibi, 'hayata tutunan' birine de ihtiyacı var. Eğer

... ikisi de yaşayamaz."

Sessizlik kulakları sağır ediyordu.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu Merrick, arkadaşına doğru bir adım atarak Soria ve Pellie'nin öfkeli tıslamalarını görmezden geldi.

"Fazla değil," diye yanıtladı Kerym, Ölüm Fısıldayan'ın damarlarında dolaşan öfkeyi fark etmemiş gibi. "Bu dünya sandığımdan daha bozuk. Daha parçalanmış. Bu... olması gerektiği gibi değil. Keşke sana daha fazla zaman verebilseydim. Ama... içgüdülerini takip etmelisin, Merrick. Sen de öyle, Elessia. Seni buraya onlar getirdi, doğru yola da onlar götürecektir."

Merrick dişlerini sıktı, Lessia'yı tutmayan eli göğsüne gitti ve orada mektupları sıktı. Onlara ihtiyaç duyulmayacağına dair küçük bir umuda tutunmuştu, ama içinde yankılanan aciliyet bunun boşuna olduğunu söylüyordu.

Gözleri Lessia'nın hüzünlü gözleriyle buluştu ve bir şekilde, bu harika, özverili yaratığın bir sonraki sorusunu biliyordu.

"Onlara ne olacak? Ruhlara ne olacak?" diye sordu Lessia. "Ne zaman... Eğer..."

Merrick, hayatının aşkı o cümleyi tamamlamamasına rağmen gözlerini kapattı. Kendisine aynı soruyu defalarca sormuştu: Öldüğünde bariyere, ruhlara ne olacaktı? Ama onları düşündüğü için değil.

Şimdi bile değil. Ailesinin de aralarında olduğunu bilse bile umursayamazdı.

Çünkü şu anda onun için önemli olan tek şey, yüzünden bir gözyaşı süzülen kadındı, ve bu kadın ölmek üzere olduğu için değildi. Çünkü o ve Lessia ölüyorlardı. O şeyin ses tonundan bunu anlayabilirdi.

"Onlar senin gittiğin yere giderler. Her zaman olduğu gibi," diye yanıtladı Kerym, ama Merrick'in gözlerini açmasına neden olan şey bu belirsiz yanıt değildi.

Soria ve Pellie'nin nefesini

kesen sesiydi. Yanağına

dokunan eldi.

Etrafında hissedebildiği varlığıydı.

Her etrafındaki onların etrafında o ruhlar

tekrar—rafların rafların üzerine yaslanmış, masaların üzerine oturmuş, yanlarında duruyorlardı—

yüzleri yumuşak, fısıltıları nazik ve ona en yakın olanlar... anne babası. Thissian el ele tutuşuyordu... Merrick, Thissian'ın eşinin kendisine gülümsediğini fark edince gözleri doldu.

Onların nazik gözlerini görse bile, içinden bir endişe yükseldi ve sihir gücünü kullanmak üzereyken fark etti ki...

Merrick'in gözleri yine Lessia'ninkilerle buluştu ve onun kehribar rengi gözlerinde yorgunluk yoktu, burnundan kan akıyordu, bu yüzden bir kez daha Kerym'e döndü.

"Onlarla birkaç dakika görüşmene izin vereceğim. Bu... sana sunabileceğim tek şey," dedi Kerym yumuşak bir sesle ve lanet olsun, bu Merrick'in kalbini parçaladı çünkü sözlerin ardındaki umutsuzluğun nedenini anladı.

Bu, veda etmek için bir teklifti.

Merrick, Kerym tekrar konuşurken yutkundu, gözleri önündeki her bakışı yakalarken parlaklığını etrafa saçıyordu. "İçgüdülerine güven. Yansımalar yalan söylemez, bazen gerçeği çarpıtabilirler bile."

Bununla birlikte, Kerym'in gözlerinden ve Lessia'nın kolundan ışık kayboldu ve Merrick ne yapması gerektiğini anladı. Parmakları acil ihtiyaçtan titredi, ama Lessia'nın yüzünde bir gülümseme belirlediğinde, kardeşinin yanına gelen Thissian'a bakarken, bu ihtiyacı bastırmaya çalıştı.

Zaman. Ona zaman vereceğine söz vermişti, diye hatırlattı Merrick kendine Kerym gözlerini kırparken.

Onu omzuna atıp hemen kaçmasına gerek yoktu. Ona birkaç dakika verebilirdi.

Belki.

"Kardeşim?" Kerym'in sesi kısılmıştı ve Thissian gülümseyerek "Buradayım" diye cevap verdiğinde, gözyaşlarıyla dolan sadece mavi gözleri değildi.

Lessia'nın boğazından bir hıçkırık çıktı ve Merrick içgüdüsel olarak kolunu onun omuzlarına doladı. Ama daha fazla hıçkırık vücudunu sarsınca bu yeterli olmadı, bu yüzden onu tamamen göğsüne çekti, çenesini omzuna dayadı ve ikizlerin birbirlerine bakışlarını izlediler.

"Sen gerçek misin?" diye sordu Kerym, sesi titreyerek yutkundu.

"Benim," dedi Thissian. "Gerçekim ve doğru yerdeyim ve seninle gurur duyuyorum kardeşim. Çok güçlüsün, düşündüğümde çok daha güçlü."

Kerym'in yüzü buruştu ve cadılar hemen yanına koştu, Pellie onu ayakta tutmak için kolunu beline doladı.

"Seni özledim," dedi Kerym boğuk bir sesle. "Seni her zaman özlüyorum."

"Ben her zaman buradayım." Thissian sadece gülümsedi ve eşini kendine doğru çekti. "Merrick ve Lessia hayatta olduğu sürece ben de burada olacağım. Ve onlar hayatta olmadıklarında bile" —Thissian Merrick'e özür dilercesine bir bakış attı—"senin kalbinde olacağım. Her zaman."

Siktir. Siktir. Siktir.

Merrick bu sözleri hiç sevmedi. Aslında bu sözlerden nefret etti.

Lessia'nın olmadığı bir dünya...

"Merrick." Annesinin sesi alçaktı ve Merrick, ailesi onlara döndüğünde sanki hayatı buna bağlıymış gibi Lessia'ya sarıldı. "Zamanımız yok. Ama seninle gurur duyuyoruz. Buradaki herkes gurur duyuyor. Biz... bir nedenden dolayı burada kaldık. İkinize yardım etmek için kaldık. Ve artık kalamayacağımız zamana kadar uzak duracağız. Buradaki herkes senin için dua ediyor."

"Sana inanıyoruz," diye ekledi babası. "Çok iyi iş çıkardın. İkiniz de."

Görüntüleri titremeye başladı ve Merrick, ebeveynleri ona gülümserken Thissian'ın Kerym'e onu sevdiğini söylediğini belirsiz bir şekilde duydu.

"İçgüdülerine güven, evlat. Ve Lessia..." Annesi eşine gülümsedi. "Aşkına güven. Işığın karanlığı yeneceğine güven. En karanlık zamanlarda bile, tek bir közün tüm dünyayı aydınlatabileceğine güven."

Sonra yüzleri, etraflarındaki tüm ruhlarla birlikte kayboldu ve grup üzerinde ezici bir sessizlik çöktü, odadaki herkes birbirine bakakaldı, ta ki bir asker kütüphaneye girip akşam yemeğinin hazır olduğunu duyurana kadar.

Bölüm 22

Loche

"Bu tamamen gereksiz," diye homurdandı Iviry, Loche onu artık ortak kullandıkları odaya sürüklerken. "Konseyin iyi olduğundan emin olmalıyız."

"Onlar iyi," diye karşılık verdi Loche. "Biraz yaralılar ve muhtemelen sert bir içkiye ihtiyaçları var, ama iyiler. Ben emin oldum."

Bundan emin olmuştu — kargaşayı duyduktan sonra görev yerlerinden koşarak yanına gelen Zaddock ve adamlarına, onlara bakmalarını ve bu gece hiçbirinin yalnız kalmamasını sağlamalarını emretmişti.

Öte yandan Iviry, kafasındaki derin yaradan kanıyordu ve tanıdığı herkesten daha dik durmasına rağmen, gözlerindeki mavinin koyulaşması ve onun izlemediğini sandığında alt dudağını emmesinden, acı çektiği belliydi.

Loche dişlerinin arasından nefes verdi ve Iviry ona karşı direnince kolunu daha sıkı tuttu ve onu nazikçe iterek uyku kabinlerinin bulunduğu alana doğru götürdü.

Kavga başlar başlamaz ve Iviry, sanki bu onun asıl mesleğiymiş gibi, isyancıların boğazlarını parçalayıp gözlerini oymaya başladığında, Loche onun tarafını tuttu ve kılıcıyla Iviry'nin geride bıraktıklarını öldürdü.

Birkaç isyancı teslim oldu, ellerini havaya kaldırarak konsey üyelerini serbest bıraktılar ve ellerindeki silahları attılar, ama Loche, Fae lideriyle sadece bir bakış paylaşması yetti, onlar da öldürüldü.

Birliklerini göstermek harikaydı - insanlar, şekil değiştirenler ve Fae'lerin "sevgi dolu" yönetimleri altında nasıl gelişebileceklerini göstermek - ama aynı zamanda

birliğin onları zayıf yapmadığını herkesin bilmesini ve bu bölünmüş krallığı yönetmek için ihtiyaç duydukları saygıyı göstermelerini sağlamaları gerekiyordu.

Loche kan dökülmesini görmekten nefret ediyordu, özellikle de Oakgard'ların Fae'leriyle yüzleşmek için her erkeğe ve kadına ihtiyaç duydukları şu anda. Ama bu gerekliydi ve sonuçlar gecikmedi.

Gemilerde, insanlar onlardan uzaklaşmış, başlarını eğip ellerini selamlamak için kaldırarak saygılarını göstermişlerdi - bu, günün erken saatlerinde eğitim sırasında gördükleri meydan okuyan bakışlardan çok farklıydı.

Iviry onun önünde sendeledi ve Loche adımlarını uzatarak yanına gitti, kolunu sırtına doladı ve ona yaslanmasını sağlarken, onun kaskatı kesilmesine, kokusunun bir an için aklındaki tek şey haline gelmesine tepki vermemeye çalıştı.

Son isyancının boğazını kestiğinde, Loche'nin aklından çıkmayacağını bildiği bir acı sesi duyuldu ve o, güzel yüzüne kör bir bıçak saplayan adama doğru döndü. Kılıcını savurmadan önce tepki verdiğinin farkında bile değildi, kılıç adamın göğsüne saplandı ve onu Iviry'den uzaklaştırdı.

Ondan sonra ortalık sessizleşmişti. En azından yerden kalkmaya çalışan konsey üyelerinin düşük sesli inlemeleri dışında. Loche bir saniye bile boşa harcamamıştı, öfke, hiddet ve korku içindeki o kadar şiddetliydi ki sanki derisi yanıyormuş gibi hissediyordu. Iviry'yi götürmeden önce ortaya çıkan solgun Zaddock'a emirler yağırdırıyordu.

Adrenalin hala damarlarında dolaşıyordu ve kapıyı istemeden daha fazla güçle tekmeledi, ancak Iviry kapının duvara çarpmasına tepki göstermedi ve ikisi kapıdan geçtiler.

Odadaki tek kişilik yatak düzgünce yapılmıştı, Iviry'nin kıyafetleri ve diğer kişisel eşyaları yatağın ucuna katlanmıştı. Kendi eşyalarının odanın diğer tarafına dağılmış olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Kıyafetler, kağıtlar ve silahlar, burada ne kadar az zaman geçirdiğini ele veriyordu. Uyanıkken ve uyumadığında bu odadan acilen çıkıp duvara yaslanarak yerde otururdu.

Gözlerini bu kaostan ayırarak, Iviry'yi yatağa doğru yönlendirdi ve onun protestolarının nasıl sustuğu, vücudunun kendisine karşı yumuşadığı konusunda endişe duydu.

Onu kalın battaniyenin üzerine yatırdıktan sonra, onun önüne çömeldi ve yüzünü dikkatlice kendine doğru eğdi.

Endişesi dehşete dönüştü.

Gözleri, alıştığı keskin gözler değildi. Gözlerinde yorgunluk vardı, soluk ve koyu mavinin yavaşça karıştığı bir bulanıklık vardı ve Iviry ona bakarken bu bulanıklık Loche'un kalbine saplandı.

"Korkunç görünüyorum, değil mi?" diye sordu, dudakları Loche'un bir gülümseme olduğunu tahmin ettiği bir şeye büküldü, ama bu onu daha da üzgün göstermişti.

O sadece başını salladı ve elini kadının keçeleşmiş saçlarına uzattı, parmaklarıyla kalın kırmızı saç tellerini tararken, yaranın biraz yavaşlamış olsa da hala kanadığını fark etti.

"Acımış olmalı," diye mırıldandı Loche, elini tekrar indirdi.

Yanındaki banyo odasında duran kovayı ve onu temizlemesine yardımcı olacak birkaç bez almak için dönmeye başlamıştı ki, Iviry'nin eli bileğini kavradı. Gözleri tekrar onun gözlerine takıldığında bir sarsıntı onu sarstı ve çömelmiş pozisyonunda neredeyse sendeledi, dengede kalmak için onun dizini kavramak zorunda kaldı.

Sanki kolundan bir akım geçiyormuş gibi hissetti ve kadının giydiği elbisenin yukarı kaymış olduğunu ve elinin şimdi kadının çıplak bacağına dokunduğunu fark etti.

Loche, nasırlı parmaklarının kendi kendine kadının cildinde daireler çizmeye başladığını izledi ve Iviry'nin bakışlarının da aşağıya indiğini hissetti, sonra kadının eli onun bileğinden kayarak kendi bacağına kondu.

Nefes alamıyordu, kadının yumuşak teninin sıcaklığı elinden koluna, oradan da göğsüne yayılıyor ve asla yumuşamayacağını bildiği kalbini ele geçiriyordu. Iviry'nin nefesi de kesik kesik geliyordu, parmaklarını nazikçe kendinden uzaklaştırdı ve avuç içleriyle kendini yatağa itti, bacaklarını yatakta çaprazladı.

"Bu bir numara, biliyorsun," dedi, sesi hala nefes nefeseydi ve Loche bakışlarını dizinden ayırmaya zorladı, ki bu bir şekilde

en seksi şeylerden biri olduğunu biliyordu.

"Hile nedir?" diye sordu, gözleri onun gözleri arasında gidip gelirken.

"Bu." Iviry'nin eli ikisinin arasında sallanırken titriyordu. "Bu, sana benim için bir şeyler hissetmeni zorlayan bağ. Ben... Diğerleri için rol yapmamız gerekebileceğini anlıyorum, ama... Loche, yapamıyorum. Yalnızken bunun olmadığı bir şey gibi davranamıyorum. Aklım... Artık rüyayı gerçeklikten ayıramıyorum. Dans ettiğimizde..."

Elini başına götürerek sözleri kesildi ve yüzündeki acı ifadesini gizleyemedi. Loche başını salladı, sersemliği geçti ve onu durduramadan, birden ayağa fırladı ve banyoya koştu, kovayı ve en yumuşak görünen bezleri aldı. Ona doğru yürürken, gözleri öfkesini ele vermiş olmalıydı, çünkü o, öfkesi kanında dolaşmaya devam ederken, hareketleri sarsak bir şekilde yarasını temizlemeye başladığında, itiraz etmedi.

İşini bitirdiğinde, pembe renkli bezleri kovaya attı ve kapının dışına koydu, bir kez daha istemeden daha fazla güç kullanarak kapıyı çarptı.

Iviry'ye doğru dönerek, yatağa dört adım attı ve yanına çöktü, sabırsızca ona sırtını dönmesini işaret etti.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı kız sonunda döndüğünde ve Loche, her hareketinde kokusu ona doğru yayılırken midesinde hissettiği dalgalanmayı görmezden gelmeye çalışarak parmaklarını kızın nemli saçlarına geçirdi.

"Saçını örmek," diye mırıldandı Loche, sesini yumuşatmaya çalışarak, ancak sesindeki soğukluğun fark edildiğini biliyordu. "Benim... bana bakan kadın, Geiya, belki tanışmışsındır, gemilerden birinde, ben küçükken bana nasıl yapılacağını göstermişti. Yıllardır saçımı kesmemiştim ve nedense kesmek de istemiyordum - orduya katılana ve beni zorlayana kadar - o da bana saçımın yüzüme sarkmaması için nasıl yapacağımı gösterdi. Saçlarının yarana sürtünmesini istemiyorum, bu yüzden Fae kanın seni iyileştirene kadar saçını yukarıda tutman en iyisi bence."

Iviry, Loche saçını yaparken hiç ses çıkarmadı. Saçları uzun ve kalın olduğu için oldukça uzun sürdü, ama

sonunda işini bitirip örgüyü omzunun üzerinden geçirirken parmak uçlarıyla boynuna dokunduğunda, omuzlarında bir titreme hissetti ve tüyleri diken diken oldu.

"Al." Loche yatağın üstündeki battaniyelerden birini çekip onu sardı ve duvara yaslanmasına yardım etti.

Gözleri, bacaklarını göğsüne çekişini, battaniyeyi tamamen etrafına sarışını izledi — dünyaya, ya da belki de ona karşı bir kalkan olarak — sonra odanın karşısına bakmaya başladı.

Bir an, onunla konuşmaya çalışmalı mı yoksa çalışmamalı mı diye kendi kendine tartışırken, kız sessizliği tekrar bozdu.

"Özür dilerim," dedi Iviry yumuşak bir sesle.

Kaşları çatıldı, şakaklarında başlayan ağrıyı fark etti. "Neden özür diliyorsun?"

"Bağ. Ben onun olmadığım için. Senin için olamadığım her şey ve olmak zorunda olduğum her şey için." Iviry, gözleri yüzünde dolaşırken onunla göz teması kurmayı reddetti. "Biliyorum, çok fazla. Bu... bu beni öldürüyor. Ve ben... ne yapacağımı bilmiyorum."

Loche bir anlığına ona baktıktan sonra içini çekip yanındaki duvara yaslandı, gözleri karşılarındaki yuvarlak pencerenin dışında dalgalanan denize odaklandı.

"Üzülme," diye cevapladı bir süre sonra. "Ne olmak istiyorsan ol, ama üzülme."

Gözünün ucuyla, sessizlik tekrar çöktüğünde kızın çenesini bir saniye eğdiğini fark etti ve o günün anıları Loche'nin zihninde dönmeye başladı.

Onunla antrenman yaparken ne kadar rekabetçi olduğunu fark etmesi. Konsantre olurken dilini dişlerinin arasına sokuşu.

Kalabalık onun için açıldığında pembe elbisesiyle ne kadar güzel görüldüğü.

Dans ederken onu kollarında tutmanın ne kadar doğru hissettirdiği.

"Üzgün değilim," diye patladı Loche, gölgeler giysilerle dolu zeminde hareket ederken

ve ışık huzmeleri onlara katılarak şafağın yaklaştığını haber verdiğinde, Loche birdenbire, "Özür dilemiyorum," diye patladı. "Senin onun gibi olmanı istemiyorum. Onun gibi olmadığın için mutluyum."

Iviry'nin yutkunması hiç de güven verici gelmedi, bu yüzden kendini zorlayarak devam etti.

"Bu bağı anlamıyorum. Senin gibi değil. Ama biriyle olmak zorundaysam, o kişinin sen olduğuna seviniyorum." Boğazında bir esneme takıldı ve devam etmeden önce boğazını temizledi. "Yanımda olacak kişinin sen olduğuna seviniyorum. Sana güveniyorum. Sana saygı duyuyorum. Bana inanmamı sağlıyorsun... bunu başarabileceğimize. Kazanabileceğimize. Yeni bir dünya yaratabileceğimize."

Ona döndü ve onun da göz kapaklarının titrediğini, yorgunluğun onu ele geçirdiğini fark etti. Yataktan kalkması gerektiğini biliyordu, özellikle de daha önce başkalarının yanında değilken rol yapmak istemediğini söylediği için, ama onu kendine çekti ve başı göğsüne yaslandığında yumuşak bir iç çekişle nefes verdi.

"Bunun bir rüya mı gerçek mi olduğunu ben de bilmiyorum," diye fısıldadı Loche, odada yumuşak bir horlama yankılandığında. "Ama..."

Horlama sesi daha da yükseldiğinde dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ben de umursadığımı sanmıyorum."

Bölüm 23

Lessia

Lessia, bu akşamki kasvetli akşam yemeği masasındaki yüzler kadar beyaz parmak eklemleriyle balkona yaslanarak, altındaki karanlık çalılar ve ağaçların arasından sızan karanlığa bakıyordu.

Hepsi zorla yemek yediler — Lessia ne yediklerini bile hatırlamıyordu — ve sessizlikte hüzün vardı, ama Kerym'in yemek yerken gülümsemeleri ve Soria ile Pellie'nin az önce olanları fısıldaşırken hala hayranlık dolu yüzleri hoş bir dikkat dağınıklığı yaratıyordu.

Merrick tuhaf davranmıştı — akşam yemeği boyunca tamamen sessiz kalmış ve onun odalarında güvende olduğunu öğrenir öğrenmez ortadan kaybolmuştu — ama bu onu şaşırtmamıştı. Artık onun zihnini tanıyordu ve düşüncelerinin onu hayatta tutmanın yollarını bulmakla meşgul olduğundan emindi.

Sıkılmış dişlerinin arasından öfkeli bir nefes çıktı. Keşke buna gerek kalmasaydı. Bu iniş çıkışlardan, güç ve güçsüzlükten, kader ve kehanetlerden ve seçeneği olmamasından çok yorulmuştu. Sanki uzuvlarına birkaç ip bağlanmış ve onu farklı yönlere çekiyorlardı.

Biri acilen kuzeye, arkadaşlarının muhtemelen kaybedecekleri bir savaşta onlara yardım etmek için.

Diğeri bilinmeyen bir yere, onu hayatta tutabilecek kişiyi bulmaya.

Biri Merrick'e doğru, onunla birlikte uzaklara gitmek ve asla geriye bakmamak, yol alırken hayatı anlamaya çalışmak için.

Biri Vastala'ya, hiç onun olmamış ama yine de özgürleştirdiği topraklara doğru.

Sanki bu bağlar onu parçalayacak, uzuvlarını koparacak ve geriye sadece kader, tanrılar ve

onu bu yola zorlayan herkesin sonunda istediği tek şey kalana kadar onu parçalara ayırıyor, uzuvlarını koparıyor gibi hissediyordu.

Kırık bir Hiçliğin Kraliçesi.

Omuzları, içinde biriken öfkeyi bastırmaktan titriyordu. Hayatta tek istediği şey seçim yapabilmektir. Ve yine de... bir kez daha, imkansız bir seçimle karşı karşıyaydı.

Arkadaşlarını, ülkesini bir kenara bırakıp kendini nasıl seçebilirdi?

Daha iyi davranacağına söz verdiği insanlar için mi?

Gecenin karanlığı etrafını sarmış, tanıdık bir his boğazını düğümlemiş, kulaklarında bu kalenin altında hala var olduğunu bildiği sesler çınlamaya başlamıştı. Ama Lessia bunu memnuniyetle karşıladı. Acı, ona şimdi kim olduğunu hatırlatsın. Aştığı şeyleri. Henüz yüzleşmesi gerekenleri.

Ölüm. Sonunda her şeyin varacağı yer orasıydı. Ve nedense... artık o kadar da korkutucu gelmiyordu. Etrafındaki o görünmez ruhlarla...

Yalnız olmayacağını bilmek ona rahatlık veriyordu. Onu neredeyse öldürecek olsa bile, Merrick'i, büyük Ölüm Fısıldayan'ı, ebeveynlerinin aklında henüz bir düşünce bile yokken bu diyarda yürüyen savaşçıyı, onunla birlikte gideceğini bilmek.

Sanki onu çağırmış gibi, güçlü kolları onu sardı ve bir kez daha ona sarıldı. Ama onun içindeki kargaşayı hissetmesi gerekirken - korku, öfke, aşk ve bunların arasındaki her şey - eşinde bunların hiçbirini yoktu.

Sadece...

Lessia döndü ve onun gözlerinin o kadar parlak bir gümüş rengi ile ışıldadığını gördü ki, ona gülümsemeden edemedi.

[illegible]

"İyi." Merrick ona anlamlı bir gülümseme attı. "Bu, her şeyi çok daha kolaylaştıracak."

Lessia ona kaşlarını çattı. "Neyi kolaylaştıracak?"

Siyah ceketinin cebine uzandı ve birkaç mektup çıkardı. Merrick onu büyük yatağa doğru yönlendirdi, kendini yatağa bıraktı ve başını sallayarak ona da gelmesini işaret etti. Hâlâ

kaşları çatık bir şekilde yanına oturdu ve ona uzattığı kağıtları aldı.

"Bunlar ne?" Lessia, ilkinin Loche'nin el yazısı, ikincisinin kız kardeşinin, üçüncüsünün Kalia'nın ve dördüncüsünün ise tanımadığı birinin el yazısı olduğunu fark edince sordu.

"Zaman." Merrick, odanın etrafına yaktığı mumların ışığında gözleri parılayarak, okuması için başını salladı. "Bunlar zaman."

Elini, bir zamanlar onun kalbinin üzerine kazıdığı kelimeye doğru hareket ettirdiğinde, gözlerini kısarak baktı. Anlama, korku, üzüntü ve yıkıcı bir suçluluk duygusu içini kapladı.

"Sadece oku," dedi Merrick. "Oku, sonra tartışabilirsin." Lessia'nın elleri titriyordu, ilk mektubu kaldırırken...

Loche'den gelen mektubu.

Lessia,

Bunu yazarken, o korkunç kulübede geçirdiğimiz zamanları düşünüyorum.

O zamanlar bile çok güçlüydün. Seni yıkmaya çalışan erkeklere karşı koyuyordun, korkularınla yüzleşiyordun, ama yine de... beni sana çeken şey, senin nezaketin, sadakatın ve insanları görme şeklin, onları gerçekten görme şeklin oldu.

Bu özelliklerini asla kaybetme.

Bana söz ver.

Ama dostum, sevgili Lessia.

Artık bu nezaketin bir kısmını kendine yöneltme, sadakatini seni en çok seven kişiye gösterme ve yaptıklarının farkına varma zamanı.

Vastala'nın naibi Iviry ve Ellow'un naibi Loche olarak, Havlands ve başımıza gelebilecek herhangi bir savaşla ilgili tüm görevlerinden seni resmen muaf tutuyoruz. Geri dönmeni beklemiyoruz, tek istediğimiz hayatın için savaşman. Seni hayatta tutacak kişiyi veya şeyi bul. Aşk, zamanı, özgürlüğü ve huzuru bul.

Ve en önemlisi, karanlığı uzak tutacak ışığı bul. Her zaman dostun,

Loche Lejonskold

Ellerindeki titreme kollarına da sıçradı ve kendisi kadar etkilenen Merrick'e baktı.

"Oku," diye homurdandı, ancak sırtını okşayan elleri sert ses tonuyla tezat oluştuyordu.

Boğazındaki düğüm sadece başını sallamasına izin verdi, bu yüzden Kalia'nın mektubunu aldı, içinde kök salmaya başlayan şüphe, Frelina'nın mektubunu okuyup okuyamayacağından emin olamasına neden oldu.

Lessia,

Vastala'daki o sokaklardan ne kadar uzaklaştık. Karanlık sokaklardan seni izlediğimi hatırlıyorum, neden herkesten kaçtığını, neden tüm dünyadan saklandığını anlamaya çalışıyordum.

Artık biliyorum. Taşdığın suçluluk duygusunu biliyorum. Rioner'in askerleri geldiği gün seni kurtaramadığımda bunu hissettim. Ellow'da mücadele etmeye devam ettiğini izlerken ve sana nasıl yardım edebileceğimi bilemediğimde bunu hissettim. Şimdi bunu yazarken de hissediyorum, ama biliyorsun, vedalaşmalarda iyi değilim, umarım beni affedersin. Cedar ve ben, Vastala'daki yarı Fae'leri toplamak ve herkese Iviry'nin yönetimi altında dünyanın nasıl işleyeceğini anlatmak için ayrıldık. Döndüğümüzde senin kalede olmamanı umuyorum.

Merrick gemilerden ayrılmadan önce benimle konuştu. O sadece genel olarak korkutucu değil, aynı zamanda korkutucu derecede zeki. Ben de çocuklarla konuştum, bu yüzden bundan sonra yazacaklarım hepimizin düşüncelerini yansıtıyor.

Lütfen suçluluk duygusunu bırak. Kimse bize bakmazken sen bize baktın. Bize ailemizden daha iyi baktın ve bir şekilde hepimiz seni annemiz ya da kız kardeşim olarak görüyoruz. Sen bizim ailemizsin Lessia ve bu yüzden senin hayatta kalmanı istiyoruz.

Git ve nasıl hayatta kalabileceğini bul.

Ve bu arada... biz de her türlü yıkımı yapacağız.

Sevgilerimizle

Ailen

Boğazından bir inilti çıkmaya çalıştı ve sulu gözlerini ona çevirerek "M-Merrick?" diye fısıldadı.

"Sadece oku," dedi Merrick tekrar, kendi sesi titreyerek mektubu ondan aldı ve son iki mektubu ona bıraktı. "Lütfen," diye fısıldadı, ağır bir gözyaşı yanaklarından süzülürken.

"Ben..." Merrick elini kaldırıp çenesine o kadar şefkatle dokunduğunda, boğazı bu adamı ne kadar çok sevdiğinden dolayı düğümlenerek sözleri kesildi.

Gözleri hâlâ parıldıyordu ve kız, okumaya devam etmemeyi seçerse onun bunu ona karşı bir kusur saymayacağını anlayabilirdi. O... o, kızın istediği her şeyi yapardı.

Bu mektuplar tam da buydu. Sadece zaman değildi.

Onlar bir seçim teklifiydi, bilinçli bir seçim.

Lessia gözlerini kapattı ve onun dokunuşuna yaslandı, sonra "Tamam" diye fısıldadı.

Gözlerini tekrar açtığında görüşü hala bulanıktı, ama Merrick'in eli dizine konarken Frelina'nın mektubunu aldı ve ıslanarak mürekkebin sızdığı yerleri görmezden gelmeye çalışırken gözyaşlarını sildi.

Elessia.

Sevgili kardeşim. Ailem.

Öncelikle, sana tokat attığım için çok özür dilerim. Bu olgunluktan uzak bir davranıştı ve o günden beri her gün pişmanlık duyuyorum (yalan söylemeyeceğim, o anda çok iyi hissettirmişti).

Umduğum kadar çok zaman geçirememiş olabiliriz, ama savaş, kavga ve kederle dolu olsa da, birlikte geçirdiğimiz zamanları hiçbir şeye değişmem.

Senin nasıl bir insan olduğunu görmekten dolayı kendimi çok şanslı hissediyorum: cesur, güçlü, sevgi dolu, her zaman örnek alacağım bir insan. Bu yüzden sana yalvarıyorum, Merrick'le git. Nasıl yaşayacağını, seveceğini ve mutlu olacağını bul. Muhtemelen burada kalanları düşünüyorsun, bizim için kendini feda etmen gerektiğini düşünüyorsun, ama lütfen şunu anla ki, bizim için zaten öldün Elessia.

Bence artık yeter.

Bence biraz bencil olmanın zamanı geldi.

Bence Death Whisperer'ın tadını çıkarma zamanı geldi (ah, şimdi o korkunç görüntüyü hatırladım, ama iğrenmek yerine senin adına mutlu olmaya çalışıyorum!

Seni çok seviyorum. Hem de çok. Ve tekrar görüşeceğiz, buna hiç şüphem yok.

Git!

Frelina

Gözyaşları kağıda damladı ve tüm kelimeleri silip süpürdü. Lessia hızla kağıdı bir kenara koydu ve son mektubu, çok daha kısa olan mektubu yüzüne yaklaştırdı.

Bunu bir an önce bitirmek en iyisi.

Lessia,

Merrick'i hiç böyle görmemiştim ve bu durumdan pek hoşlanmıyorum, bu yüzden lütfen onunla git ve o adamın acılarına son ver. Kız kardeşine ben bakarım. Tam bir pislik olduğumu biliyorum, ama onunla evlenip, kalan hayatımı onu güldürerek geçirmeyi planlıyorum (ve muhtemelen ara sıra ayağımı çiğnemesini). Cidden, Merrick'le git ve Frelina'yı korumak için elimden gelen her şeyi yapacağımı bil.

Müstakbel kayınbiraderin,

Raine

Gözyaşları arasında bir hırıltı duyuldu ve Lessia Merrick'e baktı. "Bunu biliyor muydun?"

Onu kucağına yan oturması için çeken Merrick başını salladı. "Kız kardeşinin onu kabul edeceğinden emin değilim, ama sarhoş olmak dışında bir şey için mücadele etmesi ona iyi gelecektir."

Lessia'nın gözleri onun sert yüzünü taradı, sevdiği erkeğin her bir özelliğini, her bir keskin hatlarını incelerken, tutmaya çalıştığı gözyaşları yavaşça yanaklarından süzüldü.

"Bunu ne zaman yaptın?" diye fısıldadı, Merrick de ona bakarken, elleri onun uyluklarında sıkıca duruyordu.

"Ayrılmadan önce," diye yanıtladı Merrick. "Ben... Bir hisse kapıldım ve bunu yapmam gerekiyordu, Lessia. Hepimizin senin hayatta kalmanı istediğini görmeni istedim. Kimse senin onun için ölmeni istemiyor; ne arkadaşların, ne ailen, ne de Havlandlar." Sesi kısıldı. "Lütfen benimle gel ve bu diğer kişiyi bulmaya çalış. Daha önce başka alemlere seyahat ettim, bu yüzden nereden başlayabileceğimizi biliyorum ve Kerym buradaki görevlerimi devralacağına söz verdi — burada kalıp verdiğim emirlerin yerine getirilmesini sağlayacak. Sonra diğerlerinin yanına dönecek ve..."

Merrick kendini durdurdu, ama Lessia onun ne söylemek üzere olduğunu biliyordu. Kerym diğerlerinin yanına dönüp savaşacaktı ve büyük olasılıkla kaybedeceklerdi. Lessia ve Merrick başarılı olsalar bile

muhtemelen zamanında geri dönemeyeceklerdi. Hiç başka diyarlara gitmemişti, ama onların çok uzak olduğunu biliyordu.

"Lütfen, Lessia." Merrick alnını onun alnına yasladı. "Onları dinle. Beni dinle. Sen ve Ydren Elbow'un dışına çıktığınızda hepimiz neredeyse ölüyordum. Ben... bunu bir daha yaşayamayız."

Kollarını onun boynuna dolarken, gözlerini onun gözlerine kilitledi ve gümüş kıvrımların tadını çıkardı, onun için her şeyi yapabilecek bu erkeğin tadını çıkardı. Ölüm Fısıldayanı'nın kabulünü hissettiğinde kararı daha kolay oldu — bir daha sormayacağını, kararı ona bırakacağını hissetti.

"Tamam," dedi yumuşak bir sesle ve onun gözlerinde parıldayan umut, onun kalbine çarptı.

"Gidecek misin?" Merrick'in gözleri onun gözleri arasında gidip geldi. "Benimle gelecek misin?"

Başını salladı, başka bir şey söyleyemedi, çünkü söylerse, o hareketi yapmanın ne kadar acı verdiğini düşünerek her şeyi geri alabilirdi.

Merrick de başını eğdi ve dudakları onun dudaklarını yakaladı. Beklediği aciliyetle değil, sabırla, sevgiyle, şu anda mutlulukla titreyen tüm varlığıyla.

Bölüm 24

Merrick

Kucağındaki cesur, güzel, sadık, güçlü kadının, onun aptalca bir rüya olduğunu düşündüğü şeye kabul ettiğini zar zor inanabiliyordu.

Merrick, onu öperken gözlerini açık tutmak zorundaydı, böylece onun ortadan kaybolmayacağından, ona sihrini kullanıp bir kez daha kaçmayacağından emin olabilirdi. Ama Lessia, Merrick ellerini sırtında gezdirip tunikasının altına sokarak yumuşak tenini okşarken, ona daha da yakınlaştı ve Merrick parmağını yavaşça omurgasından aşağı doğru gezdirdiğinde nefesi kesildi.

Merrick geri çekilerek onu kendine doğru çekti ve üzerine oturdu.

Kahretsin, onu çok seviyordu. Belki de çok fazla, eğer böyle bir şey varsa, çünkü kendine "Neden?" diye sormaktan alıkoyamıyordu.

Lessia'nın yüzü, arkasındaki cam kapılardan içeri sızan ay ışığını yansıtan küçük bir gülümsemeyle aydınlandı. "Neden, ne?"

Bunu sorduğuna inanamıyordu. Anlaşmadan vazgeçmesini mi istiyordu?

Ama Merrick'in dudaklarından yine de şu sözler döküldü: "Neden evet dedin?"

Cevap vermek için zaman aldı, gözleri onun yüzünde dolaştı, ta ki o, onu yatağa itip istediğini yapmadığına pişman olana kadar, ama sonunda ağzını açtı.

"Çünkü yaşamak istiyorum." Muhtemelen yüzündeki şaşkınlığı gördüğü için gülümsemesi genişledi. "Hiç ölmek *istemedim*," diye devam etti. "O gün yaptığım şeyi, başka bir yolu olmadığını düşündüğüm için yaptım. Ama bunun bencilce olduğunu fark ettim. Kimseyi dinlemedim. Kimseye danışmadım. Kimsenin yapabileceğini düşünmedim."

Yardım et. Ve... ne kadar acı vereceğimi fark etmemiştim." Eli, yüzündeki dağınık saç tellerinden birini kenara itti. "Sen... bana her zaman bir seçim şansı veriyorsun, Merrick, ve bunun için seni çok seviyorum. Bu sefer... seni dinleyeceğim, onları dinleyeceğim. Seninle geleceğim."

O sadece ona baktı.

Bu özverili tanrıçayı hak etmek için ne yapmıştı? Evet, bugün ona bir seçenek sunmuştu, ama onu ikna etmek için o mektupları getirmişti ve o da bunu çok iyi biliyordu ve yine de onu seviyordu.

"Evlen benimle," diye patladı

Merrick. Lessia güldü. "Ne?"

Onu kendine yaklaştırdı, burun uçları birbirine değecek kadar. "Evlen benimle dedim."

"Neden?" diye sordu, sesi şakacıydı, ama sesinin arkasında biriken duyguları duyabiliyordu.

Merrick neredeyse gülecekti. Neden?

"Çünkü *ben* bencilim. Çünkü seni sahip olabileceğim her şekilde istiyorum. Çünkü seni o kadar çok seviyorum ki, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum. Çünkü senin ailen olmak istiyorum. Kocan. Arkadaşın. Sevgilin. Geleceğin, bugünün ve dünün. Her şeyin. Artık daha fazla beklemek istemiyorum, Lessia. Seni istiyorum. Lütfen, benimle evlenir misin?"

Ona attığı gülümseme tüm gece gökyüzünü aydınlatmalıydı. "Tabii ki seninle evlenirim. İstersen burada ve şimdi evlenirim."

O anda ölebilirdi ve bu sorun olmazdı.

Ama Ölüm Fısıldayan ölmedi. Bunun yerine, ikisi de nefes nefese kalana kadar onu öptü.

"Bir sonraki diyara giderken birkaç kasabada durmamız gerekecek. Kerym'e, yolculuk sırasında güney tarafında bu haberi yaymaya yardım edeceğime söz verdim," dedi Merrick, nefes almak için durduklarında. "Kasabalardan biri benim büyüdüğüm yere yakın. Çok lüks bir yer değil ama... orada özel bir yer var ve eminim formaliteleri halledecek birini bulabiliriz. Başka bir şey mi düşünüyordun? Büyük bir düğün olmayacağını biliyorum ama olan biten her şeyden sonra..."

Lessia onu tekrar öptü ve susturdu. "Bu kalenin altındaki lanet mahzenlerde bile seninle evlenirim, Merrick."

Onu ilk gördüğü anı hatırlamak, göğsüne bir yumruk yemiş gibi hissettirdi. Onun kim olduğunu, *ne* olduğunu anladığı anı.

Merrick onu daha sıkı sarıldı. "Bu sana vermeyeceğim tek seçim. Sabah ayrılmadan önce o lanet şeyleri yok edelim derim."

Lessia ona baktı. "Bunu... bunu yapabilir miyiz?"

Ağzının bir tarafı yukarı kalktı. "Ne istersek yapabiliriz. Burası senin kalın ve ben zaten tüm muhafızlara ve personele gece boyunca değerli eşyaları toplamalarını ve tabii ki paylarını almalarını sağlayarak, Kerym, diğerleri ve benim kaldığımız kasabadaki eve götürmelerini istemiş olabilirim. Kerym her şeyi denetliyor ve altın, mücevher ve silahların Vastala halkına eşit olarak dağıtılmasını sağlıyor. Özellikle de en çok ihtiyacı olanlara."

"Seni çok seviyorum." Lessia onu kucaklayarak neredeyse boğuyordu ve kokusu burnuna doldu, her kelimesinde samimi olduğunu hissettirdi.

Başka söyleyecek bir şeyi yoktu. Damarlarında patlayan lanet olası mutluluğu tarif edecek hiçbir şey yoktu — çünkü içindeki o garip duygu tam da buydu, saf lanet olası bir sevinçti — şu anda nasıl hissettiğini açıklayabilecek hiçbir şey yoktu.

Ve Lessia "Adını alabilir miyim?" diye fısıldadığında, sadece bir inilti çıktı ağzından ve ayağa fırladı, onu yatağa yatırdı ve yüzünü boynuna gömerek kendini ona bastırdı.

"Sen benimsin," diye fısıldadı onun sıcak tenine. "Seni böyle çağırabilecek kadar şanslı olduğumu bilmiyorum, ama öylesin. Eğer benim soyadımı alırsan, ben tüm alemlerdeki en şanslı erkek olurum."

O, giydiği tunik ve pantolonunu hızla çıkarırken, o inledi ve onu içine almak için dirseklerinin üzerinde durmaya devam etti.

"Çok güzelsin," diye homurdandı Merrick. "Sana çok iyi bakacağım."

Kız onun altında kıvrandı ve sıcaklık vücudunda kasıklarına doğru yayıldı, kanın akmasıyla penisi sertleşti.

Tek koluna yaslanarak, Merrick parmağıyla kadının boynundan başlayıp, köprücük kemiği üzerinden göğüslerine, karnına kadar bir iz çizdi —utangaçlık çekinmeden çekilmeden . iz izleri

bozan onun cildini bozan izler—ta ki zaten parıldayan amına giden tepenin hemen üzerinde durana kadar.

"Senin her santimini seviyorum," dedi sertçe. "Vücudunun, ruhunun ve zihninin her parçasını."

Dokunuşuyla titredi, ama o hızlanmayı reddetti. Artık zamanları vardı. Belki sınırlıydı, ama zaman *vardı*.

O yaşayacaktı. Adam, bunun için kendi son nefesini vermesi gerekse bile bunu sağlayacaktı. Onun güçlerini dengelemek için ihtiyaç duyduğu her ne ya da her kim ise onu bulacaklardı ve ondan sonra? Adam onu sonsuza kadar sevecekti.

Lessia'nın gözleri onun gözlerine kilitlendi, o parmağını yavaşça kızın amına doğru kaydırdı, kıvrımlarının arasına soktu, kız sessizce inleyerek ağzını açtı, o parmağını yukarı aşağı kaydırdı, acı verici derecede yavaş bir tempoda.

"Elessia Morshold," diye mırıldandı Merrick. "Siktir. Bunu sevdim." "Ben de," diye nefes nefese söyledi Lessia. "Lütfen..."

"Sana daha önce de söyledim, hiçbir şey için yalvarma," dedi Merrick, girişini çevrelerken, sırtının yataktan fırladığını, güzel vücudunun tavanı süsleyen yaldızlı kirişlere doğru kıvrıldığını izlerken. "Bana ne istediğini söyle, ben de onu almanı sağlayayım."

"Seni istiyorum," diye fısıldadı, gözleri hâlâ onun gözlerine kilitliydi. Kahretsin. Bunu duymaktan asla bıkmayacaktı.

Merrick, parmağı onun sıcaklığına girerken, duvarları onu sıkıca kavrarken inledi.

O çok hazırды. Çok muhtaçtı.

Merrick kendini tutamadı: Bir parmak daha ekledi. Onun itişlerine karşılık verişini izlemek neredeyse hipnotize ediciydi, güzel vücudu yataktan kalkıyor, her seferinde ona karşılık veriyor, istediği her şeyi alıyordu.

"Çok iyi," diye övdü Merrick. "Her zaman hak ettiğin şey için savaşıyorsun."

Merrick daha hızlı hareket etmeye başladığında Lessia inledi, iki parmağı amına girip çıkarken başparmağı klitorisine bastırıyordu, ıslak sesler şatonun yatak odasında yankılanıyor ve

kocasının yakında aynı ipeksi sıcaklığı hissedeceğini düşünürken tüm vücudunu ateşe verdi.

Onun çoktan orgazma yaklaşmaya başladığını anlayabilirdi, duvarları onun etrafında daha sıkı sıkıştıyordu ve parmaklarını kıvrarak onun orgazm olmasına yardım etmek üzereydi ki, elini aşağı indirerek onu durdurdu.

Kadın ona tembel, baş döndürücü bir gülümseme attığında, tüm vücudu dondu, her kasında gerginlik hissetti.

"Seni istiyorum dedim." Lessia, hala giyinik olan vücuduna keskin bir bakış attı. "Seni istiyorum, Merrick. Bir olalım istiyorum."

Siktir. İkinci kez sormasına gerek yoktu ve Merrick, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde kıyafetlerini çıkarırken, onun hafif kıkırdamasının sesini hafızasına kazıdı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu, sesi kısılmıştı, tekrar uzandı, onun üzerinde durdu, hala vücutlarının birbirine değmesine izin vermiyordu, her ne kadar onun dolgun göğüslerini, sıkı meme uçlarını ve pembe amını açık ve hazır halde görmek onu deli etse de.

O başını salladığında, dişleriyle bastırıldığı gülümseme serbest kaldı ve kızın eli onun uzun, sert penisini kavradığında kendi gülümsemesi de genişledi. "Bunu çok seviyorum."

"Siktir," diye küfretti Merrick, eğilip kadının dudaklarını ele geçirirken, içindeki her şey sıvı ateşe dönüşüyor, alevler karnını ve kasıklarını yalıyor, ta ki penisi Lessia'nın elinde gerilene kadar.

Küçük eli yukarı aşağı hareket etmeye başladığında, dudaklarının üzerinde tekrar "Siktir" diye mırıldandı, kalçalarını onun hareketlerine uydurmak için hareket ettirdi ve testisleri gerginleşince inledi, içindeki ateş o kadar sıcaktı ki, aklını kaybetmemek için Lessia'nın dudaklarını ısırmak zorunda kaldı.

Bacaklarını ayırarak, Merrick dilini alt dudağına sürttü, parlak gözlerine bakarak gözlerini açtı ve başını salladı. "Nasıl bu kadar şanslı oldum?"

"Nasıl oldu?" diye cevapladı kız, elini çekip kollarını onun boynuna doladı - o, iyi bir kız gibi davranmasını istemeden önce - ve onun penisinin ıslak sıcaklığına kaymasına izin verdi.

Merrick ona bastırırken ikisi de inledi, penisi onun ıslaklığıyla kaplandı ve Merrick, onun girişine ulaştığında ona bakmaya devam etti.

girişine bakmaya devam etti.

"Teşekkür ederim," dedi Merrick, sesi ciddiyetle alçaldı.

Kadının "*Ne için?*" diye soracağını bildiği için hemen devam etti.

"Beni var olan en mutlu insan ya da şey yaptığın için teşekkür ederim."

Merrick bir eliyle kadının kalçasını kavradı, diğer eliyle ise ağırlığıyla onu ezmediğinden emin oldu.

"Ruhumun tüm karanlık ve çarpık yanlarını gördüğün halde beni sevdiğin için teşekkür ederim."

Penisinin ucu kadının vajinasına bastırdı ve Lessia yalvaran bir çığlık attı, ama onun acele etmemesi gerektiğini anlıyor gibiydi, vücudu hareketsiz kalırken kokusu yoğunlaşıyor, ıslaklığı penisini daha da sıcak hale getiriyordu.

"Benim karım olma şerefini bana bahsettiğin için teşekkür ederim."

Daha sert bir şekilde itti, dudaklarından bir inilti döküldü, çünkü onun mükemmel, sıcak vajinası onu daha da sarmıştı.

"Benim için hayatta kaldığın için teşekkür ederim. Hepimiz için." Onun sözleri, Merrick daha da içeri girerken şehvetli homurtulara dönüştü ve Merrick, onun ne kadar sıcak ve sıkı olduğunu görünce gözlerini açık tutmak için mücadele etmek zorunda kaldı.

"Her şey için teşekkür ederim," diye hırıltılı bir sesle konuştu.

Sonra neredeyse tamamen dışarı çıktı, sonra tekrar içeri girdi ve onun içine tamamen battı.

"Siktir," diye küfretti Merrick, amcığı onu yutarken, onu o kadar derinden emdi ki, bunu ruhunda sonsuza kadar hissedeceğini biliyordu.

Lessia'nın eli, bir an için hareketsiz kalan Merrick'in yüzüne doğru uzandı ve ikisinin birbirine ne kadar mükemmel uyduğunu fark etti. Merrick, Lessia'nın altın rengi gözlerine bakarak, sakın bir sesle cevap verdi: "Teşekkür ederim, Merrick. Beni karanlıktan kurtardığın için teşekkür ederim. İhtiyacım olduğunda arkadaşım, istediğimde sevgilim, seçtiğimde her şeyim olduğun için teşekkür ederim. Senin karın olmak ve sana kocam demek benim için bir onurdur."

Onun amcığı sözlerini vurgularken, onu daha fazla ıslaklık ve yumuşaklıkla kaplayıp, o kadar çok

sıcaklık onu yıldırım gibi sardı.

Lessia'nın eli yüzünde kalırken, o tekrar hareket etmeye başladı, yavaşça ve kasıtlı olarak içine girip çıkarken, gözlerini onun yüzünde tuttu, her duygu ve hissin yüzünde belirmesini izledi.

Göğüsleri onun göğsüne bastırdı ve elini kalçasından çekip sert meme uçlarını okşadı, ağzıyla onun her inilti ve çığlığını yakaladı.

Sanki içinde çok fazla duygu vardı sanki - ona olan tüm sevgisi vücudunda dolaşüyor, ikisini de çılgınlığın eşiğine sürüklüyordu. Aynı anda ağlayıp, gülüp, çığlık atabilecekmış gibi hissediyordu, içindeki her şey bu kadını dünyadaki her şeyden daha çok sevmek, korumak ve ona bakmak istiyordu.

Merrick'in sinirleri alev aldı, kadın kalçalarını kaldırıp son bir hamleyle içine girmesine izin verdiğinde, kadının duvarları onu sıkıca kavradı ve Merrick, "Bana izin verirsen seni sonsuza kadar seveceğim" diye homurdandı ve daha sert, daha derine girmeye başladı.

Kadın başını sallarken parmaklarını onun saçlarına doladı. "Ben de seni."

O inerken, kadının amı kasılmaya başladı ve Merrick tekrar tekrar içine girerken, kadının yakında boşalacağını biliyordu.

O da öyle. Merrick, ellerini kadının başının yanındaki yatağa bastırarak homurdandı, kadının içine girerken aşağıya baktı, ıslaklığıyla kayganlaşan penisinin kadının mükemmel amcığının içine girip çıktığını izledi.

Gözleri onu takip etti ve o manzarayı görünce inlediğinde lanet yıldızlar gördü, duvarları onun sikini boğuyordu, ona daha sert girmesini sağlıyordu, o parçalanırken dudaklarından onun adı dökülüyordu.

Sıcaklık bağırsaklarını doldurdu, penisi amının içinde zonkluyordu ve Merrick ona şiddetle girerken tekrar homurdandı. O sıcaklık kanını kaynatana ve derinlerine boşalana kadar tekrar tekrar, gözleri tekrar nefes alana kadar, altında yatan tek bir Lessia'yı görebilene kadar, mutlu ve memnun.

Onu nazikçe üzerinden kalkarak, onu kendine çekti, yüzünü onun nemli boynuna gömdü. Ona doğru dönerek, Lessia kollarını gevşekçe boynuna doladı, gözleri onun gözleri arasında gidip geldi ve

yüzü ciddi bir ifadeyle buruştuğunda, içinden bir şey yükseldi.

"Ne oldu?" diye sordu, korku kaslarını o kadar gerdi ki, Lessia'nın gözleri karnına indi, sonra tekrar yukarı çıktı.

"Sence insanlar bana Bayan Ölüm Fısıldayan diye seslenmeye başlayacak mı?"

Bir anlığına ona baktı ve onun ciddi olduğunu, bunun gerçekten onun endişesi olduğunu ve her sessiz saniyeyle birlikte kaşlarının arasındaki sevimli kırışıklığın derinleştiğini fark etti, ama Merrick başını geriye attı ve daha önce hiç gülmediği kadar güldü.

Bölüm 25

Frelina

Frelina, kırmızı saçlı Fae savaşçısının eğitim ringinde etrafında dolaşmasını izledi, ama midesini bulandıran, üstlerindeki beyaz yelkeni yansıtan kavisli kılıçları değildi.

Raine'de farklı bir şey vardı. Elbette, o aptallar Loche ve Iviry'yi sorgulamaya karar verdiklerinde onu kurtarmıştı ve kalbini çarptıran bazı şeyler söylemişti. Ama bu, son savaşta paylaştıkları an gibi, o anın heyecanı içindeydi.

Yine de, bu sabah odasına geldiğinde, onda bir şey vardı...

Ela gözlerinde bir ateş vardı ve bu ateş, üzerlerinde parıldayan güneşten kaynaklanmıyordu. Yürüyüşünde bir değişiklik vardı, ayaklarının hareketlerinde neredeyse kasıtlı bir değişim vardı ve ona dokunduğunda...

Onu merdivenlerden yukarı çıkmasına yardım etmek için beline elini koyuşu... tüm vücudundaki tüyleri diken diken etmişti, ama bu hoş olmayan bir şekilde değildi. Frelina, üzerlerine vuran sıcaklığa rağmen titredi — bu, Vastala sınırına yaklaştıklarının işaretiydi — bu da onu ceketini çıkarmaya ve elinde tuttuğu kılıç kadar parlak olan soluk tenini ortaya çıkarmaya zorladı. Raine bunu fark etmiş gibi gülümsemesi genişledi.

"Korkuyor musun, güneş ışığı?" Raine, ellerindeki kılıçları döndürerek onun etrafında dolanırken alay etti.

Gözlerini devirdi. "Senden korkacakmışım gibi."

Seni en kötü halinle gördüm, Raine, diye ekledi sessizce, o sırtmaya devam edince. *Yaptığın hiçbir şey beni korkutamaz.*

Onun sesi şakacı olsa da, Raine'in gülümsemesi bir an için titredi ve bu, Frelina'nın karnında bir endişe düğümü oluşması için yeterliydi.

ve Frelina özür dilemek üzereyken, gülümsemesi yeniden yerine oturdu.

Biliyorum, diye yumuşak bir sesle cevap verdi. Ve bunun için çok minnettarım.

Nedense, onun bakışlarını sürdürmek zorlaşmıştı ve yanaklarına yayılan sıcaklığı güneşe bağlamaya çalışırken, Raine'in zihninde yankılanan yumuşak kahkaha, kimseyi kandıramadığını söylüyordu.

"Hiç başlayacak mısın? Düşmanlarımız etrafımızda dans edip kılıçlarını çevirerek yeteneklerini sergilemeyecekler, biliyorsun." Frecco'nun şakacı sözleri, onunla Raine arasında hissedilen keskin gerginliği bozdu ve Raine'in gözleri karardığında ve Fae sarışın askere tısladığında Frelina güldü.

Frecco masumca ellerini kaldırdı. "Sadece şaka yapıyorum, Zihin Yakalayıcı. İnanılmaz yeteneklerini duydum. Sadece bunların sirk numaraları olduğunu bilmiyordum."

Frelina daha da güldü ve Frecco ona göz kırptığında başını salladı.

Onun ne yaptığını çok iyi biliyordu.

"Sirk numaraları..." Raine'in sesi, Merrick öfkelenişindekine oldukça benziyordu, ama Frelina, Raine Frecco'ya döndüğünde kıkırdamaya devam etti. "Sana sirk numaralarını göstereceğim, evlat."

Raine, Fae'ye öfkeyle bakarken boynunda kırmızı çizgiler belirdi ve Frelina, bir gözü onun yanında duran kılıçlara, diğer gözü de etraflarındaki insanlara dikerek arkasına yaklaşmaya başladı.

Dün kaydedilen ilerlemelerin çoğu, isyancıların saldırısıyla sanki silinmiş gibiydi. İnsanlar, Fae ve şekil değiştirenler yine birbirlerinden uzak duruyorlardı ve bir kez daha, havadaki güvensizlik, gemilerinin etrafındaki sudan çıkan birçok karanlık kaya oluşumu kadar keskin bir hal almıştı.

Şu anda bulundukları Loche'nin gemisi ortada seyrediyordu, iki gemi onu çevreliyordu, diğerleri ise yüzeyin altında gizlenmiş kayalık adalara ve taşlara çarpmamak için etraflarına dağılmak zorunda kalmıştı. Yüzeyin çok altında yüzen wyvernler, önlerine geçip herkesle

son buluşma noktasında buluşacaklarını, hızlarını bozduğu için tehlikeli bölgeden kaçınmaları gerektiğini bildirmek için yüzeye çıkmışlardı.

Naip ve Iviry, şafaktan beri katıldıkları toplantıdan hâlâ dönmemişlerdi, ancak Frelina ve Raine, günün eğitimini, daha doğrusu bir tür birliktelik yaratmak için düzenlenen gösteriyi başlatmak için erkenden ayrılmışlardı.

Daha fazla insan, onun ve Frecco'nun oynadıkları oyunu anlamaya başladıkça, dün gecedен beri her gemide hüküm süren yoğun sessizlik, düşük sesli mırıldanmalara dönüştü ve endişeyi bozan hafif kıkırdamalar duyulmaya başladı.

Frecco'nun gözleri bir saniye onun gözlerine kaydı ve o, bunun hazır olması için bir işaret olduğunu anladı.

"Aklımı okuyamıyor musun?" Frecco alt dudağını dışarı çıkardı, Raine'e yaklaşırken parıldayan gözleriyle ona baktı. "Ben bir engelleyiciyim, Raine. Ben istemediğim sürece zihin büyüsü bende işe yaramaz. Sirk bıçaklarını kullanman gerekecek."

Raine'in homurtusu içinde bir endişe kıvılcımı titredi, ama Frecco elinden eline kılıcını çevirirken hiç rahatsız görünmüyordu.

"Dikkat et," diye hırladı Raine. "Dün ne yaptığımı gördün."

"Oh, gördüm." Frecco güldü. "Neredeyse hepsini indirdin, ama yine de..."

Frelina tüm sinirlerini ve kaslarını odakladı.

"Yine ne?" Raine, Frecco'ya ulaşmak için son adımı atarken tısladı.

Frelina sıçradı, bir kolunu Raine'in tunikasına uzattı ve bacaklarını beline doladı, diğer eliyle kılıcını kavradı ve onu Raine'in gururlu boynuna doğrulttu.

Keskin kılıcın onu kesmeyeceğinden emin olduktan sonra, öne eğildi ve fısıldadı, "Ve yine de küçük bir yarı-Fae seni öldürdü."

Raine ölüm gibi hareketsiz durdu, göğsü bile kıpırdamadı. Etraflarındaki insanlar gülmeye başladı, birkaç Fae, Zihin Yakalayıcı'nın alt edildiğini görünce alkışladı.

Ama Frelina atlamak üzereyken, Fae savaşçısı hareket etti ve Frelina kendini onun sırtına bacaklarını dolamış,

kılıcı Raine'in kılıçlarıyla birlikte yere düştü ve adamın kolları onun belini sardı.

"Aferin," dedi Raine, gözleri onun gözlerine meydan okurken. "Çok iyi. İş."

Sözcükleri ayak parmaklarından hissetti, vücudunu bir sıcaklık dalgası sardı.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, sonra başını tekrar Frecco'ya çevirdi. "Bunu bir daha yaparsan..."

Frecco'nun yüzünde bir korku gölgesi belirdi ve geri çekilirken yüzünü buruşturdu, hızla öne çıkan bir insan kadına yaklaşarak onu eğitim ringinin başka bir bölümüne götürdü.

Raine'in yakıcı bakışları Frelina'ya geri döndü ve onun birkaç metre öteye fırlayıp, üstlerindeki direğin gölgesinde durmalarının nedeninin öfke mi yoksa gurur mu olduğunu anlayamadı.

Parmaklığın yanında durduğunda onu bırakmadı ve "Aptal çocuk" diye mırıldandığında bunun öfke olduğunu anladı.

"Hadi ama, şakaydı." Frelina ona kaşlarını kaldırdı. "Buradaki havayı hafifletmişti. Bana sorarsan, buna çok ihtiyaç vardı."

"Hoşuma gitmedi," diye homurdandı Raine, gözlerini kısarak.

"Sana karşı kazandığım şaka mı?" Frelina burnunu kırıştırdı. "Hile yaptım, Raine. Ben..."

"Hayır," diye homurdandı. "Senin kazanmanı istiyorum. Seni ve onu sevmiyorum."

Gülerek, bir anlığına gözlerini gökyüzüne kaldırdıktan sonra tekrar onun gözlerine baktı. "Kıskanıyor musun?"

Raine gözlerini onun gözlerine dikti. "Evet, kıskanıyorum lan. O kadar kıskanıyorum ki onu şu anda öldürebilirim. Senin komplo kurduğun kişi ben olmak istiyorum. Seni böyle gülümseten kişi ben olmak istiyorum. Senin her şeyin olmak istiyorum. Sana bunu söylemiştim."

Frelina ağzını açtı. Sonra tekrar kapattı.

Ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden dudaklarını ısırarak, onun yeşil ve altın rengi dönen bakışlarının zihnindeki tüm düşünceleri ele geçirmesine izin vermemeye çalıştı.

"Siktir, Frelina," dedi Raine boğuk bir sesle. "O dudaklarını o mükemmel ağzına çektiğinde düşünemiyorum. Tek düşünebildiğim şey, o dudakları

dudakların benim sikimi emerek kuruturken."

Frelina'nın ayak parmakları kıvrıldı ve bazı Fae'lerin muhtemelen her şeyi duyabileceğini biliyordu, ama bu boğazından çıkan iniltiyi engellemedi. Raine de aynı şeyi fark etmiş gibi görünüyordu, çünkü onları köşeye doğru ilerletti, onu dünyadan saklayarak sırtını tahtaya dayadı ve büyüyen penisıyla onu önden sikmeye başladı.

"O sesleri rüyamda görüyorum," dedi boğuk bir fısıltıyla. "Eğer layık olduğumu düşünseydim, seni burada ve şimdi sikerdim. Ama değilim. Henüz değilim."

Sanki vücudu kendi kendine hareket ediyordu, onu yeniden konumlandırarak amını onun sert sikine sürtünebilsin diye, ve Raine'in gözleri parladı, elleri giysilerini o kadar sıkı kavradı ki iplikler gıcırdadı.

"Frelina," diye tısladı, alnını arkalarındaki duvara yaslayarak. "Bu sefer kazanamayacaksın. Sana yaşattıklarım için ne kadar üzgün olduğumu anlayana kadar kazanamayacaksın."

"Mm," diye mırıldandı, çenesini omzuna dayayarak kulak memesini ısırmaya çalıştı. "Ben her zaman kazanırım, Raine."

Onun içinden çıkan inilti ikisini de sarsmıştı. Ama Frelina, bütün gece boyunca hayalini kurduğu gibi yüzünü kendine doğru çevirip onu öpmek üzereyken, sarsıntı devam etti. Ardından bir çığlık duyuldu.

"Ne oluyor lan?" Raine onu o kadar hızlı indirdi ki, nefes almaya bile vakit bulamadan onu köşeye sıkıştırdı ve iri vücuduyla onu korudu.

"Siktir," diye tekrar küfretti. "Arkamda kal."

"N-ne oluyor?" Gemi sanki bir şeye çarpmış gibi yana yattı ve etraflarındaki çığlıklar şiddetlendi.

"Tahminimce," Raine, artık yanında asılı olmayan kılıçları yakalamaya çalışırken tekrar küfretti, "o lanet Oakgard'ların Fae'leri bizi diğerlerinden ayırmaya çalışıyor."

Sırtından buz gibi bir ürperti geçti ve Raine dönüp "Burada kal. Hareket edersen seni şaplaklayacağım, hem de eğlenceli bir şekilde değil" diye bağırınca, geniş gözleri Raine'in gözlerine yansıdı. Sonra dönüp, güneşin altında duran bıçaklara doğru fırtına gibi koştu.

Frelina'nın bakışları Raine'in sırtından ayrıldığında, nefesini tuttu. Etraflarında, o karanlık kaya oluşumları büyüdü, diğer gemileri yolundan itti ve kendi gemilerini çevreleyerek gemilerini durdurmaya zorladı. Kısa süre sonra, taş o kadar yükseldi ki, sadece küçük güneş ışığı akıntıları siyah duvarın yanlarından ve üstünden geçebiliyordu.

"Siktirin gidin buradan!" diye bağırdı Raine, silahlarına uzanırken. Frelina onun bakışını takip ettiğinde, Loche ve Iviry'nin, hala büyüyen bariyerin arasından görünen bir gemiden onlara baktığını gördü. "Siktirin. Gidin. Buradan."

Frelina'nın liderlerden son gördüğü şey, Iviry'nin keskin bir şekilde başını sallamasıydı ve Loche ile Frelina her zamanki gibi stoik görünseler de, Frelina, Iviry'nin onlara sırtını dönmeden önce zorla sildiği gözyaşını kaçırmadı.

Çevresindeki diğerleri de onun farkına vardığı şeyi, yani geride bırakılacaklarını, fark etmeye başladıklarında, sanki midesi yerinden çıkacakmış gibi hissetti ve ardından gelen çığlıklar ve yalvarışlar Frelina'yı daha da boşlukta bıraktı.

Bir gürültü onu umutsuzluk sarmalından çıkardı, ama taşlar üzerlerine yağmaya başlayıp kalabalığa çarparak ahşap güverteyi deldiğinde, bu kez çığlık atan Frelina oldu.

"Raine!" Çığlığı, geminin etrafındaki tüm o siyah taşlara çarpmış gibi yankılandı.

Bu dünyaya ait olamayacak bir çığlık attı ve Raine, onun çağrısıyla tam da büyük bir taş onun yönüne doğru uçarken arkasını döndü ve taş, Raine'in başının arkasına çarptı. Raine'in gözleri yukarı doğru yuvarlandı ve Fae savaşçısı, onun yönüne doğru sendeleyerek bir adım attıktan sonra, altındaki tahtaya yığıldı.

Bu, onun gördüğü en korkunç şeydi. Taştan zarifçe kayan ya da bir şekilde gemilere çıkan basamaklar inşa eden Fae'lerden bile daha korkutucuydu.

Mahzende gördüğü Oakgard Fae'lerine benziyorlardı. Güzel bronz tenleri, kahverengi ve siyah saçları, yeşil ve kahverengi gözleri vardı. Kulakları kendisinininkinden biraz daha yuvarlak, bu da onları Fae'lerden çok insan gibi gösteriyordu. Ta ki etraflarında parıldayan büyüü fark edene kadar. Sanki onlar ve parıldayan siyah taş tek bir bütünmüş gibi.

Frelina, bir erkek Oakgards Fae'si ona yaklaşıp elini ağzına kapatarak onu göğsüne çekip, Frelina'nın birlikte seyahat ettiği diğerlerinin hayatları için savaştıkları geminin ortasına zorla götürdüğünde, hala çılgılık attığını fark etti.

Frecco'nun köşeye sıkıştığını, üç Fae'nin ona sırtarak arkasındaki taşı yıkarken izlerken şiddetle başını salladı. Vücudunun parçalandığını, kanın o kadar uzağa sıçradığını ve damlaların Frelina'nın yüzüne düştüğünü duydu ve ağzını kapatan eli ısırdı.

Frelina, Raine'in hala hareketsiz yattığı yere doğru koşmaya başlamıştı ki, başka bir Fae - bu sefer bir kadın - yoluna çıktı ve şakağına o kadar sert bir yumruk attı ki, Frelina ona çarptı ve sonra bilinçsizce yere yığıldı.

Bölüm 26

Kerym

Kerym'in gözleri, kaleden geriye kalanları yalayan alevler ile denizden dönen Lessia arasında gidip geliyordu. Lessia'nın yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı ve yol boyunca nöbet tutan muhafızlardan saklamak için gözlerini çevrelerindeki yeşil çalılara dikmişti.

"Ydren'e Raine ve diğer wyvernlerin yanına dönmesini söyledi." Merrick yanına yanaştı, koyu renkli gözleri büyük ateşi yansıtıyordu — tüm tutsakları serbest bıraktıktan ve halk arasında dağıtılabilecek tüm altın ve diğer değerli eşyaları aldıktan sonra, Rioner'in mirasını silmek için birlikte yakmış oldukları ateşi.

"Sanırım pek iyi gitmedi," diye mırıldandı Kerym, Lessia'ya tekrar bakarak, iki kız kardeşin sessizce veda etmek için ona yaklaşırken onları göğsüne sıkıca sarılmasını izledi, solgun yanaklarından daha fazla gözyaşı süzülüyordu.

Merrick tekrar arkasını döndü ve Kerym bir şey fark edince kaşlarını çattı.

"Gittikçe zayıflıyoruz," dedi Merrick, yanındaki ağacın dalına tutunarak dengede kalmaya çalışırken. "Bunu kemiklerimde hissediyorum. Bu..." Gümüş saçlı Fae dişlerini sıktı. "Bu yüzden bu kadar solgun görünüyor ve bu yüzden de..."

Merrick sessiz kalıp cadıların Lessia'ya son bir kez sarılmasını izlerken Kerym, "Biliyorum," diye cevap verdi. "Hepimiz neden gitmen gerektiğini biliyoruz. Umarım o..."

"Ben de öyle," diye araya girdi Merrick. "Umut, tutunabileceğim tek şey."

Kerym başka bir şey söylemek üzereyken, bir hışırtı sesi ikisini de irkitti ve gözleri, bir zamanlar Havlands'ın en görkemli kalesinin altında yer alan bahçeleri çevreleyen kalın çitlerin etrafında dolaşmaya başladı.

çitlerin etrafına bakmaya başladılar.

Büyük yılanlardan biri çimlerin arasında kıvrılarak ilerlerken, başını o kadar yükseğe kaldırdı ki, kehribar rengi gözlü yarı peri onlara yaklaşırken kıskançlıktan herhangi bir kraliyet mensubunu bile homurdanmaya sevk ederdi.

"Ne yapman gerektiğini biliyor musun?" diye sordu Merrick, Lessia yılanın önünde durup çenesini eğerek selam verdiğinde, Kerym istem dışı bir tiksinti sesi çıkardı.

O şeylerden nefret ediyordu. Peki ya Lessia? O da onunla konuşuyor gibi görünüyordu. onunla *konusuyor* gibiydi.

"Kerym," Merrick, Lessia'nın sürünen canavara bir şeyler söylediğini izlemekten kendini alamayınca sordu.

"Lanet olası sürüngenler," diye mırıldandı Kerym, arkadaşına dönmeden önce. "Evet, her zamanki gibi talimatların oldukça açıktı, kardeşim. Askerleri ve seyahate hazır olan herkesi hazırlayacağım, sonra da bekleyeceğiz. Senden başka bir haber almazsak, birkaç gün içinde Iviry ve Loche'nin büyük düğününde olacağız."

Merrick başını salladı, bakışları hala eşine kilitliydi.

Arkadaşının sessiz tavırlarına alışkın olan Kerym, gözlerini parıldayan ateşe çevirdi ve Rioner'in kanını dökerek diktiği taşı yeniden şekillendiren ateşi izlerken, zihninde önümüzdeki birkaç gün yapması gereken her şeyi düşündü.

Buradaki askerlerle başlayacaktı; Merrick'in yerine onun yerine hareket edeceğini bilmelerini sağlayacaktı. Sonra Rioner'in güzel aygırlarından birini alıp sahil boyunca at sürerek, orada yüzen tüm gemilerin savaşacaklarla dolu olmasını sağlayacaktı. Sonra...

Merrick elini omzuna koydu ve Kerym, arkadaşı "Her şey için teşekkürler. Ve ben... Thissian için çok üzgünüm" diye fısıldarken kaşlarının arasındaki kırışıklığın derinleştiğini hissetti.

Kerym onun ses tonunu beğenmedi. Ya da sözlerini, bu konuda.

Merrick genellikle melankolik biri değildi, peki ya bu? Bu bir veda gibi geliyordu.

"Tekrar görüşeceğiz," dedi Kerym, arkadaşının karanlık gözlerine bakarak onu teselli etti. "Bu dünyada ya da öbür dünyada."

Dudaklarını zayıf bir gülümsemeye zorladı. "Ve kardeşimi gördün... O iyiydi."

Başka bir el, daha küçük bir el, onun ön koluna kondu ve Kerym bakışlarını Lessia'ya çevirdi, Merrick'in haklı olduğunu fark edince yüzündeki gülümsemeyi korumak için çabaladı.

Lessia pek iyi görünmüyordu. Gözleri donuk, teni solgundu ve parlak ateşin içinde parlaması gereken saçları... Kahretsin, zihnini istila eden şeyin ona getirdiği ruhlar kadar ölü görünüyordu.

Kerym bu anıyı zihninden silip attı.

O kitabı nasıl bu kadar aptalca çaldığını bilmiyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordu.

"Onu buraya getirip veda etmemizi ister misin?" Lessia'nın sesi bile soruyu sorarken zayıflamışken Kerym'in gülümsemesi kayboldu ve Merrick'in her zamanki gibi yanına kayarak kolunu omuzlarına doladığına sevindi.

Merrick'in gözlerine bakmadan önce bile —ki bu bakış, Kerym'i neredeyse güldürecek kadar hayatı için bir uyarı içeriyordu— başını salladı. "Gücünü sakla, Altın Gözlü. Bunu atlatmak için sana ihtiyacım olacak."

Başka bir şey söylemek için tereddüt ediyor gibiydi, ağzını bir saniye açtıktan sonra Merrick'in gözlerine baktı ve Kerym'in az önce fark ettiği şeyi fark etmiş gibi göründü.

Arkadaşı da solgundu, Kerym'in daha önce hiç görmediği kadar solgundu. Ve vücudu...

Dün gecedен beri kilo mu kaybetmişti?

"Tamam," diye fısıldadı Lessia ve bu sözler lanet olsun ki, Kerym'in kalbini parçalamak üzereydi.

Merrick'in bunu nasıl başardığını hiç anlamıyordu. Bu kadın bir kez daha hayatı için savaşırken, onun yanında nasıl dik durabildiğini. Ateşe rağmen Kerym'in vücudu soğudu ve tek yapabildiği, kollarını açıp bu cesur yarı-Fae'yi göğsüne çekip, Merrick onun önünde dönüşene kadar orada tutmaktı.

"Onun sana fazla patronluk taslamasına izin verme." Kerym, Merrick onu geri sürüklerken yanağına dokundu. "Ve geri kalanlarımız için endişelenme

endişelenme." Ona göz kırptı. "Şimdi kahraman olma sırası bizde. Oradaki müstakbel karıma ne kadar güçlü ve cesur bir asker olduğumu göstermeliyim."

Lessia hafifçe kıkırdadı ve Merrick gözlerini devirdi, ama Kerym arkadaşının onu güldürme çabasını takdir ettiğini anlayabilirdi.

Rioner'in eski askerlerinden biri, parlak altın rengi tüyleri ve arkalarındaki ufukta doğan güneşi yansıtan bembeyaz yelesi ve kuyruğu olan büyük bir kırsığı getirdiğinde, hiçbiri bir şey söylemedi.

İlk olarak ata binen Merrick'in hızlı bir baş sallaması ve ardından Merrick'in ona yardım edip göğsüne yaslamasıyla Lessia'nın küçük bir el sallaması üzerine, at başını yukarı kaldırdı veollarında ateşin titrediği, sağlarında güneşin parladığı bahçelerde dörtmala koşmaya başladılar.

Kerym birkaç saniye boyunca onların arkasından baktı ve hoş olmayan bir yalnızlık hissi onu sardı, savaşçı kollarını göğsüne doladı. Yumuşak ayak sesleri ona yaklaşırken kıkırdamadı, ama bir el sırtına dokunduğunda sonunda arkasını döndü.

Pellie'nin saçları arkasında yanan ateş gibi parlıyordu ve yeşil gözleri nemli olsa da, içinde Kerym'in içini burkan bir kararlılık vardı.

Kerym gözlerini Pellie'nin üzerinde gezdirirken, Pellie'nin eli yanına düştü ve Kerym, Pellie'nin geri çekilip çekilmemeyi ya da kollarına atılmayı tartıştığını hissetti.

"Bunun ikimizin de istediği bir şey olmadığını iddia etmeyi bırakabilir miyiz?" Kerym, parmakları yanlarında seğirdiğinde fısıldadı. "Sadece... bugünlük."

Pellie'nin dudakları bir an titredi, sonra başını salladı.

Tanrıya şükür. O da onu terk etseydi ne yapardı bilmiyordu.

Sonra kız kollarının arasına girdi ve Pellie parmak uçlarına basarak onu öpmek için eğildiğinde Pellie inledi.

Lanet olsun, dudakları da geri kalanı kadar inanılmazdı.

Kerym ellerini onun kalçalarının altına kaydırđı ve onu kaldırdı, böylece bacaklarını ona dolayabilirdi. Onu, yanına diktiği ağacın altına götürdü

dış dünyadan gizlemek için dalların üzerlerine düşmesine izin verdi. Onu ağacın kabuğuna yaslayarak, ona sürtündü ve onun sertliğine haykırınca ağzına sırtarak gülümsedi.

Onun tatlı kokusu çim ve tuzlu deniz kokusuna karıştı ve Kerym bir kolunu onu sabit tutmak için beline dolarken, diğer koluyla onun çekici kıvrımlarını keşfetmeye başladı.

"Çok yumuşak," diye inledi, eli şişkin göğüsleriyle oynarken, giydiği elbisenin içine kolayca daldı ve avucunu sertleşen meme uçlarının üzerinde gezdirerek onu inlemeye zorladı.

Dudakları dudaklarına çarptı, dili onun sıcak diliyle oynarken, diğer eli elbisenin altına kaydı ve...

"Siktir." Kerym geri çekilirken nefes nefese kaldı ve tam pantolonuna boşalmak üzereyken, kız ona tembel bir gülümsemeyle "İç çamaşırı giymeyi sevmiyorum" dedi.

"Sanki seni sevmek için başka bir şeye ihtiyacım varmış gibi," diye hırıltılı bir sesle konuştu ve tekrar dudaklarını öptü, eli ise çoktan ıslanan amını okşamaya başladı.

Kız bir saniye için kaskatı kesildi, ama adam hemen geri çekildi.

"Durmak ister misin?" diye sordu boğuk bir sesle.

Gözleri onun gözlerine baktı ve başını salladı. Ama... "Emin misin?"

Kerym alnını onun alnına yasladı. "Bekleyebiliriz
Bekleyebiliriz. Acelem yok."

Ağrıyan penisinin aksini düşündüğünü gizlemeye çalıştı.

"Hayır," diye fısıldadı, sesi ihtiyaç dolu hale geldi ve penisi seğirdi.
"Bunu istiyorum. Seni hemen istiyorum."

Kerym yavaşça başını salladı, bir şekilde bir şeyi kaçırıyormuş gibi hissediyordu, ama kadın yine sızlanmaya başladı, çıplak amını onun pantolonuna sürterek kokusu etraflarını sarana kadar, ve "Lütfen" diye fısıldadığında, Kerym homurdandı ve onu tekrar ağaca doğru itti.

Elini bir kez daha aralarına soktuğunda ıslaklığı elini kapladı ve diğer elini uzun saçlarına doladı, parmağını kıvrımlarının arasına soktu, parmağı o kadar kolay girdi ki sanki oraya aitmiş gibi hissetti ve içinde bir sıcaklık dalgası yükseldi.

Kerym, kız çığlık attığında saçlarını geri çekti, dişleriyle ince boynunu okşarken parmağını kızın içine sokup çıkarmaya başladı, kızın kaygan amciği onu sıktığında bir parmak daha ekledi.

"ok iyi hissettiriyorsun," diye inledi. "yle olacağını biliyordum."

Parmaklarını daha hızlı hareket ettirerek, başparmağıyla klitorisini okşarken, eliyle amını tokatlayan Kerym, "Bu hiçbir şey. Tamamen içine girdiğimde çok iyi hissedeceksin," diye homurdandı.

Sadece etrafındaki tüm o ıslaklığı düşünmek bile penisini serbest bırakmak için bastırıyordu, ama önce onun tatmin olduğundan emin olmak istiyordu. Bir süredir kimseyle sevişmemişti ve uzun süre dayanabileceğinden şüpheliydi. Özellikle de tüm bu sıcak, kaygan ısı varken.

Kerym nc parmağını da ekleyip, onu kıvranana kadar sert sinir demetine bastırarak derinlerine soktuğunda, Pellie "Kerym" diye bağırdı.

"Ben... ben..." Pellie, daha hızlı hareket ederken dudağını ısırdı, onun acımasızca parmaklarıyla amını sikmesinin ıslak sesleri, yaprakların hişirtisine katıldı.

Ama parmaklarının etrafında kaslarının sıkıştığını hissettiği anda, parmaklarını çıkardı ve ağzıyla onun acı dolu sesini yakaladı.

"zgnm," diye boğuk bir sesle ağzına fısıldadı. "Senin sikimi boğduğunu hissetmem lazım."

Kerym tek eliyle sikini serbest bıraktı ve kıını kavradıktan sonra onu kendisi için mükemmel bir açıyla konumlandırdı - parıldayan amının manzarasının tadını çıkararak - sert bir vuruşla içine girdi.

Kızın başı bir çığlık ile geriye düştü ve onun durdurduğu orgazm geri döndü, onun uzunluğunu o kadar sıkı kavradı ki, hemen boşalmamak için ağaca tutunmak zorunda kaldı.

"Pellie," diye fısıldadı hareket etmeye başlarken, kasılan amına girip çıkarken, onu kaplayan sıcak ıslaklığının hissinden neredeyse ölmek üzereyken, her girip çıkışı daha da kolaylaştırırken. "Bunun için çok uzun süre bekledim."

Gözleri onun gözlerine takıldı ve onun da bir kez daha boşalabileceğini anladı, bu yüzden elini tekrar aralarına soktu ve orta parmağıyla şişmiş klitorisini ovuşturdu. Göz kapakları kapandı, ama o umursamadı. Kerym'in gözleri, onun mükemmel vajinasına giren penisine, sonra da yüzüne kaydı, yüzünde pek çok duygu vardı: arzu, aşk, korku...

Endişe, mutluluk, memnuniyet... Kalçalarını sallamaya başladığında, onun her hareketine karşılık verirken yüz hatları gerildi.

Bu cadının nasıl bu kadar çabuk kalbine girmiş olduğunu bilmiyordu, ama hiç umursamıyordu. Hayatının geri kalanını bu alemde onu memnun ederek geçirecekti, ellerini saçlarına dolarken göğsünde biriken o düşük inlemeleri çıkararak.

"Kerym, lütfen," diye yalvardı ve adamın içinden bir sıcaklık patlaması yaşandığı için hemen cevap verdi.

Sadece penisinin ucu içinde kalacak şekilde çekildi, klitorisini okşadı ve kız çığlık attığında, iki elini kıçına koyarak onu sertçe içine aldı, o kadar sert bir şekilde itti ki, ağacı hareket ettirebileceklerini düşündü.

Kızın amı titremeye başlayınca Kerym, "Gözlerini a," diye emretti ve kız gözlerini açtığında, içindeki aşk orada yansı mıştı. Kerym inleyerek kızın içine boşaldı ve kız da boşalırken gözlerini onunkilerden ayırmadı, ikisini de daha fazla ıslaklık kapladı.

Nefesleri düzelirken, yumuşak bir kahkaha göğsünde yankılandı ve giysilerini düzeltmeden önce yapraklarla kendilerini silerek ona gülümsemeden edemedi.

Kız saçlarını elleriyle tararken ona gülümsedi, ama dudaklarının eğiminde bir tuhafılık vardı ve Kerym'in zihninde alarm zilleri çalmaya başladı. Elinden tutup onu kendi alanına geri çekti - onu sonsuza kadar orada tutmayı umduğu yere - ve "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim." Daha geniş gülümsemeye çalıştı, ama o kadar sahteydi ki Kerym dudaklarını kıvırdı. "Soria'ya o yarı cadıyı kontrol etmek için onunla gideceğimi söyledim, muhtemelen bekliyordur. Bu gece at sürerken hepimiz sana katılacağız."

"Tamam." Kerym, kız ondan uzaklaşmaya başlayınca gözlerini onun yüzüne dikti.

Kahretsin, tüm duyuları ona bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu.

"Pellie... bir sorun varsa bana söyle." Kerym elini daha sıkı sıkı. "Bu çok hızlı olduysa özür dilerim. Yavaş ilerlemeye razıyım, söz veriyorum. Seninle her şeyi istiyorum, sadece... bunu değil."

Pellie'nin gülümsemesi, etraflarını saran yaprak kalkanının dışında parıldayan közler gibi söndü. "Biliyorum."

"O zaman sorun ne?"

Anlamıyordu. İkisinin de uzun zamandır özlemini çektiği şekilde birbirlerine bağlanmışlardı. Bu sadece hızlı bir seks değildi. Onun onu ne kadar sevdiğini, hatta belki de deli gibi sevdiğini görebiliyordu.

Pellie onu ağaçtan dışarı sürüklerken yüzünü buruşturdu ve ifadesiyle etraflarındaki dünya çok daha korkutucu hale geldi.

"Pellie," dedi yumuşak bir sesle. "Birbirimize yalan söylemeyelim."

Rol yapmış olabilirlerdi. İstmeden flört etmiş olabilirlerdi. İstemedikleri halde flört etmemiş olabilirlerdi. Ama bu? Hayır, bir şeyler çok yanlıştı ve ne olduğunu bilmeden bunu düzeltemezdi.

"Gidiyoruz," diye patladı Pellie.

İçinde kalan tüm sıcaklık çimlere akıp gitti. "Bu gece bu kasabadan ayrılmayı kastetmiyorsun herhalde?" dedi Kerym monoton bir sesle sordu.

Kafasını o kadar hafifçe salladı ki, neredeyse fark etmedi. "Eğer... bu savaştan sağ çıkarsak, eve döneceğiz. Geri dönmekten korkuyorduk, bizi çocukken tuzağa düşürüp Havlands'a satanların kim olduğunu bilmiyorduk, ama... artık zamanı geldi."

Hepsi bu mu? Neredeyse gülecekti.

"O zaman seninle geleceğim," dedi. "Sen bu alemde olmazsan, burada benim için hiçbir şey kalmaz. Daha önce de uzaklara seyahat ettim. Yine yaparım."

Pellie'nin gözlerindeki yaşlarla birlikte gülme isteği de kayboldu. "Ben... Yapman gerektiğini bilmiyorum."

Damalarında bir sıcaklık hissetti, ama bu önceki gibi hoş bir sıcaklık değildi.

"Neden olmasın?" Kerym öfkeli bir çocuk gibi hissediyordu, ama bu küçük cadının neden bahsettiğini anlamıyordu. Tabii ki onunla gelecekti. Artık ona aitti, belki de daha önce kimseye ait olmadığından daha fazla.

"Bence eve gitmelisin," dedi Pellie yumuşak, güzel sesiyle.

"Benim evim yok," diye tersledi Kerym. "Senin olduğun yer evimdir. Anlamıyor musun?"

"Daha önce insanlardan başka bir şey emmeyi denedin mi? Yani, dünkü kitap dışında?" Pellie tekrar ona yaklaştı, başını eğdi.

"Hayır. Ama bunun senin gitmenle ne alakası var?" Kerym sakinleşmesi gerektiğini biliyordu, ama bu güzel kadının parmaklarının arasından kayıp gidiyor gibiydi ve sevdiği bir başka kişi tarafından terk edilemezdi, terk edilemezdi. Buna dayanamazdı.

"Her şeyde sihir vardır, Kerym," diye fısıldadı Pellie. "Ağaçlarda, alıllarda, toprakta ve suda. Fae'lerde, şekil değiştirenlerde ve cadılarda."

"Ee? Pellie, beni ele geçiren o sihir ya da her neyse umurumda değil! Artık iyiyim ve seninle gitmek istiyorum."

Gülümsemesi o kadar üzücüydü ki, ağaca yumruk atmak istedi, ama kendini zorlayarak en yakınındaki daldan lanet bir yaprak kopardı ve elinde sıktı.

"By seni bir nedenden dolayı seti ve ben senin için çok endişelendim - ve doğrusu, olanlara çok şaşırdım - nedenini anlayamadım. Soria ise hemen anladı ve yaşlı adamla da teyit edeceğiz, ama..."

"Ama ne?" Kerym, Soria elini bıraktığında içini bir sıkıntı kapladı.

"Etrafına bak."

Kerym gözlerini onunkilerden ayırmak istemiyordu, ama onun emrini yerine getirince ağzı açık kaldı.

Etraflarındaki yapraklar sanki ikisine göz kırıyor ya da el sallıyormuş gibi açılıp kapanıyordu, liflerin birbirine sürtünme sesi gece boyunca ıslık gibi çınlıyordu. Gözleri eline düştü ve Kerym, yaprağı tıpkı...

Hemen bıraktı. Etraflarındaki yapraklar rüzgarda her zamanki gibi sallanmaya başladı.

"Ne..." Kerym sadece Pellie'ye baktı.

"Sen bir toprak kullanıcısısın, Kerym." Pellie, ona tekrar odaklanırken yavaşça gözlerini kırptı. "Sen bir Oakgards Fae'sin."

Bölüm 27

Raine

Başı çok fena ağrıyordu.

Raine alnına dokunmaya çalıştı, ama bir şey elini durdurdu ve alnında oluşan kaş çatması baş ağrısını daha da kötüleştirdiğinde inledi. Gözlerini kırıştıtararak uzuvlarının hareket etmesini sağlamaya çalıştı, ama gözlerini loş ışığa odaklamayı başardığında, ağır bir ip ile bağlandığını fark etti.

Ne oluyor...

Raine, onun kokusunu alınca başını kaldırdı ve önündeki manzarayı görünce göğsünden sert, tiz bir hırıltı çıktı.

Frelina'nın başı omuzları arasında sarkmıştı, kolları ve bacakları kalın beyaz bir ip ile bir sandalyeye bağlanmıştı — muhtemelen bu lanet geminin direğinden alınmıştı — tıpkı kendisinininki gibi. Etraflarında birkaç tane daha bağlanmış Fae ve insan vardı ve Frelina'nın solundaki güvertede, gemilerini çevreleyen yüksek siyah kayalıkların gölgesinde...

Siktir. Frecco zar zor hayattaydı, vücudu o kadar parçalanmıştı ki Raine sırtının kırıldığını tahmin etti ve altında biriken kan Raine'i hiç de rahatlatmadı.

Rüzgâr, Frelina'nın çiçeksi kokusunu bir kez daha ona getirdi ve Raine, önündeki güzel kadın kıvranıp, kollarını hareket ettirmeye çalışırken ipler kayınca gerildi.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Frelina," diye fısıldadı Raine. "Her şey yolunda. Her şey yoluna girecek."

Havayı kesen bir erkek sesi Raine'i irkitti ve Frelina'nın dehşet dolu gözleri onun gözlerine kilitlendi. "Demek sonunda uyandın.

bir süre orada kaybolduğunu sanmıştım."

Raine adamı göremiyordu — adam onun arkasında bir yerdeydi — ve zihnini aradığında, kalıcı sisle savaşı büyü, bir engel, Raine'in sadece... yeşillik olarak tanımlayabileceği kalın bir duvar vardı. En azından Raine engeli aşp bu pişin zihnine girmenin bir yolunu ararken, üzerine çim ve sıcak orman yataklarının tadı yayılıyordu, ideal olarak onu ortadan kaldırmak için.

Ama bir yol yoktu. En azından henüz yoktu.

Frelina, Raine'e erkeğin hemen arkasında olduğunu düşündüren bir ses çıkardı, ama Raine kaslarını kilitledi ve Frelina'nın güzel gözlerine bakmaktan başka hiçbir şey yapmayı reddetti, ancak neredeyse ağzından kaçırarak olduğu yatıştırıcı sözleri kendine sakladı.

Daha önce yakalanmıştı ve başkası için herhangi bir korku veya endişe göstermek?

Bu, yapabileceği en kötü şeydi.

Büyük gözleri ve yumuşak teni ve güzel kıvrımları ile günlerce hayranlıkla bakabileceği boynu olan küçük yarı Fae için çok korkmuş olsa bile. Ve Oakgard'ların Fae'leri olduğu anlaşılan daha fazla kişi görüş alanına girdiğinde - yüzleri kapüşonlarla örtülü, yeşil tokalarıyla bir arada tutulan kahverengi cüppeler, yaprakları olan bir tür dal gibi görünüyordu - asker kamplarında büyürken öğrendiği her dersi hatırlayarak vücudunu sandalyenin arkasına yasladı.

Fae ve etraflarındaki insanlar, belki bir düzine kadar Fae'nin etraflarını çevrelemesi ve gizli yüzlerinin Raine'in başının üstünde, Raine'in liderlerinin durduğunu tahmin ettiği bir yere dönmesi üzerine keskin bir nefes aldılar.

Erkeğin zihnini tekrar okşadı, ama o kalın, dikenli çalı onu hala dışarıda tutuyordu ve arkasında alçak bir kahkaha yankılandığında büyüünü geri çekti.

"Kitaplara inandığımıza sevindim," dedi erkek, kahkahası sönükleştikten sonra tuhaf, yavaş aksanıyla. "Jordeina'da zihin Fae'leri yok, ama eski yazıtlarımız zihinleri büküp ele geçirebilenlerden ve onlardan kendimizi nasıl koruyacağımızdan bahsediyordu. Aslında, düşüncelerime girmenin bir yolunu bulmaya çalıştığını hissedebiliyorum."

"Okuma bildiğini tahmin edemezdim," dedi Raine, hala hareketsiz kalmaya çalışarak, özellikle de Frelina'nın gözleri büyüdüğünde ve saçları yüzünün etrafında uçuşurken, onun sözlerine başını sallayarak. "Tüm dünya Fae'lerinin ormanlarda dans edip, kutsal çamurunuzu beslemek için kurban törenleri yaptığını sanıyordum."

Etrafında patlayan tıslamalara, Oakgard Fae'lerinin başları onun yönüne doğru çevrilirken sarsılan başlıklarına gülümserdi, Frelina zihninde "*Hemen kes şunu. Ne yaptığını çok iyi biliyorum ve bu işin sonu iyi olmayacak, Raine!*" diye bağırmasaydı.

Raine, "*Ben de buna güveniyorum, tatlım,*" diye cevap verirken, onun bakışlarını karşıladı.

Raine. Frelina'nın sesi öfkeden yalvarışa o kadar hızlı geçti ki, göğsünü sıkıştırdı. *Lütfen. Birlikte bir çıkış yolu buluruz.*

Arkasından gelen sesleri duyunca ağzının bir tarafını kıvırdı. *Bundan kurtulmanın tek bir yolu vardı.*

Daha önce de böyle durumlar yaşamıştı ve Frelina'yı hayatta tutmanın tek bir yolu olduğunu biliyordu: yardım gelene kadar ya da hepsini öldürebilene kadar bu pisliklerin dikkatini Frelina'dan başka herkese yöneltmek.

Raine'in başı, sırtına bir yumruk ya da avuç içi çarptığında öne doğru uçtu - o kadar sertki bir saniye nefesini kesti - ve uzun bir nefes aldıktan sonra hırıltılı bir sesle, "Vay canına, yediğin onca yeşillik seni gerçekten güçlü yapıyor. Ama cesur değil. Hayır... benimle yüzleşemiyorsan değil." dedi.

Rüzgâr yine durdu ve Raine, Frelina'nın "Hayır!" diye bağırmasına gerek kalmadan bir sonraki darbeye hazırlandı.

El, kafasının yan tarafına çarptı ve kahverengi pelerinin arkasına kaybolmadan önce bronzlaşmış uzvu gördüğünde, öfkesini bir kıkırdamaya dönüştürdü.

Onu vuran bir kadındı. Ve gerçekten çok güçlüydü.

"Sen... küçük arkadaşına tüm kirli işleri mi yaptırıyorsun? Ne kadar tatlı." Raine, başını çevirip onlara yaptıklarına ne kadar aldırmadığını göstermeye çalışarak alaycı bir şekilde güldü.

Sahiplenici bir homurtudan, Raine tahmininin doğru olduğunu anladı. Arkasında liderleri ya da liderlerinden biri olmalıydı.

Oakgardların Fae'si ve ona vurmaya devam eden kişi onun eşi ve dengesi olmalıydı.

Bir yumruk daha Raine'in yanağını ısırmasına neden oldu, ağzı kanla doldu, ama sırtımayı bırakmadı.

Yıllardır kendine zarar vermişti.

Önündeki mükemmel yarattığı incitmişti — son birkaç güne kadar onu kaybettğini düşünmüştü.

Onu korkutacak hiçbir şey yapamazlardı.

Sadece sevdiği kadına karşı, ki o da şimdi beyaz dişlerini gösterip tısladı, "Bunu bir daha yaparsan..."

"Ne yapacaksın? Üzerimize tükürecek misin?" Raine'in arkasındaki kadın hırladı. "Kralın bunu çoktan halletti."

Frelina'nın gözleri çılgına dönünce Raine soğuk bir tavır takındı.

Frelina, hayır!

Sakın yapma!

Ama zihninde haykırması, onun öfkesini durdurmaya yetmedi.

"O bizim kralımız değil," diye bağırdı Frelina, yüzü kızarmış bir halde. "O öldü! Kız kardeşim onu öldürdü! Bir saniye durup sorsaydın, bunu bilirdin! Ve onun sana kalacak bir yer bulmana yardım edeceğini de bilirdin!"

"Sana onun kız kardeşi olduğunu söylemiştim." Kumaşın hisırtısından, kadın dönmüş olmalıydı, ama Raine gözlerini Frelina'nın pembeye çalan yüzünden ve inip çıkan göğsünden ayıramıyordu. "Rantzier ailesinin saç ve gözlerine sahipler."

Siktir, güneş ışığı. Dinlemen gerekiyor...

İki kişi - lider ve eşi, diye tahmin etti Raine - onun etrafında fırtına gibi dönerek kadına yaklaştılar.

Çünkü evet, o kadın *onun* kadınıydı. Eşi olmayabilir, ama onun her şeyi olacaktı ve onu kaybetmeyecekti. Raine, Solana'nın sesini zihninde duyabiliyordu, panik yapmamasını, düşünmesini söylüyordu.

Deniyorum, dedi eşine. *Onu kurtaracağım.*

"Ondan ne istiyorsun?" Raine, gözleri yerde yatan keskin kenarlı taşları incelerken, ses tonunu sıkılmış gibi tutmaya çalışarak, ağır ağır konuştu. "Onun hiçbir gücü yok."

Frelina'nın gözleri, üzerinde dikilen iki figürden ayrılıp ona lanet olası bir bakış attı.

Raine de ona sert bir bakış attı. *Lanet olası hayatını kurtarmaya çalışıyorum. Bana öyle bakma. Ve tekrar konuşmadan önce beni dinle.*

"Oh, bence onu hafife alıyorsun." Kadın olan figür arkasını döndü ve Raine, ortağı onun başlığını çekmeden önce, daha fazla altın rengi ten ve sıcaklık içermeyen geniş bir gülümseme gördü. "Kız kardeşi ve wyvern ordusu hakkında her şeyi duyduk. Bak, bu kızı geri almak için çok şey yapacağını düşünüyoruz. Özellikle de ona biraz motivasyon verirsek..."

Siktir. Düşündüğünden daha hızlı hareket etmesi gerekecekti.

Raine, Frelina'nın ağzını açmak üzere olduğunu gördü ve dişlerini sıkarak hızlıca cevap verdi: "Olabilir, ama bunu iyice düşündün mü bilmiyorum. Kız kardeşi onun hayatta olduğunu nasıl bilecek?" Zihninde onun küfürlerini görmezden gelerek, öfkeli Frelina'ya başını salladı. "Onu bırakıp, geri kalanımızı tutsan ve ikisini de kurduğun tuzağa düşürsen daha iyi olur. Çünkü durum bu, değil mi?"

Raine gözlerini çevredeki kayalara çevirdi ve etrafındaki insanların bakışları onu takip ettiğinde, ayağını hareket ettirerek siyah kayalardan birini yanına getirdi. Şimdi tek ihtiyacı olan şey...

"Sanmıyorum." Erkeğin derin sesi Raine'in damarlarında buz damlaları oluşturdu, ancak Oakgardların liderinin taşı fark etmediğini, Raine'in önerisine yanıt verdiğini fark edince nefes almayı başardı. "Sanırım ona biraz zarar verdik... Sizin bizim halkımıza yaptığınız gibi, onları o yanmış adada bırakarak. Prensesin o wyvernlerle geri dönmesini sağlayacağız, böylece hepsini öldürebiliriz."

Gemide düşük sesli onay mırıldanmaları yankılandı, çoğunlukla bu etkileşimi izleyen bağlı Fae ve insanların endişeli sesleriyle karışarak, ama Frelina'nın yumuşak sesi onun tüm dikkatini çekti.

Raine... bunu yapmalarına izin veremeyiz. Gözleri yaşlarla dolmuştu ve bunun kendisi için olmadığını fark ettiğinde neredeyse ölecekti. O... geri dönemez. Ve bunu duyarsa dönecektir. Yapamam...

Biliyorum. Raine çenesini sıkarak gözlerini taşa indirdi ve sonra da göğsünden fırlayacakmış gibi hissettiği kadar çok sevdiği kadına geri döndü. Seni seviyorum, Frelina. Buna tutunman gerekiyor. Sana... Lanet olsun, şimdi benim için güçlü olman gerekiyor, tamam mı?

Ben de seni seviyorum. Sanırım seni uzun zamandır seviyorum. Gözlerini kırıştırtarak gözyaşlarını sildi. İyi olacağım, söz veriyorum. Beni kaybetmeyeceksin.

Nasıl oluyor da her zaman ne söyleyeceğini biliyordu? Özellikle onun bu lanet dünyada geçirdiği yıllara kıyasla, hayatı neredeyse hiç olmamıştı, ama yine de çok bilgeydi. Bilge, nazik ve güzeldi. Bu dünya için ve Raine için fazla iyiydi.

Ama artık umursamıyordu. Eğer onu seviyorsa... hayır, sonunda onun yanında olmak için her şeyi yapacağını biliyordu.

Figürler bu alemdeki en mükemmel kadına doğru bir adım attılar ve Raine uzuvlarını ve kaslarını çelik gibi sertleştirdi.

Onu oradan çıkaracaktı. Ne pahasına olursa olsun, onu canlı olarak oradan çıkaracaktı.

Kısa boylu figür elini kaldırdı ve sakın kalmaya çalışmasına rağmen, uzun, bronzlaşmış parmaklarının arasında, üstlerindeki delikten sızan az miktardaki güneş ışığında parıldayan bir şey gördüğünde, bir hırıltı kaçtı.

"Hayır! Onu rahat bırakın!" Frecco'nun sesi korkunçtu — kalın ve kısık, Raine'e en az bir akciğerinin kanla dolduğunu gösteriyordu — ama morarmış yüzü, güverteden kaldırırken öfkeyle doluydu. "Onu rahat bırakın lanet olası."

"Frecco," diye bağırdı Frelina, sesi titriyordu. "Hayır..."

Kadın elini gerçekten indirdi, ama bu Raine'i hiç sakinleştirmede. Aksine, kadın alçak bir kahkaha attığında, başını Raine, Frelina ve Frecco arasında çevirirken, Raine'in omurgasından bir titreme geçti.

"Seni koruyan o kadar çok erkek var ki..." Başlığı ileri geri sallanıyordu. "Sen nesen ki? İnsanları duydum... kitaplarda anlatıldığı gibi görünüyorlar - zayıf, kısa ömürlü - ama sen?"

Sen bir karışım mısın? Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum... Onları cezbeden şey bu mu? Senin farklılığın mı?"

"Siktir git," diye tükürdü Frelina ve Raine'in onda hissettiği korkuya rağmen, önündeki iki Fae'ye hırlayarak bunu iyi gizlemeyi başardı. "Bir dakikalığına dinleseydin, sana her şeyi anlatabilirdik. Ama sen de amcam kadar aptal görünüyorsun. Ona ne olduğunu biliyor musun? Kendi kanından olanlar onu öldürdü, tıpkı..."

Erkek Fae lideri elini kaldırdı, ama Frelina'nın kafasını yana doğru çarpacakken, elini havada durdurdu. "Eşimi tehdit etme," diye uyardı, Merrick'i kışkındıracak kadar soğuk bir sesle. "Kadınlara zarar vermeyi sevmem, ama ona bir daha böyle konuşursan, bunu yaparım."

Raine iplere karşı mücadele etti, ama sesini çıkarmaya cesaret edemedi.

Henüz değil. Onu susturmak için Frelina'ya zarar verebilecekleri sürece olmaz. Frecco, o lanet olası aptal, durumu

"Ondan uzak dur," diye tısladı, ağzının köşesinden kan fışkırırken başını onların yönüne doğru çevirdi.

Sanki lanet olası kırık vücuduyla bir şey yapabilirmiş gibi.

Raine, iki lider parmaklarını birbirine değdirdiğinde içinden küfretti, kadın yere düşmüş Fae'ye dönerek yumuşak bir kahkaha attı.

Hayır.

Siktir. Hayır.

Raine, kadının kalbini parçalamak ve onu parçalamak dışında hiçbir şey istemiyordu, ama kadın Frecco'ya doğru bir adım attığında ve etrafındaki insanlar sessizleştiğinde, ne olacağını tam olarak biliyordu. Ve Frecco'nun ölümünün, getireceği acı nedeniyle kimi öldürmekle tehdit edeceğini de tam olarak biliyordu.

Güneş ışığı, dedi Raine Frelina'nın zihninde yumuşak bir sesle.

Bakma.

Frelina'nın gözleri büyüdü ve alt dudağı titredi. Onun emrini dinlemedi ve bunun yerine Frecco'ya bakarak bu kadının ne yapacağını farkında olduğunu ele verdi. "Hayır. Lütfen, hayır" diye inlerken, sanki Raine'in kalbi sökülmuş gibiydi.

Raine üzerine bakışlar hissetti ve hızla bakışlarını Frecco'ya çevirdi. Erkek de biliyordu. Muhtemelen konuşursa ne olacağını başından beri biliyordu, ama kadın kırık bedeninin üzerinde durup hançeri tekrar kaldırdığında ona bakmadı bile.

Raine'in yanağından bir gözyaşı süzüldü ve fısıldadı, "*Huzur içinde yat, cesur asker. Halkını gururlandırdın*", Frecco'nun onu ne kadar takdir ettiğini, sevdiği kadına ne kadar değer verdiğini görmesini sağladı. Raine'in planladığı gibi, onları oyalamak için hayatını feda ettin.

Onunla bir daha sorun çıkarma. Ona iyi bak ve hak ettiği gibi sev. Frecco'nun sesinde korku yoktu.

İyi bir asker olarak, inandığı şey için mutlu bir şekilde mücadele edecekti.

Ve inandığı şey Frelina'ydı. Raine, bu Fae'nin sevdiği kadına ne kadar inandığına şaşırarak sandalyesinde neredeyse geriye doğru sıçradı.

Onun dikkatini dağıt. Bunu görmesini istemiyorum. Güvertede herkes sessizleştğinde Frecco Raine'den uzaklaştı.

Zihin Yakalayıcı, askerin sırtına kısa bir baş salladıktan sonra başını Frelina'ya çevirdi ve solgun yüzünden akan gözyaşlarına lanet okudu.

Bana bak, emretti.

Frelina tereddüt edince, emrini tekrarladı. *Bana bak, Frelina.*

Güzel, gözyaşlarıyla dolu gözleri sonunda ona döndü.

Seni çok seviyorum. Bunu hemen fark edemediğim için çok üzgünüm.

Hava gerginleşirken, Frelina gözlerini ondan ayırmadı.

Kız kardeşine seninle evlenmek istediğimi, seninle evleneceğimi söyledim. Neden sana söylemeden önce ona söyledim bilmiyorum. Sanırım hayır diyeceğinden korktum. Ama Frelina, senin kocan olmak istiyorum. Her şeyi seninle birlikte yapmak istiyorum. Her diyarı gezmek ve birlikte yenilerini keşfetmek istiyorum. Zihninin her köşesini öğrenmek ve vücudunun her santimini keşfetmek istiyorum. Seni istiyorum, başka kimseyi değil. Belki sana layık olamayacağım, ama bu gerçek, Frelina. Seni çok seviyorum ve bunun nasıl olduğunu bile bilmiyorum.

Frelina'nın zihninde hıçkırıklar yankılandı — ya da belki de Raine'in kendi hıçkırıklarıydı, Raine tam emin değildi — rüzgâr esip, kemiklere bıçak saplanıyormuş gibi bir çatlak sesi güvertede yankılandı.

Senin istediğin yere giderim. Senin ihtiyacın olan her şey olurum, güneş ışığım. Çünkü sen öylesin. Sen benim güneşimsin, Frelina. Bu dünyada karanlık zihnimi aydınlatabilecek tek şey.

Gemide çığlıklar yankılanırken, başka bir hava akımı kulaklarını okşadığında, Raine yukarı bakmaya cesaret edemedi ve bunun yerine, ahşap üzerinde dağılmış kayaları ilk gördüğünden beri planladığı şeyi yaptı.

Hızlı bir hareketle Raine sandalyesini devirdi ve kaos başlarken son düşüncesi şuydu *Ama önce, bu gemideki her lanet olası kişiyi öldüreceğim.*

Bölüm 28

Lessia

Lessia, hanın kendilerine tahsis ettiği küçük odadaki uzun aynaya elini koydu.

Ayna tozluydu ve yeni olduğunda parılayan altın çerçevesi, aynanın uzun ömrünü fısıldayan çatlaklar ve yarıklarla doluydu.

Aynalar Gölü'nden beri, yansıtıcı yüzeylerden kaçınıyordu, özellikle de Korina'da kendi görüntüsünü görmüş ve göz çukurlarının ne kadar çukur, cildinin ve saçlarının ne kadar mat olduğunu, dudaklarının kuruluktan nasıl çatladığını fark etmişti.

Ama bu aynada farklı bir şey vardı. Lessia parmağını hareket ettirerek uzun çatlaklardan birini takip etti, aynanın kenarından aşağı doğru ilerlerken Merrick arkasına yaklaştı.

Merrick saçlarını yana itip boynunu öptüğünde gülümsedi, burnu her zamanki gibi onu titretmek için hassas cildini okşadı.

"Yorgun musun?" diye fısıldadı Merrick kulağına, ama o başını salladı, onun dokunuşu her zamanki gibi onu uyandırmıştı, uzun bir gün geçirmiş olsa bile.

Şafaktan beri at sürmüşlerdi, sadece bir kez hızlıca yemek yemek için durmuşlardı, ta ki Vastala'nın en hızlı ırklarından biri olan kısırak adımlarını yavaşlatana kadar. Sonra, meydanın ortasında parılayan bir su birikintisi olan, güzel uzun ağaçlarla çevrili küçük bir köy bulmuşlardı.

Uzun yolculuktan dolayı tozlu ve yorgun hissederek, özlemle havuza bakmıştı ve Merrick ona geri dönebileceklerini, ama önce atın bakımının yapıldığından ve uyuyacak bir yer bulduklarından emin olmaları gerektiğini söylemişti.

Lessia'nın gözleri, Merrick'in uzun parmaklarının aynada boynuna kaymasını izledi. Merrick, tunikasını çekerek

omuzlarına daha fazla öpücük kondurmak için tunikasını çekiyordu, bu da onun içinden derin bir heyecan dalgası yayılmasına neden oldu.

Diğer eli karnının üzerinde dolaşırken, parmakları yavaşça bacaklarının arasındaki acıya doğru ilerlediğinde, düşük bir inilti kaçtı. Her öpücükten önce Merrick'in cildini hayranlıkla izlemeden duramıyordu, parmaklarının her anı hatırlamak istercesine, acele etmeden, kararlı ve emin bir şekilde hareket etmesini.

"Çok güzelsin," diye patladı ve o başını kaldırdı, dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve çenesini omzuna dayadı.

O da çok güzeldi. Arkalarında yanan ateşin ışığında gümüş rengi saçları yumuşak bir şekilde parlıyordu. Cildi belki de onunki kadar tozluydu ama yine de mükemmeldi, yumuşak ve sert aynı anda, altında oynayan kasları ona doyamıyordu. Gözleri, içinde dans eden gümüş rengi kıvrımlardan dolayı parlıyordu.

"Güzel olan sensin," dedi Merrick boğuk bir sesle. "Kendine bir bak."

Lessia onun istediğini yaptı ve aynada kendi gözlerine bakarak hareketsiz kaldı.

Gözleri çok...

Sanki bir şekilde sıvılaşmışlardı. Sanki yanan bir ateş onları saf altına eritmiş, ama içinde kırmızı alevler parlıyordu.

"Ne..." Aynaya bir adım daha yaklaştı ve arka plan değişti.

Merrick hala arkasında duruyordu, kıyafetleri aynıydı, ama...

Onlar, onun büyüdüğü adadaydılar; kıvrımlı yolu, yemyeşil çalıları ve yolun iki yanını süsleyen ağaçları açıkça görebiliyordu. Kulübe, tam da Solana ile tanıştığı zamanki gibi, tepenin üzerinde gururla duruyordu. Bu sefer de kulübe onu çağırdı ve o, yapamayacağını fark etmeden önce neredeyse bir adım daha atacaktı.

O sadece bir aynaydı ve camın içine giremezdi.

"Neler oluyor?" Lessia gözlerini Merrick'e çevirdi, o ise sadece ona gülümsedi.

"Sadece bakmaya devam et," diye fısıldadı. "Bize bak."

Şimdi kaşlarını çatarak, bir zamanlar evi olarak adlandırdığı yere bakmaya devam etti ve sanki ayna onun odaklanmasını istiyormuş gibi

Arka plan yine değişti. Artık Lessia ve Frelina'nın çocukken oynadıkları ve gneşlendikleri kayalıkların üzerinde duruyorlardı, beyaz taşlar güneş ışığında parıldıyordu ve o ışığı teninde hissedebiliyordu.

Ve ayaklarının dibinde...

Altın kahverengi saçları ve gece gökyüzü kadar karanlık ama yıldızlarla dolu gözleri olan beş genç kız vardı. Çocuklar Lessia ve Merrick'e baktıklarında gözleri yıldızlarla doluyordu. Birkaç deniz kabuğuyla oynuyorlardı, Lessia'nın eskiden yaptığı gibi onları suya atıp yüzeyde zıplatıyorlardı.

"Kim?" Aslında sormasına gerek yoktu ve Merrick bunu biliyordu, çünkü sadece başını sallayarak ona bakmaya devam etmesini işaret etti. Vücudundan yayılan sevgi o kadar yoğundu ki, onu boğacakmış gibi hissetti.

Bunlar onların kızları olmalıydı. Bunlar, onun derisine dövme yaparken dilediği çocuklardı. Ama beş tane mi? Ve beş tanesi de birbirine benziyor muydu?

Onları ne kadar uzun süre incelerse... o kadar şiddetli bir koruma içgüdüsü, ateşli bir sevgi içinden fışkırdı ve uzuvları buna tepki olarak seğirdi, içinde bu kızları korumak için yanan bir şey vardı.

Lessia tekrar kendi gözlerine baktı ve gözlerinde yanan ateş daha da şiddetli yanıyor gibiydi. Kırmızı ve altın rengi gözlerinde birbirine karışmıştı ve arkalarında bir şey grlediğinde gözleri fal taşı gibi açıldı, daha önce hiç duymadığı bir kkremeydi bu.

Bir kez daha yukarı baktığında, Lessia'nın tüm duyuları harekete geçti.

Ateş topları gökyüzünden düştü, arkalarındaki tepeye yağmur gibi yağdı ve zemini yararak, adayı ikiye bölen aynadaki gibi bir çatlak oluşturdu.

Lessia, bir tarafın alevler içinde kalmasını izleyebildi sadece. Ağaçlar ve çalılar o kadar hızlı kurudu ki, geride bıraktıkları siyah toz, artık iki parçayı ayıran suyun üzerinde dönüyordu. Bir başka kükreme yeri salladı ve evinin bulunduğu tepe, tepeden aşağıya doğru akan ve tam da ona doğru yuvarlanan sıcak sıvının ağzına açıldığında, alnında ter damlaları oluştu.

Lessia, genç kızlardan birinin diğerk tarafta mahsur kaldığını fark edince çığlık attı. Kız, yanan kürelerden kaçarak canını kurtarmaya çalışıyordu, yüzünün her santimetresini kaplayan toz onu tamamen tanınmaz hale getirmişti. Saçları artık siyah olmuştu ve gözleri toprağın yeşil ve kahverengi rengini yansıtıyordu... ve tepeden aşağı akan sıcak sıvının rengini.

Kız yanlış yolu seçmiş gibi görüldüğünde, yükselen bir uçurum ile ona doğru gelen kavurucu sıvı ateş arasında sıkışıp kaldığında Lessia çığlık attı.

"Lessia." Merrick'e baktı, ama o her zamanki gibi sakindi. "Lessia," diye tekrar yalvardı.

Ama cevap veremedi. Etraflarındaki dünya erimeye başladığında cevap veremedi. Neler olduğunu anlamadığında cevap veremedi.

"Lessia."

Dizleri titredi. "Lessia!"

Lessia'nın gözleri birden açıldı ve Merrick'in karanlık gözlerine bir kez daha baktığında nefesini tuttu.

"Kabus görüyorsun," diye fısıldadı Merrick, kollarını ona doğru çekerek. "Sorun yok. Ben buradayım."

Ona göz kırptıktan sonra, Merrick'in yakıp duvarlara yerleştirdiği fenerlerin aydınlattığı parlak odaya bakışlarını çevirdi.

Hancının odasındaaydılar. Küçük pencerenin dışında, yıldızlı gökyüzü hâlâ duruyordu, açık pencere serin bir esinti içeri alıyordu. Doğanın kükremesi yoktu, sadece insanların dolaşma sesleri ve suyun dalgalanma sesleri vardı. Bir yerlerden yumuşak bir melodi geceye karışıyordu.

Nemli alnını sildikten sonra ona döndü, başını göğsüne yaslayarak ona baktı ve çarpan kalbinin onun düşük kalp atışlarını taklit etmesini diledi.

"Kabus gördüm," dedi Merrick, sesi alçaktı. "Yemeğe çıkıp temizlik yapmadan önce uyumak istemiştin."

"Sadece bir rüyaydı?" diye fısıldadı Lessia.

Hâlâ dumanın kokusunu alabiliyordu — tepeden dökülen sıvının garip, keskin kokusunu.

Merrick ona baktı, gözleri onun gözleri arasında gidip geliyordu. "Öyle hissetmedin mi?"

Kafasını salladı. "Hayır."

Hiç de rüya gibi gelmemişti. Kabuslara yabancı değildi, kabuslar yüzünden çok fazla gece uyanık kalmıştı ama bu... her ne idiyse?

"Ne olduğunu bilmiyorum, ama rüya değildi."

Merrick bir an onu inceledi. "O zaman rüya değildi. Bana anlatır mısın?"

Lessia başını salladı ve her şeyi anlattı, çocukları bile... Merrick'in bakışlarının, o bakmadığını sandığı anda zaten dolu olan kederle daha da dolmasını istemediği için birkaç saniye tereddüt etse de, Merrick sadece başını salladı, her bilgiyi dinlerken yüz hatları değişiyordu, sanki her şeyi içselleştirip her ayrıntıyı değerlendiriyormuş gibi.

Anlatmayı bitirdiğinde, ona bakarak onun deli olduğunu düşünecek mi diye merak etti. Ama Merrick sadece eğilip dudaklarını onun dudaklarına bastırdı, elleriyle yanaklarını tutarak onu kendine doğru çekti ve o da karşılık verince öpücüğü derinleştirdi.

Geri çekilirken, Merrick pencereden dışarıya hızlıca bir bakış attı, sonra gözlerini tekrar ona çevirdi. "Birisi var... Hala hayatta mı bilmiyorum. Ama yolda onu ziyaret edebiliriz. Son zamanlarda... Ne kadarını bildiğini merak ediyorum."

"Kim?" diye sordu Lessia, ellerini yumuşak yatağa dayayarak otururken.

"O benim eski komutanım," diye yanıtladı Merrick, o da kalkarak yatağın yanındaki sandalyeye bıraktığı ceketini alıp giydi. "O... Aynalar Gölü'ndeyken Preysaih bana Ölümün Koruyucusu demişti. Eski komutanım da bana öyle derdi. Ben... Başka kimsenin böyle dediğini duymadım. Garip bir tesadüf mü bilmiyorum, ama bununla bağlantılı olarak aklıma gelen tek şey bu."

"Aynalar. Bunun aynalarla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Lessia. Merrick sert bir ifadeyle başını salladı, ama bu onun yüzünden değildi.

Son zamanlarda onun da yansılardan kaçındığını fark etmişti.

Raine'in uzun zamandır yaptığı gibi.

Yataktan kalkıp Merrick'in yanına geldi ve Merrick onu kendine doğru çekti.

Kollarını ona dolayarak fısıldadı, "Komutanım hala hayattaysa, buradan bir günlük yol uzaklıkta olacaktır. Oradan, gemimin beklediği kıyıya ulaşmamız için bir günümüz daha var. Orada küçük bir kasaba da var, kamp yaptığımızda gerçekten sevdiğim bir yer, ve umduğum şey..."

"Hâlâ seninle evlenmek istiyorum, Merrick." Lessia, uyurken başına gelenlerden dolayı içinde hâlâ bir parça bile tedirginlik kalmadığından emin oldu. "Bu gece yapabiliriz. Tam burada. Eğer istersen."

Ona, daha önce sadece birkaç kez gördüğü o göz kamaştırıcı gülümsemesini gösterdi ve bu, kalan tüm endişe ve korkuyu ortadan kaldırdı.

"Burada olmaz. Bu kasaba... oldukça hareketli." Merrick onu tekrar öptü. "Ama nişanımızı kutlayabiliriz."

Gözlerinde yaramaz bir ifade vardı. O arkasını döndüğünde, o bakışı tekrar görmek istedi, hatta ihtiyaç duydu ve o kapıyı açarken elini onun eline kaydırды.

"Bizi bekleyen gemi..." Lessia ona baktı ve gizlemeye çalıştığı gülümsemeyi fark etti. "Onu da mı çaldın?"

Merrick ona göz kırptı. Gerçekten göz kırptı. "Belki."

Bölüm 29

Merrick

El ele küçük meydanı geçerken, gecenin sesleri onları sararken, Lessia için ve onun yaşadığı korkunç şey için endişesini silmeye çalıştı: binaların arasında hafifçe uğuldayan rüzgâr, yere çarpan toz, insanların sohbetleri ve şarkıları, tabak ve bardakların tıkırtıları.

Normal sesler.

Daha önce hiç fark etmediği, ama şimdi dinlemesi önemli gelen şeyler.

Merrick kendine, bu anın tadını çıkarmalıyım dedi. Sıradan bir çift gibi. Sokaklarda yürümek. Bir tavernada yemek yemek. Her an öldürülme endişesi olmadan birbirlerini ne kadar sevdiklerini gösterebilmek.

Bu alemde yapacağı son şey olsa bile, bu gece biraz eğleneceklerdi.

Sanki eğlenmeyi biliyormuşsun gibi. Raine ve Kerym'in ona kıkırdadıklarını neredeyse duyabiliyordu, ama onların aptal seslerini zihninin arkasına itti. Daha önce çok fazla eğlenceli anı yaşamamış olabilir. Ama bu sadece öyleydi.

Öncesinde.

Onunla birlikte... her şey eğlenceliydi. Yaşamak artık sadece katlanılabilir bir şey değildi, her sabah uyanmak için değer verdiği bir şeydi. Asla hafife almayacağı ve yanında yürüyen güzel kadına sonsuza kadar minnettar olacağı bir şeydi.

Elini sıktı. Bu gece Lessia'ya aitti ve Merrick onun neleri sevdiğini biliyordu: yemek, müzik ve insanların ona bakışları olmadan

. Burası bunun için mükemmel bir yerdi.

Lessia bilmiyordu, ama bu kasabayı, çılgın ünü ve buraya gelen herkesi kabul eden bir yer olması nedeniyle seçmişti.

Buraya gelen insanlar şarap içmekten, gürültülü kutlamalardan ve gece geç saatlerdeki etkinliklerden hoşlanıyorsa - ki Merrick ve Lessia bunlardan kaçınacaktı, çünkü onu kimseyle paylaşmak niyetinde değildi; bu, gecenin eğlenceyle değil kan dökülmesiyle sona ermesini garanti ederdi - yabancılara gözlerini bile kırpmazlardı. Merrick, daha önce buraya geldiğinde, önündeki tavernada bir şekil değiştiren bile görmüştü.

Bu iyi bir şeydi, çünkü Merrick, ona hakaret ettiği için bir kişinin daha kalbini söküp almak, nişanlarını kutlamak için pek de uygun bir davranış olmazdı. Gerçi gerekirse yapardı.

Lessia, her iki tarafta sokaklarda dans eden, renkli giysiler giyen, bazıları yüzlerini örtmek için şapka ve maske takan insanları geniş gözlerle izlerken, dudakları seğirdi. Loche'nin askerlerinin taktığı gibi değil, çünkü onlar muhtemelen oldukça saygın soylu Fae'lerdi ve burada bulunmaları... şey, aileleri bunu onaylamazdı.

Tabii ki, Raine ve Kerym buraya her geldiklerinde bu yüzden çok sevmişlerdi ve Thissian ve Merrick daha isteksiz olsalar da... dürüst olmak gerekirse, o da bir iki kez eğlenmişti.

Peki ya bu gece? İnsanlar, tanıdık kırık tabelanın eşik üzerinde sallandığı tavernanın geniş açık kapısına yaklaşmaları için yolundan çekilirken, Lessia'nın gözlerinin hayretle dolduğunu görmek... Bunun nedeni onun Ölüm Fısıldayan olması ve Lessia'nın yarı Fae olması değildi...

Merrick mutluydu. Belki tereddütlü bir şekilde, ama yine de mutluydu.

Lessia, onun her zaman istediği her şeydi ve her ne kadar yorgunluğunu görebilse de - ölümün gölgesi ikisine de yaklaşıyordu - sadece onun karısı olmayı kabul etmekle kalmamış, onu kurtarması için ona zaman da hediye etmişti.

Şimdi tek yapması gereken, onun hala bunu istediğinden emin olmaktı. Ve bu, biraz eğlenmekle başlayacaktı.

Tavernanın eşiğinden içeri girerken, Merrick kısa boylu sahibine — her geldiğinde orada olan bir kadına — başını salladı ve kadın onları dans pistinin yanındaki küçük bir masaya davet etti, yüzü beyazlaşarak onlara hemen birinin servis yapacağını söyledi.

Merrick, kadının arkasından bakarken kaşlarını çatı ve bakışlarını bara çevirdiğinde, birkaç kişi onlara tuhaf bir şekilde baktı, ama o bakışlarını yakalamaya çalıştığında hepsi gözlerini başka yere çevirdiler.

"Onları korkutuyorsun," diye fısıldadı Lessia, yanakları kızarıırken altın rengi gözleri parıltıyordu.

Kaşları daha da çatıldı ve Lessia'nın gülümsemesi, güzel ağzını kapatan eliyle bastırmaya çalıştığı kıkırdamalara dönüştü.

"Ne demek istiyorsun?" diye mırıldandı Merrick, karnını ısıtan eğlenceyi hissederek. Kasabanın değişmiş gibi görünmesinden rahatsız olsa da -çünkü insanlar daha önce ona hiç bu şekilde bakmamışlardı- karşısındaki bankta neredeyse zıplayan mükemmel kadına gülümsemeden edemedi.

"Onlar..." Lessia ciğerlerine yeterince hava çekemiyor gibiydi.

Merrick bekledi, sıcak dalgalar onu sararken dudakları daha da genişledi. Onlara yaklaşmaya cesaret edip edemeyeceğini tartışıyor gibi görünen barmeni görmezden gelmeye çalıştı. Barmen, sanki onu hayatta tutacakmış gibi bir eliyle arkasındaki bara tutunuyordu.

"Ben..." Lessia tekrar kıkırdadı, gülmesini tutmaktan gözleri yaşlarla doldu. "İnsanlar senin gülümsemele ne yapacaklarını bilmiyorlar galiba. Çok mutlu görünüyorsun, bu yüzden onları korkutuyorsun."

Merrick'in kaşları yukarı kalktı. Gülümsemesi mi?

Onun lanet gülümsemesinden mi korkuyorlardı?

Dudakları hemen aşağı doğru kıvrıldı ve Merrick tavernadaki herkese karanlık bir bakış attı.

Tahmin ettiği gibi... şimdi daha fazla kişi onun bakışlarıyla karşılaştı, ancak hepsi birkaç saniye sonra başlarını çevirip en yakınlarındaki kişilere fısıldamaya başladı

sonra Merrick ve Lessia'nın masasına bir kez daha bakıyorlardı.

Merrick'in elleri bacaklarının üzerinde yumruk haline geldi.

Lanet olası gülümsemesi insanları korkutuyorsa, onun eğlenmesini nasıl sağlayabilirdi?

gülümsemesi insanları korkutuyorsa, onun eğlenmesini nasıl sağlayabilirdi?

Merrick, artık kendini tutamayacağı belli olan tek önemli kişiye gözlerini dikti. Lessia'nın kahkahası barın her yerine yayıldı ve her zamanki gibi, sanki odadaki tek kişi oymuş gibi, her şey sessizleşti. Merrick, başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü ya da onları daha da korkutup korkutmayacağını umursamadı: Bu lanet masanın aralarında durmasını istemiyordu.

Ayağa kalktı ve masanın etrafından dolaştı, Lessia'nın oturduğu bankın üzerine kayarken onu kucağına çekti ve dudaklarıyla onun kıkırdamalarını yuttu, ta ki boğazının derinliklerinden çıkan düşük bir iniltiyle yerini, onun kışının altında penisinin seğirmesine neden olan bir inilti alana kadar.

Gözleri onu çıldırtan bir şekilde parlıyordu ve nefes almak için başını kaldırdığında barmeni çağırdı, adam hala tereddüt edince kaşlarını kaldırdı.

Garson nihayet yanlarına geldiğinde, Merrick dudaklarını Lessia'nın boynuna sürterek, onun ateşli tenine fısıldadı: "Belki de beni meşgul tutmalısın, böylece çok fazla insanı korkutup bu gece için yaptığım tüm planları mahvetmem."

Lessia'nın yüzü kan kırmızısıydı ve barmen masalarına geldiğinde onun duyamadığı bir şeyler mırıldandı.

Adam ayaklarını yerden yere vurarak, gözleri Merrick ve Lessia'dan başka her yere bakıyordu. Merrick, Lessia'nın omuzu ile boynu arasındaki mükemmel noktadan başını kaldırmaya bile tenezzül etmeden şarap ve taze ve sıcak olan her türlü yemeği sipariş etti.

Bir şeyler mırıldanan erkek geri çekildi ve Lessia Merrick'in göğsüne bir tokat attı. "Orada ölecekmiş gibi görünüyordu. İnsanlara böyle davranamazsın."

Merrick, dudaklarının dokunduğu her yerde, doyamayacağı kadar çok sevdiği o küçük kabarcıkların yükseldiğini izleyerek, onun cildini ısırdı. "Ne istersem yapabilirim. Ne istersek yapabiliriz. Bu gece bunun için var. Bırak korksun. Ben burada oturup, karnını

yemek ve şarapla doldurmayı, seni şuradaki dans pistine götürüp dans etmeyi ve sonra da gece yarısı yüzmeye gitmeyi planlıyorum."

Lessia bir anlığına ona baktı, dudakları hala yukarı kalkık ama hafifçe aralıktı, sanki onu doğru duyduğundan tam olarak emin değilmiş gibi. Merrick şakacı bir şekilde kaşlarını kaldırdı ve o başını salladı, bir başka kahkaha vücudunu salladı.

"Yapabiliriz," diye fısıldadı sonunda. "Ne istersek yapabiliriz."

Yüzünde yayılan geniş gülümseme, kalbine bir kılıç gibi saplandı.

Sonra ona doğru eğildi ve onu öptü, dudakları yavaş ve şehvetliydi, ondan yayılan mutluluk ve huzur tüm vücuduna yayıldı, sanki yüzüyor gibi hissetti — ya da belki de diğer Fae ırklarından birinin yapabildiğini duyduğu gibi uçuyor gibi.

Barmen önce şaraplarını getirdiğinde, sonra da bir süre sonra yemeklerini getirdiğinde Merrick dudaklarını bırakmadı. O, kusursuz bir yaratık gibi kucağında kıvranana kadar onu tembel ama kararlı bir şekilde öptü. Nefesinin kesildiğini duyduğunda elleri saçlarına dolandı, ağzı da ardından gelecek olan iniltiyi yuttu.

Siktir, bu onun hayalini kurduğu her şeydi. Lessia'nın ona ait olması. En azından şimdilik güvende olmaları.

İkisi birlikte normal bir şey yapabiliyorlardı.

Kız onun ne düşündüğünü anlamış gibiydi, çünkü dudaklarına gülümsedi ve ellerini boynuna dolayarak "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Ona ne kadar çok sevdiğini söylemek üzereydi ve sonra ağzını kulağına yaklaştırıp buradan ayrıldıklarında ona yapacağı her şeyi fısıldayacaktı, ama bunu yapamadan, gözünün ucuyla bir şey gördü.

Merrick yüzünü öne doğru çevirdi — daha önce oturduğu yere — ve dudaklarının kıvrılmasını engelleyemedi, uyarıcı bir hırıltı içinden geçerek, kendisiyle Lessia ve karşılarındaki bankta oturan iki Fae erkeği arasındaki masayı salladı.

"Sana, bizi rahatsız edersek bizi öldüreceğini söylemiştim!" diye bağırdı genç olanı. "Bütün bar, onların yalnız kalmak istediklerini görebiliyor."

"Kapa çeneni," diye bağırdı diğeri. "Bu senin fikrindi."

Merrick derin bir nefes aldı ve daha önce birçok kez yaptığı gibi iki erkeğin kafalarını birbirine vurmamak için burnunu sıktı. Burada tanıdığı insanlarla karşılaşacağını bilmeliydi.

Lessia'nın şişmiş dudaklarında hâlâ hafif bir gülümseme vardı ve iki aptal birbirlerini itmeye başlayınca, her hareketlerinde bankın yere çarpmasıyla gülümsemesi daha da genişledi.

"Onlar kim?" diye fısıldadı kulağına, ona yaslanarak, daha iyi bilmeleri gereken iki Fae erkeğinin tartışmasını izlerken.

"Eskiden komuta ettiğim iki asker," diye mırıldandı Merrick. "Büyümüş olabileceklerini düşünmüştüm, ama belli ki olmamışlar."

"Nicol ve Emret," diye bağırdı Merrick, tartışmalarının sonu gelmeyecekmiş gibi görüldüğünde. "Ne istiyorsunuz?"

Lessia'nın dirseği muhtemelen ona nazik olması için bir uyarıydı, ama bu noktada onun nazik olacağı tek kişinin kendisi olduğunu bilmeliydi ve o, kışının altında bıraktığı elini, Lessia tekrar güldürene kadar sıktı. Bu sese tekrar gülümsemek istedi, ama önce, onu kesmeye cesaret eden iki piçi korkutup kaçırması gerekiyordu.

"Verdiğim emirleri duymadın mı? Savaşa gitmelisin," dedi Merrick, ses tonunu alçaltarak. "Yoksa ihtiyaç duydukları anda halkını terk mi ediyorsun?"

İki erkek bembeyaz oldu.

"Ee?" Merrick onlara sert bir bakış attı.

"Merrick," diye fısıldadı Lessia. "Sanırım onlar sadece son bir gece eğlenmek için buradalar."

Gözleri ona kaydı ve onun yine gülmemeye çalışarak, önlerindeki kadehlerden şarap içmeden önce gerekli olduğuna karar verdiği ciddi ifadesini korumaya çalıştığını anlayabildi.

Onu bu kadar çok sevmek nasıl mümkün olabilirdi?

O, onun ne yaptığını çok iyi biliyordu ve ona ayak uyduruyordu. Daha sonra onu ödüllendirmesi gerekecekti.

Gözleri, onun aklından geçenleri tam olarak biliyormuş gibi parladı, ama sonra Emret sonunda sesini yeniden buldu.

"Özür dileriz, Komutan Merrick. O haklı. Biz... yarın limana gitmeden önce biraz içki içmek istiyorduk. Uzun zamandır eğlenemedik ve..."

"Kerym'in gemilerde bizimle buluşacağını duyduk ve buna inanamadık! Sonra sizi burada gördük," diye ekledi Nicol. "Sizi o zamandan beri görmemiştik... bilirsiniz."

Merrick dişlerini sıktı. Çok iyi biliyordu. Rioner'a kan yemini ederken odadaydılar, ikisi de güçlü su yetenekleri nedeniyle krala bağlıydılar.

Merrick'in gözleri, Lessia'nınkiyle aynı anda kollarındaki solmuş dövmelelere düştü.

"Üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle, sanki Rioner'ın onlara yaşattıkları için özür dilemek ona düşen bir şeymiş gibi.

Erkeklerin bakışları ona yöneldi ve Merrick, kahverengi gözlerinde minnettarlık parıldadığında Lessia'yı kendine daha yakın çekti, ama Emret, "Özgür olduğumuz için sana teşekkür etmemiz gerektiğini duydum," diye cevap verdiğinde, onu saran sahiplenme duygusunu yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Lessia başını sallamaya başladı ve Merrick bunu kabul edemezdi. Merrick odaya bir bakış attı ve birçok kişinin onları tekrar incelediğini fark etti. Meraklı bakışları onu eşinin kulağına fısıldamaya zorladı ve zihninde bir fikir oluşurken yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi.

Bu kasabadaki insanlar Rioner'dan nefret ediyordu. Birkaç minnettar asi ve insan olsa da, çoğu, Lessia'yı ölümden geri getirdikten ve tüm ruhları onlara bağladıktan sonra ondan uzak durmuştu. Ama bu insanlar bunu umursamayacaktı...

Merrick, Lessia'ya gülümsedi, ona çok kızmayacağını umarak.

"Onu öldürdü, evet. O ve başka kimse." Sesini yükseltti. "Elessia, Rioner'ı öldürdü ve Rantzier soyadından vazgeçti, bu soyadının ona tahtı getireceği halde."

"Merrick! Kes şunu," diye tısladı Lessia, bar sessizleştğinde, mutfakta ateşin üzerinde cızırdayan yemekler hariç.

Tıpkı tahmin ettiği gibi.

Ama durmak mı? Hayır... öyle düşünmüyordu. Bu dünyanın, onun ne kadar inanılmaz bir insan olduğunu bilmesinin zamanı gelmişti. Gölgelelerinden çıkıp, hak ettiği onuru talep etmesinin zamanı gelmişti — Iviry'ye geçici hükümdarlık pozisyonunu reddederek elde edebileceği onuru.

Lessia, ne kadar nadir bir insan olduğunu anlamıyordu.

Arkada oturan sarhoş bir kadın sessizliği bozdu. "Wyvernleri geri getirdiğin ve o piçi öldürmek için bir tanesinin sırtına bindiğin doğru mu?"

Merrick bunu onayladığında, Lessia'nın iri gözleri kadına doğru kaydđı. "Evet, öyle yaptı. Vastala filosunun çoğuyla tek başına yüzleştđi, Eiat's Denizi'ni geçerek Rioner'in zalim yönetimine son verdi. Bunun için göğsüne bir hançer saplandı. Hepiniz için."

Merrick, Lessia'nın yanaklarında daha önce hiç görmediği koyu kırmızı rengi gördü ve Nicol alkışlamaya başladığında bir an için çok mu ileri gitti diye düşündü.

Sonra Emret de alkışladı. Ardından giderek daha fazla kişi alkışladı, ta ki tüm bar ayağa kalkıp ellerini çırparken, bazıları da yüksek sesle ısılık çalana kadar.

Ortalık sakinleşip sohbetler yeniden başladığında, barmen gelip her şeyin müesseseden olduğunu mırıldandı. Lessia'nın eline kocaman bir kadeh şarap tutuşturdu ve Lessia onu hemen içti, ancak Merrick bunun bedava olduğunu için olmadığını hissetti.

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı Lessia, birkaç kişi masalarına gelip ona şahsen teşekkürlerini sunarak, orada olup bunu görmek istediklerini söyledikten sonra.

"Sorun değil. İkimiz için de seni yeterince seviyorum," diye cevapladı Merrick. "Şimdi dans zamanı."

Lessia'nın itiraz etmek üzere olduğunu hissetti — dans pistinde onlarca kişi vardı ve bazıları onlara bakıp duruyordu — bu yüzden, karşılarındaki bankta oturan ve görünüşe göre olabildiğince çok bira içmeye devam eden iki arkadaşına son bir kez baktıktan sonra, Merrick Lessia'yı kollarının arasına aldı ve etraflarındaki birkaç kişinin tezahüratları ve alkışları eşliğinde onu dans pistine taşıdı.

Merrick, ona sırtarak insanları korkutmuş olmasını umursamadı. Onu kollarında tutarak, çalan müziğe uyarak onu döndürdü, kemiklerinde yankılanan davulların ve Lessia'nın ağzı açık kalmış halde izlerken içinden gelen kahkahaların tadını çıkardı.

"Ne yapıyorsun?" Merrick daha hızlı döndükçe Lessia kollarını boynuna daha sıkı doladı ve Merrick onu düşürecekmiş gibi eğildiğinde çığlık attı. Sanki bu mümkünmüş gibi.

"Eğleniyorum." Merrick sonunda onu yere indirdiğinde burnuna bir öpücük kondurdu, bir kolunu sırtına doladı, diğer koluyla da elini sıkıca tuttu.

Müzik değişti, enstrümanlar çılgın bir ritimle çalarken, şarkıcı sesini alçaltarak, altlarındaki döşeme tahtalarını titreten derin bir nota çıkardı. Saçları etraflarında altın ateş gibi parıldayana kadar onu döndürdü ve tekrar güldü.

Eğleniyordu. Etraflarındaki insanlar bakmayı bırakmış, artan notaların girdabına ayak uydurmakla meşguldü. Çok sevdiği bu muhteşem kadınla vakit geçiriyordu, onun için her şeyi yapardı. Kraleye yaptıklarıyla ilgili küçük patlamasından utanmış olsa da, bunun onu etkilediğini hissetmişti.

Bu kalabalık odadaki herkesin onlara gösterdiği kabul.

Sadece Elessia'nın kim olduğu değil, yaptıklarının da kabul edilmesi.

Merrick onu tekrar eğdi, pek de zarif bir şekilde değil — daha önce hiç böyle dans etmemişti — ama yeterince iyiydi, diye düşündü, Elessia ona gülümserken. Ve onu kaldırdığında, geri çekilmesine izin vermeden önce bir anlığına dudaklarını öptü.

Elessia güldü ve Merrick, Elessia ona atlayıp bacaklarını beline doladığında ve kollarıyla boynunu sararken, o dönmeye devam ederken, hiç bu kadar geniş gülümsemediğini düşündü.

Etraflarındaki kalabalık bulanıklaştı.

Sadece o vardı.

Onun beyaz gülümsemesi.

Parlayan altın rengi gözleri.

Sonunda biraz kızarıklık kazanan solgun yanakları.

Bu anı, bu... aşkı tarif edecek kelime bulunmadığı için ikisini de sessizliğe boğan hayranlık.

Gözleri ona bir soru sordu ve o "Seninle her yere giderim" diye fısıldadığında, Merrick kapıya doğru döndü. Elessia'yı kendine sıkıca tutarken barmen'e çok fazla para verdikten sonra, onu tavernadan gizlice dışarı çıkarıp, ayın ve yıldızların durgun yüzeyde dans ettiği göle götürdü.

Bölüm 30

Loche

Onun atılmaya başladığını hisseden Loche, Iviry'nin bileğini yakalamak için öne atıldı. Iviry, önlerinde giderek büyüyen kayaya atlamaya çalışıyordu. Siyah duvarlar mavi gökyüzüne doğru yükseliyor ve Loche'nin gemisini çevreliyordu.

"Bırak beni!" Loche onu bırakmayınca Iviry ona saldırdı, eli göğsüne o kadar sert vurdu ki Loche bir an nefesini kaybetti, ama Loche onu bırakmadı. "Bırak beni dedim!"

Onu vücuduna doğru çekip, kollarını onun inip çıkan göğsüne dolayan Loche, kulağına fısıldadı, "Etrafına *bak!*"

Bu gemideki insanlar ve yanlarındaki herkes gözlerini onlara dikmişti. İzliyorlardı.

Yargılıyor
ardı.

Değerlendiriyorlardı.

Bu saldırıyı nasıl ele alacaklarını merak ediyorlardı, havadaki korku o kadar belirgindi ki rüzgârla birleşiyor gibiydi, kulaklarına ulaşan endişeli fısıltılar onu iliklerine kadar ürpertiyordu, önlerindeki gemiler daha hızlı seyrediyor, bu gemiyi ve en yakınındaki iki gemiyi onun veya Iviry'nin emirlerini beklemek üzere geride bırakıyordu.

Iviry mücadele etmeye devam ettiğinde, bacaklarını serbest kalmak için tekmelediğinde, Loche kendi kendine küfretti, sonra dişlerinin arasından fısıldadı, "Gitmeliyiz! Iviry... yapamayız. Devam etmeliyiz."

"Siktirin gidin buradan!" Raine'in gözleri ılıgındı, başını onlara doğru çevirdi, kırmızı saçları kapanan kaya duvarlarının arasından zar zor görünüyordu. "Siktirin. Gidin. Buradan."

Loche omuzlarını dikleştirdi ve Fae savaşçısına keskin bir baş sallama yaptı, sonra Iviry'nin vücudunu sarsan hıçkırıkları fark etmemiş gibi davranmaya çalıştı

sonunda gergin kaslarını biraz gevşetip sırtını göğsüne yasladı.

"Yelken açın!" Loche, sağ kolu Zaddock'a sadece bir bakış atması yetti, maskeli askerleri de bu emri yineleyerek üç gemi önlerindeki donanmayı takip etmeye başladı.

Loche, onu ve Iviry'yi, öncelikle taş duvarın arkadaşlarının üzerine kapanışını izlemek zorunda kalmaması için, ama aynı zamanda kendisi için de, çünkü...

Lessia'nın küçük kız kardeşi hala o gemideydi.

Loche bir saniye gözlerini kapatıp, bunun doğru karar olduğunu kendine söylemeye çalıştı. Onun ve Iviry'nin bulunduğu geminin peşine düşmelerinin bir nedeni vardı ve bunun Iviry ile onu alt etmek için olduğuna emindi.

Bunu göze alamazlardı. Hayır, Havlands gelecekte kendisinin ve Iviry'nin krallığı yönetmek için uygun olmadıklarına karar verse bile, artık geri dönüş yoktu. Savaş çıkacaktı ve halkını hayatta tutmaya çalışabilecek tek kişiler onlardı.

Loche gözlerini kapalı tutarken kulaklarını dikti ve etraflarında geçen konuşmaları duymamak imkansızdı.

"Onları öylece bıraktılar!"

"Ölecekler! Onlar düşman Fae'lerdi!" "Taşla neler yapabildiklerini gördün mü?"

"Ve dün gece o isyancıları öldürdüler, bu yüzden onlara karşı koyacak daha da az kişiyiz!"

"Güvende olabileceğimiz bir yer var mı?"

"Hayat memat meselesi olduğunda bile anlaşıyorlar! Havlands'ı nasıl yönetecekler?"

"Lanet olası bir düşün! Odaklandıkları tek şey bu. Sanki Rioner olayı tekrar yaşanıyor."

Loche, vücudunun tepki vermesini engellemek için elinden geleni yaptı. Halkın tepkileri ona yeni gelmiyordu. Birkaç yıl önce seçimi kazandığında da aynı şey olmuştu. Aylarca, hatta dürüst olmak gerekirse yıllarca, insanlar onun liderliği hakkında şüphelerini fısıldamışlardı. O zamanlar üzerlerinde savaş tehdidi bile yoktu.

Iviry'nin saçı, çenesini omzuna dayadığında yanağını gıdıkladı. Derin nefesler alarak, onun kokusunun hızla atan kalbini sakinleştirmesine izin verdi.

"Bir şeyler yapmalıyız," diye fısıldadı Loche, etraflarındaki gerginlik artarken, korku onun beklediği öfkeye dönüşüyordu. "Durum tehlikeli hale gelmek üzere."

"Biliyorum." Iviry'nin cevabı neredeyse bir fısıltıydı.

Kırık sesi onu derinden sarsmıştı ve onu kucaklayan kollarını bırakamadı; aksine, sanki bu onu koruyacakmış gibi, sanki ikisinin de uyandıkları lanet olası kaba karşı bir şey yapabilecekmiş gibi, güzel kadını daha da sıkı kucakladı.

Etraflarındaki havada tehlikenin çatırdandığını hissettiğinde, kollarını sonunda indirmek için tüm gücünü kullanmak zorunda kaldı ve elbette, gözlerini açtığında, askerleri korkmuş halkı -insanlar, Fae ve birkaç şekil değiştiren- yaklaşırken, onların her iki yanında sıraya girmişlerdi.

"Yeter!" Loche, askerler ellerini kılıçların kabzalarına koyup yaylarını sırtlarındaki yerlerinden çıkarırken, havadaki boğucu gerginlik ve bazı halkının çılgın bakışlarına tepki olarak emir verdi.

Bir insan, başka bir gemiden izleyenlerin arasından sıyrılıp, elinde kavisli bir kılıçla Loche ve Iviry'ye bakarken, Loche "Geri çekilin" diye bağırdı.

"Onları terk ettiniz! Onları ölüme terk ettiniz," diye tükürdü adam, bakışları o kadar korkuyla doluydu ki, rengi Loche'nin gözleri önünde solmuş gibiydi. "Savunduğunuz şey bu mu? Yeni Havlands'ımız bu mu?"

Etraflarında onaylayan bağırışlar yükseldi ve Loche bir kez daha "Geri çekil!" diye tısladı.

Askerleri endişeyle mırıldandılar, kılıçlarının çınlamaları kaosun içinde yankılandı. Loche, Zaddock'un yaklaştığını fark etti, sarışın kız da Loche'un gözünün ucunda duruyordu, iki mutfak bıçağını arkasında tutarken başını dik tutmuş, onlara yaklaşan insanlara bakıyordu.

"Onları terk etmek zorunda kaldık," diye bağırdı Loche gürültünün üstüne. "Onları terk ettik çünkü terk etmeseydik *çoğunuz* ölecekti

Onlar bizim arkadaşlarımızdı! Sence bu bizim istediğimiz bir seçim miydi?"

"Bu seçimi yapmış gibi görünüyorsunuz," diye bağırdı bir Fae. "Iviry kalmak istedi! Hepimiz gördük. Bu, artık Havlands'ı insanların yönettiği anlamına mı geliyor? Onun hakkında bir şey mi biliyorsunuz?"

Loche bir adım öne çıktı. Lanet olsun...

"Loche haklı." Iviry onun yanına yaklaştı ve eğer az önce kadını kendine tutmamış, titremeyen vücudunu kendine yaslamamış olsaydı, onun bir dakika önce acıdan neredeyse çökmek üzere olduğuna asla inanmazdı.

Güzel yüzü sert bir ifadeyle bakıyordu.

Omuzları düşmüş, sırtı dikti.

Deri kıyafetleri ve saçındaki örgü, ona bir savaşçı prenses gibi görünmesini sağlıyordu. Tekrar konuşmadan önce ona hızlıca bir bakış attı. Loche, gözlerinin berraklığını takdir etmeliydi, ama bir şey vardı...

"Düşünmüyordum." Iviry'nin sesinde bir uyarı vardı, bu uyarı Fae erkeğinin adımlarında bile tereddüt yaratmıştı. "Nişanlığımın benim için bunu yapması iyi oldu." Bir kez daha Loche'ye döndü ve Loche, kadının gözlerinin köşelerini sıkıştıran duygunun ne olduğunu bilmiyordu ama hoşuna gitmemişti.

"Az önce olanlar, neden birbirimize destek olmamız gerektiğini gösteriyor!" Iviry'nin çığlığı gemilerde ve onları çevreleyen denizde yankılandı. "Her şeyi bilmiyorum. Hatalar yapacağım. Başkalarının hayatını tehlikeye atmak anlamına gelse bile arkadaşlarımı kurtarmak isteyeceğim. Bu yüzden Loche'ye ihtiyacım var. Bu yüzden onun da bana ihtiyacı var. Birbirimiz için zor kararlar almamız gerekiyor."

Iviry'nin eli Loche'nin eline kaydı, ama bu destek ya da sevgi için değildi.

O bir gösteri yapıyordu, belki de Loche'nin gördüğü en iyi gösterilerden biriydi, çünkü onun alt dudağındaki hafif titremeyi, cümlelerinin sonundaki biraz fazla yüksek ses tonunu fark eden tek kişi Loche gibi görünüyordu.

Onu durdurmak istedi, çünkü onun söylemek üzere olduğu şeyi hissedebiliyordu. Ama insanlara baktığında, hepsinin dinlediğini gördü, her adımda gergin atmosfer hafifliyordu.

, o... yapamadı.

Iviry o anda elini sıktı ve o anladı. Bu gösteri sadece bugün için değildi. Sonsuza kadar sürecekti. İkisi de ölene kadar devam edecekti.

"Kaybedecek vaktimiz yok." Iviry'nin sıkı tutuşu elinden tüm kanı çekiyormuş gibi hissetti, ama Loche ona daha da yaklaştı.

Bu işte birlikteydiler. O ve Iviry ne olursa olsun... her zaman birlikte olacaklardı.

Fae lideri titreyerek nefes aldı, sonra keskin sesi yine kalabalığın üzerine çöktü.

"Her şeyi bilmiyorum," diye tekrarladı. "Ama bildiğim şey, bir arada durmazsak hepimizin öleceği. Geride bıraktığımız gemi gibi tek tek yok edileceğiz. Kaybedecek zamanımız yok!"

Gözleri yana doğru kaydı, bir saniye için onun gözlerine takıldı ve bir şekilde ne istediğini anladı.

Loche, neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir baş hareketiyle boğazını temizledi. "Iviry ve ben bu gece evleneceğiz. Umarım daha sonra uluslarımızı birleştirecek daha resmi bir tören için zaman olur, ama hepimizin bir araya gelmesi için öncülük edeceğiz."

"Yeni bir Havlands'ın zamanı geldi," dedi Iviry, alçaltılmış sesi hala sessiz kalan insanlara ulaşıyordu. "Ve o yeni Havlands bugün doğuyor."

Loche, Zaddock'un arkasında duran konsey üyelerine başını salladı — arkadaşından, yolculuklarının geri kalanında güvenliklerini sağlamasını istemişti — ve emretti: "Dedrick, Venko, lütfen her şeyi hazırlayın. Bu gemideki odalarımız yeterli olacaktır, yeni dünyamız için bazı yeni yasalar üzerinde anlaşmak üzere bir toplantı düzenleyeceğiz ve bu iş bittiğinde, bu güvertede birbirimize ve halkımıza yeminlerimizi edeceğiz. Hepsi gün batmadan önce. Hepimiz artık zamanımızın kalmadığını gördük."

O sustuktan sonra, sanki etraflarındaki dünya hep birlikte nefes almış gibiydi — sessizlik uçsuz bucaksız okyanusun üzerinde geniş bir alana yayılmıştı — ama Loche ve Iviry yerlerinde durmaya devam ettiler, birbirlerini

parmaklarını hissedemeyecek kadar sıkı tutmaya devam ettiler, ta ki etraflarında yumuşak mırıldanmalar ve insanların olması gereken yerlerine geri dönmek için ayak sesleri duyulmaya başlayana kadar.

"Loche..." Zaddock ona yaklaştı, ama Iviry elini bıraktığında, sırtı hala dik bir şekilde az önce bahsettiği odalara inen merdivenlere doğru ilerlerken, Loche onu eliyle uzaklaştırdı.

"Her şeyi düzene sok," dedi Loche, gözlerini şimdiye kadar tanıştığı en güçlü kadınlardan birine dikerek, sanki idama gidermişçesine geminin içine en hüzünlü adımlarla giren kadına bakarak. "Yakında karım olacak kadının iyi olduğundan emin olmalıyım."

Bölüm 31

Frelina

Gözleri yaşlardan bulanıklaşmıştı, ama ellerini gözlerini ovma için kıpırdatmasına neden olan şey su değildi. Raine'in daha önce antrenman yaptığını görmüştü, o adada isyancılarla savaştığını görmüştü, ama şu anda yaptığı şey, neden bu kadar çok Fae'nin onun adını hayranlık ve korku karışımıyla fısıldadığını anlamasını sağlamıştı.

Onun, etraflarındaki Oakgard Fae'lerinin zihinlerine girmeye çalıştığını görmüş, zayıf bir nokta bulmaya çalışırken onu delen dikenleri hissetmişti, ama Raine farklı bir çözüme karar vermiş gibi görünüyordu.

O kendini iplerden kurtarmayı başarır başarmaz, Frelina, etrafındaki diğer Vastala Fae ve insanların da aynı şeyi yaptığını fark etti, ancak Oakgard Fae'lerine korkuya yer bırakmayacak bir öfkeyle saldırdıklarında, Frelina onların gözlerinin parladığını gördü.

İnsanların ve Fae'lerin hareketleri çok koordineli, çok mükemmeldi ve vuruşları, Raine'in iki Oakgard Fae'nin kafasını birbirine o kadar sert bir şekilde çarpıştırmasıyla, kafataslarının ezilme sesi Frelina'nın kemiklerinde yankılanırken, Raine'in her bir vuruşunu yansıtıyordu.

Raine hepsine komuta ediyordu.

Oakgards'ın Fae'lerini geminin arkasındaki bir köşeye sıkıştıran, mükemmel askerlerden oluşan tek kişilik bir ordu. Belki bu onu kötü bir insan yapıyordu, ama önlerinde yürüyen, ağzından kan damlayan ve keskin dişlerini kırmızıya boyayan, geminin tamamını sarsacak kadar yüksek sesle kükreyen kızıl saçlı Fae'ye hayranlık duymaktan kendini alamıyordu.

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" Raine, sesini neredeyse tanınmaz hale getiren bir vahşilikle hırladı. "Sen *bizim* topraklarımıza geldin.

Halkımızı öldürdün. Kadınıımı incittin. Hayır." Raine başını salladı, iki Fae lideri arkalarındaki hayatta kalan beş askerin önünde durdu, ellerini sıkıca kenetleyip başlıklarının altından Raine'e baktılar. "Bu iş böyle yürümeyecek."

"Bize katılabilirdin." Fae ve insanların aynı anda konuşan seslerinin yankısı - Raine'in kontrol ettiği seslerin ürkütücülüğü - omuzlarında bir titremeye neden oldu, ama Frelina kendini zorlayarak ayağını uzattı ve keskin bir taşı sandalyesine doğru çekti. "Birlikte barış içinde yaşayabilirdik. Eskiden olduğu gibi. Ama ne yazık ki..."

Frelina, taşı kaldırmak için iki ayağını da hareket ettirerek taşı kavramaya çalışırken, Raine tekrar konuşmaya başladığında, cildini kaplayan soğukluk sırtından bacaklarına doğru yayıldı.

"Başlıklarınızı çıkarın," diye emretti. "Sizi öldürürken gözlerinize bakmak istiyorum."

Frelina hareketini durdurdu ve Fae, Raine'in emrini yerine getirdi. Erkek lider, Kerym'in kuzgun tüyleri kadar koyu kahverengi saçlarını ve eşinin başlığını çıkarırken onun yüzünden hiç ayırmayan öfkeli yeşil gözlerini ortaya çıkardı.

Frelina, Oakgard'ların dişisinin koyu renkli gözlerine takıldı. Dişi, bir elini korkuluğa dayamış, diğer eliyle ise Raine'in alev rengi yelesine hiç benzemeyen, çok daha koyu ve parlak, Frelina'ya dökülmüş kanı andıran uzun kızıl saçlarını tembelce tarıyordu.

Frelina'nın gözleri Frecco'nun hareketsiz yattığı yere kaydı ve yutkundu, sonra bakışlarını tekrar meydan okuyan kadına çevirdi... Frelina, kahverengi gözleri olduğunu düşündü, Merrick'in gümüş rengi kıvrımları olmasaydı, neredeyse onun gözlerinin rengi gibiydiler.

Lanet olası kadın ona sıırttı ve çenesini bir santim daha kaldırdı.

Frelina'dan keskin bir ses çıktı, bu ses Raine'i gerginleştirdi ve omzunun üzerinden ona bir bakış attı. Gözleri büyüdüğünde kaşlarını çattı, dudakları onun beklediği gibi bir küfür oluşturdu, sonra arkasında bir şey kırıldı.

Başını çeviremedi, ama Raine ona doğru koşmaya başladığında, kadının bakışlarını bir kez daha yakaladı ve Oakgardların lideri başını geriye attı ve kakhaha attı, sonra

gözlerini tahtaya sarılmış eline indirip, "Umarım yüzebilirsin," diye bağırdı.

Frelina'nın midesinin derinliklerinde bir dalgalanma başladı, sandalyesi geriye doğru düşerken midesi altüst oldu ve ayaklarının arasında tuttuğu taş, düşerken güverteye çarptı.

Frelina, iskele tarafındaki korkuluğun hemen yanında duruyordu ve korkuluğun onu tutacağını umuyordu, ancak sandalyesi, ayakları geminin güvertesine çarpmaya kadar geriye doğru devrilmeye devam etti, sırtlığı yan tarafa devrildi ve dönerek aşağıya doğru düşmeye başladı.

Artık korkuluk yoktu. Kadın, durduğu yerden bir şekilde korkuluğu tamamen kırmıştı; bir şekilde sandalyenin ahşabından sihir çekerek onu devirdi.

O lanet olasıcık...

Bunlar, Frelina'nın kulaklarına su dolmadan önce aklından geçen son düşüncelerdi. Sandalye denize çarpmadan önce nefes almaya vakti olmadı, güçlü akıntılar onu dalgaların içinde savururken bacakları ve kolları işe yaramaz hale geldi, artık neyin yukarı neyin aşağı olduğunu bilmiyordu.

Frelina, beyaz köpükler ve baloncuklar görüşünü engellediğinde kendine küfretti ve gözlerini kısıarak, kükreyen suyun içinden karanlık bir şey çıktığında tekrar küfretti.

Çok karanlık bir şey. Akıntının onu doğru ittiği, aynı zamanda onu daha derine çektiği bir şey. Bir şey yapmazsa ona çarparak ezileceği bir şey. Hemen.

Frelina çığlık attı ve sanki bu çığlık, yükselen siyah kayaya karşı bir şey yapabileceymiş gibi, önünde daha fazla kabarcık oluşmasına neden oldu. Kıpırdanarak, bağlarından kurtulmak için elinden geleni yaptı, ama ipler imkansız derecede sıkıydı, su onları daha da sıkılaştırıyordu ve çığlığıyla birlikte içindeki az miktardaki hava da tükendiğinde gözlerinden yaşlar fışkırdı.

En çok neyin acı vereceğini bilmiyordu.

Boğulmak mı, yoksa Frecco'nun gemide yaptığı gibi taşa çarpıp parçalanmak mı?

İkisi de pek iyi seçenek gibi görünmüyordu.

Tanrılar, denizi nefret ediyordu. Her zaman nefret etmişti. Karanlığı. Dalgaların dürtüselliği. İçinde saklanan yaratıklar.

Şimdi okyanusun elinde ölecekti.

Deniz nasıl öleceğine karar verecekti, fark etti, şiddetli dalgalarda sandalye sallanırken sert bir şey ayağına çarptığında - kısa bir kaya parçası bacağını sıyırıp pantolonunu yırttı, henüz hissedemediği yaradan etrafına kan bulaştı.

Frelina, taş yaklaşırken gözlerini kapattı, onu parçalayacağını görmek istemiyordu ve ciğerleri seğirmeye başladı, nefes almaya zorlayan bir hava çekme ihtiyacı duydu.

Boğazına su girmesini engelleme mücadelesini neredeyse kaybetmişti ki, her yerde tanıyacağı bir el kolunu kavradı ve gözyaşlarıyla dolu gözleri Raine'in çılgın ela gözlerine açıldı.

Ona zihninde bir teşekkür göndermek istedi, ama Raine'in "*Enerjini sakla*" diye tıslaması onu vazgeçirdi ve Raine bıçağını kullanarak onu kurtarıırken - o kadar dikkatliydi ki, deliryum baş gösterdi - gözlerini ondan ayırmaktan başka bir şey yapamadı.

Raine sonunda onu kurtardığında göğsü şiddetle titredi ve Raine, ağzını açıp nefes almak için açtığında tekrar "*Sakin deneme*" diye homurdandı. Nefes alma ihtiyacıyla mücadele ederken gözleri daha da doldu ve başını sallamaya başladığında Raine, açılan dudaklarına elini bastırdı, onu vücuduna yasladı ve koşmaya başladı.

Raine onları umduğu yüzeye doğru iterken etrafındaki dünya bulanıklaşmıştı ve sonunda keskin havaya çıktıklarında Raine elini yüzünden çektiğinde, boğazını yakacak kadar tuzlu esintiyi ciğerlerine çekti. Ama Frelina umursamadı ve ciğerlerini doldurmaya devam etti, arkasında yüzen ve bir kolunu göğsüne dolayarak onları uçuruma sürükleyen erkeğin üzerinden gelen sert nefeslerin tadını çıkardı.

Onlar sudan çıkıp, Fae'lerin denizlerin derinliklerinden çıkardıkları karanlık kayalıkların dibinde güvenli bir şekilde durana kadar, o farkına varmadı.

"Gemi!" diye bağırdı, sesi oturduğu ıslak kayalığın üzerinde dağılmış kayalar kadar sert çıkıyordu.

Raine hiçbir şey söylemeden onu kendine çekti, kolunu omuzlarına doladı ve ikisi de Vastala'ya doğru koşan arkadaşlarını takip ederek gittikçe küçülen gemiyi izlediler.

daha da küçülürken, Vastala'ya doğru koşan arkadaşlarını takip ettiler.

Frelina, rüzgarda dalgalanan Elbow bayrağını izlerken gözlerinin arkasında bir yanma hissetti. Loche'nin arması olan kırık kalp, sanki onun vücudunda yarı yürekten atan kalbi yansıtıyor gibiydi.

O ve Raine'in yetişmelerinin imkânı yoktu. Havlands'ın askerlerinin hayatta kalmasının imkânı yoktu.

Frecco.

Frelina, arkadaşının parçalanmış bedenini, altında koyu kanla kaplı tahtaları düşünerek hıçkırığını bastırdı.

O, onun için ölmüştü. Peki şimdi? Ona düzgün bir veda bile edememişti. Kahramanca bir uğurlama olmayacaktı. Son sözler olmayacaktı. Ruhunun kalbinde sonsuza dek yaşayacağından emin olmak için bir dokunuş olmayacaktı.

O biliyordu. Raine onu kucağına aldı, ıslak vücudunu kendine doğru çekerek gözlerine bakabildi. *Öleceğini biliyordu, ama yine de yaptı. O iyi bir erkekti. Suçluluk duygusuyla onun anısını mahvetmeyin, o bunu istemezdi.*

Frelina başını sallarken sessiz bir çığlık attı.

Bu çok adaletsizdi. Bütün bunlar! Bu kadar çok gereksiz ölüm.

Buna dayanamıyordu.

Güneş ışığı. Raine zihninde yumuşak bir sesle konuştu. *Her askerin bir seçeneğı vardı. Her erkek, kadın ve ırk bunu Havlands için yapıyor. Elbette, bu çok korkunç, ama o pislikleri alt edeceğiz - ve edeceğiz, bu işten paçayı kurtaramayacaklar, sana bunu garanti edebilirim - kayıplar olacak. Yıllarca acı verecek kayıplar. Ama Frecco? O, içinde hiç korku olmayan, çok inandığı bir şey için öldü. Son hatırası? Mutluluk. Ve hepsi senin sayende oldu.*

Onun sözlerinin gerçeğı, zihninde yer ederken göğsüne kadar işledi ve Frelina, Raine'in gözlerine o kadar uzun süre baktı ki, onun bakışlarını kaçıracığından emin oldu.

Bakışlarını kaçıırır, bir şeyler mırıldanır ve onu iterdi. Kendini uzaklaştırırdı.

Ama... farklı bir şey vardı. Birkaç gün önce fark ettiği değişiklik hala parlak bir şekilde görünüyordu ve Fae hiç başka yere bakmadı. Bunun yerine, ellerini Frelina'nın yanaklarına koydu ve onu sabit tuttu. Gözlerini onun gözlerine dikti, sanki o...

Onları benim için mi bıraktın? Sanki gözlerini kırpmaya bile cesaret edemiyormuş gibi hissettim.

Evet. Raine'in başparmakları onun cildini okşamaya başladı. O Fae liderlerini benim için öldürecek miydin? Öldürürdüm.

Frelina titreyerek nefes aldı.

Beni seviyor musun?

Raine dudaklarını onun dudaklarına bastırdı.

Seviyorum.

Beni de kaybedebilseydin bile mi?

Alt dudağı titremeye başladı ve Raine bir an için çenesini sıkıştırdıktan sonra yüksek sesle konuştu. Sesi hiç bu kadar emin ve net olmamıştı.

"Beni dinle, Frelina. Ben tam bir aptalım. Ama bu aptal seni çok seviyor. Sanırım Lakes of Mirrors'dan beri seni seviyorum. Senin kırılganlığını seviyorum. Her şeyi yaşamak, hissetmek ve deneyimlemek istemenizi seviyorum. Beni hayata döndürdünüz. Her şeyimle mücadele etsem bile, yeniden hissetmemi sağladınız. Fikrimi değiştirmeyeceğim. Sizi bir daha asla uzaklaştırmayacağım. Ben... Şimdi ne olacağını bilmiyorum, ama bu dünyada son nefesimi verene kadar sizi seveceğime söz veriyorum, ve bir sonraki dünyaya geçtiğimde... Orada da sizi seveceğim."

Raine, sormak istemediği ama içinde tutamadığı soruyu gözlerinde okudu.

"Onu her zaman seveceğim ve onun da bunu bildiğini biliyorum." Raine'in yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı, arkasındaki öğle güneşi saçlarını parlatıyordu. "Ben... Bir daha başka birini sevebileceğimi hiç düşünmemiştim, en azından bu şekilde, ama aşkın bir seçim olduğunu fark ettim. Aşkın seni yıkmasına izin verebilirsin ya da... seni iyileştirmesine izin verebilirsin. Seni sevmeyi seçiyorum, Frelina. Seninle yaşamayı seçiyorum. Seni seçiyorum."

Frelina kollarını onun boynuna doladı ve alnını onun alnına yasladı, altlarında kükreyen suların sesinin arasında onun kalp atışlarını duydu.

"Ben de seni seçiyorum," diye fısıldadı.

Bölüm 32

Lessia

Onu asla bırakmak istemiyordu.

Bu anın hiç bitmemesini istiyordu.

Merrick onu sokaklarda taşırken damarlarında dolaşan mutluluğu asla unutmak istemiyordu. Dans eden ve sohbet eden insanlar Merrick'in açıklamasını duymuş olmalıydılar, çünkü onlara takdir dolu sözler söylediler ve Lessia el salladığında alkışladılar.

Ve özellikle Merrick'in onu kendine daha yakın tutarken, beyaz taşlarla döşeli dolambaçlı yolda dikkatlice ilerlerkenki geniş gülümsemesinin silinmesini hiç istemiyordu.

Gülümsemesi çok samimiydi. Çok mutluydu. Onun yüzünü aydınlatan diğer her şeyden çok farklıydı.

Merrick dilini dişlerinin arasına koyup, gözlerini dikleşen yola diktiğinde Lessia güldü ve gözleri ona kaydı, sırtından bir heyecan dalgası geçti, içinden yakıcı bir istek yükseldi.

Merrick, muhtemelen onun kokusunu alarak inledi, sonra son adımlarını atarak parıldayan siyah su birikintisine koştu, bir elini tunikasının altına sokarak göğsünü avuçladı ve boğazından bir inilti kopardı.

O, içeri girmeye hazırlanan zavallı bir Fae'ye "Defol git" diye homurdandığında, onu azarlamaya bile tenezzül etmedi. Onlar, eşyalarını toplayıp Lessia ve Merrick'in yanından geçip onlara mahremiyet sağlamak için aceleyle uzaklaşmadan önce, yüzleri bembeyaz oldu.

Bu gece onların gecesiydi. Onun ve Merrick'in. Uzun yolculuğa çıkmadan önce, bir kez daha hayatları için savaşmak zorunda kalmadan önce, bunun onun ona verdiği bir hediye olduğunu biliyordu. Ve bir kez olsun... hepsini istiyordu.

Buna ihtiyaçı vardı. Ondan başka kimseyi düşünmek istemiyordu. Geride bıraktıkları arkadaşlarını düşünmek istemiyordu. Ailesini. Sevdiği dünyayı saran savaşı. Onun ve onun üzerinde ağır bir şekilde duran ölüm tehdidini... Sabah olunca onu tekrar korkutacağını bildiği, uzuvlarında ve zihninde hissettiği yorgunluğu görmezden geliyordu.

Bu gece için...

Sadece o vardı.

Merrick de aynı fikirde gibiydi, çünkü onu gölün kenarına oturttuğunda, parmakları onun parmaklarıyla iç içe geçti ve durgun su yüzeyindeki yansımaları onlara bakarken, fısıldadı: "Sen ve ben."

Bu sözler gözlerini yaşarttı, ama bunlar mutlu gözyaşlarıydı.

O ve o. Merrick ve Elessia.

Aynanın yüzeyinde gözleri buluştu ve Elessia, bunu nasıl gözden kaçırdığını, daha önce nasıl sevdiğini düşündüğünü merak etti. Birbirlerine ait oldukları çok açıktı; yıldızların ve büyük ayın üzerinde beliren iki insan bir bütün oluşturunuyordu.

Arka l a r ı n d a başka figürler belirdiğinde bile gözünü bile kırpmadı.

Merrick'in ailesi sağ omzunun arkasında duruyordu. Thissian ve eşi sol omzunun arkasında duruyordu. Diğerleri tepenin etrafına dağılmış, taş yol ve çimenli yamaçta birkaç metre aralıklarla duruyorlardı.

Hepsi ona ve Merrick'e gülümsedi ve kabul gördü - bu geceye kadar hiç hissetmediği, ama tavernada insanlar ona yaklaşıp yaptıkları için teşekkür ettiklerinde içini doldurmaya başlayan bir duygu - yakında cildine sızmasını umduğu su gibi vücuduna yayıldı.

Onların sevgisini, gururunu, umudunu, sanki kendi gibi hissetti.

Ve bir şekilde, bir yerlerden, kendi ebeveynlerinin varlığını hissetti.

Neredeyse bir fısıltı gibi, onların gururu, sevgileri cildini okşadı ve o anladı...

Onu hatırladıklarını. Onu tanıdıklarını. Onunla gurur duyduklarını. Ve onun yanında olmasalar da — Merrick'in annesi ve babası gibi, sanki onun yaptıklarını hissetmişçesine ona gülümsemişlerdi onlar onun içindeydi. Onun bir parçasıydılar. Merrick gibi, onlar da her zaman onun bir parçası olacaktı. Değişmiş, kırılmış, iyileşmiş ve aradaki her şeyi yaşamış olması önemli değildi... Onların sevgisi her zaman damarlarında akacaktı.

Merrick'in gülümsemesi kaybolmuş olsa da, arkalarındaki insanlardan ona doğru dönen koyu renkli gözlerinde hayranlık vardı ve ikisi de sessiz kaldılar — Lessia nefes almaya bile cesaret edemiyordu — insanlar, Fae'lerin cenazelerde sevgilerini göstermek için yaptıkları gibi ellerini kalplerinin üzerine koydular.

Bunun bir hoş geldin mi yoksa veda mı olduğunu bilmiyordu — ya da gerçekten bilmek istiyor muydu — ama Lessia bunun üzerinde durmaya vakti yoktu, çünkü arkalarında bir şey parladı ve ruhlar kaybolduğunda Merrick'in ve onun gözleri fal taşı gibi açıldı.

Ateş ve şimşek gölü aydınlattı, fırtınanın gürültüsü havada yankılandı, ama başlarını kaldırdıklarında, üstlerindeki gökyüzü bütün gece olduğu gibi açıktı. Yine de, gürleyen sesler etraflarını sarmış gibiydi ve Lessia, yansımada şiddetle yanan ateşin dumanını neredeyse koklayabiliyordu.

Gölün kıyısına geri dönerken Merrick'e tutundu, enerji ve yorgunluğun tuhaf bir karışımı onu sararken, derisi üzerinde bir akıntı hissetti. Merrick de aynı şeyi hissetmiş olmalıydı, çünkü görüntü bir kez daha değişirken onu kendine doğru çekti.

Lessia, bir gemiyi ve geminin pruvasında, sert yeşil gözleri ve yüzünü çevreleyen, neredeyse siyah denecek kadar koyu kahverengi, dağınık saçları olan yalnız bir erkeği gördü. Görüntü, gözünü kırpmadan önce kayboldu ve daha önceki rüyasındaki beş kızı ortaya çıkarmak için değişti, bu da hem onu hem de Merrick'i şaşkına çevirdi. Kızlar birbirlerine uzandılar, parmakları neredeyse birbirine değecekti...

Lessia ağzını kapatamadan yansımaları kayboldu, ama sanki onu tutarak gerçeğe dönüştürebilecekmiş gibi, elini görüntüyü yakalamaktan alıkoyamadı. Sadece Merrick'in yansıması ve onun kendi onlara şimdi ama Lessia

onlara Aynalar Gölü'nde gördüklerini hatırlattıklarında sendeledi.

Yanılıyorlardı. Çarpılmışlardı.

Yüzü öfkeyle doluydu, daha önce hiç görmediği ve hissetmediği bir meydan okuma. Kehribar rengi gözleri yeşile, sonra kahverengiye, sonra ikisinin karışımına dönüştü, Merrick'in koyu renkli gözleri ise ona uçsuz bucaksız ormanları hatırlatan derin yeşil bir yansıma ile parladı.

Soğuk bir ürperti onu sardı ve bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilemedi.

Tanrılar zihinleriyle mi oynuyorlardı? Birkaç hafta önce yaptıkları gibi mi?

Endişesi Merrick'e de yansımış olmalıydı, çünkü dudakları hırılayarak geri çekildi, etraflarına öfkeyle bakarken omuzları gerginleşmiş ve kasları hazırlık için gerilmişti.

Daha fazla görüntü yüzeye yansıyor, şimdi daha hızlı hareket ediyordu.

Yanan bir dünya, kulaklarını patlatan ve cildini ısıtan ateşin çıtırtıları.

Karla kaplı yüksek bir dağ, aşağı doğru hareket ediyor, bir şeyi kovalıyor gibi görünüyordu.

Parlak bir alem, ışığa dönüşerek bir anlığına göz kapaklarını kapatmasına neden oluyordu.

Sonra boğucu bir karanlık, boğazına uzanmasına neden oldu.

Ellessia.

Ses bir şekilde tanıdık geliyordu ve ona wyvernleri hatırlattı — Auphore'un zihninde konuşmasını sağlayan bağı. Ama aynı zamanda tanrıları da hatırlattı... onların neden olduğu her şeyi ve neden olmaya devam ettikleri her şeyi.

Onun ve Merrick'in ölüm cezası.

Korku. Endişe. Onların neden olduğu keder. Hissettiği isyan - ilk başta başkasınınmış gibi görünen ama şimdi hoş karşıladığı yabancı isyan - cildini kapladı, uzuvlarını karıncalandırdı ve kaslarını titretti.

Hayır. Tanrılardan korkmaya geri dönmeyecekti. Onlar onu zaten bir kez öldürmüştü. Daha ne yapabilirlerdi ki?

Lessia, Merrick'in gözlerindeki kararlılığı gördü ve aynı anda "Yeter!" diye emretti.

Dünya sessizleştii, çatlaklar ve gürültüler azaldı, ama onun tanımadığı, ama yine de onu çağırın dünyaların görüntüleri gölde yanıp sönmeye devam etti ve o, aklına gelen tek şeyi yaptı.

Lessia eğilip büyük bir taş aldı ve küçükken yaptığı gibi onu su yüzeyine attı. Taş, bir çizgi yerine neredeyse bir daire çizerek beş kez sıçradı, sonra ses çıkarmadan gölde kayboldu ve garip görüntülerden geriye kalan her şeyi sildi.

"Siktir," diye küfretti Merrick, çılgın gözleri onun üzerinde, arkasında ve gölün ötesinde dolaşıyordu. "Bu..."

"Boş ver." Lessia ona doğru bir adım attı, içinde kök salmış olan asi duyguyu zevkle yaşadı; bu duygu, geleceğe dair son korku ve endişesini silip, ona sadece bir yön duygusu, kaçamayacağı ama *kendisine* ait, sadece kendisine ait bir kader duygusu bırakmıştı.

Ellerini onun ellerine soktu, ona döndü ve yüzünü ona doğru çevirdi. "Hayattayız." Onu bıraktı, ellerini kollarından omuzlarına, kaslı göğsüne doğru kaydıldı, ta ki onun dokunuşuyla titreyene kadar.

Lessia ellerini aşağıya doğru kaydıldı, tunikinin altına soktu ve yukarı çekti, onun güzel tenini ortaya çıkardı, yıldızların ışığında ona dövme yaptığı kelimeler belirgin bir şekilde görünüyordu. Kolları, gömleğini çıkarması için havaya kalktı ve göğsü tamamen çıplak hale geldiğinde, ona, eşine kazıldığı her kelimeyi öptü.

"Hayattayız," dudakları "*Zaman*" kelimesinden ayrıldıktan sonra tekrar yankılandı, her dileğine fısıldadığı veda ruhunda yankılanıyordu - ama ölmeden önceki boğucu, korkunç şekilde değil. Hayır, şimdi ne olursa olsun... o iyi olacaktı. "Şimdilik, bu gece ve umarım yarın da... hayattayız, Merrick. Öyle davranalım."

Merrick iki parmağını çenesinin altına koydu, yüzünü kendine doğru kaldıldı ve kız, onun kafasındaki karışıklığı hissedebildi — kızın içinde yankılanan garip duygular, onda da yankılanıyordu.

"Yanılmışım," diye fısıldadı Lessia ve onun kaşları daha da çatıldı.

"Buna ihtiyacım yok." O, göğsündeki yazıya başını salladı.

"İhtiyacım yok," diye tekrarladı, Merrick'in onunla tartışmak üzere olduğunu anlayınca. "Sadece sana ihtiyacım var."

Merrick'in gözlerindeki güvensizlik, yüzündeki sert gerginlik, onun onu hiç kimsenin kimseyi sevmediği kadar sevdiğini bildiği için yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Bunu hissettiğini biliyorum. Benim hissettiğimi hissettiğini biliyorum," diye fısıldadı, onun karanlık gözlerinde, üstlerindeki gökyüzünü yansıtan farkındalık kıvılcımını görünce sevindi. "Sen yanımda olduğun sürece, Merrick, ben iyi olacağım. Hatta mutlu olacağım. O yüzden bu gece yapmayalım. Endişeyi yarına bırakalım. Sadece sen ve ben olalım. Lütfen."

Çenesinin kaslarının gerginleşmemesi için çok uğraştığını, onunla kavga etmemek için çok çabaladığını anlayabilirdi, ama sonunda o da gülümsedi, önceki gülümsemesi olmasa da.

"Her yaşamda benimle olacaksın, Elessia," dedi sertçe. "Bu yaşamda, sonraki yaşamda ve ondan sonraki her yaşamda benimle olacaksın."

"İyi," diye yanıtladı. "Bu benim için yeterli."

Merrick ona bakarken, yüzünde milyonlarca düşünce geçiyormuş gibi görüldüğünde, başını eğdi. "Beni gölde becereceğine söz verdiğini sanıyordum."

Merrick ona göz kırptı. Sonra kız onun kollarında buldu kendini ve Merrick hiç tereddüt etmeden serin suya girdiğinde, kız giyinik haldeyken, Merrick ise hala pantolonuyla, kıkırdadı.

Merrick, onu giysilerinden çıkarmak için acele etmeden, gözlerinde tam bir bağlılık vardı ve sonunda her ikisi de giysilerinden kurtulduğunda, onu kendine çekti.

Gölün kıyısına vardıklarında, Merrick sırtını kıyıya dayadı ve kız bacaklarını onun etrafına doladı. Ay, onun gözlerinde parılıyordu, o da penisini kızın girişine yönlendirdi ve kızın amını okşarken gözleri açık kaldı, kız ona sürtündüğünde karanlığı bir sıcaklık doldurdu.

"Seni çok seviyorum," diye homurdandı, kalçalarını tutup kendini onun içine derinlemesine sokarken, vurduğu nokta ona yıldızlar görmesini sağladı.

Lessia bu hisle başını geriye attı, ama Merrick parmaklarını altın kahverengi saçlarına geçirdi ve gözlerini

tekrar kendisine çevirdi ve Merrick kalçalarını hareket ettirmeye başlayıp her vuruşunda derinlerine girerken, onun bakışlarının onu nasıl tükettiğini görünce neredeyse parçalanacaktı.

Merrick'in hareketleri yavaş ve hesaplıydı ve Lessa her inlediğinde, daha da yavaşladı, penisini o kadar yavaşça içine kaydırды ki, Lessa vajinasının her santimini onun etrafında kasılmasını, onu içine çekmesini hissedebiliyordu.

Gözlerinde onu çılgına çeviren bir meydan okuma vardı. Kalbini atlamasına neden olan o ölümcül sırtışılarından biriyle dudaklarını kaldırdığında, kalçalarını döndürmeye çalıştı, ama Merrick o anda neredeyse tamamen çekildi, sadece penisinin ucu kaldı ve ona boşluk hissi vererek onu çığlık attırdı.

O sesini dudaklarıyla yakaladı, ona tekrar girerken onu öptü ve o da ağzına inleyerek karşılık verdi. Bir kez daha çekildi, penisi kendini tutmak için çabalarken titriyordu, hareketsiz kaldı, gözleri onun gözlerini buldu.

Lessia'nın sinirleri, sert penisinin ucu onu tahrik ederken alev aldı, sadece bir santim içeri girip tekrar dışarı çıkarak onu neredeyse çıldırttı ve Merrick'in gözleri parladığında ve "Bu yeterli değil" diye homurdandığında tüm vücudu titredi.

Bunu kastetmediğini biliyordu - penisini kastetmediğini - ama yine de başını salladı.

"Söyle," diye homurdandı Merrick, dişleriyle dudağını ısırırken elleriyle kıçını sıktı, penisi girişinde sallanarak, etraflarında su sıçrarken amını tahrik etti, ama ona ihtiyacı olanı vermedi. "Yeterli olmadığını söyle."

Lessia bir saniye gözlerini kapattı, başını geriye attı ve Merrick'in ağzı boynunu bulduğunda inledi, kıvrana kadar derisini ısırıp emdi. Ama yine de penisi ona girmedi - sırtını kavrayıp, onu doldurması için elinden gelen her şeyi denediğinde bile.

"Söyle," diye fısıldadı Merrick, cildine.

Siktir. Onun içinde hissettiği aşkın, içinde yükselen ihtiyacın, damarlarında yanan sıvı ateşin yarattığı çılgınlık onu bunu yapmaya itmiş olmalıydı, ama sonunda fısıldadı, "Yeterli değil."

Hayal kırıklığına uğramadı.

Merrick ona o kadar derine girdi ki ikisi de inledi, gözleri onun gözlerini esir alırken ikisini birleştirdi, onu o kadar mükemmel bir şekilde doldurdu ki, onun hep orada kalacağını düşündü. O "İyi" diye homurdandığında ve ona tekrar girdiğinde, o parçalandı, onun içinde boşalana kadar onun penisini sıktı, onu o kadar sıkı tutarken onun homurtuları havayı deldi, o da muhtemelen sonsuza kadar orada kalmak zorunda kalacaklarına karar verdi.

Bölüm 33

Kerym

Oakgards'ın Fae'si...

O pek umursamıyordu. O ve Thissian ebeveynlerini hiç tanımamışlardı, miraslarını hiç bilmiyorlardı ve ikisi de daha fazlasını öğrenmekle ilgilenmiyordu, onları büyüten insanların bildiklerinin az olduğunu öğrendikten sonra.

Bazı Fae askerleri ikisini ormanda, henüz bir günlükken bulmuşlardı. Görünüşe göre onları doğuran kişi tarafından terk edilmişlerdi ve erkekler onları kampa geri götürebilmeden önce neredeyse donarak ölmüşlerdi.

Orada büyümüşlerdi, askerler ve muhafızlar tarafından silahlar, eğitim ve tehlike içinde yetiştirilmişlerdi. İlk başta sadece ikisi vardı. Sonra Raine bulaşıcı kahkahasıyla hayatlarına girmişti ve sonunda Merrick başka bir kamptan gelmişti ve çocukluğundan beri ustalaştığı huysuzluğuna rağmen, diğer üçüyle kalmak istemişti.

Farklılıklarına rağmen, arkadaş oldular, kardeş oldular. Kerym ve Raine, esas olarak eğitim ve savaştan ibaret olan hayatlarının çok ciddi olmamasına dikkat ederken, Merrick ve Thissian, Kerym'in sayamayacağı kadar çok kez, ikisi çok fazla belaya bulaştıklarında onları hayatta tutmuştu.

Kerym, o ilk günleri düşünürken göğsüne bir yalnızlık hissi saplandı ve dişlerini sıkarak atını daha hızlı gitmesi için dürttü. Biraz arkasında kırmızı bir kısırak süren kız kardeşlere ve beyaz atının üzerine eğilmiş yarı cadı adama bir bakış attı, onların yetişip yetişmediklerini kontrol etmek için.

Thissian'ın öldüğü şekilde ölmesi çok uygun bir şeydi: bir kahramanın ışığı sönmüştü. Kerym onu o kadar çok özlese de,

kalbi vücudundan çıkacakmış gibi hissetse de, Thissian'ın pişman olmadığını biliyordu, özellikle de şimdi eşinin yanına döndüğü için.

Kerym, güzel yüzünü önündeki geniş sarı tarlalara ve uzaktan görünen engin denize doğru çevirmiş olan Pellie'ye bir kez daha baktı. Bu gece bir gemiye binip, büyük günleri için Loche ve Iviry'ye zamanında varacaklardı

—ve lanet olası savaşın patlak vermek üzere olduğu.

Pellie son iki gündür ondan kaçınıyordu. Çok fazla boş zamanı olmamasına rağmen — tüm zamanını, Rioner'in topladığı servetin, hırsız askerlerin kendilerine ayrılan paydan fazlasını almadan dağıtılmasını sağlamakla ve geçtikleri her kasabada, ufukta görünen ve sınırlara doğru yol alan gemilere, çalışabilir durumdaki tüm kadın ve erkeklerin binmesini sağlamak için emirler yağdırmakla geçirmişti — onu bulmak için gizlice kaçıdığı her seferinde, Pellie ortada yoktu.

Bunu kendisi için yaptığını biliyordu, ayrılmayı kolaylaştırmak için. Ama o geride kalmayacaktı. Ve kesinlikle Jordeina'ya ya da Oakgardların Fae'lerinin kaçıdığı lanetli topraklara gitmeyecekti.

Onun, bu şeylerin kendisi için önemli olmadığını anlaması gerekiyordu. Anladı. Onun, arkadaşlarının ve kardeşlerinin dışında önemli olan hiçbir şey yoktu ve Merrick artık uzak bir diyara gitmişken, Raine de umarım Frelina ile işlerini yoluna koymuştu... Pellie nereye gitmek isterse, o da onu takip edecekti.

Kerym hiçbir zaman kendini tutmayı umursamamıştı ve şimdi de umursamayacaktı.

Onu seviyordu, hepsi bu.

Ona bir kez daha gizlice baktığında, yarı cadı onun görüş alanına girdiğinde neredeyse tısladı ve Kerym, yaşlı adamın kahverengi gözleri üzerinde dolaşmaya devam edince, gözlerini onun gözlerine dikti. "Ne istiyorsun?"

"Bir şey farklı," diye mırıldandı adam. "Sana bir şey oldu."

Rüzgâr etraflarında dinmiş, dört yüz yaşından fazla olmasına rağmen Kerym titremesini engelleyememişti. Akli, onu ele geçirmiş olan o şeye gitti. O şey gittiğinde...

yüksek sesle söylemeye cesaret edememişti, ama bir şey vardı... uzun otların arasında at sürerken damarlarında neredeyse titreyen bir şey.

Sarı otların özünü neredeyse hissedebiliyordu, atlarının koştuğu çamurdaki yaşamı hissedebiliyordu. Bu çok korkutucuydu.

Adamın gözleri öne doğru kaydı ve nefesini tuttu. "Sen bir toprak kullanıcısısın."

Kerym, önüne bakarsa ne göreceğini bir şekilde biliyordu ve tabii ki uzun otlar kendiliğinden onun için ayrıldı, kahverengi atının daha kolay geçebilmesi için yumuşakça eğildi. Ve sanki durup dinleseydi, otlar ona fısıldayacakmış gibi hissetti - ona yalnız olmadığını söyleyecekmiş gibi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Kerym, Pellie'nin onu kale bahçesinde bıraktığından beri ilk kez gözlerinin üzerinde olduğunu hissederek. "Ve neden daha önce hiç fark etmedim?"

Yarı cadı yarı Fae, hüzünlü bir gülümsemeyle gülümsedi. "Hepimizin geldiğimiz yeri neredeyse tamamen unutmuş olmamız çok üzücü..." Bir an sessiz kaldı ve Kerym'in sabrı azalmış olsa da, özellikle de şimdi ona açıkça bakan ateşli küçük cadı yüzünden aklını kaçırmak üzere olsa da, sessiz kaldı, içindeki bir şey, belki de sihirin kendisi, ona sakin olmasını söylüyordu.

"Başlangıçta hepimiz Fae'ydik," diye devam etti adam, parmakları çimleri okşarken dudaklarından bir iç çekiş döküldü. "Dönüşenler, cadılar, insanlar... hatta tanrılar. Bir zamanlar tek bir halktık. Ama sonra dağılmaya başladık ve ruhlarımızın özünü unutmaya başladık, sadece farklılıklarımıza odaklandık. Böylece bu farklılıklar büyüdü. Büyüdü. Büyüdü. Ta ki sonunda tamamen değişene kadar."

"Tanrılar bir zamanlar Fae'ydi ne demek?" diye sordu Kerym. "Bizi onlar yarattı, değil mi?"

Adam yüzündeki gri saçları eliyle geriye itti. "Evet ve hayır. Onlar en güçlü Fae'ler arasındaydı ve farklı kaynaklardan nasıl büyü çekeceklerini erken keşfettiler. Ruh veya zihin. Topraktan. Sudan. Gökten. Yaşamın kendisinden. Başlangıçta sadece kendi türleriyle ilişki kurdular ve her tür büyücünün liderleri oldular; böylece soyları güçlendi ve

hediyeler daha rafine hale geldi. Ve tüm bu süre boyunca, kendilerini tanrı olarak adlandıranlar onları yönlendirdi, onlara rehberlik etti, nasıl yaşamaları gerektiğini söyledi.

Kerym bu bilgiyi sindirirken zihni yoğun bir şekilde çalışıyordu. Ama bu şu anlama geliyordu...

"Tanrılar asla tapınılmak için yaratılmamıştı. Ne büyüyle, ne yaşamla, ne zihinle, ne yeryüzüyle, ne de gökyüzüyle. Halkımızı bölerek, kendileri gibi yeteneklere sahip olanların en güçlüleri olmalarını sağlayarak, bu gerçeği kendileri yarattılar." Adam sonraki sözleri neredeyse tükürürcesine söyledi. "Bu yüzden koruyucular, yani cadılar doğdu. Dengeyi korumakla görevli cadılar, şekil değiştirenlere dönüştü, onlar da insanlara dönüştü; dünyalarımızda titreşen güce karşı koymak için daha az sihre sahip ırklara."

Pellie ve Soria, Kerym'in diğer tarafına geldiler, Pellie konuşurken atları Kerym'in atını ısıırıyordu. "Ama biz zayıf değiliz," diye itiraz etti Pellie. "Hala halkımızın sahip olduğu büyüler ve sihirleri hatırlıyoruz."

Adam bir saniye ona baktı. "Hatırladıkların artık var olmayabilir. Benim geldiğim yerde yok... Onun geldiği yerde yok." Başparmağıyla Kerym'i işaret etti. "Büyü, bizim dünyamızda zehirlenmiş gibidir."

İki kız kardeşin yanakları soldu, parlak gözleri donuklaştı ve Kerym buna dayanamadı; Pellie'nin kendisine değil de ona tutunduğu umudun azalmasını izleyemedi, bu yüzden hemen adama seslendi.

"Bu hala neden Oakgardların kanının bende olduğunu hiç bilmediğimi... ya da neden daha önce hiç toprağı kullanmadığımı açıklamıyor." Kerym, grubun yolunu açan çimleri izledi, deniz ve yağlı ahşap kokusu burnuna ulaştı, limana varmalarına muhtemelen sadece birkaç saat kaldığını söylüyordu.

Parmakları onun parmaklarına dokundu ve Kerym başını yana çevirirse bunun duracağından korktu, bu yüzden Pellie elini onun eline katlarken gözlerini ileriye doğru tuttu.

Adamın sesinde Kerym'in tam olarak anlayamadığı bir şey vardı, "Her zaman bir denge olmalı. Yaşam için ölüm. Teslimiyet için savaş. Karanlık için ışık. Asla yaratılmak istemedikleri yaratıklar için tanrılar."

Bir farkındalık fısıltısı, bir anlayış fısıltısı Kerym'in omuzlarından geçip gitti.

"Burada onlara yarı insan diyorsunuz," diye devam etti adam. "Arkadaşınız gibi, yarı insan yarı Fae, iki güçlü büyü yeteneği ve ona uygun bir eşe sahip. Regent gibi, yarı insan yarı şekil değiştiren, başka hiçbir insanın hayatta kalamayacağı durumlarda hayatta kalmasını sağlayan gizli bir güce sahip. Benim gibi, yarı cadı yarı Fae, bunun getirdiği güç ve yeteneklere sahip. Ve... sizin gibi. Yarı Vastala Fae ve yarı Oakgards, hem ruhtan hem de topraktan büyü çekiyorsun. Karşılaştığın büyü, ölümün yarı Fae'nin o tarafını açığa çıkardığı gibi, senin o tarafını da açığa çıkardı. Toprak büyüün tekrar uykuda hale gelmedikçe, ruh büyüünü bir daha kullanamayacağını tahmin ediyorum. Dengende bir seferde sadece birine erişebiliyorsun."

Kerym bundan gurur duymuyordu, ama hızla zihnini etrafındakilerin büyüsunü hissetmeye bıraktı.

Hiçbir zihin yoktu, hiçbir duygu, onu içine çeken hiçbir güçlü duygu yoktu. Pellie'nin gerginliğini hissedebilse de, eli onun elini o kadar sıkı tutuyordu ki, Fae olmasaydı canı acırdı, ama bundan yararlanamadı.

Sadece çimleri hissediyordu. Atların nalları altındaki toprağı. Buradan sol taraflarında duran ağaçlara kadar uzanan kökleri.

"Siktir," diye küfretti Kerym, liman görünür hale geldiğinde. Gemiler, yelkenleri açılmış ve pruvaları kuzeye dönük olarak orada duruyordu. "Denizde savaşa gireceğimiz için bu pek de iyi bir haber değil."

Bölüm 34

Loche

Düğün kısa sürdü. Süslü püslü değildi. Sadece Loche ve Iviry ile Dedrick Reinsdor, iki liderin sadece birbirlerine değil, her iki ulusa da sadakat yemini ettikleri küçük bir tören düzenlediler. Bu, Havlands tarihinde ilk kez Ellow, Vastala ve Korina'yı birleştirdi.

Artık başkalarıyla paylaştıkları geminin güvertesinde durdular, etraflarındaki gemilerde bulunan insanlar, Fae ve şekil değiştirenler sessizce izlediler ve tören bittiğinde alkış ya da tezahürat olmadı.

Ziyafet yoktu. Kutlama yoktu. Elbise ya da resmi kıyafetler yoktu.

Konsey yeni kuralları açıklarken, Loche, Iviry ve etraflarındaki herkesin üzerine ağır bir görev bulutu çöktü:

Artık üç ulusu ayıran sınırlar olmayacaktı; tüm insanlar istedikleri yere yerleşebilecek ve Fae, insan, şekil değiştiren ya da bunların karışımı olsun, tüm insanlar birbirlerini korumakla yükümlü olacaktı.

Hiçbir ayrımcılığa müsamaha gösterilmeyecekti, tüm askerler bu konuda bilgilendirilmişti ve böyle bir durum ortaya çıktığında — ki Loche bunun olacağını biliyordu — o ve Iviry soruşturmayı ve cezayı bizzat denetleyecekti.

Loche ve Iviry'nin oluşturduğu geçici çalışma odasında, entegrasyon programları oluşturulmasını da tartışmışlardı — onu azarlayan genç bir Faeling'in sert gri gözleri, Loche'nin zihninde kalıcı bir yer edinmiş gibiydi — ama bunlar savaşın bitmesini beklemek zorundaydı.

Ancak konsey, tek bir düşman olduğunu ve bunun Oakgard'ların Fae'lerinin tehdidi olduğunu açıkça belirtmişti.

Hiçbir itiraz olmadığından emin olduktan ve askerleriyle önümüzdeki günlerde herkesin görevlerini kabul ettiğini doğruladıktan sonra - bu görevler yemek hazırlamak, insanları kontrol altında tutmak, nöbet tutmak veya gemileri yönlendirmektir - ve hiçbir kavga çıkmadığından emin olduktan sonra, Iviry gizlice uzaklaştı. Loche, artık kendi halkına sırtını dönen Iviry'nin gözlerinin dolduğunu fark etmişti.

Onu hemen takip etme dürtüsü hissetmişti, ama naip olarak geçirdiği ilk gecenin hatırası aklına geldiğinde — soyluların onaylamayan bakışlarından nihayet kurtulduğunda her kemiğine yerleşen yalnızlık ve artık üstlendiği sorumluluktan dolayı sırtının kamburlaşmasını engelleyememesi

—gemide hızlıca bir tur atmaya karar verdi.

O gece Loche'yi bir çocuk gibi çökmekten kurtaran Zaddock olmuştu. Arkadaşı onu Loche'nin bir zamanlar Lessia'ya gösterdiği daireye götürmüş, orada cam balkonda oturup içki içmişler, soyluların kıyafetleri ve önemsedikleri küstahça şeyler hakkında gülmüşlerdi ve bir şekilde Loche'nin tenini kaplayan soğuk korku hafiflemişti.

Loche, tek bir kişiye, tek bir arkadaşına sahip olmasının yeterli olacağını düşünmüştü.

Yıllar boyunca bu doğrudu. Ta ki...

Lessia hayatına girip ona, dışarıda onun gibi başkaları da olduğunu, farklı ama onunla aynı şeyleri arzulayan insanlar olduğunu gösterene kadar.

Loche, birkaç askere başını sallarken yüzünde hüznü bir gülümseme belirdi. Onlar Havlands'ın yeni naibi olarak ona selam vermekle meşgulken, içlerinden birinin korkuluğun altına sıkıştırmaya çalıştığı altın rengi içki şişesini alıp arkasına sakladı ve Iviry ile paylaşacağı küçük odaya doğru yola çıktı.

O korkunç kulübede Lessia'ya benzer bir içki ikram ettiğinde onun şüpheli tavrını hatırlayınca gülümsemesi genişledi. Onları zehirleme ihtimalinin olduğunu düşünen tek kişinin o olması onu etkilemişti...

Sonuçta, bu onun düşünebileceği bir şeydi.

Özellikle de o lanet Craven...

Ona bir kadeh kaldırarak, Merrick'le birlikte nerede olurlarsa olsunlar, şu anda Havlands'tan uzak olmalarını dileyerek, Loche karanlık koridorda kapıyı çalmak için hazırlanırken şişeden bir yudum aldı.

Zaddock, ilk birkaç yıl boyunca onun kurtarıcısı olmuştu; Loche'a gerçek sadakatin ne olduğunu göstermişti. Ama Lessia... Lessia, onun gözlerini açan kişiydi; halkına, evet, ama aynı zamanda başından beri kaçırdığı bir şeye de.

Aşk.

Sadece romantik anlamda değil. Halkına, arkadaşlarına... herkese karşı hissetmeyi reddettiği aşk. Onunla tanışmadan önce her şeyi bildiğini sanıyordu, ama kendini beğenmiş bir aptaldı.

Evet, zirvede yalnızdı.

Evet, halkı için fedakarlık yapması gerekiyordu.

Ama bunu seviyordu. Regent olmayı seviyordu. Bir fark yaratabilmeyi seviyordu. Her şeyi seviyordu. Ve şimdi... şimdi, önündeki nemli ahşap kapının arkasında aşkın bir olasılığı vardı — bu ulusu, bu görevi ve fedakarlıkları kendisi kadar önemseyen biriyle.

Henüz aşk olmayabilir.

Asla aşk olmayabilirdi. Ama ona bir şans vermezse?

Lessia'nın zihninde onu azarladığını duyunca düşük bir kahkaha attı.

Aşk, her şeyi riske atacak kadar cesur olmak demektir.

Loche, Merrick'i hayatına kabul ettiğinde bunu onda görmüştü. Gümüş saçlı Fae savaşı sırasında, Lessia için ve sadece Lessia için doğru olanı yapmak için hayatı pahasına savaşıırken görmüştü. Raine'de, Frelina'ya baktığında görmüştü; savaşçı, hak etmediğine inandığı ışığa sonunda teslim olduğunda. Zaddock'ta görmüştü, Amalise'nin buz duvarlarını eritmek için gururunu bir kenara atan Zaddock'ta.

Eğer onlar

yapabilirlerse...

Eğer cesaret

edebilirseler...

O zaman Loche de yapabilirdi.

Ve bu, Iviry ile kendisinin halklarından istediği şey değil miydi?

Tanımadıkları, hatta

farklılıkları nedeniyle korkabilecekleri insanları, ama dünyayı değiştirebilmek için sınırsızca sevmeye cesaret etmek?

Loche, kendini sorgulamadan önce kapıyı yumrukladı.

Kapı kolu döndüğünde, sanki Iviry kapının hemen arkasında duruyormuş gibi, kendine bu gece, bu gece bir arkadaş olacağını söyledi. Iviry'nin yaslanabileceğı bir omuz. Bir dikkat dağıtıcı. Eğer bazı hayal kırıklıklarını dışa vurması gerekiyorsa bir düşman, ancak o gözlerini açık tutmayı tercih ediyordu...

Kapı açıldığında Iviry'nin mavi gözleri şişmişti ve Loche'nin kasları gerildi, kolları onu kendine çekmek istedi, ama elleri seğırdiğinde, Iviry geri çekildi - çok hafifçe, ama onun ihtiyacı olanın bu olmadığını anlaması için yeterliydi.

Iviry hiçbir şey söylemedi. Gözleri yavaşça Loche'nin yüzünü taradı, sonra hala elinde tuttuğı şişeye indi. Loche, içkiyi havada sallarken dudakları çarpık bir gülümsemeye büründü. "Hadi ama."

"B e n ..."

"Hayır." Loche başını salladı. "Bugün... bugün çok uzun bir gün oldu. Bence biraz sarhoş olup eğlenmeyi hak ediyoruz. Liderlik yapmadan eğlenmeyi. Sorumluluklarımızı bir kenara bırakıp eğlenmeyi. Yarın pişman olacağımız türden bir eğlenceyi."

"Loche..." Iviry omzunun üzerinden baktı, ama Loche, muhafızlarının hiçbirinin onu buraya kadar takip etmediğinden emin olmuştu. Zaddock'a, onları meşgul tutması için sıkı emirler vermişti, böylece Iviry ile baş başa kalabileceklerdi.

"Iviry," dedi Loche, onun kullandığı aynı azarlayıcı tonla. "Sen bana katılmazsan, bunu tek başıma içmek zorunda kalacağım ve ben zorluklardan kaçmam ama birkaç kadeh içtiğimde oldukça pervasız olmaya başlarım... bu yüzden savaş başlamadan bu krallığı tek başına yönetmek zorunda kalabilirsin. Ve dürüst olmak gerekirse..." Bakışlarını çıplak ayaklarından, giydiğı deri giysilere, koyu renkli tunikten ve sonunda yüzüne kaydırdı. "Yas tutan bir dul olmak için çok güzelsin."

Özellikle zarif olmayan bir burun çekişi, burun deliklerinde kabarcıklar oluşturdu ve Loche, nedenini bilmediğı bir sebepten dolayı, bunun gördüğü en sevimli şey olduğunu düşündü. Gülümsemesi daha da genişledi, ta ki Iviry sonunda zayıf bir gülümsemeyle karşılık verene kadar.

"Hadi." Loche, şişeyi tutmayan elini uzattı. "Gidelim, karıcığım."

O da, Loche'un tahmin ettiği gibi gözlerini devirdi, ama uzun bir iç çekişten sonra şükürler olsun ki elini tuttu. Loche gözlerini kadının ayaklarına indirdi — cidden, nasıl bu kadar mükemmel olabilirdi? — ve kadına vazgeçmesi için zaman tanımamak için kendi botlarını çıkardı.

Iviry ona kaşlarını çattığında, Loche kaşlarını kaldırdı. "Onlar olmadan gizlice dolaşmak daha kolay."

Cevap beklemedi. Bunun yerine, Loche güzel Fae liderini sıkıca tuttu ve onu merdivenlerden yukarı, serin geceye doğru neredeyse sürükledi.

Geminin kıvrımından sesler geldiğinde, onları hızla karanlık bir oyuğa çekti ve sesler kesilene kadar birkaç varil ve katlanmış bir yelkenin gölgesinde saklandılar.

Loche tekrar harekete geçmek üzereyken, ne kadar yakın olduklarını fark etti.

Iviry'yi üst güverteye yatırmış, kendisi de ona yaslanmıştı ve onun göğsünün her hareketiyle, kendi göğsü de ritmik bir şekilde inip kalkıyordu, yavaş bir ritim, kanında bir çarpıntı ve kulaklarında bir uğultu başlatıyordu.

Bunu hangisinin yaptığından emin değildi, ama onun elini tutan eli, parmaklarını birbirine dolayarak, sanki birbirleri için yaratılmışlar gibi mükemmel bir şekilde birbirlerine sarıldılar.

Loche, gözlerini ona kaldırırken sığ bir nefes aldı ve ardından gelecek sarsıntıyı bekliyordu, ama yine de bu sarsıntı onu başından ayaklarına kadar titretti. Kaçarken yüzünde tuttuğu şakacı gülümseme kayboldu, ama gözlerine bakmaktan kendini alamadı.

Daha önce gördüğü sertlik yok olmuştu; isyancılarla savaşırken, halkına hitap ederken ya da arkadaşlarına ulaşmaya çalışırken gözlerinde parıldayan sertlik. Onun yerine, gözlerinde bir kırılganlık vardı, onu almaya gelmeden önce ağlamış olmasının izleri olan kırmızı çizgilerle vurgulanmış, onu bildiği yüzyıllardan çok daha genç gösteren bir kırılganlık.

Kaşlarının arasındaki deride küçük bir kırısklık vardı ve elleri meşgul olmasaydı, Loche onu düzeltmek için elini uzatırdı. Ona her şeyin yoluna gireceğini, onların iyi olacağını söylemek istedi. Ama dudaklarından hiçbir kelime çıkmadı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Iviry, o ise sadece ona bakmaya devam etti.

"Seni içeri alıyorum," diye cevapladı, sesindeki hayranlığı gizlemeye çalışmadan.

"Peki sonucun ne?" diye sordu Iviry yumuşak bir sesle, gözlerini hafifçe genişleterek Loche'ye bunu yüksek sesle söylemek istemediğini düşündürdü.

Ağzı seğirdi. "Çok şanslı bir adam olduğum."

Iviry, onun dünyaya karşı kalkanı olduğunu zaten anladığı gülümsemeyi takındığında gerginlik bozuldu. Bu gülümseme, onu ruhani ama korkutucu gösteren gülümsemeydi.

Saçlarını omzunun üzerinden atarak, sesini baştan çıkarıcı bir tonda, "Oh, biliyorum. Ben çok güzelim" dedi.

Bu sahte ve yanıltıcı, ve o onu sarsmak istedi - onun kastettiğinin bu olmadığını anlamasını sağlamak için. En azından sadece kastettiği bu değildi. Ama o onu atlattı ve sesi soğuk bir mesafeyi korurken, gözlerini yanlarında gökyüzüne doğru uzanan direğe çevirdi, Loche'nin gece için temizlediği küçük yuvarlak bir platforma uzanan direğe.

"Sanırım oraya gidiyoruz?" Iviry cevap beklemeden kendini yukarı çekti, o kadar hızlı hareket etti ki Loche bunu daha önce yapıp yapmadığını merak etti.

Daha fazla ses ona doğru gelirken, o da daha yavaş ve daha istikrarlı bir şekilde onu takip etti. Elindeki şişe yüzünden, diye kendini ikna etmeye çalıştı, ama Iviry ona kaşlarını kaldırıp, sanki platformda sonsuza kadar oturmuş gibi ayaklarını salladığında, içinden gelen dalgalanmaya rağmen içini çekip onu takip etti ve ipleri kullanarak son kısmı tırmandı.

Son anda eli kaydı ve naip bundan gurur duymadı, ama güçlü bir el bileğini kavrayıp tahta platformun kenarına tırmanmasına yardım etmeden önce boğazından keskin bir tıslama çıktı.

"Teşekkür..." diye başladı.

"Benim görevim bu, değil mi? Seni ve halkımızı hayatta tutmak. Artık hayatım bu." Iviry, Eiat's Denizi'nde seyreden gemiler filosunun üzerinde uzanan yıldızlı gökyüzüne bakmaya devam etti. Sakin sularda fısıldayan yelkenlerin görüntüsü o kadar huzur vericiydi ki, Loche savaşa gittiklerini neredeyse unutacaktı.

"Dur," dedi Loche, yanına otururken, bacağına yaslanan bacağından sırtına yayılan sıcaklığa tepki vermemeye çalışarak. "Sadece... dur."

"Neyi bırakayım, kocacığım?" dedi Iviry, alaycı bir gülümsemeye. Merrick, Lessia hakkında kendi görüşüne aykırı bir şey söyleyenlere her zaman yaptığı gibi, hırıldamak üzereydi.

"Sahte saçmalıkları kes." Loche dişlerini sıktı. "Evet, görevimiz halkımıza karşıdır. Ama *karıcığım*..." Loche ona döndü ve şişeden büyük bir yudum aldıktan sonra, şişeyi onun eline tutuşturdu. "Ayrıca birbirimize sadakat yemini ettik. Bugünün hayal ettiğin gibi olmadığını biliyorum, ne evlilik ne de konum, ama ben senin için buradayım. Senin yanında olacağım. Seni koruyacağım ve izin verersen, ben..."

"Ama bu benim hayalimdi," diye sözünü kesti Iviry, uzun parmaklarıyla şişeyi okşayarak, üzerinde biriken tozla oynuyordu. "En kötüsü de bu. Her zaman bir lider olmak hayalini kurdum, ama Rioner'ın altında buna dayanamadım. Ve eşimi bulma umudumu asla, asla kaybetmedim. Bugün ikisini de elde ettim, ama..."

"Beklediğin gibi olmadı."

Gözleri uzun bir süre anlayışla buluştu ve Loche'nin yüzündeki sertlik her geçen saniye kaybolurken, Loche'nin göğsünde umut çırpındı.

"Biliyorum," dedi Loche, Iviry şişeyi dudaklarına götürüp birkaç yudum içtiğinde. "Naip olduğumda bir hafta boyunca her gece ağladım."

Iviry başını sallamaya başladı ve alaycı bir gülümsemeye, "Senin için değil," dedi.

"Öyle yaptım." Loche, onun hareketini keserek şişeyi işaret etti. "Bir bebek gibi. Zaddock, gemiyle gidip bir daha geri dönmemem için saatlerce beni tutmak zorunda kaldı."

Iviry'nin dudakları büküldü ve Loche, daha önce hiç bahsetmediği şeyleri, Zaddock'la birlikte hiç olmamış gibi davrandıkları şeyleri ona anlatırken içkiden bir yudum daha aldı.

"İstediğin kadar gül, ama bu doğru. Nefret ediyordum. Tüm varlığımla nefret ediyordum. Boğuluyormuşum gibi hissediyordum ve etrafımdaki herkes, üzerime daha fazla ağırlık yüklenip beni daha da derine sürüklerken, bunu alkışlıyordu." Bir yudum daha aldı, Iviry'nin ayağının kendi ayağına dokunduğundan mı, yoksa içkinin vücudunda yaydığı ısıdan mı emin değildi.

"Soylularla görüşmeye gittiğim her seferinde, Zaddock ya da en yakın muhafızlarımdan birinin beni kızdırmasını isterdim. Ne yaparlarsa yapsınlar, bana vursalar, korkunç şeyler söyleseler de umurumda değildi, çünkü bu öfkeyi kendimi korumak için kullanabiliyordum. Ama Iviry..." Loche şişeyi masaya koydu ve ellerini kucağına koydu, yanındaki ateş saçlı Fae'yi taklit ederek. "Mutsuzdum. Yıllarca mutsuzdum."

Elini onun uyluğuna doğru hareket ettirdiğinde, gözlerinin onu takip ettiğini hissedebiliyordu ve onu itmediğinde, parmaklarını deri giysili bacağına dokundurarak, içindeki her siniri ateşleyen küçük daireler çizdi.

"Çok yalnızdım," diye fısıldadı. "Düşündüm ki... Yeterli olduğunu düşündüm. Birkaç yakın arkadaşın yeterli olduğunu düşündüm. Ama..." Parmaklarını onun güçlü bacağına yayarken gözleri onun gözlerine takıldı. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyelim. Ben... Bunun ne olduğunu ya da ne olabileceğini bilmiyorum. Ama seni önemsemişimi biliyorum, Iviry. Sana saygı duyuyorum. Seni liderlik ederken her gördüğümde senden etkileniyorum. Evet, bence güzelsin. Ama aynı zamanda güçlü ve şefkatli olduğunu düşünüyorum, belki nazik değilsin ama yeterince iyisin. Birlikteyken birbirimizi saklamayalım."

O güldü, alçak ve kısık bir kahkaha attı, bu da onun elini tutmasına neden oldu.

"Sen de özellikle nazik sayılmazsın," diye karşılık verdi Iviry ve onun mavi gözlerinin, daha önceki sahte flörtözlüğünden değil, gerçek bir eğlenceyle parladığını görünce, ağzı geniş bir gülümsemeye dönüştü.

Bir esinti onları sardığında, dudakları tereddütle onu takip etti ve Loche otomatik olarak hareket ederek

göğsüne yaslanabilmesi için otomatik olarak hareket etti.

Bunu yapacağını düşünmemiştir, bu yüzden Fae kıpırdamaya başlayıp sırtı vücuduna kayınca, derin bir nefes aldı ve kollarını gevşekçe onun etrafına doladı.

Gemilerin üzerinde nöbet tutan insanlara ve birkaç grup toplanmış... evet, sohbet ediyorlardı. İki gemi ötede, bir Fae kadını ve elinde kuş maskesi tutan Loche'un askerlerinden biri ayaktaıdı. Loche, daha geniş bir gülümsemenin nasıl mümkün olabileceğinden emin değildi, ama Fae, askerın koluna elini koyup, adamın kulağına utangaçça bir şey fısıldadığında, Loche'un yanakları genişleyen gülümsemeden ağrımaya başladı.

"Şuna bak," diye fısıldadı Loche. "Belki de biz tamamen aptal değiliz."

Ivıry başını salladı, saçları Loche'nin çenesini gıdıkladı. "Aklına bir şey gelmesin."

Naip gözlerini devirdi.

Bunun için çok geç kalmıştı. Artık pek çok fikri vardı ve kollarını ona daha sıkı sararken, o da direnmedi, aksine kendini daha rahat hissetmek için hareket ettiğinde, onun sesinden anlaşıldığı kadar karşı çıkmayacağından şüphelendi.

Bölüm 35

Merrick

Tepedeki küçük beyaz eve doğru ilerlerken, yabancı bir ses havayı doldurdu, sağlarındaki kayalıklara çarpan dalgalara ve sollarındaki yeşil çimlerde esen yumuşak rüzgara katıldı.

Merrick'in kulakları dikildi ve Lessia ile aynı anda yüzünü denize çevirdi. Lessia, göğsüne yaslanmış oturduğu yerden başını kaldırdı ve garip melodi onlara doğru süzüldü. İkisi de aynı anda kaskatı kesildi. Lessia'nın uzun saçları ve atın beyaz yelesi, hayvan da durduğunda hareket eden tek şeylerdi. Kısarak, o sesi neyin çıkardığını tam olarak biliyordu.

Savaş davulları. Uzaklarda gürleyen ses buydu, dalgalar onu deniz üzerinden taşıyordu, ancak gökyüzü ile denizin birleştiği yerde hiçbir geminin gölgesi yansı mıyordu. Merrick, Lessia'nın nefes almayı kestiğini, göğsünün artık kendisinininkiyle aynı ritimde hareket etmediğini fark etti ve onun omurgasından soğuk bir suçluluk duygusu yayıldığını hissedince sessizce küfretti, bu da ondan kuru bir hıçkırık gibi gelen korkunç seslerden birini çıkardı.

Kısrağı ileri doğru iten Merrick, onu tırıs gitmeye zorladı, toynaklarının yere vurmasıyla, yakında arkadaşlarının üzerine salınacak olan kıyamet ve terör sesini bastırmak istiyordu.

Lessia'yı buraya getirmenin riskli olduğunu biliyordu. Vastala'nın kuzey tarafı sadece komutanının yaşadığı yer ya da onu resmen kendine ait kılmak için ulaşmayı umduğu küçük kasabanın bulunduğu yer değil, aynı zamanda Havlands'tan çıkıp diğer Fae diyarlarına gitmek için gemiye binmeleri gereken yerdi.

Tabii ki, burası aynı zamanda Oakgardların Fae'lerinin geçeceği yerdi.

Lessia'nın nefesi kesildiğinde Merrick ellerini onun uyluklarına koydu, gözleri tekrar iç kesimlere doğru kaymaya çalışıyor gibiydi ve sonunda boynunu birden çevirerek yüzünü beyaz eve doğru çevirdi, ev yaklaştıkça gittikçe büyüdü.

Yolculuğa devam ederken Merrick hiçbir şey söylemedi, Lessia da öyle.

Lessia'nın arkadaşlarını terk etmenin ağırlığını hissettiğini biliyordu, ama Merrick yine de atı dörtnala koşturup, çok geç olmadan onları bekleyen gemiye bindirmeli mi diye bir kez daha mücadele etti.

Ama o, rahatlamak için mi yoksa attan düşmemek için mi, tam emin olamadan, ona daha da yaslanınca, Merrick içini çekti ve sahiplenici, kontrolcü düşünceleri kafasından uzaklaştırdı.

Bu onun seçimi olacaktı.

Bu planı yaptığında, sonunda kararın ona ait olacağını biliyordu.

Evlilik. Zaman.

Hayat.

O, kızın nereye gitmeye karar verirse oraya gideceğine yemin etmişti. İşte, o da öyle yapacaktı.

At, seyrekleşen çimlerin arasından bir patika görünce hafifçe kişnedi ve Merrick, duman, yemek ve bira kokuları, pencereleri tahta ile kapatılmış olmasına rağmen eski, harap evin içinde en azından birinin yaşadığını fark edince boğazını temizledi.

"Komutan Aixle çok yaşlı," diye mırıldandı Merrick, ellerini Lessia'nın bacaklarından, onun gevşekçe tuttuğu dizginlere kaydırarak atı yavaşlatmak için çekerek. "Onu tanıdığımda pek güvenilir biri değildi ve görünüşe göre bu özelliğini hala koruyor."

Aixle, Fae standartlarına göre bile oldukça tuhaftı.

O, Merrick'in tanıştığı en yaşlı Fae'ydi. Yıllar önce tanrılarla bile savaştığına dair söylentiler vardı ve onun maceraları ve Rantziers için verdiği savaşlar hakkında dolaşan diğer söylentiler de göz önüne alındığında...

Merrick, bu adamın tuhaf olduğunu düşünmüyordu. Merrick, savaşın bir insanı nasıl değiştirebileceğini ve yok edebileceğini çok iyi biliyordu.

"O tehlikeli mi?" diye fısıldadı Lessia, parmakları belinde asılı duran iki hançerin kabzalarını okşayarak.

Merrick, onu öldüren kehribar taşlı bıçağa bakarak cevap verdi: "Evet. O sadece güçlü bir zihin kontrolcüsü değil, aynı zamanda gördüğüm en iyi savaşçı. Hem korkulmalı hem de saygı duyulmalı."

Hala beni bu kadar takdir ettiğine sevindim, Ölüm Muhafızı.

Ses Merrick'in içinden yankılandı ve Lessia'nın gözlerinin titremesinden, atın boynuna altın ışık saçmasından, Lessia'nın zihnini istila eden güçle mücadele ettiğini anlayabildi.

Lessia kısa bir nefes alıp parmaklarını kıvrınca Merrick, "Sorun yok," diye fısıldadı. "Bize zarar vermez. Sadece seni tanımak istiyor."

O güçlü, Merrick. Aixle'in sesi tanıdıktı; zihni kendi zihnini sarmalıyordu, Raine'in zihnine girmeye çalıştığı gibi değil, nazikçe, neredeyse hoş geldin dercesine.

Aixle, yeteneğini hiçbir zaman kendi tarafındakileri istemediği bir şeyi yapmaya zorlamak için kullanmamıştı. Hayır, onu anlamak için kullanıyordu — eylemleri önceden görmek, sessiz talimatlar vermek ve çevresindeki insanları ve dünyayı anlamak için. Her nasılsa, insanlar buna izin vermişti. Aixle'in garip zihninin kendilerininkini hissetmesine izin vermişlerdi, belki de onun bulacaklarından korkmadıkları için, çünkü o asla yüksek sesle konuşmazdı, bu bilgileri kimseyi cezalandırmak için kullanmazdı.

Bu, onun ordusunu savaşta ölümcül hale getirmişti.

Aixle askerlerini nereye yerleştireceğini çok iyi biliyordu ve kendisi de her zaman savaşmış olsa da, ara vermesi gerekenlerin ara verdiğinden ve vermesi gerekmeyenlerin ön saflarda olduğundan emin olmak için durumu takip ediyordu.

Ama o da zayıf. İkiniz de zayıflıyorsunuz. Sözlerinde bir parça endişe vardı. *Her düşüncende bunu hissedebiliyorum, Merrick Morshold.*

Merrick cevap vermedi. Başlangıçta, Aixle'ye karşılık vermeye çalışmıştı, ona doğrudan sorular sormaya çalışmıştı, ama

Fae böyle çalışmıyordu. Bu yüzden Merrick, Lessia'nın son nefesini verdiği korkunç anı düşünmeye başladı. Sonra, yüzyıllardır korumak için savaştığı perdeyi nasıl yırttığını düşündü. Sonra etrafındaki ruhları düşündü.

Ailesine.

Thissian'a.

Demek sonuçta doğruymuş. Merrick'in zihninde bir uğultu yankılandı, sanki Aixle kendi kendisiyle tartışıyormuş gibi. *İçeri gel. Konuşmalısınız.*

"İyi misin?" Merrick attan indi ve solgun yüzlü Lessia'ya elini uzattı.

O, Merrick'in yardımını kabul ederken başını salladı, ancak Merrick onun hiç de iyi olmadığını hissedebiliyordu.

"Babamı tanıyordu," dedi Lessia yumuşak bir sesle. "Çocukluğundan beri tanıyordu. Beni ve Frelina'yı da tanıyordu. Babamın kardeşinden sakladığını başından beri biliyordu, ama hiçbir şey söylemedi."

Merrick, ayakları yere basarken sendeleyeni Lessia'yı kendine çekti. "O dedikoduya veya casusluğa hiç ilgi duymaz. Sanırım öğrendiklerini paylaşmayacak kadar yeteneğine saygı duyuyor."

Lessia'nın gözleri kapalı kapıya kaydı ve Merrick devam etti. "İçeri girdiğimizde... bakma. Bu onu rahatsız eder."

Altın rengi kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık belirdi, ama başını eğdi ve Merrick zaman kaybetmek istemedi, bu yüzden elini eline sıkıca tutarak kapıya doğru yöneldi. Kapıyı çalmaya tenezzül etmedi, sadece gıcırdayan kolu kapı açılana kadar bastırdı ve kapı açıldığında, onu çevreleyen ahşap kadar harap bir yaşam alanı ortaya çıktı.

Yırtık, koyu renkli bir kanepenin, çökmüş ve yıpranmış koltukları, çıtır çıtır yanan ateşin önünde duruyordu ve yanında Aixle'in oturduğu tek bir sandalye vardı, yüzü onlara dönük değildi. Birkaç metre aralıklarla iplikleri çıkan bir halı, isli zemini süslüyordu ve sandalyenin yanında yığılmış küçük bir çaydanlık ve birkaç kırık tabak dışında başka bir şey yoktu.

Gel otur. Aixle beyaz eliyle kanepeye doğru el salladı ve Merrick, eşiği geçmeden önce dışarıdaki havayı içine çekti, Lessia'yı kendine yakın tutarak kanepeye doğru yol aldı.

Önce onun oturmasına izin verdi, sonra Merrick bacaklarını katladı ve kanepenin ağırlığı altında nasıl gıcırdandığını fark etmemiş gibi davrandı, o kadar çok sallandı ki bir an için kırılacağından endişelendi.

Aixle başını onlara doğru çevirdiğinde, Lessia -onun şerefine-kıpırdamadı.

Sadece parmaklarının hızlıca sıkılması, Merrick'e onun neden uyardığını anladığını gösterdi.

Aixle'in gözleri, elleri gibi soluktu, kar gibi beyazdı. Fae, görünüşe göre doğuştan kördü, ama bu onun Vastala'nın en korkulan Fae'lerinden biri, hatta en korkulanı olmasına engel olmamıştı.

Saçları da renksizdi ve giydiği kıyafetler - beyaz gömlek ve pantolon - çocukların onun yokluğunda fısıldadıkları lakabı - Hayalet - pek de yalanlamıyordu.

Merrick bunu hatırlayınca Aixle'in dudakları seğirdi. *Belki de bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorduk. Hayalet ve Ölüm Fısıldayan.*

Lessia burnunu çekti ve Merrick, Aixle'in ikisine de seslendiğini anladı.

Bir an sessizlik oldu, sadece Lessia'nın kanepede hareket etmesi ve kanepenin basınç altında çıkardığı inilti odada yankılanıyordu. Merrick, Aixle sonunda tekrar konuşmaya başladığında, acaba sorması gerekip gerekmediğini merak etmeye başladı.

Kraliçe Trista'nın hikayesini biliyor musun?

Ben biliyorum. Lessia'nın güzel sesi Merrick'in zihnini okşadığında Merrick neredeyse sıçrayacaktı — ses, ışık gibi, Merrick'in kemiklerine ve ruhuna yerleşiyordu — ve Aixle yüzünü ateşe doğru çevirerek daha da geniş bir gülümsemeyle gülümsedi.

Lessia, *Trista Rantzier'in Vastala'nın ilk kraliçesi olduğunu* söyledi ve Aixle, Lessia tekrar konuşmadan önce, Elbow kalesindeki kütüphanenin görüntüsü, kraliçenin hikayesini anlatan güzel oyulmuş korkuluklar, zihninde belirdi, çünkü Aixle bir şekilde zihinlerini birbirine bağlamış olmalıydı. *Kraliyet kanından gelen başka bir Fae ile evlenmesi gerekiyordu, ama ruh eşini, Melekh'i bulduğunda bunu reddetti ve onunla evlendi, o sadece bir piyade askeri olmasına ve soylular bunun için tahtını elinden almakla tehdit etmelerine rağmen.*

Evet, Aixle de aynı fikirdeydi. Melekh Morshold ile evlendi, ama insanların öfkelenmesinin nedeni onun bir piyade olması değildi.

Merrick doğrudan soruyu sordu ve Lessia'nın geniş gözleri onun gözlerine takıldığında, ağzını açtı, ama Aixle elini kaldırdı, bu hareket o kadar yabancıydı ki — Aixle'in dışa vuran bir tepki verdiğini neredeyse hiç görmemişti — Merrick sorusunu yuttu.

Evet, bir Morshold ve bir Rantzier birbirlerini buldular ve aşkları o kadar güçlüydü ki, her şeyi yeneceğine inanıyorlardı. Ama bunun yerine, bu aşk onların ölümüne yol açtı.

Merrick'in içinden bir öfke kıvılcımı çaktı, çünkü endişe eşini ele geçirmiş gibiydi, eli onun elini o kadar sıkı tutuyordu ki, daha zayıf bir erkek için acı verici olabilirdi. Onu buraya getirdiğinde planladığı kesinlikle bu değildi.

Melekh Morshold mu? Merrick neden bunu hiç duymamıştı?

Hikayenin tamamını duymadın çünkü onu bilen neredeyse herkes öldü. Melekh bir piyade askeri idi, evet, ama en iyilerinden biriydi. O zamanlar ruh bağlayıcı ya da Ölümün Koruyucusu olarak adlandırılan biriydi. Huzursuz ölümlerin ruhlarını çağırıp onlardan yardım isteyebilirdi. Tanrılarla savaştıklarında Trista'yı bu şekilde kurtardı ve... o zaman ona bir şey oldu. O da Rioner gibi su kullanıcısıydı, ama Melekh'in yanında? O daha fazlasıydı... farklı bir şeydi. Sonuna kadar mücadele etse, bu unvanı ve onunla birlikte gelen güçleri reddetse bile, ona Gölgelelerin Kraliçesi diyorlardı.

Lessia, solgun Fae'ye bakarken yüzünde hiçbir duygu yoktu, ama Merrick onun içinde pek çok düşünce, endişe ve duygunun savaştığını anlayabilirdi.

Ama o çok güçlüydü. Aixle çaydanlığı ateşin üzerine asmak için hareket etti ve bir şekilde alevlerden kolayca kaçındı. Onun şiddetli aşkı onu çok güçlü yapmıştı. Bu yüzden ailesi, yani senin büyük büyük büyük anne ve baban Elessia, bu evliliğe karşı çıktı ve onu tahttan indirip yerine kardeşini geçirdi. Hiç kimse tanrılardan daha güçlü olmamalıydı, bizim alemlerimizden kovulduktan sonra bile. Peki ya bu ikisi? Aixle başını salladı. Muhteşemdi. Onların yanında olmak çok çekiciydi. Ta ki... öyle olmaktan çıkana kadar.

Denge yoktu. Tanrılar olmadan... onların güçlerine karşı koyacak kimse yoktu.

Lessia bunu bir soru olarak ifade etmedi, ama Aixle yine de başını salladı. *Trista Vastala'yı yönetmeyi bıraktıktan sonra bile, halkını korumak için orada kaldı ve halkı için savaştıkça - ve savaştılar, çünkü Trista'nın büyük kalbi sadece Melekh için atmıyordu - gittikçe zayıfladılar, ta ki bir savaşta...*

Merrick, gözlerinin önüne gelen görüntü karşısında hırladı: altın saçlı bir kadın, tereddüt etmeden kafasını kesen bir düşmanın önünde diz çöküyordu; gümüş saçlı bir Fae, karnına kılıç saplanana kadar acısını haykırıyordu; gözleri öfkeyle parıldarken dik bir uçurumdan aşağı yuvarlanıyordu, vücudu karanlık suya ulaşmadan çoktan parçalanmıştı.

Ne yapabiliriz? Merrick, Aixle'in cevap vermeyeceğini biliyordu, ama yapamazdı... Lanet olsun, bu o ve Lessia olmazdı. Dışarıda bir denge olmalı, bir şey olmalı...

Beş kraliçe. Hepsini kurtarmak için beş kraliçe uyanmış olmalı. Aixle tencereyi ocaktan aldı ve kendine çiçek kokulu bir fincan çay doldurdu. *Trista böyle derdi. Biz... bunun ne anlama geldiğini bilmiyorduk, ama o beş kızı, yanan, parçalanan ve kırılan bir dünyayı rüyalarında görmeye devam ediyordu. Bunun, onların dışarıda oldukları anlamına geldiğini düşündük... Trista'nın onları bulması gerektiğini, ama...*

Ya aynı zamanda yaşamıyorlarsa? Lessia alevlere bakıyordu, yüzündeki altın parıltı yanaklarına renk katmaya yetmiyordu, zihnindeki görüntüler Merrick'e onun ikinci kraliçe, başka bir kaderin mahkum olduğu kadını olduğuna inandığını gösteriyordu. *Ya denge yoksa?*

Hayır. Merrick bunu kabul etmeyi reddetti. *Ailem bize hayata tutunan kişiyi bulmamızı söyledi. Eğer o bir kraliçeyse, onu bulacağız. Dışarıda kaç tane olabilir ki?*

Yüzyıllar önce ölmüş ve hiç denememiş biri yüzünden pes etmesi mümkün değildi. Hayır. Mümkün değil.

Deneyebilirsin. Melekh de vazgeçmezdi. O yüzden o gün onu kurtarmak için yanında değildi. Seyahat ediyordu,

bulmaya çalışıyordu, ancak pusuya düşürüldüklerinde geri dönmüştü ve gördüğün gibi... zamanında yetişemedi.

O zaman o da lanet olası bir aptaldı.

Merrick asla onun yanından ayrılmazdı. Onu kurtarmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. Üstelik... Lessia onunla gelmeyi kabul etmişti. Savaşa girmiyorlardı.

Umarım haklısındır. Aixle bardağından bir yudum aldı. *Umarım haklısındır.*

Bölüm 36

Raine

"Ben de seni

seç ."

Sözler aralarında havada asılı kaldı, ama ortamı ağırlaştırmadı. Hayır. Raine hiç bu kadar hafif hissetmemişti. İçinde bulundukları duruma, geminin artık uzak bir gölge olmasına, Eiat's Denizi'nin ortasında, etraflarını sadece karanlık suların çevrelediği lanet bir kayanın üzerinde oturmalarına, diğerlerine nasıl ulaşacaklarına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen... gülümsedi.

Ellerini Frelina'nın ıslak saçlarına dolayan Raine, başını geriye eğdi ve boynuna yumuşak öpücükler kondurdu, çenesine öpücük kondurana kadar yukarı doğru devam etti. Dudaklarına. Her iki yanağına. Kulağına ulaşana kadar vücudunun her santimini öptü.

"Seni kaybettiğimi sandım," diye fısıldadı Raine, şu anda bunu yüksek sesle söylemesinin önemli olduğunu hissederek.

Düşünceler ve zihinler güzeldir, ama aynı zamanda saklanma yerleri, dile getirilemeyen dilekler, özlemler ve açıkça paylaşılamayacak kadar değerli, hatta korkutucu kelimeler için alanlar da olabilirler.

Artık o lüksü yoktu. İstemiyordu da.

Sadece gemide, sandalyesi geriye doğru eğildiğinde değil. Onu tanıdığı tüm bu süre boyunca korkmuştu. Önce bir şeyler hissetmekten korkmuştu. Sonra yeterince hissetmemekten korkmuştu. Sonra... onu kaybetmekten çok korkmuştu. Oysa onu hiç sahip olmamıştı ki.

"Senin benim olmanı istiyorum." Kendini hiç bu kadar emin hissetmemişti ve kucağında hareket ettiğini hissettiğinde elleri saçlarına kilitlendi, sanki bir zamanlar onu bırakmanın daha iyi olacağını düşündüğünü anlayamıyormuş gibi. "Senin benim olmanı istiyorum, bunun getireceği her ne olursa olsun."

Frelina geri çekilip ona baktığında, Frelina'nın saçlarını tutan elleri gevşedi.

"Raine," dedi Frelina yumuşak bir sesle ve kalbi, kızın gözlerindeki bakışta durdu.

Sanki bunu anlayabiliyormuş gibi, Frelina bir saniye gözlerini indirdi ve sonra devam etti. "Ben hep senin oldum. Seninle tanıştığımdan beri sen de benim oldun. Sadece senin bunu fark etmeni bekliyordum."

Kalbi o kadar hızlı atmaya başladı ki, başının dönmemesi için nefesini vermek zorunda kaldı.

"Nasıl?" Raine'in elleri sırtına kaydı ve ıslak kayalıkların etrafında esen rüzgârda titrediğinde bacaklarını onun vücuduna doladı. "Nasıl anladın?"

Frelina anında gülümsedi. "Beni ilk gördüğünde beni anladın. Beni *gördün*, Raine. Her şeyini bana vermeye çalıştığında, bu seni mahvettiğinde bile, nasıl senin dışında birine ait olabilirdim? Bana *kendini* verdin, Raine. Savaştın, hayata döndün ve korkularınla yüzleştin, ve bunların çoğu senin için olsa da... belki biraz da benim için olduğunu düşünüyorum."

O sadece ona baktı.

Nasıl olur da yirmi dört yaşında olmasına rağmen onu bu kadar iyi anlayabiliyordu? Onu net bir şekilde görebilmek, onu doğru bir şekilde duyabilmek, onu tamamen tanıyabilmek için o şişeyi içmeyi bıraktığını nasıl bilebiliyordu?

Raine ilk öpüşmelerinin, alaylarının, konuşulmamış sohbetlerinin, onun ihtiyacı olduğunu zaten bildiği şeyi unuttuğunda ona bağırmasının anılarını gözden geçirirken, kız onu taklit ederek, "Sen de benim zihin okuyucu olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye alay etti. Frelina'nın ona ihtiyacı olduğunda onu iteklediğini ve ona ihtiyaç duyduklarında geri çekildiğini her an fark etti.

Çünkü Raine ve Frelina bir *bütünlerdi*.

Artık bu ona çok açıktı.

O gün platoda onu kurtarmış olabilir, ama o... o, ondan önceki ve sonraki her an onu kurtarmıştı. Bir düşmandan ya da tehlikeden değil... kendisinden.

O, buna layık olmadığı halde onu sevmişti ve bu... bu, onun da onu sevmeye cesaret etmesini sağlamıştı. Ona, sevginin

mükemmel ya da saf olması gerekmediğini göstermişti. Dağınık, acı verici ve suçluluk duygusuyla dolu olabilirdi. Ama yine de sevgiydi.

"Seni seviyorum, Raine. Ruhunun her dağınık, acı verici ve suçlu yanını seviyorum."

Bu sözler Mind Capturer'ın kalbine işledi ve Raine titreyerek nefesini verirken, gözyaşlarına yakın bir duygu onun görüşünü bulanıklaştırdı.

Ondan hissettiği aşk... içindeki son küçük kırık parçayı iyileştirdi ve Raine bunu tarif edemedi, ama sanki etrafındaki dünya derin bir nefes vermiş gibiydi, içinde tek bir kelime yankılanıyordu.

Sonunda.

Başka bir esinti Frelina'nın saçlarını yüzünün etrafında dalgalandırdı, ama bu esinti sıcaktı.

Nazikti. Tanıdıktı. Sevgi doluydu. Çok sevgi doluydu.

Raine kararan gökyüzüne doğru gülümsedi ve Solana'nın bunu onayladığını biliyordu.

Garip his kayboldu ve o anda sadece Frelina ve Raine kaldı, hava gerginlikle ve sonunda söyledikleri sözlerle doluydu, sanki başka herhangi bir söz bu anı mahvedecekmiş gibi, Raine konuşmaya cesaret edemedi.

Frelina ona kendi görüntüsünü gönderene kadar, bu taşın üzerinde onun penisi üzerinde yukarı aşağı kayarken, özlemi içinden uzuvlarına yayılırken, o bu durumdan kurtuldu.

Raine başını geriye attı ve güldü, kucağındaki mükemmel kadın gerçekten dudaklarını büzünce kahkahaları karardı.

"Bana ne yaptığını çok iyi biliyorsun," dedi Raine, sonunda sakinleşirken, elleri kadının sırtında aşağı doğru kayarken.

Frelina ona başka bir görüntü gönderdi.

Raine, elleri kıcını bulduğunda inledi. *Ve bunun için şükürler olsun.*

Raine, Frelina'nın tunikasını yukarı çekip, onu kendisine getiren her ne güçse ona şükrederek, onun sertleşmiş meme uçlarından birini ağzına alırken, Frelina çığlık attı.

Burada mahsur kalmış olmaları önemli değildi.

Savaşın yaklaşıyor olması önemli değildi.

Yakında gece çökecek ve burada donacak olmaları da önemli değildi.

Tek önemli olan, Frelina'nın kucağında inlemesi, göğsünü ağzına bastırması, o da meme ucunu ısırıcaya kadar, ve kucağında debelenmesi, o da neredeyse giysilerini paramparça edinceye kadar.

Neyse ki pantolonlarını kurtarmak için bir anlık bir düşünce geldi aklına, ama Raine onları tamamen çıkarmaya zahmet etmedi — doğrusu, içlerini kaplayan ihtiyaçla, ıslak giysileri tamamen çıkarmak çok zordu.

Bunun yerine, Frelina'nın pantolonunun bir bacağını çıkardı — denize düştüğünde yırtılan bacağı — ve aceleyle attığı botu birkaç metre uzağa düştü. Kendi pantolonunu sadece penisi serbest kalana kadar indirdi, sonra Frelina'yı ait olduğu yere geri çekti. Üstüne.

Mükemmel amcığı, karnına yaslanmış olan penisine süründü ve Raine, onun ne kadar ıslak olduğunu fark edince homurdandı - ve bu ıslaklık denizden kaynaklanmıyordu.

"Sana hemen ihtiyacım var," diye inledi.

Yavaşlamak için zaman olacaktı. Aşk için. Onun tüm vücudunu taparcasına sevmek için.

Ama şu anda? Bir bütün olduklarını hissetmesi gerekiyordu, onun kendisi gibi kendisinin de ona ait olduğunu hissetmesi gerekiyordu.

O zaman ne bekliyorsun? Frelina kaşlarını kaldırdı.

"Siktir," diye küfretti Raine, kalçalarını eğerek onu o kadar hızlı kaldırdı ki, Frelina şaşkınlık sesini kaçırdı.

Denizin üzerinde yankılanmış olması gereken bir kükremeyle ona girdi, kıcı bacaklarına değene kadar onu doldurdu. Çırpma sesi ve onu karşılayan, onu eve davet eden amının kasılması, onu neredeyse zirveye ulaştırdı.

Ve Frelina hareket etmeye başladığında, güçlü bacakları onu sardı, bir şekilde onun penisini daha derine çekti, Raine sadece ona tutunabildi, onun yönlendirmesine izin verdi, yol göstermesine izin verdi. Onun kontrolü ele almasına izin verdi, sanki onun başından beri bunu yaptığını, sadece onun yetişmesini beklediğini fark etmeye başlamış gibi.

Frelina'nın dudakları, onun sert penisi üzerinde yukarı aşağı kayarken onun dudaklarıyla buluştu, amının onu içine çekişi onu çıldırttı ve hareketleri hızlı, kararlı ve istekliyken, öpücüğü hiç de öyle değildi. Ağız ve birbirine dolanan dilleri, söylenmesi gereken geri kalan her şeyi söyledi.

Birbirlerini nasıl koruyacaklarını.

Başka kimsenin olmadığını.

Şimdi onların zamanı olduğunu.

Elleri tekrar saçlarını bulduğunda, ağzına inleyerek karşılık verdi ve başını geri çekip, aklından çıkaramadığı mükemmel boynunu ortaya çıkardığında, tekrar fısıldadı, "Ne bekliyorsun?"

Hiçbir şey. Hiçbir şeyi beklemiyordu.

Raine dudaklarını geri çekerek keskin dişlerini ortaya çıkardı ve tereddüt etmeden öne eğildi.

O, omzuyla boynu arasındaki deriyi ısırırken, Raine kalçalarını kaldırdı ve neredeyse penisini tamamen dışarı çıkardı. Raine kan akıtarken, aşağıya doğru eğildi ve onu sıcak amıyla tamamen içine aldı.

Seni seçiyorum, Raine'in içinde patlamadan önce aklından geçen son düşünceydi. O da çığlık atarken onu kucakladı, zihni sevgi ve tatminle dolu sıcak bir karmaşa içindeydi.

Ya da parçalanıp tekrar bir araya geldiklerinde. Çünkü nefeslerini toplayıp Frelina elini kaldırdığında, parmaklarını çiftleşme izinin üzerinde gezdirdiğinde ve Raine'in içinde neredeyse vahşi bir sahiplenme duygusu uyandığında, hissettikleri buydu.

O, onundu. Bu çok açıktı.

Belki onun için kaderinde yoktu, ama yine de onun ruh ikiziydi.

Frelina giysilerini giyerken ona gülümsedi ve Raine, onu görünce pantolonu hala dizlerindeyken durdu.

O saçını düzeltip tunikasını düzeltirken, ona bakmaktan kendini alamadı.

Saçını kısa tutmayı seçtiği için çok şanslıydı. Herkes onun kendisine ait olduğunu görecekti. Herkes çiftleşme işaretini görecekti ve uzak durması gerektiğini anlayacaktı.

Yılan, diye düşündü Frelina.

"Ne?" diye sordu Raine, iyileşmeye başlayan işarete bakmaya devam ederken. Her şeyin ne kadar doğru hissettirdiğine hayran kalmış, aşkın verdiği coşkuyla en güçlü içkiden bile daha güçlü bir sarhoşluk yaşıyordu.

"Yılan dedim!"

Frelina'nın sesinde tiz bir ton vardı, ama Raine bunu tam olarak algılayamadı ve "Yani... istersen benim sikime bir takma ad seçebiliriz, ama yılanlardan nefret ettiğini sanıyordum" diye cevap verdi.

"Hayır!" Frelina parmaklarını onun gözlerinin önünde şıklattı ve gözlerini kendi kehribar rengi gözlerine çevirmeye zorladı. "Yılan. Altımızda çok fazla yılan olduğu için."

Oh. Raine birkaç kez gözlerini kırptı, sonra siyah kıvrılan yılanların gölgeleri gerçek yılanlara dönüştü ve sudan çıkıp altlarındaki kayalıklara sürünerek ilerlediler.

"Raine." Frelina'nın sesi titriyordu. "Ne yapacağız?"

İğrenme ve nefret duyguları zihninde o kadar parlak bir şekilde yanıyordu ki, Raine ilk başta bunların kendi duyguları olduğunu sandı. Frelina, parmak eklemleri neredeyse şeffaflaşacak kadar sıkı bir şekilde hançeri tutarken, bir ayağından diğerine atlayarak, gözlerinde saf panikle bakarken, Raine gülmekten kendini zor tuttu.

Yılanlar bu manzarayı görünce durdular ve Raine'in zihninde Rioner ile geçirdiği zamanlardan bir anı canlandı.

Bu yılanlar, Rantzier kanını korumak için yetiştirilmişti. Raine kaleyi ziyaret ettiğinde ve kardeşler oradayken, Rioner ve Alarin'i köpek yavruları gibi takip ederlerdi, kendi muhafızlarının bile yanlarına yaklaşmasına izin vermezlerdi.

"Vastala'dan bu kadar uzakta ne yapıyorsunuz?" diye sordu Raine ve Frelina ona sert bir bakış attığında dudaklarını büzdü, gözleri o kadar yuvarlaktı ki, göz çukurlarından fırlayacaklarından endişelendi.

Bir düzine kadar büyük yılan aynı anda başlarını kaldırıp uzun kuyruklarını Frelina'nın yönüne doğru şaklatıp sonra tekrar Vastala'ya döndüklerinde bir tıslama sesi duyuldu.

"Anlıyorum." Raine'in gözleri yumuşadı ve parıldayan gözlerini güneye doğru takip etti, Merrick ve Elessia'nın Raine'in büyüdüğü topraklardan ayrılmak üzere oldukları yere.

"Ne görüyorsun? Ne oluyor?" Frelina daha yükseğe tırmanmaya başlamıştı, sesi korkuyla o kadar bozulmuştu ki, Raine'in gülme isteği tamamen yok oldu.

"Sanırım onları kız kardeşin gönderdi," dedi Raine nazikçe, Frelina'nın kaskatı kesilip başını tekrar ona çevirmesini izlerken.

"Neden?"

Raine bir an yılanları inceledi ve bir şekilde haklı olduğunu anladı. "Çünkü seni korumak için orada olamıyorsa, başka birinin olmasını istiyor."

O anda Raine'in kalbinde minnettarlık uyandı. Lessia'nın elinden gelen her türlü yardımı göndermeyi düşünmesine şaşırmamıştı, peki ya şimdi? Burada? Yılanlar onları gemilere ulaştırabilirdi.

Frelina'nın yüzünde aynı anda bir farkındalık belirdi, en büyük iki yılan onlara doğru ilerlerken, ıslak, sürünen ses ona tiksinti uyandırdı ve Raine gülümsemesini saklamak için yüzünü çevirdi.

"Hayır," dedi Frelina. "Kesinlikle hayır. Burada ölmeyi tercih ederim." "Peki, sevgilim," diye yanıtladı Raine, "gelecekteki karımın bunu yapmasına izin veremem, o yüzden kabullen, bıçağı kaldır ve bu sevimli yılanlardan birinin sırtına bin."

Frelina'nın gözleri, onun gözlerine diktiğinde ateşle dolmuştu ve bu iyi bir ateş değildi. "Pantolonu hala aşağıda, kendi *yılanını* gösteren erkek böyle diyor. Belki bu hançeri başka bir amaçla kullanırım."

O anda kahkahasını tutamadı.

Raine, Frelina'yı "siktir git" diye ikna ederken ve yılanlar suda sürünmeye başlarken, pantolonunu giyerken sürekli güldü. Yılanlar, wyvernlerden daha yavaş ama gemilerden çok daha hızlı ve daha sessizce hareket ediyorlardı, ki bu da aynı derecede önemliydi.

Bölüm 37

Lessia

Lessia kapının yanında durdu, bir elini duvara, diğerini alnına koyarak, ayağa kalktığı anda başını döndüren sersemliği atlatmak için nefes aldı.

Merrick'in kabinden çıkmış olmasına sevindi — görünüşe göre bir mektup göndermesi gerekiyordu, çünkü Aixle ona evin arkasında yaşayan kuşlarından birini teklif etmişti.

Az önce duydukları şeyden sonra... daha fazla endişelenmesine gerek yoktu. Sarsıntılı adımlarından, haklı olarak çok öfkeli olduğu belliydi.

Lessia da öfkeliydi. Net cevaplar olmadığı için öfkeliydi. Hiç istemediği bu yeteneği kendisine verildiği için öfkeliydi. Doğru olduğuna inandığı şey ile ihtiyacı olduğunu bildiği şey arasında kalmış olduğu için öfkeliydi. Sonunda onu öldürebilecek olan şeyin aşk olması nedeniyle öfkeliydi.

Yüzünden sıcak bir şey süzüldü ve içgüdüsel olarak yanındaki kırık aynaya bakmak için başını kaldırdı, ama aynada gördüğü şey karşısında neredeyse geri sıçrayacaktı.

Çok solgundu. Saçları yüzünün etrafında cansız bir şekilde sarkıyordu, artık altın renginden çok kahverengiye dönmüştü.

Burnundan koyu kırmızı bir kan akıyordu ve onu hemen silsede, solgun cildinde pembe bir iz bırakmıştı. Ağız çok kuru olduğu için bu izi silmek için suya ihtiyacı vardı.

Gözleri ise... Gözlerinde bir meydan okuma vardı.

Midesinin derinliklerinde hissettiği altın rengi bir öfke kıvılcımı.

Yanan bir yaşam parçası. Savaşma arzusu. İsyan.

Trista Vastala'yı yönetmeyi bıraktıktan sonra bile, halkını korumak için orada kaldı.

Lessia bakışlarını kaçırırken çenesini sıkı.

Buna dayanamadı. Çünkü içini yakan o kavgaya mı?

İçindeki o dürtü?

Bazen yansımamızın bize söylediklerini kabul etmeliyiz... o yansıma gölgeler, karanlık ve hiç istemediğimiz bir hayattan oluşsa bile.

Aixle ona sırtını dönmüştü ve Lessia bir an için onun nasıl anlayabildiğini merak etti... ama sonra aklına bugün onlara söylediği her şey geldi ve bunun önemli olmadığına karar verdi.

Bunun yerine, Aynalar Gölü'nü düşündü — orada kabul etmeyi reddettiği yansımaları, tanrıların ona zorla kabul ettirmeye çalıştıkları yansımaları. Sonra zihni, ailesinin yansımalarına takıldı... son savaştan önce gemide kıldığı aynada ölen arkadaşlarının yansımalarına.

Anılar onu daha da öfkeliendirdi ve çılgın atma dürtüsüyle mücadele etti.

Tanrılar onu bu imkansız seçime zorlamaya nasıl cüret ederlerdi? Onu nasıl olur da bir korkak ya da bir şehit haline getirirler?

Tanrılar, biz farkına varmadan çok önce kendimize ve dünyaya bakışımızı çarpıttılar. Aixle ona doğru geldi ve ona bir fincan sıcak çay ikram etti. O, bir şekilde dudaklarına götürmesi gerektiğini biliyordu ve sıcaklık içini doldururken hafifçe iç geçirdi. *Ama Elessia... kader gibi, bize sunulanlarla ne yapacağımıza sadece biz karar verebiliriz. Aynada bize bakan kişinin kim olacağına ve o kişiyle yaşayabileceğimize karar verebilecek olan sadece biziz.*

Lessia, başını sallarken gözlerini dönen çaya dikti. Fincan kırılğan olmadığı için memnundu, çünkü parmakları fincanı sıkıca kavradığında, içinde yükselen öfke onu odanın diğer ucuna fırlatmaya zorluyordu.

Yap şunu.

Aixle'ye baktı, ona dişlerini göstermekten zar zor kendini alıyordu. *Ne dedin?*

"Yap şunu. At şunu." dedim. Aixle'in elleri havaya uçtu. *Bu haksızlık. Keşke... Senin ve Merrick için bunu istemem, ama seninle geçirdiğim bu kısa süreden sonra... neden birbirinize ait olduğunuz çok açık. Kendisi hakkında ne düşünürse düşünsün, o da özverili. Sadık. Gerçek bir asker.*

Lessia'nın dudağı titredi, gözlerinin arkasında gözyaşları yanıyor olduğu için değil, çünkü bu gerçekten adil değildi. Ne yapacağını bilmiyordu...

At şunu!

Attı. Tüm gücüyle, lanet çayı odanın diğer ucuna fırlattı. Fincan, daha önce defalarca kırılan kalbi gibi taş şömineye çarparak parçalandı — sanki kırılmış, kırılmış ve kırılmış gibi.

Ama şimdi... bu sefer...

Gözleri, yere saçılmış parçalara kaydı... Onların çaresizliğine ve fark etti...

Lessia, Aixle'ye bakarken kaşlarını çatı.

Ne yapacağını biliyorsun. Aixle'in solgun dudakları hüznü bir gülümsemeye yukarı doğru kıvrıldı. *O da biliyor.*

Lessia açık kapıdan dışarı baktı ve Merrick'in geri döndüğünü fark etti, tereddüt etmeden geceye adım attı.

Uzakta daha fazla davul sesi duyuluyordu, ses onları sarıyor, damarlarında dolaşan öfkeyi daha da artırıyordu ve Lessia, çökmekte olan taş kulübeden birkaç metre uzaklıkta Merrick'i durdururken çenesini yukarı kaldırdı.

Merrick ona gülümsedi, Lessia'nın bilinçaltında her zaman sakladığı değerli, samimi gülümsemelerinden biriyle, ve Lessia nefesinin kesilmesini bekledi. Belki de yapması gereken şey için onu öldürecekti.

Ama sonra Merrick elini uzattı ve onun elini tuttu. "Gidelim." Lessia bir anlığına ona baktı, koyu, gümüş rengi saçlarını, rüzgarda dalgalanan saçlarını, geniş omuzlarını ve düz sırtını, güçlü çenesini ve keskin elmacık kemiklerini, bir askerin özelliklerini taşıyan kendi isyankarlığını izledi.

Ve anladı. Onun başka bir diyara, diğer kraliçeleri aramaya gitmek istemediğini anladı.

Lessia boğazındaki yumruyu yuttu. "Emin misin?"

Merrick'in gülümsemesi hiç bozulmadı. "Tabii ki eminim. Senden mi? Senden her zaman eminim."

Kollarını açtığında, Lessia doğrudan kollarına atladı, onun kendisini orada tutmasına izin verdi, kendisini dünyadan korumasını sağladı.

Merrick. O her şeydi. Onun dayanağı, ışığı, aşkı. Eşi. Arkadaşı. Sevgilisi. Koruyucusu. Onu

bir araya getiren ve bir daha asla kırılmayacağından emin olan kişiydi. Bir zamanlar ona karanlığın hüküm sürmesine asla izin vermeyeceğine yemin etmişti ve... bu sözünü tutmuştu.

Çünkü gece onları sarmasına rağmen, artık her şeyi çok net görebiliyordu.

Davullar çınlarken birbirlerine sarılıp orada kaldılar, ta ki sürdükleri kısarak kişnediğindeye kadar — endişeli, korkmuş bir ses, Merrick onu sabit tutmasaydı Lessia'yı sıçratacak bir ses.

Gözlerini onun göğsünden ayırdığında, evi çevreleyen uzun yeşil çimlerin üzerinde yüzlerce olmasa da onlarca yılanın yükseldiğini gördü, gözleri onun gözlerine kilitlenmişti. Hepsi, arkadaşlarını koruması için ricada bulunduğu yılan gibi görünüyordu ve ona tıslamadan, sonra suya dönüp kuzeye uzanan uçuruma doğru yönelmeden önce, Lessia içgüdüsel olarak elini kaldırdı.

Veda ediyorlar. Aixle kapı çerçevesine yaslanarak alaycı bir şekilde güldü, gözleri Merrick'e sabitlenmişti. *Ben gelmeyeceğim. Bu son savaşa katılacağım. İyi yolculuklar.*

Bunun üzerine kapıyı arkasına çarptı ve Merrick onu daha da sıkı sarıp fısıldadı: "Savaştan önce veda etmemize asla izin vermezdi. Moralin bozulacağını düşünürdü."

Lessia, çok sevdiği erkeğe bakarak gülümsemeye çalıştı, nasıl henüz yanıp kül olmadığından emin değildi. "Sence ben pes mi ediyorum?"

Merrick eğilip dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdu. "Asla," diye fısıldadı.

"Keşke yapabilsem." Lessia gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

Vazgeçtiği şey için gözyaşları. Sadece kendine değil, ona, onlara yaptığı şey için. Ama içinden gelen bir şey vardı... Sönmek bilmeyen, yanan bir şey ve o, bunu yapması gerektiğini biliyordu, sadece biliyordu. "Keşke ben..."

"Beni dinle." Merrick'in elleri yanaklarına gitti. "Neden yapamayacağını biliyorum, Elessia. Sana aşık oldum çünkü sen bir savaşçısın. Seninle birlikte olmanın ne anlama geldiğini biliyordum. Ve biliyor musun?" Yüzünü eğdi, böylece burunları birbirine değdi. "Hiçbir parçam

hayal kırıklığına uğramış bir parçam yok. Seni seviyorum. Her şeyini. Ve bu savaşı kazanırken yanında olacağım. Ve sonra... bir yolunu buluruz. Her zaman buluruz."

"A-ama ya sonra yoksa?" Sözleri rüzgârın sesini bastırıyordu.

"Var," dedi Merrick basitçe. "Belki kaderimiz karanlık ve hassas, ama bildiğim tek şey, bu *bizim* kaderimiz. Etrafımızda saklı olan ruhları düşün. Solana'yı düşün. Thissian'ı. Ailemi. Biz her zaman birlikte olacağız, Lessia. Bu böyle."

O, onun buna inandığını biliyordu ve... eğer o yapabiliyorsa, o da yapabilirdi.

Böylece Lessia başını salladı ve Merrick'in onu dik bir tepeden aşağı çekmesine izin verdi. Suyun taşlara çarpması, davul sesleri, yılanların yanlarında sürünerek tereddüt etmeden denize dalmaları ve fısıldayan bir veda gibi birbirine sürtünen çimlerin sesleri birbirine karıştı.

Artık gemileri görebiliyordu. Ufukta, yeşil ve kahverengi renkli yelkenleri olan bir donanma ilerliyordu, gemilerin yapıldığı ahşap o kadar koyu renkti ki, kararan gökyüzüne karşı neredeyse siyah görünüyordu.

"Nasıl?" Lessia, gökyüzü ile denizi birleştiren çizginin her santimetresinin giderek daha fazla gemiyle dolduğunu izlerken kalbi sıkıştı.

Nasıl...

Arkadaşlarına zamanında nasıl ulaşacaklardı? Bu kadar çok sayıda saldırıdan nasıl kurtulacaklardı?

Kendini yok etmeye kararlı görünen bir dünyada umudu nasıl koruyabilirdi?

"Yukarı bak," dedi Merrick nazikçe.

Onun hala ona tutunması iyi olmuştu, çünkü Lessia onun dediğini yaptığında dizleri titremeye başladı.

Önünde sıralar halinde uzanan wyvernler, renkli pulları karanlık suda parıltıyor ve gözleri onun gözlerine kilitlenmişti, ama ilk karşılaştıklarında olduğu gibi şüpheyle değil.

Artık her bakışta sıcaklık vardı. Ve o garip his... Tavernada ilk kez hissettiği his, o kadar güçlü bir şekilde ona çarptı ki, keskin bir nefes verdi.

Onlar onu kabul etmişlerdi. Onu kendilerinden biri olarak kabul etmişlerdi. Ruhları birbirine baēlı olarak. Ölümüne savaşacakları biri olarak. Bir dost, bir asker ve eşitleri olarak. Zihnine baēlı her parlak baēda bunu hissetti ve altın ve mor renkli bir wyvern diēerlerinin önüne yüzerken, yüzünden akan gözyaşlarını tutamadı.

Seni eve götürmeye geldik, Elessia. Auphore, kıyıya kadar yüzen Ydren'in birkaç adım arkasında durdu ve sabırsızca başını sallayarak onlara sırtına binmelerini işaret etti. *Seni ait olduēun yere götürmeye geldik.*

Bölüm 38

Kerym

Kartalın geminin üzerinden uçtuğunu izledi, kanatlarını genişçe açarak neredeyse ulaştıkları filoya doğru yöneldi ve Kerym anladı.

"Üzgünüm kardeşim," diye mırıldandı Kerym, gözleri yanında duran cadı kız kardeşlere kayarken, Pellie'nin bu gemiye bindiklerinden beri ilk kez kendisine yaklaştığını fark etti.

"Neredeyse vardık." Ellerini yanındaki korkuluğa koyarak denizi seyretti.

"Endişeli misin? Ya da... korkuyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle, Kerym uzun bir nefes verirken, onu kendine çekip lanet olası bir öpücükle aklını başına getirmeye çalışmamaya çalışıyordu.

"Ben asla korkmam." Kerym ona gülümsedi, onun da ona inanmadığını fark etti.

İnatçı, güzel, düşünceleri meşgul eden cadı.

Korkmuyordu. Artık yeteneği olmayabilirdi, ama diğeri, derisinin altında titreyen dünyevi yetenek, onda bir şeyi uyandırmıştı. Nereden geldiğinin gerçekten umurunda olmadığını, hiçbir şeyi anlamaya çalışmadığını, önemli olan tek şeyin *şu an* olduğunu doğrulamıştı.

Pellie önemliydi. Onun arkadaşları önemliydi. Bu savaş önemliydi.

Kerym'in mirası? O kadar da önemli değildi.

Ayrıca... umarım yeni becerilerini geliştirmek için bir iki günü olur ve düşmanın büyüünün nasıl işlediğine dair ilk elden bilgi sahibi olur. Paha biçilemez.

"Yine de endişeliyim," dedi Kerym, sessizlik uzadığında, Pellie ona döndüğünde dudakları tekrar kıvrıldı, yeşil gözleri sanki hiç ayrılmamış gibi onun gözlerine daldı.

Tanrılar, o çok güzeldi. Onu baştan aşağı süzecekten kendini alamadı ve yanaklarındaki pembe renk, kalan tüm iradesini neredeyse yok etti.

"En çok neyden endişeleniyorsun?" Pellie, kollarına atılma isteğiyle mücadele ediyor gibiydi, elleri arkasında kilitlenmişti ve Kerym, Pellie kendi içinde verdiği savaşı kazanmış gibi görüldüğünde hayal kırıklığına uğrayarak inledi.

"Çekiciliğimi kaybetmekten." Kerym başını eğdi, gözleri Pellie'nin ayaklarına kayd ve onun topuklarından parmak uçlarına nasıl zıpladığını izledi. "Bu çok trajik olurdu."

Pellie'nin dudaklarından şok olmuş bir kıkırdama çıktı. "Yeteneğini kaybettin... savaşa girmek üzereyiz... ve sen çekiciliğin için mi endişeleniyorsun?"

"Evet." Kerym ona attığı kaşlarını çatma numarası yapmasına gerek yoktu. "Sana evlenme teklif ettim. Seninle her yere giderim dedim. Senin *içine* girdim ve ikimiz de oradaydık, sevmediğini iddia etme. Yine de, senden başka hiçbir şeyi umursamadığımı söylediğimde bana inanmıyorsun."

"Kerym..." Pellie, o onun alanına girerken ellerini göğsüne koyarak uyardı. Ama geri çekilmedi ve devam etti. "Ben... Eve döndüğümüzde ne olacağını bilmiyorum. Diğer cadının söylediklerinden sonra, hatırladığımız gibi olmayabilir ve ben... Senden bunu isteyemem. Tüm arkadaşlarını terk etmeni? Büyüdüğün dünyayı terk etmeni? Ya da büyüdüğün dünya olmasa da, geldiğin dünyayı? Bu çok fazla bir istek."

Çok. Kahrolası. İnatçı.

"Ne istemek çok fazla biliyor musun?" dedi Kerym, sesini boğuklaştırarak aralarındaki mesafeyi kapatmak için eğildi. "İstemek çok fazla olan şey, sana bu kadar yakın olmak ve bu dudakları öpmemek."

Ağzı neredeyse onun ağzına değecekti ve onun aldığı küçük nefes için ölebilirdi.

Parmaklarını hareket ettirerek, köprücük kemiği üzerinde, hafifçe açıkta kalan omzunda ve sonunda da yan tarafında tüy kadar hafif bir iz bıraktı. "Çok fazla istemek, bu vücudu görmek ve ona tapınamamak."

Kerym dudaklarını kulağına yaklaştırdı. "Şu anda kokunu içime çekmek ve benim için ıslanmışlığını bilmek, ama seni tatmin edememek çok zor."

Pellie bir adım geri çekilirken ona uzandı, ama Kerym başını salladı. "Hayır, güzelim. Geçen sefer vedana kanmıştım. Benimle evlenmek zorunda değilsin. Beni sevmek zorunda bile değilsin. Ama nereye gidersen ben de oraya giderim ve bu kararımдан hayatım boyunca asla pişman olmayacağım dediğimde bana inanana kadar... Bütün bunları" —şakacı bir şekilde ellerini vücudunun üzerinde gezdirdi—"kendime saklayacağım."

Pellie gülerek ona doğru adım attı.

Ama çok iyi tanıdığı, ancak hiç bu kadar mutlu duymadığı bir ses...

Ses mutlu muydu? Evet, onları kesen Raine'in *mutlu* lanet esprisiydi.

"Kanma, cadı. Kerym büyük laflar eder, ama o da diğerleri gibi duygusal biridir."

Kerym başını geminin kenarından aşağı eğdi ve tabii ki Raine ve Frelina gemilerinin yanında yüzüyorlardı.

Bir titreme onu sardı. Lanet olası *yılanların* sırtında gidiyorlardı. Büyük siyah yılanlar, sanki oraya aitmişçesine suda yol alıyorlardı. Ama kesinlikle oraya ait değillerdi.

"Sözümü geri alıyorum," diye mırıldandı Kerym, Pellie yanına gelip, onun da gözleri altlarında açılan manzaraya büyüdüğünde. "Bir şeyden korkuyorum."

Raine, Kerym'e ip merdiveni indirmesi için el sallarken başını salladı. "Sen de benim kadını kadar kötüsün. Onu önce yukarı göndermemiz en iyisi, yoksa bunu yaptığı için beni sırtımdan bıçaklayabilir."

Onun kadını mı?

Kerym, ipleri kenara atarken şakacı bir cevap vermek üzereydi ki, Frelina'nın yüzünde yumuşak bir ifade belirdiğini fark etti. Raine, onun yukarı çıkması için her şeyi hazırlarken Frelina onu izliyordu.

Hayranlık. Hayır... aşk. Frelina'nın yorgun yüzünü aydınlatan şey aşktı, sanki bulutların arkasına saklanan güneş serbest kalmış ve ışınları sadece onun sadık yüzüne düşüyormuş gibi.

Raine de bunu gördü ve Kerym'in kalbi, arkadaşı onu merdivene çıkarmaya izin verirken yanağına öpücük kondurduğunda sıcak bir duygu ile doldu. Arkadaşı, sanki sonunda görebilen bir kör adam gibi, onu gözleriyle takip ediyordu.

Demek arkadaşı sonunda lanet olası bir aptal olmaktan vazgeçmişti.

Pellie'ye dönerek, onun da olanları fark ettiğini gördü ve Elessia'nın kız kardeşini gemiye yardım ederken onun bakışlarından kaçındığında, Kerym mırıldandı: "Raine'den daha inatçı birini bulamam. Bunu kabul edemem."

Ama içinde kıskançlığa yer yoktu. Raine kendini güverteye attığında üzüntüye de yer yoktu ve Kerym, arkadaşının bir zamanlar nasıl görüldüğünü aniden fark etti, Frelina'yı hızla kendine çekip yanakları kızarana kadar onu öptü.

Bu, Solana'nın ölümünden önceki
Raine'di. Kaygısız. Mutlu. Tutkulu.
Sevgi dolu.

Kerym denize doğru bir bakış attı, üzerinde toplanmakta olan gri bulutları izledi ve bu, dünyalarını karartsa da, yanındaki çiftin ışığı buna karşı koymaya yetiyordu.

Solana, Raine'i böyle görmekten mutlu olurdu. Thissian
da öyle.

Thissian da Kerym'e Pellie'ye sabırlı olmasını söylerdi.

—ona herkesin Kerym kadar hızlı ve sert bir şekilde düşmediğini söylemiş olacaktı. Ancak sabır ve beklemek Kerym'in güçlü olduğu konular değildi. Kerym, kardeşinin elinin omzunu sıktığını neredeyse hissedebiliyordu ve uzaktan davul sesleri duyulmaya başladığında, hayali dokunuşunun verdiği sakinliği içine çekerek nefes aldı.

Sanki Thissian onu uyarmış gibiydi, sanki ona dikkatli olmasını söylemiş gibiydi.

Kerym, yakında gemilerin okyanusu dolduracağı ufka baktı.

Bu savaşın her şeyi, daha önce savaştığı diğer savaşlardan farklıydı. Kerym, bu savaşta kendisinin yerinin ne olacağından emin değildi. Kalbinin çarpıntısını yatıştıracak Thissian yoktu. Raine, kendini bir okun önüne atacak gibi görünmüyordu. Ve Merrick... Eh, o ve Lessia döndüklerinde onun durumunun ne olduğunu görmek gerekecekti.

Kerym sonunda gözlerini denizle gökyüzü arasındaki hala boş olan çizgiden ayırdığında gemi sessizleşmişti ve herkes, Iviry'nin ateşli saçları ve Loche'nin koyu renk saçları, pruvada duran iki lideri ele veren, donanmanın ön tarafında yüzen gemiye dönmüşken, kulakları silah seslerine, etrafta dolaşan insanlara veya rüzgarda sallanan yelkenlere odaklanmamıştı.

Onlar, arkalarında yükselen savaş sesini dinliyorlardı; sadece birkaç hafta önce duydukları sesi.

Kerym havada dehşet, endişe ve korku hissettiğinde, omzunun üzerinden bir bakış attı, Thissian'ın durduğunu hayal ettiği yere yüzünü buruşturdu ve geminin güvertesine ellerini koymak için eğildi.

"Salla," diye fısıldadı Kerym, parmaklarının altında tahtaların hareket ettiğini hayal ederek ve şaşırtıcı bir şekilde, gıcırdayan ahşap onu memnun etti, ancak bunu planladığından biraz daha gerçekçi bir şekilde yaptı.

Önündeki herkes, ayaklarının altındaki ahşap dans ederken bir yığın halinde yere yuvarlandı ve Kerym küfrederken havada şaşkın çığlıklar yükseldi.

"Üzgünüm! Üzgünüm!" Kerym hızla ellerini kaldırdı ve gemi tekrar sakinleşti.

"Bu da neydi böyle?" Raine, sanki düşmanlardan biri gemiye gizlice girmiş gibi, geminin içindeki herkese vahşi bir bakış atarak, tamamen vahşi bir ifadeyle baktı.

"Şey... o bendim." Kerym, Raine ona doğru fırlarken özür dilercesine gülümsedi. "Sadece ortamı biraz neşelendirmek istedim. Hepiniz çok ciddiydiniz."

"Ne demek o *sendin*?" Raine, Frelina'yı arkasına iterek Kerym'in önünde durdu ve hırladı. "Geri çekil, Frelina. Seni yine o yılanların olduğu denize atmaktan çekinmem."

Frelina Kerym'e gözlerini devirdiğinde, Kerym omuz silkti. "Bunu ciddi söylediğinden şüphem yok."

Raine'e dönerek Kerym şöyle düşündü: *Hadi ama Raine. Kadınların önünde beni öldürme. Bu çok kaba bir davranış. Ayrıca Pellie'ye güçlü ve yakışıklı olduğumu kanıtlamaya çalışıyorum, kafamı koparman bu konuda pek yardımcı olmayacak.*

Ne oluyor Kerym? Sen de onlardan mısın? Raine'in gözleri, erkeklerin sadece çiftleştikten sonra hissettikleri koruyucu bir bakışla parladı ve Kerym, Frelina'nın boynuna bir bakış attı.

Elbette, orada Frelina'nın cildinde belirgin bir çiftleşme izi vardı ve Kerym, Frelina'nın eli izi dokunmak için uzandığında ona kaşlarını kaldırdı. "Ah, demek o önce davranmış. O aptallık yapmasaydı ben teklif edecektim."

Raine'in çıkardığı hırıltı, Kerym'in yaptığı kadar gemiyi salladı.

"Sadece aklımı oku." Kerym neredeyse Raine'in omzuna yumruk atacaktı, ama arkadaşının kaslarının ne kadar titrediğini görünce, vazgeçip parmaklarını sıktı. "Bu her şeyi açıklayacak, böylece beni öldürdüğün için hayatının geri kalanını üzümlere geçirmek zorunda kalmayacaksın."

"Kimse kimseyi öldürmüyor. En azından bugün değil." Loche'un sesi Raine'i tekrar kükretmeye sevk etti.

Kerym, Iviry ile birlikte Loche'nin adamlarının gemilerini birbirine bağlamak için yerleştirdikleri çitayı aşarken, naip'e uyarıcı bir bakış attı.

"Ben olsam geri dururdum," dedi Kerym, Loche'nin askerlerinin fazla endişelenmemesi için yüzünde bir gülümsemeyle. Diğer gemiden, ellerinde kuş maskeleriyle dikkatle izliyorlardı.

Ama Raine öfkeliydi ve bir şekilde Kerym'in zihnini okuyacak kadar sakinleşemiyor gibiydi — Kerym'in kendisi hakkında yeni öğrendiği şeyi göremeyecek kadar.

O anda Frelina öne çıktı ve Kerym tepki göstermeye vakit bulamadan, Frelina onun elini tuttu. Gözleri altın rengi parıldarken, şu anda dümen kulesinde saklanan yarı cadı ile olan konuşmasının anılarını aldı, onun o kitapta ne varsa ona sahip olduğunu gördü ve Pellie'nin onu neden uzaklaştırdığını öğrendi.

"Bunu yapmamalıydın," dedi Kerym, Frelina'nın geniş gözleri kararırken, Raine'in tıslama sesi denizden geldiğinde yarı Fae'yi kendisiyle birlikte geri çekti. "Şimdi beni kesinlikle öldürecek."

Raine, birbirine kenetlenmiş parmaklarına iki saniye boyunca baktıktan sonra Kerym'e saldırdı, ancak Kerym kaslarını kilitleyip

Frelina'yı arkasına çektiğinde, Raine durdu.

Iviry, Raine'in saçlarını avuçlayarak kızıl saçlı Fae'nin ayaklarına tekme attı ve Fae yere çakıldı. Iviry, Fae'nin ıslak saçlarını tutmaya devam ederken, Fae'nin yüzü herkesin dizlerinin hizasında kalmıştı.

"Yeter," diye Raine'in yüzüne hırladı. "Seni hayatta gördüğüme çok sevindim, ama şu anda ikiniz de lanet olası ergenler gibi davranıyorsunuz."

Kerym, Raine'in gözleri odaklanırken güldü, Fae lideri sözlerini vurgulamak için onun karışık saçlarından salladığında yüzü saçları kadar kızardı.

"Neden gülüyorsun?" Iviry'nin mavi gözleri Kerym'in gözlerine dikildiğinde, o ve Thissian'ın nasıl ulaşacaklarını hiç çözemedikleri bir krallığı çevreleyen buzullar gibiydi. "Onu kızdırdın. Oakgardların Fae'lerinden kaçmış olmalı, onlar da onları yakalamayı başarmışlardı! Orada ne oluyordu? Açıkla kendini. Hemen!"

Kerym'in gözleri bir anlığına arkasına kaydı ve orada toplanan kalabalığı görünce, Iviry'ye, özellikle yağmurlu gecelerde, saymak istemediği kadar çok kez, kendisi ve Raine'e yetismeye çalışırken çalıların arkasında kustuğunu hatırlatmanın sırası olmadığını anladı.

"Evet, Iviry." Iviry sonunda Raine'i bıraktı ve onu bir çocuk gibi Frelina'nın yanına itti.

Frelina, Raine'i almak için yanından ayrıldığında Kerym boynunu çevirdi. Frelina ona bir şeyler fısıldarken Raine'in başı omuzları arasında sallanıyordu. Elini tutuşu nazik değildi, ama Kerym, Frelina'nın sözlerinde bir gülümseme gölgesi fark etti ve Raine de fark etmiş olmalıydı, çünkü onu kendine doğru çekti ve dudaklarını bir söz gibi dudaklarına değdirdi.

Etraflarındaki gemilerde giderek daha fazla insan toplanırken — çoğu Fae Kerym ve onunla birlikte seyahat edenleri karşılamak ve onlara yerlerini göstermek için, ama bazıları da sadece olan biteni izlemek için — Kerym, Vastala'da olanları ve kendisi hakkında öğrendiklerini kısaca anlattı.

"Elbette ideal bir durum değil," diye bitirdi Kerym. "Ama onlar gelmeden önce, benim yeteneklerimin neler yapabileceğini öğrenebiliriz. Gelmişken... Gemilerimizin üzerinde bir kartal uçuğunu gördüm..."

"Evet," dedi Loche, gri gözleri bir saniye Iviry'nin gözlerine bakıp sonra güneydeki eski savaş seslerinin giderek yükseldiğı yere doğru çevirdi. "Merrick ve Lessia yarın burada olmalı."

"Ne?" Iviry, Frelina yüzünü Raine'in göğsüne çevirirken, Loche'ye öfkeyle baktı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Loche. "Merrick'in mektubunu yeni aldım. Sana söylemeye vaktim olmadı."

"Neden geri dönüyor?" Sarışın kadın Amalise, Loche'un sağ kolu Zaddock'la el ele tutuşarak tepenin üzerinden yürüyerek geldi.

Kerym, insan "Sonunda aklını başına topladı" derken ona sıırıttı.

"Şaşırdın mı?" Ardow da hemen ardından geldi, adamı yanında yürüyordu, birbirlerine dokunmuyorlardı ama o kadar yakındılar ki, birbirlerine ait olduklarını fark etmek imkansız değildi. "İlk başta gittiğine inanamamıştım."

"Elessia," diye fısıldadı Frelina, sesinde keder, özlem, korku, endişe, gurur ve sevgi karışmıştı. "Bizi geride bırakmak istemedi. Havlands'ı geride bırakmak istemedi."

O anda, başka bir köprü gemilerini Vastala gemilerinden birine bağladı ve solgun yarı-Fae Kalia, babasının öfkeli yüzünü görmezden gelen Cedar Reinsdor ile birlikte gemilerine adım attı. Cedar da Loche ve Iviry'nin arkasından köprüden geçerek geldi.

"Buraya gelirken wyvernlerin Vastala'ya doğru gittiğini gördük," dedi Cedar, kolunu Kalia'nın omzuna dolayarak, Kerym'in buradan çok uzak diyarlarda dolaştığını duyduğu vahşi yaratıklara benzeyen, çok zayıf yarı-Fae grubuna yol göstererek, tereddütle gemiye adım attılar. "Onu almaya gittiklerini tahmin ettik."

"O ezilecek," dedi Amalise, başını Zaddock'un omzuna yaslayarak.

Hepimiz kimi kastettiğini biliyorduk ve dünya, Elessia'yı hayatta tutacak, onu mutlu edecek her şeyi yapmaya hazır olan

Ellessia'yı hayatta tutacaksa, onu mutlu edecekse, buradaki herkesi öldürecek olan vahşı Fae savaşçısı için.

"Hayır." Iviry başını salladı. "Öyle olmayacak. Onlar gitmeden önce benden bir şey istedi..." Loche'ye döndü. "Ne kadar vaktimiz var?"

"Yarın bu saatte burada olacaklar," diye cevapladı Loche, derin sesinde belirgin bir kafa karışıklığı vardı.

"O zaman kaybedecek zaman yok. Hanımlar!" Iviry başını Amalise, Frelina, Kalia, Pellie ve Soria'ya doğru çevirdi. "Siz benimle gelin. Ve siz aptallar." Önce Raine ve Kerym'e, sonra da gemide dağılmış olan diğer zavallı erkeklere gözlerini dikti. "Bir saat sonra Loche'un ve benim odama gelin. Hepinize görevlerim var."

Bölüm 39

Lessia

Davul sesleri ve gemilerin su üzerinde hızla ilerlemesi sesleri deniz boyunca onları takip ediyordu ve wyvernler dalgaların üzerinde hızla yüzerken, Lessia ve Merrick önde giden Auphore'un sırtında ilerlerken, geçen her saatle birlikte Lessia'nın endişesi artıyordu.

Ydren ilk başta üzülmüştü, ama Auphore ona doğru çenesini şaklatıp, savaş başladığında dinlenebilmesi için bu teklifi yaptığını söylediğinde, sonunda pes etti ve şimdi onların yanında yüzüyordu.

Merrick'in kolları beline gevşekçe dolanmıştı ve ara sıra Lessia, suda ya da Ydren'in parlak mor pullarında ikisinin yansımasını yakalıyordu. Altın ve gümüş, saçları arkalarında rüzgarda dalgalanırken birbirine karışıyordu ve Lessia, onu nasıl sevmemiş olabildiğini, ondan önce nasıl bir hayat yaşamış olabildiğini bir kez daha merak etti.

Gerçekleştiremedikleri düğün törenini düşündüğünde göğsünde bir hüznün belirdi. Bunun aptalca olduğunu biliyordu, herkes onların birbirlerine ait olduklarını biliyordu, ama ya... ya en kötüsü olursa, zamanları kalmazsa, söylenmesi gerekenleri söylemiş olmaları, bağlanması gereken bağları bağlamış olmaları bir şekilde önemli geliyordu.

Yine de kararından pişman olamazdı.

Lessia bunun doğru karar olduğunu hissetti, hayır, biliyordu. İçinde derin bir sarsıntı, şu anda göremediği ruhlar olabileceğini düşündüğü bir farkındalık, etrafındaki wyvernlerden gelen bir gurur duygusu... Hepsi ona bu savaşın, bu mücadelenin olması gereken yerde olduğunu söylüyordu.

Ancak Aixle'nin evinden ayrıldıklarından beri düşünceleri durmak bilmiyordu.

Trista beş kraliçenin uyanışını görmüştü... Ama bu ne anlama geliyordu?

Lessia hiçbir şeyin kraliçesi gibi hissetmiyordu. Cadı kız kardeşler o gün bunu fısıldamışlardı, ama Lessia yönetmeye hiç hevesli değildi... Iviry'nin ya da Loche'nin yerini almayacaktı. Bir ulusu, bir halkı, hatta bir savaşı yönetmek istemiyordu.

Belki de kraliçe olmak sadece resmi bir unvan değildir. Auphore, giderek zorlaşan sulara ustaca yol alırken başını geriye çevirip ona baktı. Trista, tahttan indirildikten sonra bile ülkesi ve halkı için savaşmaya devam etmişti. Belki... belki daha fazlasını biliyordu. Ya da belki anlamadığı bir şey vardı.

Lessia mırıldandı, zihni hala Aixle'ın onlara söylediklerini unutmasına izin vermiyordu.

Trista, Melekh gibi güçlü bir kocası olmasına rağmen ölmüştü. Lessia'nın şu anda yapmaya çalıştığı şeyi yaparken ölmüştü: sevdiği insanları kurtarmaya çalışırken.

Ama yine de... Lessia sudaki yansımasına kaşlarını çattı, içinde bastıramadığı isyanı gördü - bu isyan, doğru seçimi yaptığını yansıtıyordu. Yabancı ve tanıdık ve...

Gözlerini kısarak kendine baktı. Gözden kaçırdığı bir şey vardı...

Ydren boğazının derinliklerinden düşük bir ses çıkardı ve Lessia, wyvern'in Trista'nın wyvern'lerle bağlanmadığını, onların korumasından yararlanamadığını söylediğini anladı. Hafifçe parlayan koluna bakarak, etrafındaki bağların buna tepki olarak titreştiğini hisseden Lessia, Merrick onu kendine doğru çekerken zorla gülümsedi. Merrick çenesini omzuna dayadı ve nefesini bıraktı.

"Haklısın, Ydren," dedi Lessia. "Trista sizlere sahip değildi. Benim sahip olduğum bağlara sahip değildi."

Merrick hiçbir şey söylemedi, ama Ydren'e minnettar bir bakış attığını anlayabilirdi, çünkü wyvern kendinden oldukça memnun görünüyordu, gururu boynunu üstlerindeki gri gökyüzüne doğru daha da uzatıyordu.

Bağlar gerçekten yardımcı olmuştu. Lessia, Auphore'un sırtına çıkar çıkmaz bunu hissetmişti. Bir şekilde daha güçlü hale gelmişti, sadece içsel olarak değil, zihinsel, kas ve beden olarak da. Doğru yolda olduğuna dair inancı da sağlamlaşmıştı.

Eli Auphore'un pullarına değdiğinde ve içinde yaşayan ruh taşı canlanmaya başladığında, Vastala'ya bir kez bile bakmamıştı. Merrick için de durumun aynı olduğunu biliyordu; çiftleşme bağları sayesinde, denizde kaldıkları sürece onun gücünün arttığını hissedebiliyordu. Artık geride bıraktıkları düşman gemilerini görmek bile onları caydırmamıştı.

"Bizimle gelir misin?" diye patladı Lessia. "Bu savaştan, bu muharebeden sonra bizimle gelir misin?"

Auphore başını bir kez daha geriye doğru çevirip altın rengi gözlerini koluna indirdi, sonra tekrar ona bakıp başını salladı. Sadece bir kez salladı, ama bu yeterliydi.

Sen ve Ölüm Muhafızı nereye giderseniz biz de oraya gideriz. Havlands'ın kraliçesi olmayabilirsin Elessia, ama wyvernler seni Denizlerin Kraliçesi olarak kabul ettiler.

Cevap veren çığlıklar su üzerinde yankılandı, wyvernler savaş için değil, koruma, sevgi ve şiddetli sadakat için çağırıyorlardı. Lessia ve Merrick, artık sadece ikisini değil, etraflarındaki tüm wyvernleri birbirine bağlayan bağlar sayesinde aynı duyguların damarlarında akmasını sağlarken, daha dik oturdular.

O bu wyvernler için ölecekti ve Merrick'in sert nefesi ona aynı şeyi yapacağını söylüyordu. Artık birleşmişlerdi — o onların saygısını kazanmıştı, Merrick de öyle, son nefesini verirken bile pes etmeyi reddetmişti.

Lessia, denizden geçtikleri son saatlerde bu duyguyu korudu. Bu bir hayal, onun hayal gücü olabilir, ama Auphore'un atlattığı her dalga, sınıra doğru yüzdükleri her mil, onu daha güçlü hissettiriyordu. Sanki bağ onu gerçekten iyileştirmiş, wyvernlerin kabulü onu iyileştirmiş gibiydi.

Merrick yolculuğun çoğunda sessiz kalmıştı, ama kendi gemilerinin filosu — Vastala ve Elbow bayrakları ve hatta Korina'dan birkaç bayrak rüzgarda gururla dalgalanıyordu — nihayet önlerinde görüldüğünde, kadının saçlarına fısıldadı. "Ne karar verirsen ver, seni sevdiğimi biliyorsun

ne karar verirsen ver, seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Bu hayat bizi nereye götürürse götürsün, ben senin yanında olacağım."

Kaşlarını çatarak ona döndü ve Auphore'un pullarının üzerinde hareket ederken çıkardığı protesto sesini görmezden gelmeye çalıştı. "Tabii ki biliyorum... ama..."

Merrick'in gözleri onun gözlerine delici bir şekilde bakıyordu ve onları ilk gördüğü zamanki gibi, o düşme hissi onu koluna tutunmaya itti ve Merrick, "Bana güveniyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki sana güveniyorum," diye cevapladı Lessia ve kafasındaki karışıklık kaşlarının arasındaki kırıksıklığı derinleştirmiş olmalıydı ki Merrick öne eğilip onu öptü.

"Güzel," dedi boğuk bir sesle. "Lütfen gemiye bindiğimizde bunu yapmayı bırakma."

Ona kaşlarını çatmaya devam etti, ama ne demek istediğini soracak zamanı olmadı, çünkü müzik onlara doğru süzölmeye başladı. Buraya gelirken onları takip eden davullar değil, yumuşak bir müzikti — flütler, kornolar, harplar ve lirlerin yumuşak şarkılara eşlik ettiği — ve Lessia, ön sıradaki gemilerde dolaşan insanlara hayretle baktı.

Her gemide yiyecek vardı.

İnsanların ellerinde bardaklar ve kadehler vardı.

Periler, insanlar ve şekil değiştirenler birbirleriyle kaynaşıyorlardı, hatta bazıları dans ediyordu. Ne...

Düğün kutlamalarının tadını çıkarın. Auphore sudan yükselirken onlara uyarıda bulunmadı, ortadaki bir geminin üzerinde yükseldi. Lessia, güvertede onları selamlayan gülümseyen yüzleri tanımamış olsaydı, neredeyse geriye düşecek ve çılgılık atacaktı.

Kız kardeşi ve Raine, ellerini tutmuş ve yüzleri ışıkla doluydu.

Kerym, iki cadı kız kardeşi kollarının arasına almıştı.

Ardow, Venko, Amalise ve Zaddock, hiç görmediği kadar geniş gülümsüyorlardı.

Kalia ve Cedar ve tüm çocuklar onlara el sallıyorlardı.

Loche ve Iviry, güzel resmi elbiseler giymişlerdi. Bu elbiseler, gemilerde dikilmiş olmalıydı çünkü siyah ve yeşil renkli giysiler, Vastala ve Elbow tarzlarının bir karışımıydı.

Birleşmiş bir lider çifti için mükemmel.

Omzunun üzerinden Merrick'e bir gülümseme attı. "Düğüne yetiştik!" Onun karşılık verdiği gülümseme göz kamaştırıcıydı. "Başka türlü olamazdı."

Ona hızlıca bir öpücük veren Lessia, wyvern'den ilk atlayan oldu ve ilk adımda tökezlediğinde kaç kişinin onu tuttuğunu bilmiyordu, ama umursamadı.

Hepsi buradaydı.

Lessia önce Frelina ve Raine'e sarıldı, Frelina'nın boynundaki çiftleşme izini görmeden bile aralarındaki farkı hissetti.

Sonra Kerym onu kucaklayarak, "Seni özledim, Altın Gözlü" diye fısıldadı.

Cadı kız kardeşler, Amalise ve Ardow aynı anda ona sarıldılar ve Lessia, nefes alamadığında şakacı bir şekilde onlara vurdu.

Loche ve Iviry de yanlarına geldi ve ikisi arasında birkaç adım uzaklıkta dururken bile gerginlik hissedilirken, Lessia ikisini de kucakladı, bir zamanlar sevdiği adam ve onun müstakbel karısı ile bunu yapmanın belki de tuhaf bir şey olduğunu umursamadan.

"Zamanında buraya geldiğimiz için çok mutluyum," dedi Lessia geri çekilirken ve gözleri mutlu, rahatlamış yüzlere kaydı — onun çok daha kötü durumda olacağını düşündüklerini tahmin etti. "Umarım bizi beklemek zorunda kalmamışsınızdır?"

"Hayır," diye yanıtladı Iviry. "Mükemmel bir zamanda geldiniz. Ama ikiniz de giyinmelisiniz ki nihayet başlayabilelim!"

Lessia Merrick'i yakalamaya çalıştı, ama Amalise ve Frelina kollarını sıkıca tuttular. Kız kardeşi ve arkadaşları onu bir odaya sürüklemeyi önce dönüp bakacak zamanı olmadı. Orada Loche'nin silahlarından birkaçını tanıdı ve odanın karşı tarafında güzel elbiselerle dolu bir askı gördü.

Lessia, kadınlara konuşmaya çalıştı, özellikle de Frelina'nın kollarındaki çizikler ve morlukları fark edince, ama kız kardeşi onu susturup, tören için biraz düzgün görünmesi için acele etmeleri gerektiğini söyledi.

Lessia diğerlerini incelerken, muhtemelen haklı olduklarını fark etti.

Iviry, Loche'nin göğsüne ve beline çizdiği siyah desenlerle süslenmiş, koyu yeşil renkli, yere kadar uzanan bir elbiseyle muhteşem görünüyordu. Bu elbise, yazın engin denizi andıran gözleri ve yaban ateşi gibi saçları ile mükemmel bir uyum oluşturunuyordu.

Fae, Loche ile birlikte olacağı kraliçe gibi görünüyordu.

Amalise de her kıvrımını ortaya çıkaran kırmızı elbisesiyle muhteşem görünüyordu ve Lessia'nın saçını yaparken, elbiseyi Zaddock'un seçtiğini açıkladı. Lessia ona gülümsedi, Zaddock'un sonunda onun duvarlarını nasıl yıktığını duymaktan başka bir şey istemiyordu. Çünkü yıkılmıştı. Sonunda yıkılmıştı.

Amalise'in mavi gözlerinde bir şey vardı — kaybolan bir korku, daha yumuşak, daha savunmasız bir şey parlıyordu — Lessia, insan askere bunun için ne kadar teşekkür etse azdı.

Frelina, Iviry'ye elbiseleri ayırmasında yardım etti. O da muhteşem görünüyordu. Beyaz, göğsünü sıkıca saran ve nefes almasını biraz zorlaştıran bir elbise giyen kız kardeşi, Lessia'nın büyürken okuduğu prenseslerden birine benziyordu. Ruhani. Bu dünyadan değil. Mutlu ve mükemmel.

Amalise saçını bitirdiğinde, Iviry, Lessia'ya elbiseyi giydirirken gözlerini kapatmasını söyledi. Lessia ilk başta itiraz etmeyi düşündü, ancak Fae liderinin ses tonunda bir endişe, bir gerginlik vardı ve bu da onu sessiz kalmaya zorladı.

Büyük gününde başkalarına yardım etmenin çok zor olduğunu ve Lessia'nın kendini ön plana çıkarmasının zamanı olmadığını düşündü, bu yüzden Lessia sessiz kaldı ve üç kadının kollarını ve bacaklarını hareket ettirip, giysiyi sıkılaştırıp bağlamasına izin verdi, ta ki hava durulup onlar uzaklaşana kadar.

Rahatsız edici olmasa da hafif bir esinti onu sardı ve o, "Şimdi bakabilir miyim?" diye sormadan önce hafifçe güldü.

Cevap veren Iviry'di. "Evet."

Lessia'nın gözleri birden açıldı ve önlerine boydan boya bir ayna yerleştirildiğini fark etti.

Tüyleri diken diken oldu, garip bir farkındalık ilk başta bakışlarını başka yöne çevirme dürtüsü uyandırdı, ama sonra...

Lessia bakmaktan kendini alamadı.

Amalise saçlarını yeniden parlatmayı başarmıştı ve saçları yumuşak altın kahverengi dalgalar halinde sırtına dökülüyordu.

Frelina'nın parmakları sihirli olmalıydı, çünkü kullandığı makyaj Lessia'nın yanaklarını pembeye boyamış, gözlerini geniş ve berrak hale getirmiş, altın rengi göz farı ise kehribar rengi gözlerini parlatmıştı.

Ama onu suskun bırakan elbiseydi.

Kolsuz, saf gümüş rengindeydi ve sıkı sarılmış korsenin üzerinde dönen karmaşık yıldız desenleriyle vurgulanmıştı. Etek ise çıplak ayaklarına kadar uzanıyordu.

Elbisenin önü ve arkası derin bir dekolteye sahipti ve Merrick'in adının birkaç izi görünür olsa da, sanki oraya aitmiş gibi görünüyorlardı... Sanki elbise onları göstermek için yapılmış gibiydi.

Lessia, arkasındaki üç kadına odaklanırken gözlerini kırptı ve hepsinin gözlerinde gözyaşları olduğunu fark etti.

"Bir kraliçe gibi görünüyorsun," diye fısıldadı Frelina.

"Hayır," diye araya girdi Amalise, devam etmeden önce boğazından bir hıçkırık çıktı. "O, *onun* kraliçesi gibi görünüyor."

"O onun kraliçesi, onun için her şey gibi," dedi Iviry yumuşak bir sesle. "Onu görene kadar bekle."

"Ne oluyor?" diye sordu Lessia, ama Iviry başını salladı ve elini uzatarak hepsini tekrar ayağa kaldırdı.

"Yakında göreceksin," dedi Iviry, merdivenlerden yukarı çıkarken. "Hadi. Fazla vaktimiz yok. Sonuçta savaşa gidiyoruz."

"Frelina?" Lessia, ağır eteklerini ellerinde toplayarak onu takip ederken sordu.

Ama kız kardeşi sadece gülümsedi ve ateş saçlı Fae'ye eşlik ederken sadece gülümsedi.

Lessia, yarı Fae, yarı insan olan Fae'nin peşinden neredeyse koşarak nefes nefese kalmıştı ve insan olan Fae'nin peşinden koşarken neredeyse nefesi kesildi, ama onlar ona, kış tarafına açılan kapının önünde kendine gelmesi için bir dakika süre verdiler.

Kalın ahşap kapının dışından hala müzik geliyordu ve Lessia kapının arkasını göremese de, dışarıda

dışarıda her yerde insanlar olduğunu hissedebiliyordu — seslere bakılırsa çok, çok fazla insan. Havada gerginlik hissediliyordu — ama son savaştan önce hissettiği türden bir gerginlik değildi... hayır, bu farklıydı. Heyecandı. Coşkuydu. Sanki dünya... hayat doluydu.

"Ne oluyor?" diye tekrar sordu Lessia, ama kızlar sadece birbirlerine baktılar ve sonra Iviry kapıyı sertçe açtı.

Üçü hızla karanlık odadan çıkıp dışarıdaki yüzlerce kişiye katıldı.

Lessia, direklerden direklere asılı binlerce peri ışığının parıltısına tereddütle adım attığında, omuzlarının kamburlaşmasını ve kaçıp saklanıp bir daha asla dışarı çıkmama dürtüsünü bastırmaya çalıştı.

Üzerinde çok fazla göz vardı. Bu, Merrick'in onu Ellow'da sahneye çıkmaya zorladığı günü hatırlattı ona — her hareketine yapışmış yüzlerce göz ve tüm hayatının değiştiği günü.

O soğuk kış gününde insanların ona attığı bağırıışları, nefret dolu bakışları ve ona attıkları şeyleri hatırlayarak yutkundu.

Başını dik tut. Onların seni etkilediğini görmelerine izin verme.

Merrick kulağına böyle fısıldamıştı ve o zamanlar, bunun kralı için sürdürmesi gereken bir oyun olduğunu düşünmüştü. Ama öyle değildi, değil mi? O zamanlar bile onu koruyordu. Ona değer veriyordu. Belki de onu seviyordu, bunun getirdiği tüm acı ve kederle birlikte.

Sanki onu kendisi yaratmış
gibiydi. Merrick.

Eşi.

Sevgilisi.

Arkadaşı.

Koruyucusu.

Onun her şeyi.

Beyaz pantolon ve altın rengi tunik giymiş, geminin her yerine yayılmış çiçeklerle süslenmiş koridorda ona doğru yürüdü ve gözleri onun gözleriyle buluştuğu anda her şey sessizliğe büründü.

Gümüş renkli kıvrımlar — elbisesindekilere benzer — gözlerinde dans ediyordu ve yüzündeki gülümseme, genellikle onu gölgeleyen karanlık ve kasvetten

gölgeleri ve karanlığı taşımıyordu. Gümüş rengi saçları geriye taranmıştı ve bu, onun önünde durduğunda güçlü yüzünün her çizgisini ve kıvrımını iyice incelemesini sağladı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

Gözlerinin arkasında yaşlar yanarken, o da "Merhaba" diye fısıldadı.

Nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu, ama Merrick'in gülümsemesi genişledi ve sonra diz çöktü. Lessia kendisinden ne yapması gerektiğini bilmiyordu, ama sanki vücudu kendi başına hareket ediyormuş gibi, o da diz çöktü.

Ve bunun ne olduğunu, onun ne yaptığını, etraflarındaki herkesin ne yaptığını anladığında, ona uzanmaktan başka bir şey yapamadı. Onun dayanağı. Onun Merrick'i.

"Sen benim yeterli olduğumu söyledin. Benim yanıdaysan, bu yeterli olur demiştin." Merrick'in sesi net ve güçlüydü, müzik gerçekten kesilmiş miydi emin değildi, ama duyabildiği tek şey onun derin ses tonuydu. "Ama bu benim için yeterli değil, Elessia. Senin her şeye sahip olmanı istiyorum. Sen sahip olana kadar son nefesime kadar savaşıcağım. Ve biliyorum... bu sadece bir başlangıç, ama Elessia, benimle evlenir misin? Burada? Bu gece?"

Ona tekrar göz kırptı ve etraflarına bakmaktan kendini alamadı.

Solda, Elbow'da yıllarını birlikte geçirdiği çocuklar duruyordu, hepsi gülümsüyor ve en güzel kıyafetlerini giymişlerdi. Savaşta cesurca savaşan koyu saçlı Faeling Ledger, diğer ikisinin üzerinde yükselerek güçlü yüzünü öfkeyle silerken, Elessia hıçkırarak güldü.

Tüm arkadaşları diğer tarafında duruyordu, sevdiği ve onu seven herkes, parlak gözleri ona kilitlenmiş, yüzlerinde gülümsemelerle onun cevabını bekliyorlardı.

Ve etraflarında, uzaklara yayılan gemilerde, Fae'ler, insanlar ve şekil değiştirenler de izliyor ve bekliyorlardı.

Karşılaştığı hiçbir gözde düşmanlık yoktu ve Lessia gözlerini önünde diz çökmüş huysuz, gümüş saçlı Fae savaşçısına çevirdiğinde fark etti ki...

Merrick ona zaten her şeyi vermişti.

Onun derisine kazıdığı tüm dilekler, gömleğinin üzerinden görünen kelimelerin izleri... O, ona vermişti.

Aklı, Vastala'ya gitmeden önce aldığı mektuplara gitti.

Ona özgürlük teklif etmişti.

Etrafına bir kez daha bakındı. *Çocuklar. Birlik. Dostluk.*

Aile.

Hepsi oradaydı. Tanıdık yüzlerin ve yabancıların gözlerinde.

Gözlerini daha da yukarı kaldırdığında, vahşi denizin üzerinde parıldayan wyvernleri gördü, hepsi de etrafındaki insanlar kadar onu dikkatle izliyorlardı. *Kabul. Sadakat.*

Eiatis Denizi'ndeki bu gemilerde duran herkes, her yaratık, her ırk ve her insan, yeni bir dünya ve hepimizin *geleceği* için savaşıyordu.

Ve onun önünde... hayatından daha çok değer verdiği bu erkekte?

Aşk. O kadar çok aşk ki, o sadece bekleyip kararını vermesine izin verdiğinde, bunu neredeyse kaldıramıyordu.

Çünkü Merrick de bunu yapıyordu. Şu anda, her zaman yaptığı gibi, ona bir seçim sunuyordu. Ona teslim olup olmayacağını, bu konuda ona güvenip güvenmeyeceğini soruyordu. Onun eşi, arkadaşı, sevgilisi, her şeyi olup olmayacağını soruyordu.

Lessia, tereddüt etmeden onun uzattığı eli tuttu.

Bölüm 40

Loche

Iviry, Loche ve kendisi için planlanan her şeyi arkadaşlarına sunmayı önererek haklıydı. Havlands'ın yeni liderlerini merkezine almayan, aksine onları ev sahibi yapan bir kutlama düzenlenmesini önermişti.

Hava, duygu ve heyecanla o kadar doluydu ki, Iviry ile evlendikten sonra kalan güvensizlik ve endişeleri bastırdı ve hatta bugün davullar çalmaya başladığında ortaya çıkan endişe bile, Merrick'in Lessia'yı koridorda ilerletmesiyle her adımda azaldı.

Loche halkına, onların halkına baktı ve o anda hissetti.

Olabilecek dünya.

Oluşabilecek ittifaklar.

Gelişebilecek kabul, birlik ve uyum.

Raine'in töreni yönetirken söylediği sözleri zar zor duyabiliyordu, ama sözler çok güzel olmalıydı ki, etrafındaki tüm kadınlar Merrick'in Lessia'nın başına çiçek taçını takmasını, onun önünde bir kez daha diz çökmesini izlerken hıçkırarak ağlıyorlardı — bir erkeğin tamamen teslim olması.

Lessia onu tekrar ayağa kaldırdığında Loche neredeyse başını sallayacaktı, o kadar yaklaştılar ki neredeyse bir olmuştu, parmakları birbirine kenetlenmiş, alınları birbirine yaslanmıştı.

Onların yakınında bulunmuş olan herkes için, onların birbirlerine ait oldukları çok açıktı.

Lessia, Merrick'in saçını yansıtan elbiseye ya da cildini kaplayan izlere ihtiyaç duymuyordu. Merrick, Lessia'nın saçını parlatacak altın tunik

ve Elessia'nın kendi vücudunu yaraladığı kalça kemiğinin üzerindeki küçük deliği kesmek zorunda kalmadı.

Ama yine de... bu çok mantıklıydı.

Tüm hayatlarını saklanarak geçirmiş iki ruh, artık açıkça sevmeye izin verilmişti. Açıkça yaşamaya. Dünyaya kim olduklarını göstermeye - birlikte ve ayrı ayrı.

Loche'nin gözleri de yandı, Raine Merrick'e bir bıçak verdiğinde ve o da Lessia'nın göğsünün üstüne dikkatlice küçük bir kesik attığında ve ortaya çıkan kırmızı damlayı yaladığında, Lessia da ona aynısını yapmadan önce... Kanlarını resmi olarak paylaşarak sonsuza kadar birbirlerine bağlandılar.

Bu çok samimi bir andı ve Merrick'in gözleri Lessia'nın ona gülümsediğinde büyüdüğünde, kimse gözlerini ayıramadı. Bu gülümseme, gelecekle, zamanla, ona verdiği ve onun da ona geri vermek istediği her şeyle dolu bir gülümsemeydi.

Yanında düşük bir inilti duyuldu. Loche, Iviry'nin yüzünün gerildiğini gördü. Gözleri, dünyadaki tüm zamanın kendilerine ait olduğuna inanan çifti, yarın ya da öbür gün ufku düşmanlarla dolacak olan güneyi izliyordu.

Loche içgüdüsel olarak tepki gösterdi. Iviry'nin arkasına geçerek kadını göğsüne çekti, çenesini omzuna dayadı ve kulağına fısıldadı: "Bunu atlatacağız."

O cevap vermedi, ama geri çekilmedi de, bu yüzden Loche devam etti ve Merrick sonunda Lessia'yı öptü — kalabalığın bağırışları, tezahüratları ve ısıkları eşliğinde. "Bundan sağ çıkmayı sağlayacağım, Iviry. Sana başka hiçbir şey vaat edemesem de... bunu sana söz veriyorum."

Kalabalığın sesleri kulaklarında çınlarken, Iviry arkasını döndü ve mavi gözleri endişe, keder ve sevgiyle doluydu, ama sesinde sert bir ton vardı: "Bana bunu söz veremezsin. Ben... buna izin veremem."

O anda çok küçük görünüyordu, alt dudağı titriyordu ve gözleri halkının üzerinde dolaşıyordu. Artık mangalların ve yiyeceklerin bulunduğu masaların etrafında toplanmaya başlamışlardı ya da içeceklerini alıp gemilerin etrafına yerleşiyorlardı.

"Bu insanların çoğu ölecek," diye fısıldadı Iviry. "Casusun bugün bize söylediklerini duydun. Onların gemileri bizimkilerin iki katından fazla.

. Halkımızı nasıl koruyacağız? Buradaki herkesi nasıl hayatta tutacağız?"

"Bir yolunu buluruz." Loche'un elleri yüzüne gitti, başparmaklarıyla orada oluşan gözyaşlarını sildi ve vücudunu, kendi vücudu onu dünyadan koruyacak şekilde çevirdi. "Bir yolunu buluruz, Iviry. Wyvernlerimiz var ve Raine ile Frelina'nın getirdiği yılanları gördün. Denizde onlara katılacak bazı şekil değiştirenler var. Onlar düşman saflarını inceleyecek. Senin Fae'lerin var... Elessia ve Merrick var."

"Onlardan bunu isteyemeyiz," dedi Iviry tıslayarak fısıldadı. "O korkunç gücü kullandıklarında ne olduğunu gördün. Ölecekler, Loche."

"Belki öleceğiz... ama belki de ölmeyeceğiz." Lessia'nın yumuşak sesi onlara katıldı ve Loche'nin elleri Iviry'nin yüzünden düşerken, Fae liderini yanına çekti ve tüm arkadaşları etraflarında toplanırken onu hala koruyordu. Merrick ve Lessia sırtlarını insanlara dönmüştü. Raine ve Frelina yanlarında duruyordu. Ardow, Amalise, Venko ve Zaddock Loche'nin yanına geldi, Kerym ve kız kardeşler de çemberin son yerlerini aldılar.

"Bu ruhları her zaman kullanamayabiliriz, ama umarım bir kez kullanabiliriz," diye devam etti Lessia. "Wyvernlerin bağları bizi daha güçlü kılıyor. Biz... onlarla birlikte uçacağız, enerjimizi en çok ihtiyaç duyduğumuz an için saklayacağız. Belki bu sonumuz olacak, ama umarım... umarım bunun yerine yeni bir başlangıç olur."

Merrick başını salladı, gözleri yeni karısına sabitlenmişti. "Sana yardım etmek için geri döndük. Elimizden geleni yapacağız, yapabildiğimiz zaman."

Herkes bunun onun tercihi olmadığını bilse de, sesi güçlüydü.

Merrick onların, onun için bunu istemiyordu. Ama az önce onun önünde diz çökmüş gibi, şu anda onun kraliçesi gibi görünmesi gibi, Merrick her zaman onun isteklerine boyun eğecekti. Bunun için ölseler bile, nereye gitmeye karar verirse onu takip edecekti.

Lessia, Loche'un az önce hissettiği şeyi hissetmiş gibi, Ölüm Fısıldayan'a gülümsedi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Küçük bir sözdü, ama etraflarındaki herkesin kalbini delip geçiyor gibiydi.

"Hepinize teşekkür ederim," dedi Lessia, bu sefer daha yüksek sesle, etraflarındaki insanların gözlerine bakarak, ve Loche, ona geldiğinde başını salladı. "Bilmiyordum... Bu gecenin anlamını kelimelerle ifade edemem, ama teşekkür ederim."

Kimse bir şey söylemedi, çünkü Lessia'nın sesi titremese de, vedaya çok benziyordu.

Raine, Frelina'yı daha sıkı kavradı ve Merrick ile Frelina'nın başının üzerinden bakışlarını paylaştı.

Kerym, mavi gözleri karararak iki kız kardeşi kendine çekti.

Loche'nin yanındaki insanlar, kendileri için diğerlerinden daha erken bitebileceğini bilerek, birlikte durarak stoik kaldılar.

Havadaki gerginlik dayanılmaz hale geldiğinde Loche, "Siktir, bir içkiye ihtiyacım var," diye bağırdı. "Hadi, karıcığım. Bence bir süre liderlik yapmaktan vazgeçip, tam bir aptal gibi davranmayı hak ediyoruz."

Iviry, ona öfkeyle bakarken yanakları kızardı. "Ben aptal değilim..."

"Oh, senden bahsetmiyordum," dedi Loche, sesinin neden alçaldığını ve bu kadar kısıldığını bilmeden. "Bu evlilikte aptal olan kesinlikle benim."

"Evlendiğini bilmiyordum!" Lessia'nın gözleri, ikisini arkasından bakarken fal taşı gibi açılmıştı. "Tebrikler! Ama... biz çalmadık..."

"Hayır," diye bağırdı Iviry. "Gerçek bir kutlamayı hak ettiniz. İkinizin arasındaki aşk..." Elleri kalabalığın üzerine uzandı, insanların dans ettiği, güldüğü, yediği ve içtiği gemilerin üzerine, sanki yarın yokmuş gibi. "Neye ilham verdiğinizize bakın. Loche ve ben... biz..."

Siktir et.

Loche kolunu onun koluna doladı ve o uzaklaşmak üzereyken, bu ivmeyi kullanarak onu kendine çekti, göğsü onun göğsüne çarptı ve dudaklarını onun dudaklarına yapıştırdı.

Onun kendisine tokat atmasına, onu itmesine, hatta belki gözlerini oymasına tamamen hazırды, ama Iviry böyle bir şey yapmadı. Bunun yerine boğazından küçük bir ses çıktı ve kolları boynuna dolandı, öpücüğe kendini bıraktı.

O, etraflarında kimlerin olduğunu umursamadan, onun sıcak ağzına doğru inledi, ancak alçak gülüşler ve uzaklaşan ayak seslerine bakılırsa, onları çevreleyen insanlar geri çekiliyordu.

Bunun için şükürler olsun, çünkü aksi takdirde onlara emir vermek zorunda kalabilirdi.

Loche kendini ondan ayıramıyordu. Sanki tüm vücudu yanıp kül oluyor, sonra yeniden inşa ediliyordu — bir zamanlar Geyia'nın dönüştüğünü gördüğü anka kuşu gibi, onların dünyasında değil, muhtemelen asla ziyaret edemeyeceği başka bir alemde var olan ateş kuşu gibi.

Iviry'nin dudakları sıcaktı, davetkardı, lanet olasıca mükemmeldi ve o, onu duvara doğru yönlendirmekten, yumuşak vücuduna kendini bastırmaktan, dudaklarını nazikçe açarak sonunda onu tatmaktan kendini alamadı.

"Siktir," diye küfretti, kız saçını çekiştirdiğinde, şehvetli bir ses - lanet olası bir inilti - kızın içini titretti. Elleri kızın sırtından aşağı kayd ve kışını kavradı, kalçalarını büyüyen sikine doğru çekti, kız ona sürtündüğünde sanki ölüyor gibi hissetti.

"B-bekle," diye nefes nefese söyledi Iviry ve o hemen geri çekildi.

Onları gölgelerin içine sürmüş olsa da, Iviry'nin gözlerindeki endişe, arkalarındaki mutluluk sesleri kadar açıktı ve sanki biri üzerine bir kova soğuk deniz suyu dökmüş gibiydi.

"Neden bunu yapıyorsun?" diye sordu

Iviry. Neden o...

"Çünkü ben gerçekten aptalın tekiyim." Loche etrafına bakındı ve sesini alçaltarak konuştu. "Seni ilk gördüğümde bunu yapmalıydım. Neden uzak durmam gerektiğini düşündüm, hiç bilmiyorum... Şimdi ise..."

Cümleyi bitiremedi, hatta bunu düşünemedi bile

Merrick gibi, o da kadın ıyla vakit geçirmek istiyordu. Onunla vakit geçirmek *istiyordu* onunla vakit geçirmek istiyordu. Onun büyüleyici gözlerine bakmaya devam ederken, tek istediği şeyin bu olduğunu hissetti.

Iviry'nin bakışları, onu yönlendirdiği gölgelerin üzerinden yanlara kayd ve ışık biraz sönmeden önce onun ne düşündüğünü anladı.

"Hayır." Loche vücudunu tekrar onun vücuduna hizaladı. "Eğer bu sana kanıt olacaksa, seni oraya götürüp herkesin önünde seninle sevişirim. Seni nasıl yutmayı planladığımı onlara seve seve gösteririm."

Elleri, onun başının yanındaki duvara uzandı. O tekrar eğildiğinde yüzü kızardı, sesi sertleşmişti. "Sadece çekingen davranacağından korkuyorum. Liderlerin 'yapması gerektiği gibi' davranmaya çalışacağından. Ve bunu kabul edemem. Karımı ilk kez becerirken onun emin olmamasını kabul edemem. Zaten yeterince inceleme altındayız. Bunun için birinin daha bizi yargılamasına gerek yok."

"Bana karın diye hitap etmek zorunda değilsin," dedi Iviry zayıf bir sesle. "Loche, seni hiçbir şey için suçlamıyorum. Senden bunu istemeyeceğim. Bu gece senin için zor geçtiğini biliyorum... onu görmek..."

Lanet olsun. Bunu uzatmak, zamanını almak istiyordu, ama ne yazık ki...

Loche tekrar dudaklarını ele geçirdi, elleri kıcını buldu ve onu kaldırdı, kendini güverteye çıkan basamağa yerleştirdi, bacaklarını sırtına doladı, onu kucağına aldı.

"Beni dinle," dedi Loche, ağzına doğru uzanarak. "Bu gece benim için zor olan tek şey, senin içinde olmak için can atan sikim dışında, orada sen ve ben olmamamızdı."

Onun kendisini gerçekten duyduğundan, söylediklerinin ne kadar ciddi olduğundan emin olmak için geri çekildi. "Bir gün sana bunu vereceğim. Daha büyük, daha iyi. Hak ettiğin her şeyi. Ama şimdilik, benim gibi aptal bir piçle idare etmek zorundasın ve bil ki sana aşık oldum."

Kız ona bakarken dudakları aralandı ve o da onu tekrar öpmekten kendini alamadı, dili onun diliyle dolandı ve ağzı, kızın altında seğiren sikinin çıkardığı iniltiyi yuttu.

"Ben... seni seviyorum," diye fısıldadı Loche. "Seninle ilgili her şeyi seviyorum. Senin yanında olabilmeyi seviyorum. Bu hayatı seninle birlikte yaşayabilmeyi seviyorum. Beni nefret ediyor gibi görünsen bile, artık yalnız hissetmediğimi seviyorum. Ben... seni seviyorum."

"Loche..." diye başladı Iviry, ama Loche şakacı bir şekilde gözlerini devirdi.

"Seninle tartışmanı bile seviyorum. Senin bana ne kadar aptal olduğumu söylediğin ve benim affedilmek için ayaklarının dibinde süründüğüm günlerin çok daha fazla olmasını diliyorum."

Iviry'nin dudakları kıvrılırken ikisi arasında bir hırıltı duyuldu ve Loche dudaklarını tekrar öpmeden önce, "Ben de seni seviyorum" diye fısıldadı.

Daha önce küle dönüşecekmiş gibi hissediyorsa, bu sözleri duyunca, ondan gelen gerçeği hissedince, gözlerinde görünce... uzun zamandır, belki de hiç bakmadığı derin bir yara, naip ile birlikte iyileşti.

"Siktir," diye soluklandı Loche. "Sanırım seni şimdi daha da çok seviyorum."

Iviry, Loche onu kendine doğru çekip penisini ona bastırırken kıkırdadı ve Loche başını eğdi. "Odamıza gidip sonunda o yatağı paylaşabilir miyiz, lütfen?"

Iviry başını sallayınca, Loche beklemeye gerek görmedi, başkalarını kontrol etmeye gerek görmedi, onu kollarına alıp odalarına koştu ve ona ne kadar çok sevdiğini göstermek için.

Bölüm 41

Merrick

Şu anda bu kadar mutlu olmaması gerektiğini biliyordu.

Ama nasıl mutlu olmaması mümkün olabilirdi ki? *Karısı* Lessia, bu dünyadaki en mükemmel kadın, artık onun soyadını taşıyan, tüm Havland'ların önünde kendini ona bağlayan Lessia, Amalise ve kız kardeşine sarılmış, yüzünde sorumluluklar, acılar ve şu anda karşılaştıkları her şeyden arınmış, arkadaşlarına geri dönmüş bir şekilde önünde dans ederken, nasıl aptal gibi gülümsememesi mümkün olabilirdi ki?

Frelina'ya aşk acısı çeken bir köpek yavrusu gibi bakan, elinde bir bardak su tutan ve Merrick'e arkadaşının eskiden nasıl biri olduğunu hatırlatan Raine ile nasıl kadeh kaldırmassın ki? İkisi de, mümkün olmaması gereken kadar nadir bir şeyi buldukları için sessizce kutluyorlardı.

Merrick ve Raine, Kerym'in dans pistinde zavallı cadıyı kızdırdığı için, onun uyandırdığı delilik ve arzusun kokusundan kaçmak için başlarını çevirmek zorunda kaldıklarında, Merrick nasıl gülümsemeden ve başını sallamadan durabilirdi?

Loche, Iviry'yi odalarına taşıdığında, gözlerinin istediğini ifade etmesini umarak, naip'e nasıl başını sallamadan durabilirdi ki: iki liderin yalnız kalmalarını sağlayacağını, çünkü bu gemide buna ihtiyacı olan iki kişi varsa, onlar olduğunu?

Lessia dönüp kollarını genişçe açtığında, neredeyse Venko ve Ardow'un yüzlerine çarpacakken, gemideki tüm arkadaşları ve tanıdıklarıyla dans etmekten zaten yırtılmış elbisesiyle, yüzü kızarmış ve gözleri parıldayarak ona hayatının en güzel günü olduğunu söylerken, ona doğru koşarken arkasında uçuşan elbisesini görünce nasıl gülmezdi?

Oturduğu korkuluktan atlayıp onu kollarına almadan, etraflarındaki ısıkları görmezden gelip onu güverteye çıkan merdivene oturtmadan, onları durdurmaya çalışan birine "karısıyla biraz vakit geçiriyorum" diye tıslayıp onu nazikçe yukarı doğru itmeden nasıl yapabildi?

Merrick şu anda hissettiklerini tarif edecek kelimeler bulamıyordu, ama bu anın geçici olduğunu biliyordu... Bu, insanın hayatında sadece bir kez yaşayabileceği saf coşku dolu anlardan biriydi ve şanslı değilseniz, belki de bunu bile yaşayamazdınız.

O, bunun tek bir saniyesini bile boşa harcamaya niyetli değildi.

Lessia, ona ittiğinde ona güldü, onun neden bu kadar acil olduğunu anlayınca heyecanla titredi ve Merrick, başını omzunun üzerinden ona bakmak için çevirdiğinde alaycı bir şekilde dişlerini gıcırdatarak ses çıkardı.

Kızın çıkardığı şakacı çığlığı, onunla ilgili en sevdiği anılar arasına ekledi ve kız gemilerin üzerinde yükselen direğin tepesine tırmanmaya devam ederken, Merrick bir an bekledi, sadece onun mutluluğu, hayatı ve memnuniyetini yayışını izledi.

Onu ilk gördüğünde hayal ettiği şey buydu.

Belki de lanet olası denizin ortasındaki bir savaş gemisinde değil, ama bu onların hayatıydı, kendi yaptıkları seçimlerin ve verdikleri kararların sonucuydu.

Onun her şeyi geride bırakıp onu başka bir diyara takip etme şansının çok az olduğunu biliyordu, bu yüzden Merrick... hayır, bunun onun seçimi, sadece onun seçimi olmasını sağlamak zorundaydı.

Kız onun adını söylediğinde, başını salladı ve her iki basamağı atlayarak yuvarlak gözetleme kulesinin tepesine çıktı ve Lessia'nın arkasına geldi. Lessia, altlarındaki gemilere bakıyordu.

"Sence bu ne kadar sürecek?" diye fısıldadı Lessia. Merrick kollarını karısının beline doladı, her iki yanındaki tahta korkuluğa yaslanarak burnunu karısının boynuna dayadı ve saf ve mutlak mutlulukla karışan evinin kokusunu asla unutmayacağından emin oldu.

Merrick, karısının bakışlarını takip ettiğinde, insanların yüzlerinde ateşler parıldıyordu ve Merrick, kimsenin odalarına dönmeyeceğini düşündü

şafak sökene kadar, güneşin kırılğan ışınlarının her şeyi ortaya çıkaracağı zamana kadar, karanlıkta ve gölgelerde saklanabilen her şeyin gün ışığına çıkacağı zamana kadar.

Ama şu anda? Şu anda herkes, başından beri arkadaş ve müttefikmiş gibi davranabilirdi. Önlerindeki uzun yolu bilmiyormuş gibi davranarak, ufkun kıvrımının hemen arkasında bekleyen kötülüğü görmezden gelerek, tezahürat yapabilir, dans edebilir ve şarkı söyleyebilirdi.

"Umarım yeterince uzun olur," diye mırıldandı Merrick, elini kadının yan tarafına indirip gümüş eteğini yukarı çekerek parmaklarını kadının uyluğuna doğru kaydırđı. Kadın titreyerek nefes verince, Merrick kadına karşı sertleşti.

"Bunu sen yaptın, biliyorsun." Merrick, kızın başını göğsüne yaslariken dudaklarını boynunda gezdirdi, eli ise kızın kalçasını buldu ve parmağı iç çamaşırının astarına kaydđı. "Bunu sen yaptın, Lessia. Bütün bu insanlar? Şimdi savaşta yan yana dururmuş gibi omuz omuza dans ediyorlar, bu senin sayende."

O, elini tamamen ıslak iç çamaşırının içine soktuğunda inledi ve Merrick onu avuçladıktan sonra parmaklarını kıvrımlarının arasına kaydırđı, orta parmağının ucu onun girişıyle oynarken, o ona karşı eridi.

"Aramaya devam et," diye emretti Merrick, parmağını daha da içeri sokarken yanağını onun yanağına dayadı. Onun ıslaklığı onu karşılariken, penisi sırtına bastırdı ve parmağını içeri çekerek, onun onu ne kadar kolay kabul ettiğine inleyene kadar devam etti.

"Bunu sen yaptın," diye fısıldadı Merrick, parmağını içeri ve dışarı itmeye başlariken. "Sen, ve sadece sen, bu gece buradaki herkesin aynı şey için savaşmasını sağladın. Bize zafer kazandıracak yaratıkları getirdin. Fae, insan ve şekil değıştirenleri tarihimizde ilk kez bir araya getirdin."

Merrick bir parmak daha ekledi ve onu daha sert, daha hızlı pompalamaya başladığında, kız nefes nefese kaldı, başı tamamen geriye doğru yuvarlandı ve Merrick, onun mükemmel ağzını ele geçirmekten kendini alamadı, başını yana çevirerek alt dudağını emdi ve kız öpücük sırasında çığlık atana kadar parmaklarını sıcak amına daha derine batırdı.

Siktir, onun seslerini her duyduğunda, sanki bir sonraki anda ölebirmiş gibi hissediyordu ve bu tamamen normaldi.

İlk kez bunu yaptıklarından beri ona teslim olması?

Bu, onun isteyebileceği her şeydi.

Onda çok fazla güven vardı, ama onu deliye çeviren şey, onun tekrar inlemesi ve kendi başına hızını değiştirmeye çalışması, elini sürmesi idi.

Siktir. Onun içine girmesi gerekiyordu. Hemen.

"Bacaklarını daha fazla aç," diye hırıltılı bir sesle söyledi Merrick, kadın tekrar inleyip duvarları parmaklarını sıkarken - zaten onları boğmak üzereydi.

"Daha fazla, lütfen," diye yalvardı. "Seni sikmem lazım, güzel karım."

O tam olarak dediğini yaparken dişlerini sıktı ve Merrick hızla sert sikini serbest bıraktı, parmaklarını çıkarırken Lessia'nın protestosunu ağzıyla yuttu.

Kadın ona dönmeye çalıştığında, Merrick nazikçe çenesini kavradı, yüzünü tekrar öne doğru çevirdi ve penisini kadının girişine yerleştirdi, ıslaklık yüzünden penisinin ucu zaten içeri girerken ölmemeye çalışıyordu.

"Bakmanı istiyorum," diye emretti Merrick. "Kendinle gurur duymanı istiyorum."

Bir santim daha içeri girdi, o çığlık attığında elini hızla kaldırıp ağzını kapattı, onu kendine doğru çekerek, onun onu ne kadar mükemmel bir şekilde kabul ettiğini görünce tek seferde sonuna kadar girmeyi engellemeye çalıştı.

"Senin bir kraliçe gibi hissetmeni istiyorum," diye homurdandı Merrick. "Karımın ne kadar inanılmaz olduğunu bilmesini istiyorum."

Penisi daha da derine girdi, ipeksi sıcaklık penisinin ilk birkaç santimini neredeyse çok fazla sarstı.

Merrick, zevk çığlıklarını bastırmayan eliyle, eteğini düzeltti, böylece biri yukarı baksa bile olan biteni göremezdi.

Hareketle penisi onun içinde seğirdi, ikisi de inledi ve Merrick, tüm dünya onu izleyebilirdi diye düşündü, ona dalarken, onu sahiplenirken, onu tamamen ve tamamen kendine ait yaparken.

"Kim olduğunu hatırlamanı istiyorum," diye homurdandı Merrick, hayatı pahasına bir santim daha ilerlemek için mücadele ederken, midesi yanıyor gibi hissetse de, içindeki her şey onu tüketmesini, onu doldurmasını haykırıyordu. "Ne olursa olsun, sen benim kraliçemsin. Karım."

"Siktir," diye inledi Lessia sırtını kavisleyip, elleriyle korkuluğu kavrayarak kendini onun penisine saptadığında, o kadar derine girene kadar sertliğini gerdi ki, onu o kadar yüksek sesle bağırttı ki, parmakları bile sesin bir kısmının kaçmasını engelleyemedi.

"Eğer... eğer öyleyse..." Lessia nefes nefeseydi. "Sen benim kralımsın. Kocam. Her şeyimsin."

O öne doğru hareket etti ve penisinin içinden çıkarken çıkardığı ıslak ses etraflarında yankılandığında, Merrick kendini tutamadı. Kalçalarını kavradı ve "Dayan" diye tıslayarak, onu tekrar içine itti, gücüyle onu neredeyse yerden kaldırdı.

"Seni seviyorum," diye inledi ve kalçalarını daha hızlı hareket ettirmeye başladı, her itişte onun içine derinlemesine giriyor, kalçaları onun sıkı kalçalarına çarpıyordu. "Ama... bana bir daha... kocan dersen, çok çabuk boşalırim."

"Seni... seviyorum," diye inledi Lessia, kalçalarını ona doğru çevirerek —onun penisinin o kadar derine kaymasına izin vermek için yıldızlar gördü. "Ve sana hayatımın geri kalanında kocacığım diye sesleneceğim."

Siktir. Bu işti.

"Sen istedin," diye homurdandı Merrick, kasıklarında bir sıcaklık dalgası yükselip yanarken görüşü bulanıklaştı, kadını sahiplenme içgüdüğü zihnini ele geçirdi. "Ellerini korkuluğa koy, karıcığım, çünkü seni o kadar sert becereceğim ki, yapmazsan düşüp ölebiliriz."

Ona bundan başka bir uyarıda bulunmadı, kalçalarını sıkı, ayağıyla bacaklarını daha da ayırdı ve sonra Merrick onu sikti, vücudu onun itişleriyle yukarı aşağı hareket edene kadar, her seferinde içine girdiğinde amcığı imkansız derecede ıslanana kadar, onu daha sert ve daha sert sikti.

"Kraliçem," diye tısladı, kadının duvarları titremeye başlayıp onun penisini sıkıca sararken.

"Karım." Onun kasılan amına karşı mücadele ederek içine girdi, sıkılaşılan kasların arasından sikini zorla soktu, sanki tüm kan akışını kesecekmiş gibi hissedene kadar.

"Her şeyim." Son sözler karışık, boğuk bir kükremeydi, Lessia parçalanırken, amcığı onun etrafında o kadar ısındı ki, son bir kez daha içine girebilmek için onu kendine doğru çekmek zorunda kaldı.

Merrick, kendini sonuna kadar gömerek, vajinası penisini sağarken, derinlerine boşalırken, yüzünü onun nemli boynuna gömdü ve nefeslerini tekrar toplayana kadar "karım, karım, karım" diye fısıldamaya devam etti.

Sonunda onu bıraktığında ve ellerinden geldiğince temizlendiklerinde, gözetleme kulesinin tepesinde sessizce durdular, sadece altlarında değişen dünyayı izlediler ve serin akşam havasını içlerine çektiler.

Lessia göğsüne yaslandı, uykulu gözleri onun gözlerine baktı. O, "İstediğim her şeye sahip olduğumu hissediyorum" derken, dudaklarını genişçe açan memnuniyet dolu gülümsemesi göğsünü neredeyse şişiriyordu.

Merrick alçak bir kahkaha attı. "Bu sadece başlangıç."

Kız başını salladı. "Ben... Nedense ben de öyle düşünüyorum. Ama eğer... eğer öyle değilse... Merrick, bana her şeyi verdin. Her şeyden fazlasını." Gözleri yine insanlara kaydı. "Hiç görmeyeceğimi sandığım şeyler gördüm ve yaşadım. Birkaç ömür boyu yetecek kadar çok sevdim... Daha fazlasını isteyebileceğimi sanmıyorum."

Eğilip onu öptü — yumuşakça, nazikçe, tembelce, ta ki onun kokusu tekrar yoğunlaşınca boğazından yine boğuk bir kahkaha kopana kadar.

"O zaman benim senden çok daha bencil olmam iyi bir şey," diye cevapladı Merrick, geri çekilirken, şişmiş alt dudağıyla somurtan kızı izledi. "Daha büyük bir erkek sana, elimizde sadece bu varsa, bunun yeterli olduğunu söyledim. Son birkaç aydır senin yanında olmak benim için bir onurdu. Bir geceliğine senin kocan olmak benim için her şey demek. Ama ben öyle bir erkek *değilim*. Bu benim için yeterli değil. Benim için asla yeterli olmayacak, Lessia. Her ömür boyunca ve ondan sonra da seni sevmeyi planlıyorum. Sonsuza kadar, sana olan aşkımin ne kadar süreceği için yeterince güçlü bir kelime değil. Seni hayatta tutmak için dünyaları parçaladım bile ve ne gerekiyorsa yapacağım."

Onun itiraz etmesini bekliyordu, ama Lessia sadece ona gülümsedi. "Biliyorsun... Bir keresinde bizim gibi insanların mutlu sonları olmadığını söylemiştim, sen de bana belki de sadece sonlarımız olduğunu, ama o sonu unutulmaz kılmamız gerektiğini söylemiştin, değil mi?"

Merrick başını salladı. Muhtemelen "lanet kitaplar" demişti, ama bu önemli değildi.

"İçimde bir his var ki, bizim sonumuz tanrılar bile kaçamayacağı bir son olacak." Lessia ona bir kez daha gülümsedi. "İçimde bir his var..."

Kendi gemilerinden birinin kornası uyarı sesi çıkardı ve ikisi de başlarını kaldırdı. Merrick, gemileri parçalanırken ahşap gıcırdayıp çatırdarken, sadece elbisesi için uzanacak zamanı buldu.

Parmaklarının arasındaki kumaş yırtılırken Merrick kükredi.

Ellerinde boşluktan başka bir şey kalmadı ve karanlık suya doğru düşerken, suyu sesi yutana kadar tüm gücüyle "Lessia!" diye bağırdı.

Bölüm 42

Kerym

Gemi parçalanmadan önce sallandı ve Pellie'yi kızdırdığı için çok şanslıydı, çünkü kalbi deli gibi atarken, onu korkuluklara sıkıştırırken, onun yumuşak vücuduna ve iri gözlerine çok yakın duruyordu.

Suya düştüklerinde, onu kucakladı ve bir şekilde - ya lanet olası şans sayesinde ya da belki de sadece koruyucularını kurtaran doğa güçleri sayesinde - Soria'nın elini tuttu.

Kerym, etraflarında daha fazla gemi parçalanırken iki kız kardeşi de yanında sürükledi. Çığlıklar, metalik sesler ve kükremeler demir kokulu havayı doldururken, ölüm etraflarını bir battaniye gibi sarıp sarmaladı, ateşi boğdu ve denizi koyu kırmızıya boyadı.

"Nereden çıktılar lan bunlar?" Kerym, dost gemilerinden birine ulaştığında tısladı. Loche'nin iki askerinin onlara attığı merdivene önce Pellie'yi, sonra Soria'yı itti, ardından ıslak ipin üzerinde ellerini kaydırarak olabildiğince hızlı bir şekilde yukarı tırmandı.

"Bilmiyoruz. Birdenbire ortaya çıktılar!" Loche'nin maskeli adamı cevap verdikten sonra orada kalmadı, bunun yerine başka bir geminin kendi gemilerinin yanına demirlediği kıç tarafına koştu. Bronz tenli, parlak siyah gözlü ve açık kahverengi, altın sarısı ve kuzgun siyahı saçlı Fae'ler, tıpkı kendisi gibi, az önce bağlandıkları güverteye döküldü.

"Silahlar?" Kerym, başka bir grup asker yanlarından koşarak geçerken sordu ve bir adam, silahları siyah bir brandanın altında güvenli bir şekilde sakladıkları geminin ortasını işaret edince, tereddüt etmeden oraya koştu.

"Pellie!" Kerym'in kulaklarında kalp atışları gümbür gümbür çalarken, bir ok uçarak kafasına çok yakın bir mesafeden ısıklık çaldı ve o, kollarını hançerlerle doldurup kendine uzun bir kılıç alırken neredeyse

kollarını hançerlerle doldurup kendine uzun, kavisli bir kılıç alırken neredeyse elinden düşürüyordu.

Güzel ama sinir bozucu cadı hemen arkasındaydı ve Kerym birkaç hançeri onun ellerine tutuşturdu, sonra koşarak Soria'yı Pellie'nin yanına çekti ve onun avuçlarına da bıçakları zorla soktu.

"Burada kal," diye homurdandı Kerym, etrafına bakmak için kendine birkaç değerli saniye tanıyarak.

Ortalık kaos gibiydi. Kış tarafındaki Loche'nin askerleri, onlarca kişiye karşı yüzlerce erkek ve kadına karşı koymaya çalışırken, yakında yenilgiye uğrayacaklardı. Aynı sahne etraflarında da yaşanıyordu; insanlar Oakgardların Fae'lerini uzak tutmaya çalışırken, tüm gemiler telaş içindeydi.

Siktir...

O kadar çok gemi vardı ki, Kerym'in baktığı her yerde koyu yeşil yelkenler denizi kaplıyordu.

Havlands'ın yanan gemileri etrafta yüzüyor ya da batıyordu ve bir şekilde koyu renkli yelkenli gemiler — rüzgarı alay eden yeşil bayraklarını süsleyen yaldızlı ağaçlar, çalılar ve çiçekler — her yönden gelerek, sanki bir anda filolarını kuşatmıştı.

Sanki...

"İçeriden biri onlara yardım etmiş olmalı," diye mırıldandı Kerym kendi kendine, ama Pellie ve Soria'nın açık renkli gözlerinde de aynı farkındalığın doğduğunu gördü, kadınlar çenelerini eğdiler.

Çığlık atmak istedi.

Kerym, arkadaşlarından hiçbirini göremiyordu. Bir kez daha döndü, rüzgârla gelen dumanın gözlerini yakarken, ateşin ısısı cildini yakıyordu. Fae'leri, insanları ve şekil değiştirenleri Eiat's Denizi'nin derinliklerine düşerken izledi. Çığlıkları kesildi...

Lanet olsun, Oakgardlar bir şekilde gemileri çıplak elleriyle parçalıyorlardı, kendi halklarının Havlandlılarla birlikte karanlık sulara düşmesini umursamıyor gibiydiler. Kerym, bir başka kaşın gemiyle birleştiğini izledi ve Oakgardlar ahşaba ellerini koyar koymaz... keskin bir çıtırtı sesi havayı deldi ve Rioner'ın büyük özenle yarattığı bir başka savaş gemisi daha

Rioner'ın büyük özenle yarattığı savaş gemilerinden biri parçalandı ve gemideki herkes denize düştü.

"Onları gemiden çıkarmalıyız!" Kerym, omzunun üzerinden Pellie'ye doğru başını çevirdi ve önlerinde kaybedilen bir savaşta cesurca savaşan askerlere doğru koşmaya başladı. "Hayatta kalın! Onları uzak tutacağım, ama biri kaçarsa tereddüt etmeyin."

Kız kardeşler başlarını sallarken yüzleri ciddiye, ama ölüm ve yıkımı dinlerken gözlerini alevlendiren sadece etraflarında yanan yangınlar değildi.

Öfkelerdi. Kızgındılar. Oakgards'ın Fae'leri bir korkuluğa veya direğe elini uzatıp onu devirdiğini her gördüklerinde öfkeleri doruğa ulaşıyordu.

Kerym, kardeşlerinin dudaklarında beliren gülümseme için onu azarlayacaklarını biliyordu. Ama elinde değildi. Neredeyse görebiliyordu. Bu cadıların, eğer büyülerini kullanabilselerdi, öldürmek, sakatlamak ve mahvetmek için güçlerini kötüye kullanan her bir Fae'yi nasıl yok edeceklerini görebiliyordu.

Lanet olsun, Pellie bir an önce aklını başına toplamalıydı, çünkü gözleri Kerym'i çılgına çeviriyordu. Denizden bir hançer fırlatarak, gemiye atlayıp onu batırmaya hazırlanan bir Oakgards Fae'sinin göğsüne sapladı.

Kıç tarafına neredeyse ulaşmışken, öfke dolu bir kükreme kulağına ulaştı. Gemileri bir saniye yana yattığında midesi bulandı, ama gemi tekrar denize çarptığında hiç vakit kaybetmedi ve Loche'un askerlerine katılarak Fae'leri tek tek öldürdüler ve onlara gemiye binmelerine izin vermemeleri için bağırdılar.

Ydren'in üstündeki Lessia'yı gözden kaçırmak imkansızdı, gümüş elbisesi paramparça olmuştu, Merrick'in ona yaptığı tacın çiçeklerinden birkaçı hala altın saçlarına takılıydı ve o wyvernleri yönlendiriyordu. Wyvernler düşman gemilerini parçalarken, o öfkesini ve acısını haykırıyordu ve lanet olası yılanlar onu takip ediyordu — suda kayarak, hayatta kalanları ağızlarıyla yakalıyorlardı.

Kerym, kolunun altına girmeye çalışan bir Fae'yi engellerken, bu korkunç yaratıkların ona güvenmeye karar vermiş olmalarının büyük bir şans olduğunu düşündü.

Fae'nin saçını tutan Kerym, gözlerini genişleten bakışlarını görmezden geldi ve erkeğin boynunu kırarak onu, şimdi tıslayan yılanlarla dolu sulara gönderdi, bu da yüzeyde kabarcıkların çılgınca kabarmasına neden oldu.

Oakgardların Fae'leri artık sudaki tehlikeleri fark etmişti ve Kerym, wyvernler konusunda uyarıldıklarını anlayabilirdi.

—Lessia hakkında—ama o yılanlar? Gıcırdayan kaşlardan ya da daha önce çok bağlı oldukları gibi görünen korkuluklardan geri çekilen sadece bir Oakgards Fae değildi, gemilerine geçmek için yola çıkan neredeyse herkes geri çekildi.

Bu, yakalayabilecekleri en iyi andı.

"Onları geri itin," diye bağırdı Kerym, Loche'nin askerlerine.

İnsanların ne kadar hızlı tepki verdiklerinden etkilendi, Kerym'in istediği gibi bir duvar oluşturarak bağırarak Oakgards'ın Fae'lerini kendi gemilerine doğru sürmeye başladılar. Kerym, birkaç kendi adamının ve Oakgards'ın Fae'lerinin güverteye ulaştıklarında suya düştüklerini görmedi.

Kemiklerin kırılma sesleri ve omurgayı titreten çığlıklar, keskin tıslama sesleriyle karışarak, etraflarındaki suyun neden kırmızıya boyandığını anlamak için yeterliydi.

Burun deliklerini dolduran ölüm kokusu o kadar tanıdıktı ki, neredeyse dönüp Thissian'a bakacaktı. Kerym, keskin bıçağını karnına saplamaya çalışan bir Fae'yi tahta çıkıntıdan iterek çığlık attı, ama bu korku ya da yorgunluktan gelen bir çığlık değildi, ki şu anda gerçekten yorgundu, çünkü etraflarındaki panik enerjisinden hiçbir şey hissedemiyordu. Çığlığı, bu savaşın yararsızlığıyla doluydu. Arkadaşları için duyduğu endişe. Hiçbirinin buradan canlı çıkamayacağı korkusu.

Lessia'ya tekrar bakmaya cesaret ettiğinde bile, wyvernlerin onu ve Ydren'i çevreleyip, hayatları için savaşırken ikisini koruduğunu gördü ve sayıca çok az olduklarını fark etti.

Daha fazla gemi gelmeye devam ediyordu ve bu gemilerin neredeyse tüm Oakgard nüfusunu taşıdığından şüphe duymuyordu, çünkü şu anda savaştığı erkekler ve kadınlar... genç erkek veya kadın askerler değildi.

Hayır, Loche'nin askerlerinden biri boğazına kılıç saplarken yeşil gözlerinde korku beliren kadın bir savaşçı değildi. Gözleri etrafta dolaşırken, kırık derisini tutarak, her an hayatını sonlandırabilecek kanı durdurmaya çalışıyordu ve Kerym nasıl olduğunu bilmiyordu, ama kadının bir çocuk aradığını, muhtemelen kendi çocuğunu aradığını anlayabilirdi.

Yine de çaresizdiler. Ve çaresizlik? Bu Fae'leri çok uzağa götürebilirdi.

Kerym, bir adım daha atmak üzereyken, sert bir şey göğsüne çarptı ve nefesini kesti. Bunun bir direğin parçası olduğunu fark etti, çünkü birkaç insanı da beraberinde sürükleyerek denize attı ve Kerym'i geriye doğru iterek onu güverte duvarına sıkıştırdı.

Kalan insanlar savaşmaya devam ederken, Kerym, sırtına dökülen uzun siyah saçları ve elinde Kerym'in göğsünü ezmekle tehdit eden direğin diğer parçası olan uzun boylu bir Fae'nin parıldayan kahverengi gözlerini yakaladı.

Kerym kendini tutamadı. Kendinden çok memnun görünen Oakgard'lı Fae'ye sıırttı ve karşılık olarak bir hırıltı duydu.

Ahşap vücuduna daha sert bastırdı, kemiklerini gıcırdatmaya başladı, ama Kerym ellerini üzerine koyduğunda... hissedebildi. Bir şekilde, bu ahşabın özünü hissedebiliyordu. Fae'nin ondan çektiği büyüü tadabiliyordu. Neredeyse bu ahşabın, bu ağacın bir zamanlar taşıdığı hayatın, parıltılarını görebiliyordu. Fae'nin seyahat etmesi, keşfetmesi, yeni dünyalar ve yeni büyüler bulması için kendini nasıl feda ettiğini.

Ama şu anda?

Ahşap öfkeliydi.

Kerym, ilkel dalgalanmaların tahtadan koluna doğru yayıldığını hissedince şoktan boğuk bir kahkaha attı. Bu şekilde kullanılmak istemiyordu. Bu... Fae'nin bir zamanlar gururlu bir ağaç olan bu ağacı çarpıttığı acı ve korku mu?

Bu, büyüünün, yani ahşabın içindeki yaşamın istediği şey değildi.

"Kerym! Hayır!" Pellie'nin çığlığı havayı yırttı, bir saniye sonra hançeri, karşılarındaki gemide duran ve Kerym'i kırmayı planladığı ormanı kontrol eden Fae'ye doğru uçu.

Erkek, gümüş bıçağın altından eğilirken dudaklarını kıvırdı.

"Kerym!" Sesinde panik vardı ve ona doğru koşmaya başladı, ama o hemen "Dur! Bir adım daha atma, güzelim" diye bağırdı.

"Hayır," diye hıçkırdı kız, kız kardeşi neyse ki Kerym ile Pellie'nin dehşetinden neredeyse eğlenen Oakgardların Fae'si arasında kalmasını engelledi. "Lütfen! Lütfen! Bunu yapma."

"Bahse girerim..." Kerym, tahta kaburgalarına sürtünürken nefes alabildiği kadar nefes aldı. "Bahse girerim şu anda bana beni sevdiğini söylemiş olmayı dilerdin."

"Kerym," diye bağırdı Pellie, kız kardeşinin göğsünü saran kollarını iterek. "Lütfen! Seviyorum! Seni seviyorum! Seni seviyorum! Duyuyor musun?"

Bu Fae onu öldürmezse, Pellie kesinlikle bunu yapacaktı, ama Kerym kendini tutamayıp, "Seninle gelirdim, biliyorsun. Ben... Seni her yere takip ederdim." dedi.

"Hadi gel!" diye bağırdı. "Lütfen! Özür dilerim... Lütfen... benimle gel."

"Şey..." Kerym, Fae'ye hızlıca bir bakış attı ve parmaklarının direğın etrafında kıvrıldığını gördü. Artan baskıya bakılırsa, muhtemelen göğüs kafesini kırmaya hazırlanıyordu. "Şimdi seni reddedemem, değil mi?"

Pellie'ye göz kırptı, asla yalnız bırakmayacağı dudakların, kendi parmakları tahtayı kavrarken ayrıldığını izledi.

Büyük parçayı ondan itmek şaşırtıcı derecede kolaydı ve onu Oakgardların erkeğine doğru uçurdu. Keskin bir çatırtıyla, koyu saçlı Fae'nin göğsünü delip geçti ve kan etrafına fışkırırken onu suya düşürdü.

Kerym ileriye doğru koştu ve elini tahta parçanın üzerine koydu. Denizde yankılanan bir başka çatırtıyla, içindeki büyü onu parçaladı ve çatlaklar Oakgardların gemisine doğru uzandı, ta ki oradaki Fae koşmaya başlayana kadar. Kerym'i çevreleyen insanlar, gemilerinin yakında yok olacağını fark ettiler.

Kerym durup izlemedi. Bunun yerine, dönüp uzun adımlarla kızıl saçlı cadiya ulaştı ve onu kollarına çekerek

Ağzını onun ağzına çarptı ve ağzına kaçan yumuşak iç çekişin tadını çıkardı.

Geri çekilip ona gülümsediğinde, kalbinin muhtemelen hiç bu kadar çılgınca atmadığını düşündü. "Ben de seni seviyorum, biliyorsun."

Pellie, gözlerini deviren kız kardeşiyle bakışlaştı. Ama gözyaşları yanaklarından akmaya devam edince, Kerym'in boynuna sarıldı ve onu tekrar öptü, dudakları sıcak ve arzulu bir şekilde kulağına doğru kaydı. "Sihir gücümü geri kazandığımda seni bunun için cezalandırmak zorunda kalacağım."

Kerym ona gülümsedi. "Bu fikir hoşuma gitti."

Sonra onu bir kez daha öptü ve şöyle dedi: "Diğerlerini bulmalıyız. Sonuçta bu savaşta oldukça yararlı olacağımı hissediyorum."

Bölüm 43

Frelina

Frelina, yaralı Fae'yi geminin ortasına sürüklerken alnındaki kiri ve teri sildi, başının üzerinden uçan hançerlere, oklara ve diğer her şeye aldırış etmemeye çalıştı.

Savaş hiç durmuyordu. Solunda, Raine daha önce hiç görmediği bir şekilde savaşıyordu: pürüzlü bıçakları tekrar tekrar kesiyor, gemilerine binmeye çalışan Oakgard Fae'lerini parçalıyordu.

İlk düşman dalgası saldırdığında, gizlice girdikleri geminin ortada olması ve etraflarındaki diğer gemiler gibi parçalanmaktan korunması şanslıydılar.

Frelina ve Raine, Oakgard'ları uzak tutmaları gerektiğini çabucak anladılar, çünkü yabancı Fae'ler, tüm filolarını batırmak için gemiyi gemiyi parçalarken, Havland'lılarla birlikte kendi arkadaşlarının da öldüğünü umursamıyor gibi görünüyorlardı.

Kollarından tuttuğu Fae, onu duvara yasladığında inledi ve Frelina, aptal elbisesinin bir parçasını yırtıp, onun yanındaki derin yaradan akan kanı durdurmak için ona bağlamaktan daha fazlasını yapabilmeyi diledi.

Ama çok fazla yaralı vardı, baktığı her yerde çok fazla ölüm oluyordu.

Yüzü endişe verici derecede solgun görünen Fae'nin etrafına, zar zor hayatta olan düzinelerce Fae ve insanı yerleştirmişti — hatta kırık bir direktan düşerken top gibi kıvrılmış, iki kolu çıkmış ve bir bacağı o kadar parçalanmış bir şekil değiştiren bile vardı ki, Frelina hayatta kalırsa bacağının kesilmesi gerekeceğinden emindi.

Başlangıçta savaşmaya çalışmıştı, ama atacak hançeri bittiğinde, Raine ona arkasında kalması için homurdandı.

Eğer yapabilseydi saklanmak isterdi — ama geminin güvertesine dağılmış insanların durumunu fark ettiğinde bunu görmezden gelmişti.

Amalise ve Zaddock da aynı gemideydiler ve Frelina, yorgun ve işle kaplı sarışınla bakışlarını paylaştı. O da bir adamı güvenli bir yere çekmiş, nefesini toparlarken, kafatasındaki o kadar derin ki altındaki beyaz kemiği ortaya çıkaran yaraya avucunu bastırıyordu.

Frelina tam arkasını dönüp, Raine, Zaddock ve diğerlerinin kaç kişiyi indirdiklerine bakılmaksızın sürekli dolup taşan güverteye tekrar çıkmaya çalışmak üzereydi ki, bir gölge gemilerini kapladı ve Amalise'in gözlerindeki mavi parıltıyı kararttı.

Frelina dönerek, koyu yeşil yelkenli ve üzerine beyaz bir ağaç dikilmiş aynı renkte bir bayrağı olan gemiyi gördü. Gözetleme kulelerinden ve birkaç direğin çıkıntılarından ok yağmuru yağarken, "Eğilin!" diye bağırdı.

Raine onu duymuş olmalıydı, çünkü savaşçı, burada savaştıkları saatler boyunca ilk kez yerinden ayrıldı. Birkaç adım koştuktan sonra kendini havaya attı, Frelina'yı yere düşürdü ve onu tahta plakalara bastırarak ciğerlerindeki havayı boşalttı - tam da tahta ısıkları Frelina'nın kulaklarına ulaştığı anda.

Ok uçları hedeflerini bulduğunda, etraflarında inlemeler, çığlıklar ve ağlamalar yankılandı ve daha önce de oradaydı ama şimdi kan kokusu etraflarını sarmış, rüzgarda dönen duman ve tuzu bile bastırmıştı.

Raine'in sarsıldığını hissettiğinde, sanki içindeki derin bir şey uyanmış gibiydi ve Frelina, onun altından çıkarken hırladı, ayağa fırladı ve etrafına vahşice bakındı, silahsızken vücudunun ne yapabileceğini bilmiyordu.

Raine de aynı şeyi düşünmüş olmalıydı, çünkü omzuna derinlemesine saplanan oka rağmen, bir saniye içinde ayağa kalktı , hatta daha az bir sürede ayağa kalktı ve onu güverte duvarına o kadar sert itti ki, Frelina sonunda nefes almayı hatırladı.

"Beni kurtarmaya ya da korumaya çalışma," diye öfkeyle bağırdı, o kadar öfkeliydi ki, Frelina bu öfkenin tüm vücudunda yankılandığını hissetti. "Duydun mu beni? Benim için bir şey yaparken yaralanırsan, seni asla affetmem!"

"Bunu söz veremem!" Frelina, arkasındaki gemi yaklaşırken bağırarak cevap verdi. "O gemide daha fazlası var! Onları tek başına alt edemezsin, Raine!"

Gözleri yaşlarla doldu, onun ela gözlerine bakarken. Kendisi için değil. Raine için değil. Etraflarındaki imkansız durum için. Gemiye yaklaşırken acı ve korku içinde çığlık atan askerler için - Oakgardların Fae'leri kaşlarını çatıp bakarken kaderlerinin ne olacağını çok iyi bildikleri için.

Oakgardlar çok fazlaydı. Çok ani gelmişlerdi. Onları çok çabuk kuşattılar.

Gözleri etrafta dolaştığında her yerde yeşil yelkenler vardı ve kendi beyaz yelkenleri tek tek kayboluyor gibiydi. Frelina biliyordu... yakında hiçbiri kalmayacaktı.

"Yapamazsınız," dedi Frelina tekrar, sesi titriyordu. "Hepsini öldüremezsiniz."

"Beni izle," diye bağırdı Raine, gözleri önce gemiye, sonra sağındaki merdivenlere kaydı. Merdivenler, Frelina'nın Kalia ve bazı genç Faelinglerin saklandığını bildiği kaptan köşküne çıkıyordu. "Bir şey yapmaya kalkarsan seni bu merdivene bağlarım, tatlım. Yapmayacağımı sanma."

Zaddock köşeyi dönüp solgun Amalise'yi arkasında sürükleyerek geldiğinde, Raine ona vurmak üzereydi. Bir eliyle güverte kıvrımına tutunarak kayarak durdu ve nefes nefese, "Bu tarafta başka bir gemi var. Bizi tuzağa düşürmeye çalışıyorlar," dedi.

"Siktir!" Raine, Loche'un siyah saçlı askerine öfkeyle bakarak küfretti. "Tamam... sen..."

Zaddock'un ağzından kan fışkırdı ve Zaddock'un önüne çektiği Amalise'nin üzerine sıçradı.

Frelina, Zaddock'un Frelina'nın kemiklerinde yankılanan bir gürültüyle dizlerinin üzerine çöküp boynunun arkasına bir hançer saplandığında Amalise'nin kan donduran çığlığını asla unutmayacaktı.

O da çığlık attı, ellerini kulaklarına götürdü, sanki ağlamaya devam ederse, gözlerinin önünde olanların sesini engelleyebileceğini düşünürcesine.

Zaddock'un nefes almaya çalışırken sadece kan çekebilmesinin korkunç sesi gibi, Amalise onunla birlikte düşerken gözleri ona kaymış, boğulurken onu tutmuştu. Ya da Amalise'nin elleri Zaddock'un yanaklarını kavrayıp solgun yüzünü kendine doğru çekerken boğazından çıkan çığlık gibi.

"Seni seviyorum," diye ağladı Amalise. "Ben... Hayır! Seni seviyorum! Ltten!"

Amalise'in elleri Zaddock'un yanaklarından boğazına, göğsüne ve tekrar yüzüne gitti, hiç durmadan... Sanki sarışın kadın onu önce nereden iyileştirmeye başlayacağını bilmiyormuş gibi. Sanki ona yardım edebilecekmiş gibi.

Frelina buna dayanamadı.

Amalise yüzünü gökyüzüne kaldırıp, çığlık atarak, "Ltten! Ne istersen yaparım! Ltten!" diye haykırırken, sesi panikle doluydu.

Yardım gelmeyecekti. Frelina bunu biliyordu. Ve Zaddock'un mavi gözleri karardığında, her zaman parıldıyan yaramaz ışık kaybolduğunda... yapamadı... Hayır.

Ellerini kulaklarına daha sıkı bastırdı ve Raine onu kendine doğru çekip yüzünü yüzüne yaklaştırıncaya kadar çığlık attı. "Kendine gel lan!" diye bağırdı Raine. "Biliyorum! Adil değil. Biliyorum..."

Amalise'in boğuk çığlıkları ona katılırken, çığlık atmaya devam etti.

Artık bunu yapmak istemiyordu. Bunun bir bir kabus olmasını istiyordu. Bunun bitmesini istiyordu.

Daha fazla ok havada ıslık çaldı. Ellerini kulaklarına kapatmış olsa bile onları duyabiliyordu ve Amalise'in altında parçalanışını izlerken, her yerini saran korkudan boğazı düğümlendi. Sarışının göğsü, tüm gemiyi yıkacak kadar şiddetli bir şekilde ağlamaktan titriyordu.

"Raine," diye bağırdı Frelina.

"Güneş ışığı," dedi Raine, ellerini kulaklarından çekerek, kısık bir sesle. "Biliyorum. Bu... Ben..."

Söylenecek söz yoktu. Frelina, Raine'in sözcükleri ararken başını salladı ve gözlerinde dönen altın ve yeşil renklerin onun kendi acısı olduğunu biliyordu - ondan alamayacağı bir acı.

"Siktir!" Frelina'nın boğuk çığlıkları arasında hıçkırıklar patladığında Raine bağırdı. "Siktir! Siktir! Siktir!"

Bir ok tam yanına düştü ve Frelina, top gibi kıvrılıp sonunu bekleme dürtüsüne rağmen yana atladı ve çığlıkları sonunda kesildi.

"Çok üzgünüm." Raine'in gözleri tüm vücudunu taradı, sanki sadece kalbi kanamıyor gibi. "Çok üzgünüm," diye mırıldandı tekrar. "Ama biz yapamayız..."

Raine, Amalise'e dönüp, Zaddock'un soğuyan bedeninin üzerine eğilmiş olan onu elbisesinden tutup ayağa kaldırdığında, Frelina'nın boğazı kurumuştu.

"Beni dinle!" diye emretti Raine. "Çok üzgünüm, ama şu anda yıkılmamalısın. Yapamazsın!" Başını Frelina'ya çevirdi. "İkiniz de yapamazsınız!"

Elleri, artık ikisi de görülebilen ve tüm gemiyi gölgeye boğan iki karanlık gemiye uzandı, sonra parmakları tekrar her ikisinin kolunu da kavradı. "Paniklerseniz biz de öleceğiz!"

"Zaten öleceğiz! Bu savaşı kazanamayız!" Amalise bağıarak karşılık verdi, Zaddock'un buruşuk bedenine geri dönmeye çalışırken ağzından tükürükler sıçradı. "Onu öldürdüler... Onu öldürdüler..."

Frelina, Raine'in yüzünün solduğunu gördü. Raine, ikisini izlerken, parmak eklemleri beyazlaşacak kadar sıkı bir şekilde kollarını tutuyordu. Sonra bakışlarını gemilere ve sonunda etraflarına dağınık bir şekilde yayılmış askerlere çevirdi. Gemiler her santim yaklaştıkça, her birinin vücudundaki umut zerresi sanki çekiliyor gibiydi.

Raine küfür etmeyi bıraktığında Frelina daha da korktu.

Raine başını gökyüzüne kaldırıp kükrediğinde Frelina irkildi. Bu, öfke ve hayal kırıklığının ilkel bir sesi idi ve... evet, içinde derinlerde gizlenmiş bir korku da vardı. Raine'in altın ve yeşil gözleri onun gözlerine baktığında, Frelina da aynı duyguyu hissetti.

"Raine," diye fısıldadı Frelina, onu aniden kaybedecekmiş gibi hissederek, neredeyse güverteye düşecek gibi oldu. "Lütfen."

"Dayan! Sadece dayan!"

Elessia'nın sesi havadaki panik gerginliğini bozduğunda Frelina buna inanamadı ve bu, gözleri için neredeyse dayanılmazdı

Raine'den gözlerini ayırıp kız kardeşini Ydren'in üzerinde, Auphore'u yanlarında ve birkaç başka wyvern'i (biri mavi, biri gri ve diğeri mor) yarım daire şeklinde gemilerine doğru koşarken ve iki geminin onu ezmeye çalıştığını gördüğünde, bu onun için neredeyse dayanılmazdı.

"Eğilin!" Elessia, Frelina ve Raine ona bakarken bağırdı. "Eğilin lan!"

Ama Frelina hareket edemiyordu. Elessia'da çok yabancı, çok garip bir şey vardı, gözlerini ondan ayıramıyordu.

Bu ona Korina'daki o günü hatırlattı. Elessia'nın etrafında altın rengi bir ışık parlıyordu, saçları yüzünün etrafında uçuşuyordu, ama rüzgârın saçlarını uçurduğu gibi değil, sanki... başka bir şey gibi, bu dünyaya ait olmayan bir şey onun yanında koşuyor ve rüzgârın yönünü değiştiriyordu.

Gözleri şu anda saf altın rengindeydi, sanki büyüü tamamen aktive olmuş gibiydi ve gözlerinde, Frelina'nın kız kardeşi hakkında bildiği şeyle çok zıt görünen bir meydan okuma, bir isyan vardı.

Frelina'nın ruh taşı sayesinde parladığını bildiği Elessia'nın kolu artık sadece parıldamakla kalmıyordu; Elessia, Ydren'in sivri uçlarından birini tuttuğunda, yeni yapılmış bir fener gibi parlıyordu ve sanki yönlendirdiği wyvernler için bir işaret feneri gibiydi, etraflarındaki gemilerdeki tüm gözleri kendisine çekiyordu.

Ve etrafında ruhlar olmasa da — en azından Frelina'nın gözlerine göre — hava farklıydı. Hâlâ metalik bir koku, korku, panik ve bu savaşın uyandırdığı diğer duygularla dolu olan sert rüzgâr, Frelina'nın üzerindeki yelkenleri çirparken başka bir şey daha taşıyordu.

Bir öfke.

Bir hayal kırıklığı.

Bunun sona ermesi için bir çığlık.

İnsanların dinlemesi için bir kükreme.

Ve bunların hepsi... hepsi kız kardeşinden geliyordu. Dışlanmış, avlanmış, işkence görmüş ve öldürülmüş birinden.

Tüm bu güç, tüm bu isyan, Elessia'dan geliyordu.

Frelina, Raine onu ve Amalise'yi bir kez daha yere attığında hala ağzı açık kalmıştı ve bu son saniyede olmuş olmalıydı, çünkü bir sonraki anda sanki dünya etraflarında patlamış gibiydi.

Raine, üçünün etrafındaki her şey parçalanırken ikisinin de kalkmasına izin vermedi.

Ahşap çatladı ve gürültü çıkardı. Yelkenler yırtıldı. Çığlıklar başladı ve kesildi. Yılanlar tısladı. Su sıçradı. Frelina kulaklarını tekrar kapatabilmeyi diledi, çünkü sadece dinlemek, şu anda kaç kişinin wyvernlerin ağır bedenlerinin altında, görünüşe göre dışarı atabildikleri sıcak su akıntısının altında, hepsi de kız kardeşinin rehberliğinde, nasıl öldüğünü bilmekten neredeyse daha kötüydü.

Frelina, farkına vardığında yüksek sesli bir hıçkırık attı... Elessia bu olaydan sağ kurtulsa bile, hepsini bir kez daha kurtarsa bile, bu savaştan sağ çıkan kız kardeşi olmayacaktı. Birlikte büyüdüğü kız kardeşi olmayacaktı. Son birkaç ayda tanıdığı kız kardeşi olmayacaktı.

Bu yıkım? Bu cinayetler? Raine, Merrick ve Kerym'in zihinlerinde bunun insanlara ne yaptığını görmüştü, peki ya Elessia? Frelina, kız kardeşinin bunu kabul edebileceğinden emin değildi - bu gücü elinde tuttuğunu, bu kadar çok insanın ölümünün arkasında onun olduğunu kabullenebileceğinden emin değildi.

Elessia, Havlands'da ona zarar vermekten başka bir şey yapmayan üç ırk için kendini feda etmeye hazırdı.

Elessia, hiçbir şey istememişti — son savaştan sonra, hepsini kurtaran kişi olmasına rağmen, bir gram bile güç istememişti.

Elessia, sadece Merrick ve arkadaşlarını isteyen, dün gece herkesin onun yanında olmak isteyeceği kadar parlak bir gülümsemeyle gülümseyen.

Frelina, sağır edici gürültü kesildiğinde neredeyse fark etmedi.

Raine kalkıp Frelina ve Amalise'yi de yanında çekene kadar gözlerini açmaya cesaret edemedi.

Onları çevreleyen gemilerden veya Fae'lerden hiçbir iz yoktu. Frelina'nın kan olduğunu bildiği koyu sıvı ve birkaç parça tahta dışında dalgalarda hiçbir şey, az önce olanları ele vermiyordu.

Gemileri de hasar görmüştü, ama hala yüzüyordu ve Frelina, Elessia'nın güçlü sesiyle bir wyvern'den, az önce kaçmış gibi görünen başka bir gemiyi bu gemideki kurtulanları almaya çağırdığını duydu.

Elessia, Ydren'i Şu anda durdukları geminin kenarına ittiğinde hiç de az korkutucu görünmüyordu ve Frelina, kız kardeşinin gözlerinin Zaddock'un soğuk bedenini gördüğü anı görse de, hala parıldaayan gözlerinde hiç gözyaşı yoktu.

Bunun yerine, "Merrick'i gördün mü?" diye sordu.

Raine de konuşacak kelime bulamıyor gibiydi, ama Elessia başını salladı ve altın rengi gözleri keskin bir Şekilde etraflarındaki diğer gemilere kaydı. Gemilerin birçoğu, muhtemelen ateş kullanıcılarının karşı saldırısı nedeniyle, kalın siyah dumanla kaplıydı.

"Onu bulmam lazım." Elessia, gözleri Ydren'in menekşe rengi gözlerine dalarken boğazını temizledi. "O gemiye bin. Kimsenin sana yaklaşmasına izin verme. Korunman için geminin yanına iki wyvern göndereceğim, ama lütfen Loche, Ardow ve diğerlerini bulmaya alıŐ."

Elessia'nın sesi Frelina'nın beklediğinden çok daha sakindi — belki de Elessia'nın hala nefes alabilmesinin tek yolu olan bir odaklanma, bir direnti bu. Kız kardeşi omuzlarını düşük, sırtını dik tutarken, sesi de aynı Şekilde devam etti: "Ydren, Auphore, gidelim."

Kız kardeşi arkasını döndüğünde Frelina'nın gözünün ucunda bir Şey parladı. Altın ve mor wyvernler, en kötü savaşlardan biri gibi görünen bir yere yaklaşırken senkronize bir Şekilde yüzüyorlardı. Beş gemileri, Frelina'nın daha önce orada olmadığını düşündüğü bir kaya oluşumunun girintisine zorlanmıŐtı, ama Raine bağırıncaya kadar... "Hayır!" diye bağırıncaya kadar, Oakgard'ların Fae'lerinden birinin kargaŐada g vertelerine çıkmış olabileceğini fark etmedi.

Kuzgun saçlı Fae Şimdi bir direği kırıyordu, gözleri kız kardeşinin korumasız sırtına ve Elessia'ya daha iyi bir görüş sağlamak için dalgaların üzerinde yükselen genç wyvern'e kilitlenmişti ve Elessia'nın kalbinin tam ortasına nişan alırken Frelina'nın içinden sessiz bir çığlık yükseldi.

"Hayır!" Raine, Frelina tepki veremedenden onun yanından ayrıldı ve sanki dünya daha yavaş hareket ediyordu; bu da Frelina'nın, boğazından bir başka ölüm çığlığı kopmasına neden olan her anı görmesini sağladı.

Raine, sadece onun kadar güçlü bir Fae savaşçısının yapabileceği kadar hızlı bir Şekilde beş adım attı ve Elessia ile havayı kesen direğin arasına girdi.

Hazırlanırken kılıçları güverteye çarptı ve yansımaları Frelina'nın gözlerinde parladı.

Gözleri sadece bir saniye onun gözlerine takıldı, sonra tekrar öne odaklandı.

Ama bunların hiçbiri önemli değildi.

Direğin gücü çok fazlaydı ve huysuzluğu ve yalnızlığının altında yeniden hissetmekten korkan biri olduğunu fark ettiğinden beri sevdiği erkeğe ulaştığında... onun sağ göğsünü deldi.

Raine geriye doğru uçtu, gözleri boşaldı, aynı anda Frelina hayatında hiç çıkarmadığı kadar korkunç bir çığlık attı.

Kız kardeşi omzunun üzerinden başını çevirip Elessia'nın dehşete kapılmış gözlerine baktığında, Frelina o gün üçüncü kez güverteye çakıldı. Kan gölünün çok büyük olduğunu bilerek, ona doğru sürünerek yaklaştı, dudaklarından dualar, yalvarışlar ve aklına gelen her şey dökülüyordu.

Birkaç metre uzaktan bile bunu hissedebiliyordu.

Kızıl saçlı Fae'nin vücudunda artık mücadele gücü kalmamıştı. Onda yeniden uyandırmayı başardığı duygular artık yoktu. Geniş göğsünde artık hırıltı ya da kahkaha yoktu. Frelina ona ulaştığında yüzü buruştu ve Amalise arkasında kükrerken, hareketsiz vücuduna sadece yanağını dayayabildi.

Arkadaşına yardım etmeliydi.

İntikam almaya çalışmalıydı.

Ama Raine'in gözleri kapalı kaldığı için, Frelina sadece Amalise'in Fae'ye doğru koşmasını izleyebildi ve bir insanın sahip olamayacağı bir güçle sarışın, Oakgard'ların Fae'sine atladı ve onu da beraberinde güverte dışına, yılanlarla dolu sulara attı.

Bölüm 44

Loche

Venko ilk düşen oldu.

Loche, Ardow'un sevgilisinin adını haykırdığını duyduktan sonra arkasını dönmesine gerek bile yoktu, ama yine de döndü ve konsey üyesinin boynuna beyaz bir çarşaf (yelkenlerinin bir parçası) dolanmış halde yere yuvarlanmasını izledi. Sorumlu olan Oakgards'ın Fae'si, Loche'nin adamlarından biriyle savaşımaya devam ederken ona bir kez daha bakmadı bile.

Loche'nin arkasında hava akımı hissetti. Dönerek homurdandı ve gemilerine tırmanmaya çalışan Fae ile karşılaştı, onu atladığı korkuluktan itti ve gemilerinin etrafında dolaşan wyvern'in ağzına doğru fırlattı. Muhtemelen Lessia'nın emriyle, çünkü birkaç saat önce Ydren'in üzerinde onu görmüştü.

Kolları ağırlaşmıştı, ama artık arkadaşı olarak gördüğü sarışın tüccara bir kez daha bakmaya izin verdi. Ardow'un Venko'nun hareketsiz bedenine ulaşmak için mücadele ettiğini ve bunu başarmasının imkânsız olduğunu fark edince içini korku kapladı.

Gece çoktan gündüze dönmüştü ve Loche ilk birkaç saat ılık için yalvarmış olsa da, Ardow'un arkasına gizlice yaklaşan üç Fae'den haberi olmadığı artık çok açıktı ve Loche pişman olmuştu.

"Ardow, hayır!" Loche bağırarak yola koyuldu, ama Iviry'nin yumuşak sesi onu durdurdu.

"Ona yardım edemezsin," dedi ve bir Fae'yi o kadar sert tekmeledi ki, o ahşap korkuluğa tökezledi ve sonra onu itip, bağlanmamış saçlarına uzandığında onu ısırdı.

Silahları neredeyse bitmişti. Savaş başladığında o ve Iviry odalarından zar zor çıkabilmişlerdi ve gemileri

yıkılmıştı, ama askerleri ve Iviry'nin muhafızlarından biri onları suda görmüş ve bu gemiye çekmişti.

Loche'un gözleri Ardow'dan Iviry'ye, sonra tekrar Ardow'a kaydı ve ilk kılıç Ardow'un arkasında savrulduğunda, naip tekrar bağırdı: "Arkan! Ardow, arkan!"

Ama çok geçti. Ardow sendelediğinde kahverengi gözleri Loche'nin gözlerine takıldı ve Loche, düşerken gözlerindeki bakışı, acıyı ve öfkeyi asla unutmayacağını biliyordu.

Ardow güverteye düştüğünde göğsü hala hareket ediyordu, ama kendini savunmak için hiçbir şey yapmadı; sadece, başka bir kılıç onu delirken, çok uzakta yatan sarışına kirli, yürek parçalayan elini uzattı. Sonra bir tane daha.

Uzatılmış eli gevşeyene ve kahverengi gözleri artık hiçbir şey görmeyene kadar.

Dün dans edip içip birbirlerini seven iki adam yeniden bir araya gelene kadar.

"Siktir!" diye bağırdı Loche, bu savaşın acısından kurtulmanın mümkün olup olmadığını merak ederek.

Baktığı her yerde insanlar düşüyordu. Fae, insan ya da şekil değiştiren olmaları fark etmiyordu. Çok fazla ölüm vardı.

Rüzgarda kokusunu alabiliyordu. Etrafında hala nefes alan insanların gözlerinde görebiliyordu. Diğer gemilerden duyabiliyordu — ateşin, çığlıkların ve sürekli kırılan ve kırılan ahşabın sesinin üstünde bile.

Loche tekrar çığlık attı, üzerlerinde asılı duran çok berrak gökyüzüne çarpması gereken bir öfke çığlığı.

Bunu kazanamayacaklardı.

Loche, Iviry'nin gözlerine baktı ve nadir bir rahatlama anında ona doğru koştu. İkisinin de kalbi parçalayan bir çığlık havada yankılandığında, ikisi de döndü. Loche bu çığlığı ruhunda hissetti, keskin tırnakları sırtında aşağı doğru sürüklendi.

Bir wyvern, Oakgardların gemilerinden birinin devasa direklerinden biri tarafından delinmişti ve ailesi hep bir ağızdan çığlık attı; bu çığlık, sadece Lessia'nın onların acısına katıldığını gösteren, ham bir insan sesiydi.

Yeşil wyvern birkaç kez seğirdi, sonra vücudu yuvarlandı ve Loche'nin

Elbow'daki eski kraliyet koleksiyonunda gördüğü inciler gibi parıldayan yumuşak karnını ortaya çıkardı ve sonra batmaya başladı.

Uzakta daha fazla çığlık duyuluyordu ve Loche, gemilerin etrafında biriken gri dumanın içinden göremiyordu, ancak gemilerinin etrafında yüzen wyvern'in çığlıklarından, daha fazlasının öldüğünü anladı.

Çok gereksiz. Çok gereksiz.

Iviry kollarıyla ona sarılmasa da - belki de kanın cildini saçlarıyla neredeyse aynı renge boyaması yüzünden - dün gece yaptığı gibi karşılık verdi. Sanki açlıktan ölüyordu ve Loche onu tatmin edebilecek tek şeydi. Dün gece o kadar çok sevişmişlerdi ki, Loche onunla baş edemeyeceğinden biraz endişelenmişti, ama sonra kollarının arasına kıvrılıp onu sevdiğini bir kez daha fısıldamıştı.

Dün gece o kadar çok sevişmişlerdi ki, Loche ona yetişemeyeceğinden biraz endişelenmişti, sonra Iviry kollarının arasına kıvrılmış ve onu sevdiğini bir kez daha fısıldamıştı.

O da onu öyle tutmuştu — ikisi de uyumuyordu, sadece birbirlerinin varlığını, yalnız olmadıklarını takdir ediyorlardı.

Geri çekilen Iviry'nin keder dolu gözleri onun gözlerine bakarak yumuşak bir sesle sordu: "Birlikte mi?"

Loche başını salladı.

Birlikte öleceklerdi. Onu hayatta tutmak için son nefesine kadar savaşıyordu, çünkü bu savaşı kazanırlarsa, Loche olmadan da Havlands'ı yönetmeye devam edebileceğinden şüphe duymuyordu, ama iş o noktaya gelirse, başka çare kalmazsa, son ana kadar ona tutunacaktı.

Geçtiğimiz haftalarda birbirlerinden uzak kaldıkları günleri bile pişmanlık duymuyordu.

O zaman burada olmazdı.

Şu anda hissettiği şeyleri hissetmezdi.

En değerli şeyi başka birine emanet etmezdi. Halkını. Ülkesini.

Daha iyi bir dünya yaratma sözünü.

Iviry, onun aklının nereye gittiğini anlamış gibiydi, çünkü ona gülümsemeye çalışırken bile mavi gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ben de sana güveniyorum. Ben çok..."

Cümlesini bitirmeye vakti olmadı, çünkü biri "Dikkat et!" diye bağırdı ve Iviry ondan koparıldığında Loche'nin sırtından soğuk bir ürperti geçti ve ona uzanırken güverteye çarptı.

Ayağa fırlayarak, ikisinin arasında büyük, siyah bir kedinin dolaştığını fark etti. Iviry ona tıslarken, kuyruğunu sinirli bir şekilde ileri geri sallıyordu. Fae, parmaklarını gerginleştirerek, o karanlık, kötü gözleri tırmalamaya hazır bir kedi gibi görünüyordu.

Loche kendi kendine küfretti. Ama nedense... şaşırmamıştı.

Lanet olası annesi gelmişti.

Loche ve Iviry, birinin Oakgardların Fae'lerine haber verdiğini çabucak anlamışlardı ve o da başından beri lanet olası şüpheleri vardı, ama... annesini, diz çökmeyen Oakgardların Fae'leriyle birlikte o mahzende çürümeye bırakmışlardı.

Nasıl çıkmıştı oradan? Ve yabancı Fae'lerin onları bulmasının sebebi oysa, neden Havlands'daki herkese düşman olmuştu? Hem de casuslarının hiçbiri fark etmeden?

Tanrılar, hayatında hiç kimseyi bu kadar nefret etmemişti. Asi lider...

Kızın siyah gözleri onun gözlerine dikildiğinde dilini şaklattı. Kız asil birisi değildi. Vücudunda saygı duyulacak tek bir kemik bile yoktu. Kız, şekil değiştirenler için yeni bir dünya olduğuna inandığı için savaşıyordu. Bunu kendisi için yapıyordu. Güç için. Lanet olası intikam için.

Loche, kadından gözlerini ayırmayı reddederek yüzünde keskin bir gülümseme yaydı.

"Sen ve ben aynı değiliz," diye kediye tükürdü Loche. "Sen benim annem değilsin. Asla da olmayacaksın. Ve bugün öldüğünde... Kimsenin bir daha senin adını ya da takma adlarını ağzına almamasını sağlayacağım."

Devasa kedi ona kükredi, ama Loche sadece gözlerini devirdi. Sözlerinin doğruluğunu biliyordu. Önündeki bu... şey... onun için *hiçbir şey* ifade etmiyordu. Onun için *hiçbir anlamı yoktu*.

O , berbat hayatının bir döneminde onu taşımış olabilir, ama hepsi o kadardı.

O anda hissetti. Annesinin gölgesinden nihai olarak kurtulduğunu.

Artık ışığa adım atma zamanı gelmişti ve o ışık, her aradığında mavi gözleriyle onu bulan ve bir gün aynada kendine bakmak istediği gibi ona bakan ateşli Fae'ydi.

Kedi tekrar tısladı ve Loche annesinin ağır adımlarıyla hareket etti, gözleri annesinin gözlerinden ayrılıp silah olarak kullanabileceği herhangi bir şey aramaya başladı, Iviry de annesinin diğer tarafında aynı şeyi yapıyordu.

Kedi, onlar boşuna aramaya devam ederken takip etmeye devam ederken, Meyah'ın zihninde kıkırdadığını neredeyse duyabiliyordu.

Kedinin kalın kirpikleri titreyerek gözlerini kırptığında, karanlık bakışları *"Ben kazanacağım"* diyor gibiydi. *Sen öleceksin, ben yaşayacağım ve ben kazanacağım.*

Iviry de benzer bir şey hissetmiş olmalıydı, çünkü o kadar şiddetli bir şekilde hırladı ki, Loche bile durdu.

Öfkeli karısına başını salladı, ama bu onu sakinleştirmek için pek işe yaramadı. Karısı hırladı, "Bundan kurtulamayacaksın, seni kaltak. Loche haklı, biliyorsun. Sen ona hiç benzemiyorsun. Sen sadece utanç verici bir insansın ve biz seni bu lanet dünyadan sileceğiz."

Başka koşullar altında, Iviry'nin annesine orospu demesini zevkle dinlerdi, ama şu anda? Sayısız saatler süren savaştan sonra yorgun düştükleri, ikisi de yaralandıkları ve bu savaşın sonu görünmediği bir anda? Ve kendilerini koruyacak hiçbir silahları olmadan?

Hayır. Loche bir adım öne çıktı, Iviry devam etti: "Sen bir korkaksın, Meyah. Senin hakkında her şeyi duydum. Oğlunu terk etmek? Onu manipüle etmeye çalışmak? Onu öldürmeye çalışmak? Senin için utanç duyuyorum. Halkına bak! Hepsi *senin* için seni terk etti!"

"Iviry," diye uyardı Loche, büyük kedinin sırtındaki tüylerin öfkeyle diken diken olduğunu görerek. "Iviry, yeter artık..."

"Hayır! O neyi kaçırdığını bilmeli!" diye bağırdı, vahşi gözleri bir anlığına onun gözlerine takıldıktan sonra tekrar annesine döndü. "Sen her şeyi mahvettin, Meyah. Loche, benim tanıştığım en güçlü, en cesur, en sadık ve en şefkatli insan ve ben neredeyse üç yüz yaşındayım! Sen onunla aynı havayı solumayı hak etmiyorsun

aynı havayı solumayı hak etmiyorsun ve onu öldürmeyi kesinlikle hak etmiyorsun."

Iviry'nin ne yaptığını biliyordu. O, sadece isyancılarla savaştıkları gemide değil, Korina'da da, onun annesini öldüremeyeceğini görmüştü.

Şu anda? Iviry, Meyah'ı *peşinden* gitmesi için kışkırtmaya çalışıyordu, böylece onun yerine annesini öldürebilirdi. Loche'nin elleri sıkıştı ve kanlı ve kirli güverteyi bir kez daha silah var mı diye aradı, ama etraflarında hiçbir şey yoktu, gemi sadece ölümle kaplıydı.

Askerlerinden hiçbiri hayatta değildi. Ardow ve Venko'nun yanına, birkaç metre aralıklarla siyah maskeler ve cesetler dağılmıştı.

Oakgardların Fae'leri Meyah'ı kendi haline bırakmaya karar vermiş gibi görünüyordu: Kendi gemilerini tehdit eden gemi, çığlıkların en çok duyulduğu yere doğru yöneldi.

Hava bir saniye için duruldu ve bu, annesi Iviry'nin peşinden giderken aldığı tek uyarıydı.

Loche korkuyu bildiğini düşünüyorsa, annesinin Iviry'nin yanından bir parça et koparmasıyla karşılaştırılabilecek hiçbir şey yoktu. Karısının, lanet olası eşinin çığlığı, Loche'un vücudu önce ısınırken sonra tekrar soğurken duyabildiği tek şeydi.

Kalbinde hiç bilmediği bir öfke başladı ve her uzvuna yayıldı, sanki yanıyormuş gibi hissedene kadar.

Meyah, Iviry'ye tısladı. Fae, yan tarafına bastırıldığı elinden kan fışkırırken geriye doğru topallıyordu. İçindeki öfke, uyanıkkenki tüm düşüncelerini ve tepkilerini tüketmemiş olsaydı, Loche havayı delen kükremeye irkilirmiş. Bu kükreme kendi boğazından çıkmıştı, derinlerinde uykuda olan, uyanmak istemeyen bir şeyden, ama şimdi büyük altın pençeleriyle ileri atılırken kaslarını, derisini ve etini yırtıp geçmişti.

Annesi başını ona doğru çevirdiğinde, geniş gözlerinde kendi yansımasını gördü.

Bir aslan, daha önce sadece bir kez, Ello'u beyaz kalesinin mahzenlerinde saklanan bir postunu görmüştü — gri gözleri yarık gibi daralmış ve dişleri

bir zamanlar kolları kadar uzun olan dişleri olan bir aslan — havada sıçradı ve annesinin gördüğü son şey, onun üzerine atlamasıydı.

Artık Loche değildi. Ne naip, ne insan, ne de erkekti. O bir aslandı, hayvanın içgüdüleri zihnini tamamen ele geçirmişti ve dişlerini annesinin açıkta kalan kedi boynuna geçmeden önce bir kez daha kükredi, bir saniye bile tereddüt etmeden annesinin boğazını parçaladı.

Demir ağzını doldurdu ve annesinin artık insan bedeni ağzından düşerken tükürdü ve tısladı, keskin pençeleriyle pençeledi, kanlı güverteye düşmeden önce, içinde bir parça bile hayat kalmadığından emin olmak için

—sonra annesinin ayağını ağzına aldı ve kırık bedenini denize attı.

Loche — ya da aslan, tam emin değildi — tekrar kükredi, bu ses wyvern'in savaş çığlıklarıyla eşlik etti ve hayatta kalan birkaç şekil değiştiren, hangi formda olurlarsa olsunlar, ruhları bir şekilde onun ruhunu hissederek karşılık verdiler. Etrafındaki ölümler için, içinden geçen ve onu saran enerji için ve aslanı yenilgiye uğratana ya da son düşmanını da öldürene kadar öldürmeye devam edeceği insanlar için kükredi.

Bir el Loche'nin yelesine dokundu ve o kocaman kafasını çevirip Iviry'nin mavi gözlerine baktı. Ne yaptığını bile anlamadan, onu kucakladı, boğazından yumuşak bir homurtu sesi çıktı ve o kafasını salladığında, Iviry ona gülümsedi — gerçekten gülümsedi.

Karısı onun ne istediğini anlamıştı. Lessia'dan bile daha uzun boylu olmasına rağmen, Loche karısı sırtına tırmanırken bunu neredeyse hiç hissetmedi. Karısının öfke dolu çığlığı, Loche'un bir sonraki savaş çığlığıyla karışarak, hassas kulaklarında mükemmel bir uyum oluşturdu. Loche kendini gemiden attı ve uzun bacaklarıyla tüm gemilerin toplandığı yere doğru koştu.

Iviry, onları izleyen wyvern onun tarafına geçince başının üzerine eğildi. "Hadi lanet olası düşmanları öldürelim, kocacığım" diye fısıldadığında, onu hiç bu kadar sevmemişti.

Bölüm 45

Lessia

Ydren yorgundu.

Lessia, wyvern'in gemilerden gelen dalgalardan kaçmak için yaptığı her dönüş ve virajda, ayrıca Oakgard'ların onlara attığı odun ve diğer şeylerde bunu hissetti.

Menekşe rengi wyvern çok cesurca savaşıyordu, Lessia'nın Merrick'i aramak için elinden geleni yaparken Auphore'u bile tam bir yorgunluğun eşiğine getirmesine rağmen tek bir ses veya şikayet bile çıkarmamıştı.

Her geçen dakika hareketleri daha da yavaşlayan sadece Ydren değildi. Lessia, her wyvern'in yavaşladığını hissedebiliyordu ve bazılarının hayatını kaybetmesinin sebebinin bu olduğunu biliyordu. Ayrıca, onun için ölene kadar savaşacak olan bu yaratıklarda başlayan ölümlerin, yorgunluğun ve korkunun arkasındaki kişinin kendisi olduğunu da biliyordu.

Zihninde çok net olan bağlar titriyordu, ama bunun nedeni savaş alanında geçirdikleri saatler değil, Lessia ve Merrick'i hayatta tutmak için savaşmalarıydı.

Wyvernler, Lessia ve Merrick ölmediği için ölüyorlardı. Lessia gözlerini kırıp 'ı uzaklaştırdı gözyaşları tehdit ediyordu kör onu,

Ydren yumuşak bir inilti çıkardığında boğazına düğümlenen hıçkırıkları yutmaya çalışıyordu. O anda parçalanacakmış gibi hissettiğinde parmakları Ydren'in dikenlerini sıktı.

Sanki Zaddock'un kırık ve soğuk bedeninin zihninden çıkmaması yetmezmiş gibi.

Sanki Raine düştüğünde kız kardeşinin çığlığı kulaklarında hala çınlamaya devam ediyormuş gibi.

Sanki Amalise'in kendini ölüme atarken boş bakışları gözlerinin önünde parıldaması yetmezmiş gibi.

Sanki tanıdığı ve sevdiği diğer ruhların etrafında hayatlarını kaybetmelerini hissetmek yetmezmiş gibi.

Sanki önlerinde gemilerin çarpıştığı yangınlar ve kaos, ve bu savaşı hızla kaybettikleri gerçeği yetmezmiş gibi.

Henüz çökmemiş olmasının tek nedeni, içindeki o garip çekim, Merrick'in ölmediğini söyleyen, bu korkunç savaşın... sadece başlangıç olduğunu hissettiğinde tüylerini diken diken eden o çekimdi.

Merrick'in ona ihtiyacı vardı. Arkadaşlarının ona ihtiyacı vardı. Havland'ların ona ihtiyacı vardı. ona ihtiyacı vardı.

Bu yüzden devam etti. B o gözündeki düğümü zorla bastırarak, wyvernlere, düşman hatlarındaki zayıf noktaları bulup her fırsatta saldırarak, kendisinin ve Ydren'in yüzdüğü yerde düşen yüzlerce cesedi düşünmemeye çalışarak, ellerinden geldiğince gemileri parçalamalarını emretti.

Şu ana kadar, savaşın çoğu, sudan yükselen büyük bir kaya oluşumunun bulunduğu sol tarafında toplanmıştı. Havlandların kalan gemilerinin çoğu bu kayaya doğru itilmişti ve sert taş ya da diğer tüm yönlerden onları çevreleyen Oakgardların gemileri tarafından parçalanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Ancak Havlandlılar hala cesurca savaşıyordu ve Oakgardların Fae'lerinden gelen çıgıklardan, onların da öldüğü ve düştüğü anlaşılıyordu. Lessia, bununla belli bir Ölüm Fısıldayanının ilgisi olduğundan emindi.

"Bir kez daha savaşacak gücün var mı?" diye fısıldadı Ydren'in başının üzerine eğilerek, wyvern'in yumuşak bir çıgık atarak Lessia'nın endişesini yatıştırmaya çalıştığına inanamadan.

Sonuna kadar savaşacağız, Elessia, diye araya girdi Auphore.

Diğer wyvernlerin de aynı fikirde olduğunu hissetti - ruhunu saf bulduktan sonra ona olan bağları çok güçlüydü - ama Auphore'un altın rengi gözlerine bakınca sesi kırıldı. "Ben... senin ölmeni istemiyorum. Senden zaten çok şey istedim... çok şey."

Biz de ölmek istemiyoruz, diye cevapladı Auphore, önlerindeki kaosa doğru ilerlerken. Ama bazen değiştiremeyeceğimiz şeyleri kabul etmeliyiz ve seni takip ettiğimizde neler olabileceğini biliyorduk... Yine de yaptık. Bu dünya... senin ve arkadaşlarının uğruna savaştığı bu daha iyi

yer... fedakarlık gerektirecek. Yeni bir yol açmak için, bildiklerinizi geride bırakmalısınız: yazın yılanların derisini değiştirdiği gibi, ya da uyanmalısınız, kabus sandığınız şeyden uyanmalı ve bunun başından beri gerçek olduğunu anlamalısınız — ama bilinmeyen her şeyin kötü olmadığını da.

Lessia, gözleri yaşlarla dolduğunda gözlerini ileriye doğru çevirdi ve bulanık bakışlarını ortadaki Havlandların gemisine sabitledi. Orada, geminin üzerinde uçan gümüş rengi bir şey gördüğünü sandı.

Auphore haklıydı. Bu savaşı kazansalar bile, dünyası ve içindeki insanlar asla eskisi gibi olmayacaktı. O sadece... bunu kabul etmek istemiyordu. Dün geçirdiği mükemmel gecenin, bazı arkadaşlarının gülümsemesini son kez gördüğü gece olabileceğini, vicdanında öldürdüğü yüzlerce ruhla yaşamak zorunda kalacağını, bir daha aynaya bakıp Rantzier'in karanlığını görmeyeceğini, bu karanlığın onu yıkım yolunda tutan şey olduğunu kabul edemiyordu.

Etrafındaki sesler yeniden duyulmaya başlayınca başını salladı ve gözleri bir kez daha o gümüş parçasını buldu.

O Merrick'ti ve hayatı için savaşıyordu.

Çok az kişinin yetiştirebileceği bir hızla hareket eden Merrick, ellerinde iki kılıç çeviriyor, tek başına Oakgards'ın Fae'lerinin iki gemisini kendi gemilerinden uzak tutuyor, pruvayı tutarken arkadaki Fae'lere emirler yağıdırıyordu.

Vuruşları savuşturma, kafaları kesme ve kendisine atılan her hançer ve oktan kaçma şeklindeki vahşiliğinde güzel bir şey vardı. Gözlerini ondan ayırmak imkansızdı.

Lessia, onun ve kardeşlerinin tüm Havlands ve ötesinde korkulan kişiler olduğunu biliyordu; bunu son savaşta görmüştü. Ama onu şu anda izlemek? Hiç böyle bir şey görmemişti.

Merrick, onun kendisini tamamen kabul etmesine, ondan asla korkmamasına, yapması gerektiğini düşündüğü şeyi yaparken asla başka yere bakmamasına her zaman şaşıırırdı.

Ama ona göre... bu çok açıktı. O, istediği için değil, mecbur olduğu için Ölüm Fısıldayan olmuştu. Eğlence için öldüren amcası gibi değildi, hatta savaş zamanında lider olarak saygı görmek için öldürmek zorunda kalan Loche

ve Iviry gibi değildi, onlar savaş zamanında lider olarak saygı görmek için öldürmek zorunda kalmışlardı.

O, bir şeye inandığı için savaşıyordu ve bir şekilde, şans eseri, inandığı şey Lessia'ydı.

Ello'da, iç çekip homurdansa da onu eğitmeye zorladığında bunu hissetmişti.

Midhrok'ta onu bir arada tuttuğunda da bunu tekrar hissetmişti.

Aralarında olanları anlaması için zamana ihtiyacı olduğunu bildiği için ondan uzak durduğunda da bunu hissetmişti.

Peki şimdi? Şimdi, onun kılıçlarının her vuruşunda ve her kesisinde bunu hissediyordu. O, onun hala dışarıda olduğuna inanıyordu, bu yüzden Merrick hala içindeki son damla enerjiyle savaşıyordu.

Yabancı Fae onun etrafından bir yol bulmaya çalışırken, eşinin hırıldayıp tısladığını duydu ve tek bir tanesinin bile geçmesine izin vermezken, gözleri yanlara, önündeki gemilerin arkasına ve zaman zaman arkasına kayıyordu ve o bunu biliyordu.

Onu arıyordu. Her zaman onu arıyordu.

Gözleri onun gözlerine kilitlendiği anda, sanki dünya durmuş gibiydi.

Kehribar rengi gözleri onun gözlerini yudumlarken dans eden gümüş rengi girdapta boğulabilirdi. İki kez okla vurulsa bile gözlerini ondan ayırmazdı. Wyvernlerin altında öldüğünü hissetse bile bakışlarını ondan ayırmazdı.

Ama sonra Merrick çığlık attı, gözleri gece kadar karardı ve Ydren bir şey hissetmiş olmalıydı, çünkü wyvern kendini yana attı ve Lessia'yı neredeyse fırlatacaktı. Auphore onu takip etti ve Lessia bir saniye sonra, içindeki tüm bağların dehşetle titrediğini fark etti.

Üç gemi pusuda bekliyordu ve şimdi hızla wyvernleri ve onu çevreliyorlardı.

Onların geleceğini biliyor olmalılar, tam da bu senaryo için hazırlık yapmış olmalılar, çünkü pruvadaki Fae'ler birbirlerine sırtarak askerlerine yakalayabildikleri tüm wyvernleri yakalamaları için bağılıyorlardı.

Lessia, Merrick'e tekrar bir bakış attı ve bir an için hayal kırıklığı ve şaşkınlık yüzünü kapladı,

kemiklerine kadar ürpertti.

Sonra Fae savaşıcıı tekrar döndü ve o, yakasından tuttuğu Fae'yi tanımadı, ama Merrick'in emir verirken nasıl göründüğünü biliyordu ve Fae, bayılacakmış gibi solgunlaşırken, etraflarına su akarken, Lessia fark etti ki...

Merrick de hazırlıklıydı.

Fae'lerin planladığını görmüş olmalıydı. Bu yüzden daha önce onun için gelmemiştı. Bu yüzden tek başına savaşıyordu. Şimdi bir dalga yaratan bu Fae'yi koruyordu — Rioner'in geçen sefer isyancılar ve insanlar için gönderdiği kadar büyük bir dalga

— Lessia'yı ve etrafındaki tüm wyvernleri çevreleyen bir dalga yarattı.

Su yükselirken, gökyüzüne doğru yükselen uzun duvarlar, Lessia Merrick'in gözlerine bakmaya devam etti. Ama onlara doğru gelen gemilerden gelen çığlıklar kulağına ulaştığında, sanki su kullanıcısı su duvarını boğazına göndermiş gibiydi.

"Gümüş saçlı Fae'ye ulaşın!" diye bağırdı bir erkek ve Lessia, gemilerin rotasını tekrar değıştirdiğini görmek için tam zamanında Merrick'in gözlerinden bakışlarını ayırırken yeşil gözleri bir anlığına gördü.

"Herkes! O ikisini yok edin!" diye bağırdı adam. "Başka kimse önemli değil!"

"Hayır!" diye bağırdı ve Ydren'in dalganın üzerinden atlamasını veya dalganın altından yüzmesini sağlamaya çalıştı.

Sonra Auphore'un emri zihninde yankılandı.

Hayır. Auphore'a birkaç başka wyvern daha katıldı ve Lessia ile Ydren'i yerinde tutmak için etraflarını sardı. O sırada Lessia, gemilerin uzaklaştığını duydu, lanet olsun, duydu. *O senin onu kurtarmanı istemiyor.*

"Ne diyorsun sen?" diye bağırdı Lessia, ama o cevap vermeden önce, Auphore'un suçlu gözlerine bakarak gerçeğı anladı.

Bizi seni korumaya söz verdirdi. Eğer sen ya da o arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsak... seni kurtarmamız gerekiyordu.

O lanet olası...

Lessia, panik, dehşet ve öfkenin içini kapladığı, Korina'da olduğu gibi vücudunu kontrolünü kaybetme hissini onu sardığı o garip duyguyla başını gökyüzüne doğru eğerek hayal kırıklığını haykırdı.

Kontrolünü kaybetme hissi, Korina'da olduğu gibi vücudunu ele geçirdi.

Onları esir tutan suya baktığında, etrafında ruhlar duruyordu ve bu onu şaşırtmadı. Ancak onu şaşırtan, çığlığını kesen şey... ona bakışları, o kadar karışık bir üzüntü ve gururla doluydu ki, buna dayanamadı.

"Ardow," diye fısıldadı, arkadaşı ona gülümserken. "Hayır..."

Tek başına değildi.

Venko onun yanında duruyordu ve onların yanında... Amalise ve Zaddock ellerini kaldırdığında Lessia'nın dudaklarından boğuk bir hıçkırık patladı, sarışın arkadaşı başını sallarken çok üzgün görünüyordu.

Raine diğer tarafındaydı ve gözyaşlarıyla dolu gözleri ona bakarken, ondan hiç hissetmediğı bir sakinlik havada dalgalanırken, tekrar çığlık atmak istedi.

"Neden?" diye fısıldadı. "Neden sen?"

Frelina bunu atlatamayacaktı. Lessia dün gece onları birlikte görmüştü. Eş olmayabilirlerdi, ama belki de bu yüzden bağları daha güçlüydü. Acı, keder ve savaşlar boyunca birbirlerini seçmişlerdi. Ve şimdi Raine gitmişti...

O isyan, o vahşi öfke, yine göğsünü parçaladı ve Lessia, gözlerini suya dikip, hiç görmediğı kadar parlak altın rengi parıltıyı izledi.

Enerji dolu biriydi. Hayat doluydu. O... Lanet olsun, o kadar kızgındı ki.

Neden ölmek zorundaydılar? Neden o hala hayattaydı? Neden hala o lanet çekiciliğı hissediyordu, ona bir şeylerin eksik olduğunu söyleyen çekiciliğı?

"Ne var?" diye etrafındaki ruhlara bağırdı. "Benden ne istiyorsunuz?"

Merrick'in ailesi şimdi Raine'in yanında duruyordu ve Lessia onlara da bağırdı. "Neden karar verme hakkı onda? Neden o yaşayamıyor da ben ölüyorum?"

Onlar sadece başlarını salladılar.

"Neden benimle konuşmuyorsunuz?" Lessia'nın sesi, Thissian'a bakarken kalbi gibi kırık ve sert çıkıyordu. "*Neden?*"

Gözleri, Rioner'in o gemide grubu rehin aldığı zamanki gibi görünüyordu. Dudakları hareket etmese de, babasının öldüğüne inanmayı reddettiğinde söylediği sözler zihninde yankılanıyordu.

Bana bak!

Bana bak!

Bana bak!

Bu bir hayal değil,

Elessia. Bu bir hayal

değil, Elessia. Bu bir

hayal değil.

Gözleri kendi yansımasına geri dönerken yavaşça gözlerini kırptı.

Bu bir hayal değildi. Bu... bu gerçektir. Ama bunu zaten biliyordu.

Değil mi?

Kendine baktı — su aynasındaki görüntüsünü gerçekten içine çekti — ve ona bakan şey, cildinde bir akım yarattı.

Ydren'in tepesinde, Lessia parlıyordu. Sadece ruh taşından gelen kolu değil, tüm varlığı, cildi parlaklığıyla altınla kaplanmış gibi görünüyordu.

Burada rüzgâr yoktu, ama saçları yine de yüzünün etrafında dalgalanıyor, neredeyse altın bir taç gibi görünüyordu. Amcasının öldüğü, denizin dibine batırılan taç gibi değil, daha koyu, Merrick'in ona hediye ettiği çiçeklerden yapılmış taç gibi, ama yaklaşmaya cesaret eden herkesi batıracak dikenleri ve dalları olan bir taç.

Peki ya etrafında? Bir wyvern ve ruh ordusu, onun emirlerini bekliyordu. Gözlerini başka yere çevirme dürtüsü onu neredeyse tüketiyordu, ama Thissian'ın sesi diğer tüm sesleri bastırdı. *Bana. Bak. Bana. Bak. Bana. Bak.*

Ve o da baktı. Hayatında ilk kez, Lessia baktı —gerçekten bakışlarını ona diken kişiyi izledi— tüm duyularını, duygularını ve hislerini etrafını sarmalamasına izin verdi ve onu yıllardır kaçındığı şeylerle yüzleşmeye zorladı.

Gözlerinin önünde, suda yansıyan görüntü bozuldu, hiç bilmediği anıları o kadar hızlı bir şekilde parladı ki, neredeyse yakalayamadı.

Lessia, Merrick'in kralın borcunu ödemesini istediğini söylemeye geldiği o gece, kalabalık tavernada kendine bakıyor, parlayan gözlerinden nefret ediyordu.

Merrick, Rioner'ın emriyle ona zarar verdikten sonra, evindeki aynada gördüğü morarmış yüzü, o gün ilk darbeye onu bayılttığı için aslında onu bağısladığını kabul etmek istemiyordu.

Raine'in evindeki aynada, Merrick arkasında durmuş, elbisesini giymesine yardım ediyor, soğuk parmakları altında cildi diken diken oluyordu — o gece, içinde bir şeyin onu arzuladığını zaten biliyordu, ama bunu çok derinlemesine incelemek için cesareti yoktu.

Merrick'in tuniğini giyen Lessia, Loche'un aynasında kendine bakarken, hayatında ilk kez evinin nerede ve kiminle olduğunu biliyordu, ama bunu kendine itiraf edemiyordu.

Aynalar Gölü'nün sıradaki görüntüleri geldiğinde gözlerini kırpmaya cesaret edemedi.

Etrafındaki, üstündeki ve altındaki tüm çarpık yüzler, eğer isteseydi, başından beri ona aitti. Lessia, bugün gördüğü, meydan okuyan yüze odaklandı ve başka bir ses zihninde yankılandı.

Güç peşinde olmayan, kraliçe olmak istemeyen, gölgeleri yöneten birine ihtiyacımız vardı.

Parmakları avuç içlerine o kadar sıkı kıvrıldı ki, tırnakları derisini parçaladı.

Ve aniden Ydren'in tepesindeki kendi görüntüsü geri geldi, her ruh ve wyvern eskisi gibi aynı yerdeydi, savaş sesleri tekrar kükreyen suyun üzerinden ona ulaşıyordu.

Bu gerçektir. Ama... diğer görüntüler de öyleydi.

Şu anki görüntü bile... tanrıların istemediği karanlık kraliçe gibi görüldüğü görüntü.

Lessia gözlerini Auphore'un özür diler gibi bakan gözlerine çevirdi. Ne demişti?

Yeni bir yol açmak için, bildiklerinizi geride bırakmalısınız: yazın yılanların derisini değiştirdiği gibi onlardan kurtulun ya da uyanın, kabus olduğunu sandığınız şeyden uyanın ve bunun başından beri gerçek olduğunu fark edin — ama bilinmeyen her şeyin kötü olmadığını da.

Uyanın.

Uyanması ve farkına varması gerekiyordu... her şeyin başından beri gerçek olduğunu.

Auphore'un sözlerini Aixle'in sözleri izledi.

Bazen yansımamızın bize söylediklerini kabul etmeliyiz... o yansıma gölgeler, karanlık ve hiç istemediğimiz bir hayattan ibaret olsa bile.

Kerym'i ele geçiren o şeyin hatırası zihninde parladı ve tanrılar kendi armağanlarını çarpıttıklarını söylemeden hemen önce ona söylediği sözler. *Eşin bir keresinde sana sihrin, onu kullanan kişi tarafından şekillendirilebilen bir güç olduğunu söylediğinde haklıydı. Bu, ruhundan gelen bir armağan. Topraktan. Karanlıktan ve ışıktan. İhtiyacın olan kaynaktan. Değer vermeli ve saygı duymalısın. Ondan korkma, çocuğum.*

Korkma. Dudakları açıldı ve Lessia, Merrick'in ebeveynlerine baktığında, neden ona hayata tutunan kişiyi bulmasını istediklerini anladı.

Beş kraliçe. Onları kurtarmak için uyanmış beş kraliçe olmalıydı

Ondan başka bir kraliçeyi uyandırmasını istememişlerdi. kendisini uyandırmadığını fark etmesi için başka bir kraliçe bulmasını istemişlerdi.

Gözleri önündeki altın rengi gözlere saplanmıştı, her zamanki gibi onu etkilediği zamanlarda hissettiği sıcaklık hissi içinden geçiyordu ve kendini itiraf etmeye zorlarken yüksek sesle konuştuğundan emin değildi:

O yarı Fae'ydi.

Yarı insandı.

İki harika ebeveynin kızı ve kötü bir kralın yeğeniydi.

Merrick'in eşi ve karısıydı. O yeterliydi.

Kabul edilmişti.

Seviliyordu.

Peki ya kraliçe olması gerekiyorsa?

O zaman kraliçe olacaktı.

Güç onun içinde yükseldi, bağlarını aşarak uçtu ve ölü ya da diri, ona şiddetle bağlı olan her bir ruhu hissedebildi, öyle ki mor wyvernin tepesinde başladı. Ama tereddüt etmedi, çünkü arkadaşlarını hissetti — en güçlü bağlar, resmi bir bağ olmasa bile kalbi ve ruhunda mühürlenmiş — ve bir şekilde, Lessia onları geri püskürttü, ta ki arkasındaki gölgeler tek tek kaybolana kadar.

Önce Raine.

Sonra Amalise.

Zaddock.

Ardow.

Venko.

Thissian'ı dürttü, ama o sadece gülümsedi ve başını salladı. O arkasında kaldığında, Lessia başını salladı. Artık Merrick'in anne ve babasının yanında duruyordu. Onlar, kendi anne ve babası gibi, gururla parıldayan gözlerle ona gülümsüyorlardı.

Lessia tekrar su duvarına baktı ve şimdi olacağı kraliçeyi gördü, ışıkla ve biraz da karanlıkla dolu olan kraliçeyi. Sonra şöyle ilan etti: "Bu gücü, bu hayatı talep ediyorum. Gölgeler Kraliçesi olarak tahta çıkacağım."

İçinde başlayan dalga sudan fışkırırken, ölü ruhlar da onunla birlikte gitti. Wyvernler, artık enerjiyle dolmuş olarak, Lessia çenesini şu anda gidebileceği tek yöne doğru salladığında ileri fırladılar.

Merrick'e doğru.

Bir şekilde, bu kaderi kabul etmek için yeterince güçlü olması gerektiğini bilen erkeğe doğru — ona karşı savaşmak değil, onu kucaklamak ve elinden gelen iyilik için kullanmak için.

Bölüm 46

Merrick

Çevresindeki herkesin donup kalmasından önce, dünyalarındaki ilkel değişimi hissederek gücün dalgasını hissetti, ancak Merrick, Lessia'nın suya dalarak, onlara ulaşmak için koşarken saçları arkasında çılgınca uçuşurken, gözlerine inanamıyordu.

Ama onu asi, sınırsız güçle dolu gösteren saçları değildi. Gözleriydi. Uzun zamandır yüzünü bozan suçluluk duygusundan arınmış yüzüydü. Wyvern'lerin bir kısmını serbestçe uzaklaştırması, rüzgârın uzaklara taşıdığı emirleri haykırmasıydı.

Onun berrak altın rengi gözleri onunkiyile buluştuğunda, yüzünde yavaşça bir gülümseme yayıldı.

O, Lessia'ydı, ama...

Aynı zamanda bir
kraliçeydi.

Bir daha asla eğilmeyecek bir kadındı. Ne bir lider için, ne bir Tanrı için. Kader için bile.

Damarlarda dolaşan bu vahşi enerji, ona yaklaşırken gözleri sürekli onun gözlerinde kalan bu mükemmel yaratığa duyduğu sevgi ve gururla karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Onun daha büyük, olağanüstü bir şeye kaderinde olduğunu hep biliyordu.

Belki de onu bu kadar zorlamasına neden olan şey buydu. Belki de bu yüzden varlığı, tüm ruhu, onun önünde bu kadar kolayca diz çökmüştü.

Belki de bu yüzden, garip eski bir büyü onun gemisini ve etrafındaki diğer gemileri sardığında, ruhlar dökülüp düşmanları tek tek yakalarken, onların hareket etmelerine veya savaşmalarına izin vermediğinde, hiç tereddüt etmemişti.

O her zaman onun kraliçesi olmuştu, peki ya şimdi? Şimdi o herkesin kraliçesiydi.

Ölüm Kraliçesi, Gölge Kraliçesi...

Onu kurtarmadan ve bu tarafa geçmeden önce bile ruhlarının ona bu sözleri fısıldadığını duymuştu. Onlar da biliyor olmalıydılar, bu lanet dünyayı ve öbür dünyayı kendine ait ilan ederken neden Merrick'in onun yanında durmasına izin verildiğini biliyor olmalıydılar.

Merrick ona doğru bir adım attığında arkasında bir şey hissetti, ama tepki verecek zamanı olmadı - Lessia'ya duyduğu hayranlık onu dikkatsiz hale getirmişti - bir hançer göğsüne saplandı. Hançer, çarpan kalbinin hemen önünde durdu ve arkasında duran erkeğin çaresiz olduğunu, nefesinin düzensiz olduğunu ve "Dur! Dur yoksa onu öldürürüm!" diye bağırdığını anlayabilirdi.

Her ruh, insan, Fae, şekil değiştiren ve wyvern onun dediğini yaptı, savaşın başladığından beri ilk kez savaş sesleri kesildi ve Merrick bunun Lessia'nın emriyle olduğunu biliyordu.

Kızın gözleri, hançeri o kadar sıkı tutan erkeğe dikildiğinde karardı ve hançer, Merrick'in vücudunu delip geçen kaburgalarına çarptı. Merrick kendini lanetledi, ama eşinin, karısının, kadınının, kraliçesinin konuşmadan önce erkeği öldürmesini söyleyecek zamanı yoktu.

"Onu geri getireceğim," dedi basitçe, sesinde en ufak bir korku bile yoktu. "Zarar vereceğin tek kişi kendin olacaksın. Çünkü o hançeri daha derine saplarsan..."

Lessia'nın gözleri bir kenara, adamın yanındaki birine kaydı ve dilini şaklattı. "Sanırım boğazımı parçalamak isteyen kadın senin eşin mi? Benimkine dokunursan... Buradaki ruhların onu delirtmesine izin veririm. Onu öldürmelerine izin vermeyeceğim... Hayır, bu çok nazikçe olurdu. Ama zihninin bir daha asla şu anki haline dönmemesini sağlayacağım, böylece hayatının geri kalanında her gün yaptıklarını görmek zorunda kalacaksın, ki duyduğuma göre bu oldukça uzun bir süre... Eğer bizim ömrümüzü paylaştığınız söylentileri doğruysa."

Merrick, adamın göğsü sırtına değmeden önce keskin bir nefes aldığını duydu. "Ya onu bırakırsam ne olacak? O zaman ne yapacaksın? Yine de bizi öldüreceksin."

Arkasında bir kadının onaylayan mırıldanması duyuldu ve Merrick karanlık bir kahkaha attıktan sonra, "Umarım o zaman hayatta olurum, çünkü dünyamıza yaptıklarınız için ikinizi paramparça etmesini izlemek isterim." dedi.

Lessia'nın gözleri bir anlığına parlak mavi gökyüzüne kaydı, sonra tekrar aşağı indi.

Merrick'e bir bakış attıktan sonra, arkasında titreyen kişiye dönerek, altın rengi gözlerinde bir anlık bir eğlence parladı. "Seni öldürmezdim, hayır. Senin aksine, ben hayata saygı duyarım. Ama şimdi..."

"Hayata saygı mı?" Bir kadın sesi onu kesintiye uğrattı ve Lessia lanet olası bir azize olmalıydı, çünkü kadın konuşmaya devam ederken sadece başını eğdi, yanakları saçları kadar kırmızıydı ve sonunda Merrick'in önüne bir adım attı - hala hançeri tutan adamın büyük hayal kırıklığına uğrayarak.

"Şu ruhlara bak." Kadının iki kolu da havaya kalktı ve Merrick de onu takip ettiğinde, herkesin, tüm Oakgards Fae'lerinin etrafında birkaç ruh olduğunu fark etti. Fae'lerin yüzleri o kadar solgundu ki, Merrick kalplerinin durmamasına şaşırdı, ama tamamen hareketsiz kaldılar.

Arkadaşı bir wyvern'den inerken Kerym'in mavi gözlerine baktı, önce Pellie'yi, sonra Soria'yı da yanında çekerek. Sonra Iviry'nin parıldayan gözlerine baktılar ve... o lanet olası bir aslan mıydı?

Evet, bir aslan — daha önce gördüklerinden daha büyük — birkaç Fae'nin etrafında daireler çizerek dolaşıyordu, ruhlar onları kontrol altında tutsa bile.

"Onları kendine bağlamış olmalısın, ilerlemelerini engelleyerek, kendi çıkarın için. Sen hayatı umursamıyorsun! Amcanın aynısı gibisin." Bronzlaşmış bir parmak Lessia'ya doğru sallandı ve eşinin kaşları hafifçe kalktı, sonra derin bir nefes aldı.

"Az önce söylediğin şeylerden sadece biri doğru." Lessia, Ydren'den kayarak zarif bir şekilde güverteye atladı ve Merrick, su altından birkaç yılanın kayarak çıkıp başlarını kaldırarak Lessia'nın kalçalarının yanında süzölmeye başladığında nefesini tutan tek kişi değildi. Lessia'nın yumuşak ışığı, yılanların siyah pullarında yansıyor.

Lanet olsun, o inanılmazdı. Merrick bunun muhtemelen en iyi an olmadığını biliyordu... tamam, kesinlikle en iyi an değildi... ama

onu izlerken karnında bir sıcaklık hissetti ve Lessia yüzünde hiçbir tepki göstermiyor olsa da, ona attığı bakıştan onun da aynı şeyi hissettiğini anlayabilirdi.

"Bu ruhlar bana bağlı, ama sadece Merrick bana bağlı olduğu için," diye devam etti Lessia ve Merrick kaşlarını çattı, sanki "*Az önce anladım*" der gibi omuz silkti.

"Onlar, zamanı geldiğinde benim onları kabul edeceğimi umarak, kendi istekleriyle Merrick'e bağlandılar. Merrick, asla güç istememiş ama yine de gücü elinde tutan bir erkekti. Böylece, kendi seçimleriyle bu dünyayı kötülükten kurtarabileceklerdi."

Lessia uzanıp yılanlardan birinin başına elini koydu. "Merrick beni ölümden geri getirdiğinde, içimde bir şey uyandı, bugüne kadar kabul etmek istemediğim bir şey. Ölüleri olduğu kadar yaşayanları da saygıyla karşılıyorum, ama artık geri dönmek isteyenleri, bu alemdeki yaşamlarını tamamlamamış olanları, bana olan bağları yeterince güçlü ise, diriltebilirim."

Merrick'in kalbini, ruhunu ve her şeyini elinde tutan altın kahverengi saçlı yarı Fae kadın, başını arkaya doğru çevirdi. Bir şekilde... görmemiş olmasına rağmen, içinden bir yerlerde hissederek... Merrick, wyvernlerden inen arkadaşlarını tanıdı. Raine ve gözyaşlarına boğulmuş Frelina, Ardow ve Venko, Zaddock ve Amalise sadece yorgun oldukları için solgun değillerdi.

Onları geri getirmişti.

Merrick öfkeyle nefesini bıraktı ve artık bekleyiyormuş gibi davranamayacağını anladı. Dirsekleriyle keskin bir darbe indirerek adamın elini zorla çekti ve hançeri göğsünden çıkardı. Altın rengi tüniğine akan kanı umursamadan, Merrick geri adım atmaya çalışan adamı yakaladı ve hançeri boğazına o kadar sert bir şekilde dayadı ki, keskin kenarından kan damlaları akmaya başladı.

Adamın dönmesini sağlarken, Lessia'nın bu hareketi önceden tahmin etmiş olabileceğini fark etti, çünkü diğerini kırmızı saçlarından tutmuş, Oakgard'ların kadınına yılanlar tıslarken onu dizlerinin üzerine çöktürmüştü.

"Görüyorsun... Merrick benim en güçlü bağım." Lessia, sanki bu savaşı kazanmamışlar gibi devam etti, çünkü Merrick,

, etraflarındaki diğer Fae'lerin onlara attığı bakışlara bakılırsa, hayatları kelimenin tam anlamıyla ellerinde olan iki kişinin Oakgard'ların Fae liderleri olduğundan emindi. "Ve bir hançerin onun bana ulaşmasını engelleyemeyeceğini biliyordum."

"Brouke," diye sızlandı kadın, kahverengi gözleri parlayarak.

"Her şey yoluna girecek, Daysee." Adam, Brouke, kendi sözlerine inanmıyordu.

Merrick, arkadaşı da bunu fark ettiğinde gözyaşları yanaklarını ıslatırken liderine başını salladı.

"Dinlemeliydin lanet olası," diye hırladı Merrick. "Seni bağışlardı."

"Öyle yapardım," diye onayladı Lessia. "Ama... Raine bana, kız kardeşime zarar verdiğini de söyledi."

Lessia, kadının saçını çekerek kahverengi gözlerini altın rengi gözlerine bakmaya zorladı. "Bugün, yeni bir yol açmak için biraz kötülük yapmanın gerekli olabileceğini öğrendim. Ama senin yaptığın şey... bugün burada yapmaya çalıştığın şey... sadece kötülük değildi. Yararsızdı. Gereksizdi. Ve bu yüzden... yeterince güçlendiğinde halkınla birlikte geri dönmeyeceğine güvenemediğim için... ölmelisin."

"Bak... tüm bunları önleyebileceğimizi umuyordum." Derin bir erkek sesi, Merrick'in Brouke'u yerinde tutarken çıkardığı hırıltıyı kesti ve Merrick, Oakgards' Fae'nin ölmeden bir santim bile kıpırdamayacağından emin olduktan sonra cesaretini toplayıp arkasını döndü.

Devasa bir Oakgards' Fae gemilerine bindi, yüz hatları Merrick'in şu anda tehdit ettiği titreyen erkeğe çok benziyordu: neredeyse siyah olan koyu kahverengi saçlar ve taze yaz çimleri renginde keskin yeşil gözler - kardeşler mi acaba? - ama onda bir şey vardı...

"Marlow?" Brouke'un gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyordu ve "Ne... ne yapıyorsun burada?" diye bağırdı.

Neyse ki, Merrick ona tısladığında lanet olası çenesini kapattı.

"Seni tanıyor muyum?" Lessia, Merrick de aynı şeyi yapmak üzereyken

aynı şeyi yapmak üzereyken sordu.

Garip bir bağlantı vardı... sadece onun hissettiği bir şey...

Adamın, Marlow'un gülümsemesi o kadar soğuktu ki, Merrick göğsü gürleyerek adama dikkatli davranması için uyarıda bulunsa da, etkilenmekten kendini alamadı.

"Henüz değil, ama birbirimizi oldukça iyi tanıyacağımızı hissediyorum." Adam geminin ortasına doğru yürüdü, Merrick uyarı olarak şiddetle kükrediğinde gülümsemesi daha da genişledi.

"Öyle değil... Onun eşi... onu ölümden uyandıran kişi... öyle mi? Eğer bir şey yapmaya kalkışırsam, karım benim kafamı koparır, sonra da buradaki herkesin kafasını koparır. Onu yeterince tanıyorsam, muhtemelen ruhları da koparır." Adam kıkırdadıktan sonra kolunu kaldırdı ve kolunu sıyırarak Lessia'nın kolunda parlayanla aynı parlak ışığı ortaya çıkardı.

Ve Merrick'in kolunda da, Brouke'un boğazına bıçağı dayayan eline bakınca fark etti, cildi eşinin ve yabancı erkeğin cildine benziyordu.

Merrick'in kın üzerindeki tutuşu, o his... daha önce hiç görmediği bir adama karşı hissetmemesi gereken o tanıdık his... bir kez daha içini kapladığında sıkılaştı.

Lessia ve Merrick, onlara bakarken aynı derecede meraklı görünen Marlow'a sessizce baktıklarında, yılanlar Lessia'nın yanından ayrıldı ve eşleri, yılanlar adamın vücuduna dolandıklarında - ona sıırsıklam yapıştıklarında - başını salladı.

"Sen... sen örtülü bir kraliçe misin?" diye kekeledi Lessia.

Marlow başını geriye attı ve o kadar yüksek sesle güldü ki, etraflarında dolaşan aslan gerildi ve Merrick bile, etraflarındaki tüm ölümler, yani bu adamın da açıkça bir lider olduğu için halkının neden olduğu ölümler için gösterilen bariz saygısızlığa dişlerini gösterdi.

"Hayır, Ölüm Kraliçesi." Marlow, etrafındaki herkesin neden ona öfkeyle baktığını anladı ve çenesini bir an eğdi, sonra "Ama sanırım karım öyle." dedi.

Bölüm 47

Lessia

Ölüm çok fazlaydı... yıkım çok fazlaydı.

Tüm bu bedenleri terk eden ruhlara bir seçim hakkı verileceğini bilmelerine rağmen - Thissian'ın eşiyle birlikte kalmak için yaptığı seçim gibi - Lessia'nın kalbi, bulabildikleri tüm bedenleri iki gemiye toplayıp uzaklara gönderirken, ruhlarını hak ettikleri huzura kavuştururken acı çekiyordu.

Saatlerdir bu işle uğraşıyordu, sadece arkadaşlarını kucaklamak için duruyordu, onları göğsüne o kadar sıkı sarılıyordu ki, onların hala burada olduklarından, kalplerinin hala attığından şüphe yoktu. Merrick onu zorlayana kadar, sonunda güneyi gören gemilerden birinin korkuluğuna oturup, Oakgard'ların Fae'leri Havland'ların halkı gibi ölü ve yaralıları toplamak için çalışırken, uzun eve dönüş yolculuğuna hazırlanmalarını izledi.

Marlow'un açıklaması ve onu, Marlow'u, Merrick'i ve Marlow'un karısını birbirine bağlayan ruh bağı, onu ve Merrick'i o kadar sert bir şekilde çekiyordu ki, neredeyse ayakları yerden kesiliyordu. Duyguları onlara liderleri bırakmalarını haykırıyordu, ama sonunda pes ettiler.

Ancak Oakgardların Fae'lerinin kalmasına izin verilmedi - çok fazla acı ve kin vardı. Iviry ve Loche, Loche insan formuna geri döndüğünde bu kararı verdiler - şu anda Lessia, onun o devasa aslana dönüştüğünü bile kavrayamıyordu

ve Lessia da, kan banyosunun ardından ellerinden geleni yaparken, havada hala titreyen ruhları Oakgardların Fae'leri ile Havland halkı arasında bir duvar oluşturmaya zorladı.

Merrick, tahta korkuluğun üzerine yanına otururken kolunu Lessia'nın sırtına doladı ve ilk Oakgard gemisinin geldiği yere dönmek üzere ayrılışını sessizce izlediler.

Görünüşe göre, toprakları iyileşiyordu — bu yüzden Marlow ayrılabilmişti — üzerlerine konulan lanet kalkmıştı ve böylece tüm filo, ya da en azından geriye kalanlar, evlerine dönebilirdi.

"Biliyor musun... Ona inanmadım. Gerçekten inanmadım." Marlow, Lessia'nın diğer tarafına geldi ve bronzlaşmış parmaklarını korkuluğa doladı.

Bu gemide olmaması gerekirken, Lessia bu garip bağı reddetmek için enerjisi yoktu. Bu bağ aşk ya da dostluktan daha derin, hatta bulundukları alemden bile daha eski bir şeydi.

Marlow, yanına yerleşirken tekrar parlamaya başlayan kola baktı ve uzun bir nefes verip mırıldandı: "Olası olmayan müttefikler, ruhlarının ipliklerinin aynı dokuma tezgahından dokunduğunu, krallıklarının ve tanrılarının doğuşundan önce bile birbirlerine bağlı olduklarını fark ederler. Geçmişleri, gelecekleri gibi birbirine bağlıdır."

Lessia bu eski deyişi duymuştu; Merrick'in, ruh taşı onu kabul etmeden önce bile kendisinin ve Ydren'in böyle bir bağa sahip olduğuna inandığını biliyordu, ama sessiz kaldı.

Merrick ise onu yanına çekerek sordu: "Neye inanmadın?"

"Hiçbir şeye. Örtülü kraliçelere. Tanrıların iddia ettikleri gibi olmadıklarına. Onları alt edebileceklerinden korktukları kişileri öldürmek için yapılan lanetlere." Marlow'un yeşil gözleri sertleşmişti, denize bakarken gözlerinin içinde bir fırtına kopuyordu. "Beni kandırdığını ve bana ne kadar ihanet ettiğini açıklamak için çılgın bir açıklama bulacağını düşünmüştüm. Ama şimdi... burada... o haklıydı. Tabii ki haklıydı. Benim zeki kızım."

Ellerinden biri göğsüne doğru hareket etti ve oraya takılı olan altın yaldızlı bir dikenli çalı rozetini kapattı. "Neden peşine düştüler diye merak ettim... Ailenizi takip eden laneti duymuştum." Gözleri Lessia'dan Merrick'e kaydı, sonra tekrar ona döndü.

"O haklıydı," diye tekrarladı, neredeyse kendi kendine. "Tanrılar hakkında. Her şey hakkında. Kahretsin, ne kadar aptalmışım. Seni şimdi görmek... Onu ölümden nasıl geri getirdiğini,

burada olduğunu, benimle aynı havayı soluduğunu duyunca... her şey çok mantıklı geliyor. Ama neden... Bunu henüz anlamıyorum."

"Bence ben yaşadım, Merrick beni geri getirebildi, çünkü doğa denge istiyor. Doğa, kendilerini tanrı ilan edenlere karşı dengeye *ihtiyaç duyuyor*. Bence karın ve ben... bir şekilde biz de bu denge sayesinde varız." Lessia, uzun süredir zihninde dolaşan şeyleri söylerken sesinin bu kadar güçlü olmasına şaşırdı.

Marlow bir anlığına ona baktıktan sonra başını eğdi. "Sanırım... bu konuda haklı olabilirsin, ve bu da demek oluyor ki... benim çok önemli bir işim var."

Bu sözlerle Marlow tekrar dikleşti. Ona attığı ölümcül gülümseme, Merrick'in onu göğsüne çekmesine neden oldu, sırtına dolanan kolu, omurgasından aşağı bir titreme geçtiğinde tüm vücudunu sardı.

Neredeyse gülecekti. Bu ironikti, çünkü Marlow'un sırtışı... Merrick'in düşmanlarına gösterdiği sırtışın aynısıydı. Onu koruduğu ilk yıllarda çok sık gördüğü sırtış... Onu öldürmeden önce rakiplerine gösterdiği sırtış.

Marlow'un yüzündeki soğuk gülümseme, geminin yan tarafına asılı bir ipi kullanarak kardeşinin bekleyen ellerine attığında ve sonra tırmanmaya başladığında da devam etti.

Koyu saçlı Fae tekrar döndüğünde, bir eliyle adamlarına yelkenleri açmalarını işaret etti, diğer eliyle ise ona ve Merrick'e el salladı.

Bir önsezi, Lessia'nın omuzlarını gerginleştirdi ve geminin hareket etmeye başlamasıyla Marlow'un yeşil gözleri onun gözlerini yakaladığında, Merrick'in vücudundaki her kas gerildi.

"Eminim yakında tekrar görüşeceğiz," dedi adam, batan güneş gemiyi arkadan aydınlatırken, silüetini karartıyordu.

"Ama önce... Lanet karımı geri alacağım."

Epilog - Lessia

On iki yaşımdan beri görmediği adaya ayak bastıklarında ağlamadı.

Belki de Frelina'nın heyecanlı gevezelikleri yüzünden ağlamadı. Frelina, gülümseyen Raine'i arkasında sürükleyerek tepeye tırmandı, yolun her virajını ve kıvrımını gösterdi ve ona çocukluklarından milyonlarca anıyı anlattı.

Belki de Merrick onun yanında yürüdüğü için ağlamadı, güneş ikisini de ısıtıyordu, Merrick her iki adımda bir durup onu öpüyor, bunun bir hayal ya da rüya değil, gerçek olduğuna inanmasını sağlayan sözleri fısıldıyordu: *Sen ve ben*.

Belki de arkadaşları birkaç hafta sonra onları ziyarete geleceği için ağlamadı. Loche ve Iviry, Lessia ve diğerlerinin herkesin iyileşmesi için son birkaç haftayı geçirdikleri Vastala'dan ElLOW'da yeniden inşa edilmesi gerekenleri yeniden inşa etmek için adaya uğrayacaklardı. Kerym ve cadı kız kardeşler de Oakgard'ları takip ederek cadıları evlerine götürmek için güneşe gitmeden önce birkaç günlüğüne onlara katılacaklardı.

Belki de ağlamadı çünkü artık etrafındaki ruhları görmese de, dokunduğu her şeyde ve gittiği her yerde onları hissediyordu.

Ailesi. Merrick'in

ailesi. Thissian.

Kendi gücünü bulana kadar ona kalkan olan herkes.

Ama en önemlisi, Merrick onu kollarına alıp, nefes nefese kalana kadar öperek, onun için mutlu geçen ilk on iki yılını geçirdiği evin eşiğine taşıdığında, ağlamadığını düşündü.

son iki Şeyi ona verdiğini fark etti.

Zaman ve gelecek.

Merrick onu daha da sıkı sararken, kendini onun karanlık gözlerine bıraktı ve bir gün yine savaş alanına çıkmak zorunda kalacaklarını biliyordu - ve içgüdüğü doğruysa, o gün tanrılara karşı bir savaş olacaktı - ama hazır olacaktı.

O ve Merrick her zamankinden daha güçlüydüler.

İçindeki güç artık uykuda değildi ve serbest bırakılmak istemese de oradaydı.

Orada kalacaktı.

Bekleyecekti.

Hâlâ bazen rüyalarında gördüğü o beş kızın bir araya gelip dünyayı ele geçirecekleri günü bekliyordu.

Teşekkürler!

Vay canına, destansı yolculuk (şimdilik) sona erdi. Bu diziye ve benim için aile haline gelen karakterlere olan sevginizi hissetmenin benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem. Compelling Fates Saga ve sizler hayatımı gerçekten değiştirdiniz ve bunu asla hafife almayacağım. Ama tahmin ettiğiniz gibi, buradayken Elestia'nın hikayesi sona eriyor, evren genişlemeye hazırlanıyor ve söz veriyorum, bu karakterlerle son kez karşılaşmıyorsunuz.

Sırada Marlow ve Azaleah ile tanışacaksınız ve bunu kaçırmak istemeyeceksiniz. Bu, gerçek düşmanların aşık olduğu heyecan verici bir hikaye. Azaleah, Marlow'u onun kaderindeki eş olduğuna inandırarak onu kandırır, ancak dünyalar sona ermeden önce onun hayatını mahveder.

Cinderlands Saga'nın ilk kitabı 2027'de yayınlanacak ve çok yakında daha fazla bilgi , bu yüzden haber bültenime kaydolun ki kaçırmayın.

Beni desteklemeye devam etmek isterseniz, en son güncellemeleri almak için beni sosyal medyada takip etmenizi çok isterim!

Web sitesi/haber bülteni: <https://www.sophiastgermain.com/>

Instagram: [sophiastgermain_author](https://www.instagram.com/sophiastgermain_author)

TikTok: [sophiastgermain](https://www.tiktok.com/@sophiastgermain)

Sophia St. Germain'in diğ er eserleri

SERİ

Cinderlands Saga

(Compelling Fates ile aynı evren) Birinci

kitap, 2027'de çıkacak

İkinci kitap, 2027'de çıkacak

    nc  kitap, 2028'de

 ıkacak

Viking Savaş Akademisi serisi (adı daha

sonra açıklanacak) Birinci kitap, 2026'da

 ıkacak

İkinci kitap, 2026'da çıkacak

Diğ er kitaplar yakında

açıklanacak

Echo Serisi

Echo of Wings, yayınlandı

Echo of Deceit, yayınlandı

Echo of Wrath (TBC)

Teşekkür

Bu seri için teşekkür etmem gereken çok kişi var, ama öncelikle kızım Eleanor'dan başlamak istiyorum.

Elle Belle, birbirimizi çok kısa bir süredir tanıyor olabiliriz, ama senin annen olmak benim için şimdiden inanılmaz bir ayrıcalık ve Ekim ayının 54. dakikasında inatla doğarak babana karşı kaybettiğim bahsi kazanmamı sağladığın için sana çok minnettarım. Seni sonsuzca seviyorum ve sen olmasaydın bu seriyi yazamazdım. Dört kitabın üçünde yanımdaydın ve motivasyonum azaldığında ya da korktuğumda, sadece seni ve seni gururlandırmak istediğimi düşünmem yeterliydi, sonra kendimi tekrar iyi hissederdim. Sen benim her şeyimsin.

Kocam Michael'a. Senin deyimimle "kitap dünyasını" her zaman anlamıyor olabilirsin, ama desteğin hiç eksik olmuyor. Sana tanıtmadığım karakterler ve hikayeler hakkında saatlerce konuşmama izin verdiğin için teşekkür ederim. İyi ve kötü günlerimde yanımda olduğun için teşekkür ederim. Seninle hayatı paylaşmayı seviyorum ve her gün seni daha çok seviyorum.

Köpeğim Tahoe'ya. İlham gerektiğinde seni dışarıya çıkardığım tüm yürüyüşler için tekrar teşekkür ederim. Sen benim ilk bebeğimsin ve seni seviyorum.

Amanda'ya, arkadaşım, PA, Beta ve Alpha okuyucum. Vay canına, o ilk TikTok sohbetinden bu yana çok yol kat ettik. Ben kendime inanmasam bile, her zaman bana inandığın için teşekkür ederim. Beni cesaretlendirdiğin, desteklediğin, zor şeyleri söylemekten korkmadığın için teşekkür ederim. Keşke herkesin bir Amanda'sı olsaydı, her gün benim bir Amanda'm olduğu için minnettarım.

Sokak Ekibime: Ainsley, Alicia, Amy, Amy, Amy, Anna, Bessie, Brianna, Brittney, Charlie, Cheyanne, Courtney, Danni, Eisha, Elena, Frances, Jaime, Jenelle, Jennifer, Jessie, Jordan, Jourdan, Kat,

Katie, Marianne, Marta, Melissa, Nootka, Paige, Robyn, Samantha, Sarah, Serena, Shanell, Shea, Tahni, Taylor, Teresa, Victoria, Wendy, Zephyr, Zsuzsanna, Fiona Vay canına, sizler inanılmaz bir grupsunuz ve her birinizi çok seviyorum. Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Devam etmek için sabırsızlanıyorum!

Harika editörüm Elyse'ye. Bu kitapları hayata geçirmeme yardım ettiğin ve bana bu kadar büyük destek olduğun için teşekkür ederim. Seninle çalışmak bir rüya gibi!

Kitaplarıma şans veren harika booktokers ve bookstagrammers'lara. Hayatımı değiştirdiniz. Serimi seçtiğiniz ve onu herkese duyurduğunuz için teşekkür ederim. Bunu her zaman takdir edeceğim.

Ajansım Mark'a. Bana ve kitaplarıma inandığın ve geleneksel yayıncılık dünyasına geçiş sürecimde bana destek olduğun için teşekkür ederim.

Ve son olarak, benim harika, muhteşem okuyucularıma. Sizler olmasaydınız bugün burada olmazdım. Her gün kitaplarımı okuduktan sonra bana gönderdiğiniz e-postalar, mesajlar ve direkt mesajlarla yüzümü güldürüyorsunuz. Compelling Fates'i benim kadar sevdiğinizin benim için ne kadar önemli olduğunu kelimelerle ifade edemem. Bunu asla hafife almayacağım.

Telif hakkı © 2025 Sophia St. Germain

ISBN: PB: 978-91-990041-8-1, HB: 978-91-990041-9-8, eBook: 978-91-990041-7-4

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM